MICHELLE HODKIN

MARA DYER
1
ÎNCEPUTUL

MICHELLE HODKIN

Seria: Mara Dyer

Volumul 1

ÎNCEPUTUL

Original: *The Unbecoming of Mara Dyer* (2011)

Traducere din suedeză de:
ANA DRAGOMIRESCU

virtual-project.eu

2016

Nu mă cheamă Mara Dyer, dar avocatul meu mi-a spus că trebuie să aleg ceva. Un pseudonim. Un *nom de plume,* cum am spune noi, toți cei care învățăm pentru SAT[1]. Știu că pare ciudat să am un nume fals, dar, credeți-mă, în clipa de față e cel mai normal lucru din viața mea. Până și faptul că v-am dezvăluit atâtea probabil nu e înțelept. Dar fără gura mea cea mare, nimeni n-ar fi știut că o persoană în vârstă de șaptesprezece ani, căreia îi place trupa Death Cab for Cutie, e răspunzătoare pentru crime. Nimeni n-ar fi știut că, undeva în lumea asta, există un copil de nota nouă cu niște cadavre la activ. Și e important să aflați, ca să nu fiți următorii pe listă.

Ziua de naștere a lui Rachel a fost începutul. Iată ce-mi amintesc.

„Mara Dyer”
New York City

[1] *Scholastic Assessment Test,* test standardizat, susținut de elevii americani la finalul ciclului liceal și folosit pe scară largă pentru admiterea la facultate. (*N.t.*).

Capitolul 1

Înainte

Laurelton, Rhode Island

Inscripția ornamentală de pe tablă tremura în lumina lumânărilor, făcând ca literele și cifrele să mi se învârtă prin cap. Erau amestecate și nedeslușite, precum cele din supa alfabet. Când Claire mi-a îndesat în mână piesa în formă de inimă, am tresărit. În mod normal nu eram atât de agitată și am sperat ca Rachel să nu fi observat. Tabla Ouija[2] era cadoul ei preferat din seara aceea și o primise de la Claire. Eu îi luasem o brățară. N-o purta.

Îngenunchind pe covor, i-am întins piesa lui Rachel. Claire a clătinat din cap, plină de dispreț. Rachel a pus piesa jos.

— E doar un joc, Mara!

Mi-a zâmbit, dinții ei părând și mai albi în lumina palidă. Rachel și cu mine eram cele mai bune prietene încă de la grădiniță. În timp ce ea avea o înfățișare întunecată și o fire sălbatică, eu eram palidă și rezervată. Dar nu și când eram împreună. Ea îmi dădea curaj. De obicei.

— N-am ce să-i întreb pe morți, i-am spus.

Nu i-am mai zis și că la șaisprezece ani suntem prea mari pentru așa ceva.

— Întreabă-i dacă Jude o să te placă vreodată.

Glasul lui Claire părea nevinovat, dar nu m-am lăsat păcălită. Obrajii mi-au luat foc, însă mi-am înăbușit pornirea de a mă răsti la ea și am depășit momentul râzând.

— Pot să cer o mașină? E ca în scenariul cu Moș Crăciun mort?

— De fapt, din moment ce e ziua mea, o să încep eu.

Rachel și-a pus degetele pe piesă. Claire și cu mine o urmăream.

---

[2] Instrument de divinație, folosit în spiritism, dar și ca joc de societate. De obicei, este confecționată din lemn, având inscripționate: alfabetul, cifrele de la 0-9, cuvintele „da”, „nu”, „salut” și „la revedere”. Folosește un indicator mobil (de exemplu, un pahar cu gura în jos) care arată literele sau cifrele ce alcătuiesc răspunsurile la întrebările adresate. (*N.t.*).

— Ah! Rachel, întreabă cum o să mori.

Rachel a țipat în semn de aprobare, iar eu m-am uitat urât la Claire. De când se mutase aici, cu șase luni în urmă, se agățase de cea mai bună prietenă a mea ca o lipitoare hămesită. Acum avea două scopuri în viață, la fel de importante: să mă facă să mă simt a cincea roată la căruță și să mă tortureze pentru că-mi căzuse cu tronc fratele ei, Jude. Mă săturasem de amândouă în aceeași măsură.

— Nu uita că nu trebuie să împingi, mi-a poruncit Claire.

— M-am prins, mersi. Altceva?

Dar Rachel ne-a întrerupt înainte să apucăm să ne luăm la harță.

— Cum o să mor?

Toate trei ne-am uitat la tablă. Simțeam furnicături în gambe din pricina faptului că stătusem atât de mult în genunchi pe covorul lui Rachel, iar partea din spate a genunchilor îmi transpirase. Nu se întâmpla nimic.

Apoi ceva s-a întâmplat. Ne-am uitat una la alta în timp ce piesa se mișca sub mâinile noastre. A înconjurat jumătate din tablă, trecând pe lângă *A,* peste *K* și târându-se dincolo de *L.*

S-a așezat pe M.

— Mutilată?

Vocea lui Claire părea plină de entuziasm. Era atât de simpluță. Oare ce vedea Rachel la ea?

Indicatorul aluneca în direcția greșită, departe de *U* și *T.* S-a oprit la *A.* Rachel s-a arătat nedumerită.

— Mașină?

— Masacru? a întrebat Claire. Poate că o să arunci un chibrit din mașină, o să stârnești un foc în pădure și o să fii mâncată de Ursul Smokey?

Rachel a râs, risipind pentru scurt timp spaima ce mi se furișase în stomac. Când ne așezaserăm pentru prima oară să jucăm, fusesem nevoită să rezist impulsului de a-mi da ochii peste cap la auzul replicilor melodramatice ale lui Claire. Acum, nu mai era chiar așa.

Piesa a alunecat în zigzag pe tablă, întrerupând brusc râsul prietenei mele.

R.

Am tăcut. Ochii nu ni s-au mai dezlipit de tablă, în timp ce indicatorul se întorcea cu o smucitură la începutul ei.

La *A*.

Apoi s-a oprit. Am așteptat-o să indice următoarea literă, dar a rămas neclintită. După trei minute, Rachel și Claire și-au retras mâinile. Le-am simțit privindu-mă.

— Ea vrea să întrebi tu ceva, mi-a spus încet Rachel.

— Dacă prin „ea” vrei să spui Claire, sunt sigură că așa e.

M-am ridicat în picioare, tremurând și simțind că mi se face greață. Terminasem cu joaca.

— N-am împins-o! mi-a zis Claire, uitându-se cu ochii mari mai întâi la Rachel, apoi la mine.

— Juri pe degetul mic? am întrebat-o pe un ton sarcastic.

— De ce nu? mi-a răspuns Claire cu malițiozitate.

A sărit în picioare și a venit mai aproape de mine. Prea aproape. Ochii ei verzi erau periculoși.

— N-am împins-o, a repetat ea. Vrea să joci tu.

Rachel m-a apucat de mână și s-a ridicat de pe podea. S-a uitat drept la Claire.

— Eu te cred, i-a zis, dar hai să facem altceva.

— Cum ar fi?

Glasul lui Claire era sec, așa că m-am uitat drept la ea, fără să tresar. Hai că-i dăm drumul.

— Putem să ne uităm la filmul *Proiect*: *Vrăjitoarea.*

Preferatul lui Claire, firește.

— Ce ziceți?

Tonul lui Rachel era întrebător, dar ferm. Eu mi-am dezlipit privirea de a lui Claire și am dat din cap că da, ba chiar am reușit să și zâmbesc. Claire a făcut la fel. Rachel s-a relaxat, însă eu, nu. Dar, de dragul ei, am încercat să-mi înăbuș furia și neliniștea în timp ce ne pregăteam să vedem filmul. Rachel a băgat DVD-ul în aparat și a stins lumânările.

Șase luni mai târziu, amândouă erau moarte.

Capitolul 2

După
Spitalul Rhode Island
Providence, Rhode Island

Am deschis ochii. Un aparat neobosit țiuia ritmic la stânga mea. M-am uitat la dreapta. Un alt aparat șuiera lângă noptieră. Mă durea capul și eram dezorientată. Ochii mei se chinuiau să interpreteze poziția limbilor ceasului ce atârna lângă ușa dinspre baie. Auzeam voci care veneau din afara camerei. M-am ridicat în patul de spital, iar pernele subțiri s-au mototolit sub mine când m-am răsucit pentru a încerca să aud mai bine. Ceva mă gâdila sub nas. Un tub. Am încercat să-mi ridic mâinile pentru a-l smulge, dar când m-am uitat la ele, am dat peste alte tuburi. Prinse de niște ace. Care îmi ieșeau din piele. Când mi-am mișcat mâinile, am simțit că mă strânge ceva, iar stomacul parcă mi-a alunecat spre degetele de la picioare.

— Scoateți-le, am șoptit.

Vedeam locul în care oțelul ascuțit îmi pătrundea în vene. Respirația mi s-a accelerat și un urlet mi-a urcat în gât.

— Scoateți-le! am repetat, de data asta mai tare.

— Ce? a întrebat o voce firavă, care nu știam de unde vine.

— Scoateți-le! am țipat.

Camera s-a umplut de oameni. Am reușit să deslușesc chipul tatei, neliniștit și mai palid ca de obicei.

— Liniștește-te, Mara!

Apoi l-am văzut pe fratele meu mai mic, Joseph, uimit și speriat. Pete întunecate au acoperit fețele tuturor celorlalți, apoi n-am mai zărit decât o pădure de ace și tuburi, în timp ce simțeam strânsoarea aceea pe pielea mea uscată. Nu puteam gândi. Nu puteam vorbi. Dar încă mă puteam mișca. Mi-am zgâriat un braț cu cealaltă mână și am smuls primul tub. Durerea a fost violentă. Mi-a dat ceva de care să mă agăț.

— Doar respiră. E în regulă. E în regulă.

Dar nu era în regulă. Nu mă ascultau și trebuiau să le scoată. Am încercat să le spun, însă întunericul se întindea tot mai mult și înghițea camera.

— Mara?

Am clipit, dar n-am mai văzut nimic. Țiuitul și șuieratul se opriseră.

•

— Nu te împotrivi, scumpo.

Am început să clipesc când am auzit vocea mamei. Ea s-a aplecat deasupra mea, mi-a aranjat una dintre perne și o șuviță de păr negru i-a căzut peste pielea de culoarea migdalelor. Am

încercat să mă mișc, să mă dau la o parte, dar abia dacă reușeam să-mi țin capul ridicat. În spatele mamei am zărit două asistente cu chipuri aspre. Una dintre ele avea pe obraz o urmă roșie de lovitură.

— Ce e cu mine? am șoptit, cu glas răgușit.

Îmi simțeam buzele ca de hârtie. Mama mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Ți-au dat ceva care să te ajute să te relaxezi.

Am tras aer în piept. Tubul de sub nasul meu dispăruse. La fel și cele de pe brațe. Fuseseră înlocuite cu bandaje albe din tifon, înfășurate în jurul pielii. Prin ele puteam vedea pete roșii. Ceva s-a eliberat din pieptul meu și un suspin prelung mi-a ieșit, tremurat, printre buze. Acum că acele îmi fuseseră scoase, încăperea mi-a apărut clar în fața ochilor.

M-am uitat la tata, care stătea lângă peretele îndepărtat, cu un aer neajutorat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat amețită.

— Ai avut un accident, scumpo, mi-a răspuns mama. Tata s-a uitat în ochii mei, dar n-a spus nimic. Mama era șefa aici. Gândurile mi se învârteau prin cap. Un accident. Când?

— Celălalt șofer… am început eu, dar n-am reușit să termin.

— N-a fost un accident de mașină, Mara.

Tonul mamei era calm. Egal. Mi-am dat seama că era tonul ei de psiholog.

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Întrebarea asta m-a enervat mai mult decât faptul că mă trezisem într-un salon de spital, decât faptul că văzusem tuburi prinse de pielea mea sau decât orice altceva. Pentru prima dată mi-am privit mama îndeaproape. Avea ochii încercănați, iar unghiile, de obicei perfect îngrijite, îi erau zdrențuite.

— Ce zi e azi? am întrebat încet.

— Tu ce zi crezi că e?

Mamei îi plăcea la culme să răspundă la întrebări cu alte întrebări. Mi-am frecat fața cu mâinile. Pielea parcă îmi foșnea când o atingeam.

— Miercuri.

Mama s-a uitat la mine cu atenție.

— Duminică.

Duminică. Mi-am ferit privirea de ea, lăsându-mi ochii să rătăcească în schimb prin salonul de spital. Până atunci nu

observasem florile, dar erau peste tot. Chiar lângă patul meu se afla o vază cu trandafiri galbeni. Preferații lui Rachel. Pe scaunul de lângă pat stătea o cutie cu lucruri de acasă. Înăuntrul ei, cu brațul ei moale atârnat peste margine, era o veche păpușă de cârpă, pe care bunica mi-o lăsase când eram mică.

— Ce-ți amintești, Mara?

— Miercuri am avut o lucrare la istorie. Am condus de la școală până acasă și...

Am căutat printre gânduri și amintiri. Eu, cum am intrat în casa noastră. Cum am luat un baton cu cereale din bucătărie. Cum am urcat în dormitorul meu de la primul etaj, lăsându-mi jos geanta și scoțând trilogia lui Sofocle. Cum am scris. Apoi cum am desenat în caietul meu. Apoi... nimic.

O senzație lentă, oribilă, de teamă, m-a cuprins.

— Asta-i tot, i-am spus mamei, și mi-am ridicat privirea spre chipul ei.

Un mușchi i-a tresărit, chiar deasupra ochiului.

— Erai în Tamerlane... a început ea.

Oh, Doamne!

— Clădirea s-a prăbușit. Cineva a anunțat incidentul în jurul orei trei dimineața. Joi. Când polițiștii au ajuns acolo, te-au auzit.

Tata și-a dres glasul.

— Țipai.

Mama l-a fulgerat cu privirea, după care s-a întors către mine.

— Din cauza felului în care s-a prăbușit clădirea, tu ai fost îngropată într-un gol de aer, la subsol, dar când au ajuns la tine, îți pierduseși cunoștința. Poate că ai leșinat din cauza deshidratării, însă e posibil să fi căzut ceva peste tine și să te fi lăsat inconștientă. Ai câteva vânătăi, mi-a spus ea, dându-mi părul la o parte.

M-am uitat pe lângă mama și i-am văzut bustul reflectat într-o oglindă de deasupra chiuvetei. M-am întrebat cum or fi arătând „câteva vânătăi” după ce ți-a căzut o clădire în cap.

M-am ridicat împingându-mă în mâini. Asistentele aproape inexistente s-au încordat. Parcă erau niște gardieni.

Încheieturile mele au protestat în timp ce mi-am lungit gâtul peste marginile patului, ca să văd. Mama s-a uitat în oglindă împreună cu mine. Avusese dreptate: o umbră albăstruie îmi apăruse deasupra pometelui drept. Mi-am dat părul spre spate, ca să văd până unde se întinde, dar asta era tot. Altfel arătam...

normal. Normal pentru mine și normal, punct. Mi-am îndreptat ochii spre mama mea. Ne deosebeam atât de mult. Eu nu aveam nimic din superbele ei trăsături indiene. Nici fața perfect ovală, nici părul negru lucios. În schimb, moștenisem maxilarul și nasul patrician ale tatălui meu. Și, cu excepția vânătăii, nu arătam deloc ca și cum o clădire s-ar fi prăvălit peste mine. Mi-am privit cu ochii mijiți imaginea din oglindă, apoi m-am lăsat pe perne și am început să mă holbez la tavan.

— Doctorii spun că o să fie bine, mi-a zis mama și mi-a zâmbit slab. Poți chiar să te întorci acasă în seara asta, dacă te simți suficient de bine.

Mi-am coborât privirea înspre asistente.

— Ele de ce sunt aici? am întrebat-o pe mama, uitându-mă fix la cele două femei.

Mă băgau în sperieți.

— Ele te-au îngrijit de miercuri încoace, mi-a răspuns ea.

A făcut semn cu capul înspre asistenta ce avea o urmă pe obraz.

— Ea e Carmella, a zis mama, apoi a arătat înspre cealaltă femeie. Iar ea e Linda.

Carmella, asistenta cu o urmă pe obraz, mi-a zâmbit, dar fără vreun strop de căldură.

— Ai un croșeu de dreapta, nu glumă!

M-am încruntat și m-am uitat la mama.

— Când te-ai trezit mai devreme, ai intrat în panică, iar ele au trebuit să fie de față când te trezeai, în caz că erai... încă dezorientată.

— Se întâmplă mereu, mi-a spus Carmella. Iar dacă acum ți-ai venit în fire, noi putem pleca.

Am dat din cap și mi-am simțit gâtul uscat.

— Mulțumesc. Îmi pare rău.

— Nicio problemă, scumpo, mi-a zis ea.

Cuvintele îi sunau fals. Linda n-a scos o vorbă.

— Spuneți-ne dacă aveți nevoie de ceva.

Cele două s-au întors și au ieșit din încăpere, iar eu am rămas singură cu familia mea. Mă bucuram că plecaseră. Apoi mi-am dat seama că reacția mea față de ele nu era, probabil, una normală. Trebuia să-mi concentrez atenția pe altceva. Am cercetat salonul din priviri și, în cele din urmă, ochii mi s-au oprit

asupra trandafirilor. Erau proaspeți, deloc veștejiți. Mă întrebam când îi adusese Rachel.

— A venit în vizită?

Chipul mamei s-a întunecat.

— Cine?

— Rachel.

Tata a scos un sunet ciudat, ba chiar și mama, mama mea cea experimentată și perfectă, a părut stânjenită.

— Nu, mi-a răspuns ea. Florile sunt de la părinții ei.

Ceva legat de felul în care a rostit cuvintele m-a făcut să mă cutremur.

— Deci n-a venit în vizită, am spus încet.

— Nu.

Era frig, foarte frig, dar eu începusem să transpir.

— A sunat?

— Nu, Mara.

Răspunsul mamei m-a făcut să-mi vină să țip. În schimb, am întins mâna.

— Dă-mi telefonul. Vreau s-o sun!

Mama a încercat să zâmbească, dar a eșuat lamentabil.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta, bine? Trebuie să te odihnești.

— Vreau s-o sun acum!

Vocea mea mai avea un pic și ceda. Eu mai aveam un pic și cedam. Tata și-a dat seama.

— Era cu tine, Mara. Claire și Jude la fel, mi-a zis el.

Nu.

Ceva m-a sufocat și abia dacă am găsit suficient aer cât să vorbesc.

— Ei sunt la spital? am întrebat pentru că trebuia s-o fac, chiar dacă știam răspunsul doar când mă uitam la fețele părinților mei.

— N-au supraviețuit, a spus încet mama.

Așa ceva nu se întâmpla. Nu putea să se întâmple. Ceva groaznic, cleios, a început să-mi urce în gât.

— Cum? Cum au murit? am izbutit să întreb.

— Clădirea s-a prăbușit, mi-a răspuns calm mama.

— *Cum*?

— Era o clădire veche, Mara. Știi asta.

Nu puteam să vorbesc. Sigur că știam. Când tata se mutase acasă, în Rhode Island, după terminarea facultății de drept, reprezentase familia unui băiat care rămăsese captiv în clădire. Un băiat care murise. Daniel nu avea voie să intre acolo, nu că fratele meu mai mare cel fără de cusur ar fi făcut așa ceva vreodată. Nu că eu aș fi făcut așa ceva vreodată.

Totuși, din nu se știe ce motiv, intrasem. Împreună cu Rachel, Claire și Jude.

Cu Rachel. *Rachel.*

Brusc mi-a venit în minte imaginea lui Rachel, cum intra curajoasă în grădiniță, cu mine de mână. Rachel care stingea luminile din dormitorul ei și îmi spunea secretele ei, după ce le ascultase pe ale mele. Nici măcar nu am avut timp să procesez cuvintele „Claire și Jude la fel”, deoarece cuvântul „Rachel” îmi umpluse mintea. Am simțit cum o lacrimă fierbinte îmi alunecă pe obraz.

— Dar dacă… dacă și ea a fost doar prinsă sub dărâmături? am întrebat.

— Scumpo, nu. Au căutat. Au găsit…

Mama s-a oprit.

— Ce? am întrebat, cu glas ascuțit. Ce-au găsit?

Ea s-a uitat la mine. M-a studiat. N-a spus nimic.

— Zi-mi! am cerut pe un ton tăios ca un cuțit. Vreau să știu!

— Au găsit… rămășițe, mi-a răspuns ea vag. S-au dus, Mara. N-au supraviețuit.

Rămășițe. Voia să spună bucăți. Un val de greață mi-a zguduit stomacul. Îmi venea să vomit. Mi-am ațintit în schimb privirea asupra trandafirilor galbeni primiți de la mama lui Rachel, apoi am închis strâns ochii și am căutat o amintire, orice amintire, din acea noapte. De ce ne-am dus? Ce căutam acolo? Ce i-a ucis?

— Vreau să știu tot ce s-a întâmplat.

— Mara…

Am recunoscut tonul împăciuitor al mamei și am strâns așternuturile în pumni. Încerca să mă ocrotească, dar nu făcea altceva decât să mă chinuie.

— Trebuie să-mi spui! am implorat-o, îndurerată.

Mama m-a privit cu ochii înlăcrimați și chipul întristat.

— Ți-aș spune dacă aș putea, Mara. Dar tu ești singura care știe.

Capitolul 3

Cimitirul Laurelton Memorial,
Rhode Island

Soarele se reflecta în lemnul de mahon lustruit al sicriului lui Rachel și mă orbea. Am continuat să mă uit fix la el, iar lumina îmi ardea corneele. Speram că voi începe să lăcrimez. S-ar fi cuvenit să plâng. Dar nu puteam.

Toți ceilalți, însă, reușeau și o făceau. Oameni cu care ea nu vorbise niciodată, oameni pe care nici măcar nu-i simpatiza. Toată școala era acolo, revendicând o bucățică din ea. Toată școala, cu excepția lui Claire și Jude. Slujba lor de înmormântare urma să aibă loc după-amiază.

Era o zi cenușiu cu alb, o zi geroasă de iarnă în New England. Una dintre ultimele pentru mine aici.

Vântul bătea și îmi lipea buclele de obraji. O mână de participanți la înmormântare mă despărțea de părinții mei, siluete negre pe cerul mat, lipsit de culoare. Mi-am cocoșat umerii în haină și mi-am strâns-o mai bine în jurul corpului, ferindu-mă de privirea fixă a mamei. Îmi urmărea reacțiile încă de când fusesem externată din spital. Ea ajunsese prima la mine în noaptea în care țipetele mele treziseră vecinii și tot ea mă descoperise plângând în dulap a doua zi. Însă abia două zile mai târziu, când mă găsise buimăcită, clipind și strângând în mâna însângerată un ciob din oglinda mea spartă, insistase să primesc ajutor.

Am primit doar un diagnostic. Stres posttraumatic, a spus psihologul. Coșmarurile și halucinațiile se pare că făceau parte din noua mea stare de normalitate, iar ceva din comportamentul meu în biroul medicului l-a făcut pe acesta să-mi recomande internarea pentru un tratament pe termen lung.

Nu puteam permite să se întâmple una ca asta. Am propus în schimb mutarea din oraș. Îmi amintesc cum mama și-a mijit ochii atunci când am deschis subiectul la câteva zile după dezastruoasa întâlnire cu psihologul. Era atât de precaută. Atât de prudentă, de parcă aș fi fost o bombă ascunsă sub patul ei.

— Chiar cred că m-ar ajuta, am spus eu, fără să cred asta deloc.

Dar nu mai avusesem coșmaruri de două nopți, iar episodul cu oglinda, pe care nu mi-l aminteam, părea să fi fost singurul de genul ăsta. Psihologul exagerase, exact la fel cum făcea și mama.

— De ce crezi asta?

Mama vorbea pe un ton egal și relaxat, însă avea încă unghiile roase până la degete. Am încercat să-mi amintesc dialogul, transformat în mare parte în monolog, pe care îl avusesem cu psihologul.

— Rachel venea mereu în casa asta. Nu pot să mă uit la nimic fără să mă gândesc la ea. Iar dacă o să mă întorc la școală, o s-o văd și acolo. Dar vreau să mă întorc la școală. Am nevoie de asta. Am nevoie să mă gândesc la altceva.

— O să discut cu tatăl tău despre asta, mi-a răspuns mama, studiindu-mi fața cu privirea.

Vedeam în fiecare cută de pe fruntea ei, în fiecare mișcare a bărbiei, că nu pricepea cum de ajunsese fiica ei în punctul ăsta. Cum de mă furișasem afară din casă și mă dusesem în ultimul loc în care ar fi trebuit să mă aflu. Mă întrebase, dar, bineînțeles, nu avusesem niciun răspuns.

Din senin, am auzit vocea fratelui meu.

— Cred că mai e puțin și se termină, a spus Daniel.

Inima a început să-mi bată mai încet când mi-am ridicat privirea către fratele meu mai mare. Și, după cum anticipase el, preotul ne-a cerut tuturor să ne plecăm capetele și să ne rugăm.

M-am foit stânjenită și iarba înghețată a trosnit sub picioarele mele, și m-am uitat la mama. Nu eram bisericoși și, sinceră să fiu, nu știam ce să fac. Dacă o fi existat vreun protocol care spunea cum să te porți la înmormântarea celei mai bune prietene, eu nu fusesem informată. Dar mama și-a înclinat capul, iar părul scurt și negru i-a căzut peste pielea perfectă în timp ce mă măsura din ochi, studiindu-mă, pentru a vedea cum voi reacționa. Eu mi-am ferit privirea.

După o infinitate de secunde, capetele s-au ridicat, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să se termine, și mulțimea s-a împrăștiat. Daniel a stat lângă mine câtă vreme colegii mei de clasă s-au apropiat pe rând ca să-mi spună cât de rău le pare și să-mi promită că vom ține legătura după ce mă voi muta. Nu mai

fusesem la școală din ziua accidentului, însă unii dintre ei veniseră să mă viziteze la spital. Probabil doar din curiozitate. Nimeni nu mă întrebase cum s-a întâmplat, ceea ce m-a bucurat căci n-aș fi putut să răspund. Încă nu știam.

Niște țipete ascuțite au străpuns atmosfera tăcută de la înmormântare în clipa în care sute de păsări negre au trecut pe deasupra capetelor noastre, cu foșnet de aripi. S-au așezat pe un pâlc de copaci desfrunziți ce dădeau spre parcare. Până și arborii erau înveșmântați în negru.

M-am întors cu fața către fratele meu.

— Tu nu cumva ai parcat sub ciorile alea?

El a dat din cap că da și a luat-o către mașina lui.

— Minunat! am zis, urmându-l. Acum va trebui să facem slalom printre găinați de la o turmă întreagă.

— Stol.

Eu m-am oprit.

— Poftim?

Daniel s-a întors.

— Îi zice stol de ciori. Nu turmă. Și da, va trebui să facem slalom printre materii fecale aviare, asta dacă nu vrei să mergi cu mama și tata.

I-am zâmbit și m-am simțit ușurată fără să știu de ce.

— Pas!

— Mă gândeam eu.

Daniel m-a așteptat, iar eu i-am fost recunoscătoare pentru că m-a ajutat să evadez. Am aruncat o privire în urmă, ca să mă asigur că mama nu e cu ochii pe mine. Dar ea stătea de vorbă cu familia lui Rachel, pe care o cunoșteam de ani de zile. Îmi venea prea ușor să uit că și părinții mei lăsau totul în urmă: cabinetul de avocatură al tatei, pacienții mamei. Iar Joseph, deși avea doar doisprezece ani, acceptase fără prea multe explicații că urma să ne mutăm și fusese de acord să-și părăsească prietenii fără să se plângă. Când mă gândeam la toate astea, știam că ieșisem câștigătoare la loteria familiilor. Mi-am propus să fiu mai binevoitoare cu mama. La urma urmei, nu era vina ei că trebuia să plecăm.

Era vina mea.

Capitolul 4

Opt săptămâni mai târziu
Miami, Florida

— Mă ucizi, Mara!

— Lasă-mă o secundă.

M-am uitat cu ochii mijiți la păianjenul ce stătea între mine și banana pe care voiam s-o mănânc la micul dejun. Ea și cu mine încercam să ajungem la o înțelegere.

— Atunci lasă-mă pe mine. O să întârziem.

Pe Daniel îl apucau pandaliile la gândul ăsta. Domnul Perfect era mereu punctual.

— Nu. Tu o s-o omori.

— Și?

— Și atunci o să fie moartă.

— Și?

— Imaginează-ți! am spus eu, fără a-mi lua ochii de la adversarul meu din clasa arahnidelor. Familia păianjen lipsită de figura ei matriarhală. Copiii de păianjen așteaptă în pânza lor, uitându-se după mama zile la rând, până când își vor da seama că ea a fost ucisă.

— Ea?

— Ea.

Mi-am lăsat capul într-o parte și m-am uitat la păianjen.

— O cheamă Roxanne.

— Bineînțeles. Du-o pe Roxanne afară, înainte să facă cunoștință cu pagina de editoriale din *Wall Street Journal*-ul lui Joseph.

Am făcut o pauză.

— De ce primește fratele nostru *Wall Street Journal*?

— I se pare amuzant.

Am zâmbit. Era. M-am întors ca s-o privesc pe Roxanne, care se mutase cu câțiva centimetri într-o parte, drept răspuns la amenințarea lui Daniel. Am luat șervețelul de hârtie și am întins mâna către ea, dar m-am retras fără să vreau. În ultimele zece minute repetasem aceeași mișcare: întins și retras. Voiam s-o îndrum pe Roxanne către libertate, s-o salvez din bucătăria

noastră și s-o conduc către un tărâm plin de sângele a miliarde de insecte zburătoare. Cum era curtea noastră din spate.

Dar se pare că nu eram în stare. Cu toate astea îmi era încă foame și îmi voiam banana. Am întins din nou mâna spre ea, însă m-am oprit la jumătatea drumului. Daniel a scos un oftat melodramatic și a băgat o cană în cuptorul cu microunde. A apăsat pe câteva butoane, iar tava cuptorului a început să se învârtă.

— N-ar trebui să stai în fața cuptorului cu microunde.

El nu m-a luat în seamă.

— S-ar putea să faci o tumoare la creier.

— Nu mai spune! a exclamat el.

— Vrei să afli?

Daniel s-a uitat la mâna mea, încă paralizată între mine și Roxanne.

— Gradul tău de nevroză o să-și găsească dragostea doar într-un film de televiziune.

— Poate, dar n-o să am nicio tumoare. Tu nu vrei să nu ai tumori, Daniel?

El a băgat mâna în cămară și a scos un baton cu cereale.

— Poftim! mi-a zis și mi l-a aruncat, însă în ultima vreme nu eram bună de nimic înainte de prânz.

Batonul a căzut cu zgomot pe blatul mesei, lângă mine. Roxanne a zbughit-o, iar eu i-am pierdut urma. Daniel și-a înșfăcat cheile și a pornit-o agale către ușa de la intrare. L-am urmat în lumina orbitoare a soarelui, fără să-mi fi luat micul dejun.

— Hai! mi-a zis cu o falsă veselie. Nu-mi spune că nu ești incredibil de entuziasmată de prima noastră zi de școală!

Ocolea micile șopârle ce alergau de-a curmezișul aleii pavate cu ardezie din fața noii noastre case.

— Din nou.

— Mă întreb dacă acum ninge în Laurelton?

— Probabil. Asta n-o să-mi lipsească.

Tocmai când credeam că nu poate fi mai cald, interiorul Hondei Civic a lui Daniel mi-a dovedit că mă înșelam. M-am înecat din pricina căldurii și i-am făcut semn fratelui meu să deschidă fereastra, în timp ce eu tușeam. El m-a privit cu un aer ciudat.

— Ce?

— Nu-i chiar *atât* de cald.
— Mor! Tu nu mori?
— Nu... sunt vreo *douăzeci și două* de grade.
— Probabil că nu m-am obișnuit încă, am spus eu.
Ne mutaserăm în Florida cu doar două săptămâni în urmă, dar nu recunoșteam nimic din vechea mea viață. Detestam locul ăsta. Daniel avea încă sprâncenele ridicate, dar a schimbat subiectul.
— Știi, mama avea de gând ca azi să te ducă separat la școală.
Am gemut. Nu voiam să fac pe pacientul din dimineața asta. Și nici în altă dimineață. Mă gândeam să-i cumpăr mamei niște andrele ori un set de acuarele. Avea nevoie de un hobby care să nu implice dădăceala mea.
— Mersi că mă duci tu, am spus și m-am uitat în ochii lui Daniel. Vorbesc serios.
— No problemo, mi-a răspuns el și mi-a aruncat un zâmbet bleg, după care a întors pe I-95 și a intrat în trafic.
Fratele meu și-a petrecut o mare parte din lungul și chinuitorul drum către școală dându-se cu capul de volan. Întârziaserăm, iar când am intrat în parcarea plină ochi, nu era niciun elev printre strălucitoarele mașini de lux.
Am întins mâna în spate după ghiozdanul curat și îngrijit al lui Daniel, care era așezat pe banchetă ca un pasager. L-am înhățat în locul lui și m-am aruncat afară din mașină. Ne-am apropiat de poarta de fier cu ornamente sofisticate a Academiei Croyden de Arte și Științe, noua noastră instituție de învățământ superior. Un blazon uriaș era forjat în poartă: un scut în mijloc, cu o panglică lată ce se întindea din colțul din dreapta sus până la cel din stânga jos, tăind simbolul în două. Scutul avea deasupra un coif de cavaler și câte un leu de fiecare parte. Școala părea ciudat de nelalocul ei, având în vedere cartierul dărăpănat.
— Deci, ce nu ți-am spus e că mama o să te ia în după-amiaza asta, mi-s zis Daniel.
— Trădător, am mormăit eu.
— Știu. Dar trebuie să mă întâlnesc cu unul dintre consilieri în legătură cu cererea de admitere la facultate, iar tipa e liberă doar azi, după școală.
— Ce rost are? Știi că o să intri oriunde vrei.
— E departe de a fi un lucru sigur, mi-a spus el.

L-am privit cu ochii mijiți.

— Ce faci? m-a întrebat el.

— Așa mă uit eu chiorâș la tine.

Am continuat să-mi mijesc ochii.

— Mă rog, arăți de parcă ai avea un atac cerebral. Oricum, mama o să te ia de acolo, a spus fratele meu, arătând înspre o fundătură aflată în cealaltă parte a campusului. Încearcă să te porți frumos.

Mi-am înăbușit un căscat.

— E prea devreme ca să fii atât de dobitoc, Daniel.

— Și ai grijă cum vorbești. E deplasat.

— Cui îi pasă?

În timp ce mergeam, mi-am lăsat capul pe spate pentru a citi numele iluștrilor absolvenți ai Academiei Croyden, înscrise pe interiorul arcadei din cărămidă de deasupra noastră. Cele mai multe erau nume de genul Heathclif Rotterdam III, Parker Preston XXVI, Annalise Bennet Von…

— Zilele trecute l-am auzit pe Joseph spunându-i cuiva așa. Se ia după tine.

Am izbucnit în râs.

— Nu-i amuzant, a spus Daniel.

— Te rog! E doar un cuvânt.

El a deschis gura ca să-mi răspundă, moment în care l-am auzit pe Chopin ieșindu-i din buzunar. Muzica lui Chopin, nu compozitorul, slavă Domnului!

Daniel și-a scos telefonul, s-a întors către mine și a mimat cuvântul mama, după care a arătat către peretele din sticlă ce adăpostea clădirea administrativă a Academiei Croyden.

— Du-te! mi-a spus el și m-am dus.

Fără fratele meu care să-mi distragă atenția, am putut să studiez campusul în toată splendoarea lui imaculată și supraîngrijită. Fire late de iarbă verde ca smaraldul fixau pământul și le-ar mai fi lipsit un milimetru pentru a fi tunse perfect uniform. O curte întinsă împărțea campusul în sferturi de cerc înverzite, mărginite de straturi cu flori. O secțiune adăpostea biblioteca înzorzonată cu coloane, o alta cantina și sala de sport fără ferestre. Clasele și clădirea administrativă dominau ultimele două sferturi de cerc. Multe arcade în aer liber și cărări pavate cu cărămidă legau structurile între ele și duceau înspre o fântână ce clipocea în mijlocul peluzei.

Mai că mă așteptam să văd ființe ale pădurii dând năvală afară din clădiri și începând să cânte. Totul la școala asta țipa *AICI SUNTEM PERFECȚI ȘI TU VEI FI LA FEL*! Nu era de mirare că mama o alesese.

Mă simțeam izbitor de prost îmbrăcată în tricou și blugi. Uniformele erau obligatorii la Croyden, dar grație faptului că noi ne transferaserăm cu întârziere, ale noastre nu sosiseră încă. Trecerea în clasa a unsprezecea de la o școală publică la una privată (și încă în mijlocul trimestrului) ar fi fost îndeajuns de chinuitoare și fără a i se adăuga insulta fustelor cadrilate și a șosetelor până la genunchi. Dar mama era o snoabă și n-avea încredere în școlile publice dintr-un oraș atât de mare. Iar după toate cele întâmplate în decembrie, eu nu eram în stare să mă cert coerent pe tema asta.

Am luat orarele și dosarele noastre de la secretariatul școlii, apoi am ieșit din nou tocmai când Daniel închidea telefonul.

— Cum se simte mama? am întrebat.

Fratele meu a ridicat scurt din umeri.

— Voia doar să afle ce mai facem.

S-a uitat pe foi în locul meu.

— Am ratat prima oră, așa că primul tău curs e…

Daniel a bâjbâit printre hârtii și a declarat:

— Algebră II.

Perfect. Pur și simplu perfect! Fratele meu a cercetat din priviri campusul deschis. Ușile claselor dădeau direct în curte, asemănător structurii unui motel. După câteva secunde, a arătat înspre clădirea cea mai îndepărtată.

— Ar trebui să fie acolo, vizavi de colțul ăla. Ascultă! a continuat el. S-ar putea să nu ne mai vedem până la prânz. Vrei să mănânci împreună cu mine sau ceva? Eu trebuie să discut cu directorul și cu șeful catedrei de muzică, dar pot să te caut după aceea.

— Nu, e în regulă. O să mă descurc.

— Serios? Pentru că aș prefera să-mi mănânc carnea de proveniență incertă împreună cu tine.

Mi-a zâmbit, dar îmi dădeam seama că era îngrijorat. Daniel mă veghease cu un ochi de frate mai mare încă din ziua în care fusesem externată, deși el era mai puțin ostentativ, și deci mai puțin enervant, decât mama. Însă, luând în considerare toate astea, trebuia să mă străduiesc ceva mai mult pentru a-l

convinge că nu voi ceda nervos azi. Mi-am afișat cea mai bună mască de plictiseală adolescentină și am purtat-o ca pe o armură în timp ce ne apropiam de clădire.

— Serios. Sunt bine, am spus eu, dându-mi ochii peste cap pentru impresia artistică. Acum du-te, înainte să pici liceul și să mori sărac și singur.

L-am împins ușor, ca să par mai convingătoare, și ne-am despărțit. Dar în timp ce mă îndepărtam, mica mea fațadă a început să se năruie. Ce ridicol! Nu era prima mea zi de grădiniță, deși era prima mea zi de școală fără Rachel… de când mă știam. Însă avea să fie prima din multe alte zile. Trebuia să mă stăpânesc. Mi-am înghițit nodul care îmi urca în gât și am încercat să-mi descifrez orarul:

Engleză nivel avansat, dna. Leib, sala B32
Algebră II, dl Walsh, sala 264
Istorie Americană, dna McCreery, sala 4
Arte plastice, dna Gallo, sala L
Spaniolă I, dna Morales, sala 213
Biologie II, dna Prieta, anexă

Nicio speranță. M-am învârtit pe aleea ce ducea către clădire și am căutat numele sălilor, dar până să găsesc clasa în care se ținea ora mea de algebră, am găsit automatele cu gustări. Patru la rând, lipite de spatele clădirii, cu fața către câteva umbrele în stil polinezian, împrăștiate prin curte. Îmi aminteau că sărisem peste micul dejun. M-am uitat în jur. Întârziasem deja. Câteva minute în plus n-aveau ce să mai strice.

Am pus hârtiile pe jos și am scotocit prin geantă după bani mărunți. Dar când am băgat primii douăzeci și cinci de cenți în aparat, cealaltă monedă mi-a căzut din mână. M-am aplecat să o caut, căci nu aveam bani decât pentru un singur produs. În cele din urmă am găsit-o, am vârât-o în aparat și am apăsat combinația de litere și cifre ce urma să-mi aducă salvarea.

S-a blocat. Incredibil! Am apăsat din nou pe cifre. Nimic. Punga mea cu bomboane M&M rămăsese captivă înăuntru. Am apucat aparatul de margini și am încercat să-l scutur. Zadarnic. Apoi l-am lovit cu piciorul. Tot nimic. M-am uitat urât la mașinărie.

— Dă-le *drumul*!

Mi-am punctat afirmația cu alte câteva șuturi inutile.

— Ai o problemă cu stăpânitul furiei.

M-am răsucit brusc la auzul unui accent britanic cald și melodios ce venea din spatele meu. Persoana căreia îi aparținea stătea așezată la o masă de picnic, sub una dintre umbrelele în stil polinezian. Înfățișarea lui dezordonată era îndeajuns pentru a-mi distrage atenția de la chip. Băiatul (dacă putea fi numit astfel, având în vedere că arăta ca și cum locul lui ar fi fost la facultate, nu la liceu) purta teniși cu găuri uzate, fără șireturi. Niște pantaloni de culoarea cărbunelui și o cămașă albă cu nasturi până jos îi îmbrăcau silueta zveltă și subțire. Cravata avea nodul slăbit, manșetele îi erau descheiate, iar jacheta zăcea grămadă alături, în timp ce el stătea lăsat pe spate, sprijinit leneș în palme.

Maxilarul puternic și bărbia păreau ușor aspre, ca și cum nu s-ar fi bărbierit de câteva zile, iar la umbră ochii lui păreau cenușii. Câteva șuvițe din părul lui castaniu închis se întindeau răzlețe în toate direcțiile. Păr ciufulit, ca proaspăt ridicat din pat. Putea fi considerat palid în comparație cu toți ceilalți pe care îi văzusem în Florida până acum, ceea ce înseamnă că n-avea pielea portocalie.

Era frumos. Și îmi zâmbea.

Capitolul 5

Îmi zâmbea ca și cum m-ar fi cunoscut. Am întors capul, întrebându-mă dacă mai era cineva în spatele meu. Nu. Nimeni. Când m-am uitat din nou în direcția băiatului, el dispăruse.

Am clipit zăpăcită și m-am aplecat să-mi ridic lucrurile. Am auzit pași apropiindu-se, dar s-au oprit chiar înainte să ajungă lângă mine.

Blonda perfect bronzată purta botine cu toc și șosete albe trei sferturi și o fustă scurtă până la genunchi, în carouri gri cu albastru. Faptul că peste o săptămână urma să port același lucru mi-a stârnit o durere în suflet.

Mergea braț la braț cu un băiat blond, perfect îngrijit și înspăimântător de solid. Cei doi, îmbrăcați în jachete cu blazonul Croyden, s-au uitat de sus la mine și au strâmbat din nasurile lor perfecte, presărate cu câțiva pistrui fără cusur.

— Fii atentă! mi-a spus fata.

Cu venin în glas.

La ce să fiu atentă? Nu făcusem nimic. Dar m-am hotărât să nu spun asta, având în vedere că nu cunoșteam decât un singur om în toată școala și el purta același nume de familie ca mine.

— Scuze! am spus, chiar dacă nu știam pentru ce. Sunt Mara Dyer. Sunt nouă aici.

Evident! Un zâmbet fals s-a furișat pe chipul fățarnic și drăgălaș al fetei de lângă automatul cu gustări.

— Bun venit, mi-a zis ea, după care cei doi s-au îndepărtat.

Ciudat. Nu mă simțeam deloc binevenită. Mi-am alungat din minte ambele întâlniri stranii și, cu dosarul în mână, am înconjurat clădirea fără niciun rezultat. Am urcat scările și am înconjurat-o iar, până să-mi găsesc, în sfârșit, sala de clasă.

Ușa era închisă. Nu mă încânta deloc ideea de a întârzia. De fapt, nu mă încânta deloc ideea de a intra în clasă. Dar deja lipsisem de la prima oră și eram acolo, așa că... la naiba cu toate! Am deschis ușa și am pășit înăuntru.

Pe pereții sălii de clasă s-au ivit crăpături în clipa în care douăzeci și ceva de capete s-au întors către mine. Fisurile au pornit să urce precum o pânză de păianjen, sus, și mai sus, până când tavanul a început să se sfărâme. Mie mi s-a uscat gâtul. Nimeni n-a scos o vorbă, chiar dacă praful umplea încăperea, chiar dacă eu aveam impresia că o să mă sufoc.

Pentru că toate astea nu se întâmplau nimănui altcuiva. Doar mie.

O lampă s-a prăbușit pe podea chiar în fața profesorului, aruncând peste mine o ploaie de scântei. Nu erau reale. Dar eu tot am încercat să le evit și am căzut.

Am auzit zgomotul scos de fața mea când s-a lovit de dușumeaua acoperită cu linoleum lustruit. Durerea m-a izbit între ochi. Sângele cald mi-a izbucnit din nări, prelingându-se în jurul gurii și pe bărbie. Aveam ochii deschiși, dar nu vedeam nimic prin norul de praf cenușiu. Însă auzeam. Mai întâi toată clasa a tras brusc aer în piept, apoi profesorul a început să se bâlbâie și să mă întrebe exact cât de grav m-am rănit. În mod ciudat, eu nu făceam altceva decât să zac pe podeaua rece și ignoram glasurile înfundate din jurul meu. Preferam durerea ce mă înconjura umilinței pe care cu siguranță urma s-o înfrunt în clipa în care aveam să mă ridic.

— Ăăm, ești bine? Mă auzi?

Vocea profesorului era din ce în ce mai panicată. Am încercat să-mi spun numele, dar cred că în schimb mi-a ieșit ceva ce semăna mai mult cu „sunt pe moarte”.

— Cineva să se ducă și s-o cheme pe asistenta Lucas înainte ca fata asta să moară sângerând în sala mea de clasă.

La auzul acestor vorbe, m-am chinuit să mă ridic, clătinându-mă amețită, de parcă picioarele nu erau ale mele. Nimic altceva nu-mi pune fundul în mișcare mai iute decât amenințarea cu asistentele și seringile lor.

— Sunt bine, am anunțat, apoi m-am uitat prin încăpere.

Era doar o clasă obișnuită. Fără praf. Fără crăpături.

— Pe bune, am continuat. Nu-i nevoie de asistentă. Se întâmplă doar ca uneori să-mi curgă sânge din nas.

Chicotește, chicotește. Depășește momentul râzând.

— Nici măcar nu simt nimic. Sângerarea s-a oprit.

Și se oprise, deși probabil arătam ca o pocitanie. Profesorul m-a privit îngrijorat înainte de a vorbi.

— Hmm. Deci chiar nu ești rănită? Ai vrea să mergi până la baie și să te speli? Putem să facem cunoștință oficial când te întorci.

— Da, mulțumesc, i-am răspuns. Mă întorc imediat.

M-am silit să-mi revin din amețeală, apoi am aruncat o privire furișă înspre profesor și înspre noii mei colegi de clasă. Pe toate fețele se citea un amestec de surprindere și groază. Inclusiv, am observat eu, pe fața fetei de lângă automat. Încântător!

Am părăsit clasa. În timp ce mergeam îmi simțeam trupul șubred, ca un dinte slăbit pe care cea mai mică forță l-ar putea scoate. Când m-am îndepărtat suficient încât să nu mai aud șoaptele ori glasul tremurător al profesorului, aproape că am luat-o la fugă. La început chiar am trecut pe lângă toaleta fetelor, abia observând ușa batantă. M-am întors din drum și, odată ajunsă înăuntru, m-am concentrat asupra modelului de pe faianța colorată într-un galben hidos, am numărat veceurile, am făcut orice ca să nu mă uit în oglindă. Am încercat să mă calmez, ca să previn atacul de panică ce avea să urmeze la vederea sângelui.

Am respirat încet. Nu voiam să mă spăl. Nu voiam să mă întorc la oră. Dar cu cât lipseam mai mult, cu atât creștea probabilitatea ca profesorul s-o trimită pe asistentă după mine. Așa ceva chiar nu voiam, așa că m-am așezat în fața blatului ud

de lângă chiuvetă, care era plin de șervețele din hârtie mototolite, și am ridicat privirea.
Fata din oglindă mi-a zâmbit. Dar nu eram eu.

Capitolul 6

Era Claire. Părul ei roșcat mi se revărsa pe umeri, în locul părului meu castaniu. Apoi imaginea ei s-a strâmbat sinistru în oglindă. Camera s-a clătinat și m-a aruncat într-o parte. Mi-am mușcat limba, după care m-am sprijinit cu mâinile de blat. Când am ridicat ochii către oglindă, de acolo mă privea din nou propriul chip.
Inima îmi bătea cu putere sub coaste. Nu se întâmplase nimic. Exact la fel cum nici în clasă nu se întâmplase nimic. Eram în regulă. Poate emoționată din pricina primei zile de școală. Dezastruoasa mea primă zi de școală. Măcar eram atât de agitată încât stomacul meu a uitat să se întoarcă pe dos la vederea sângelui ce mi se usca pe piele.
Am înșfăcat o mână de șervețele din aparat și le-am udat. Le-am dus spre față ca să mi-o curăț, însă mirosul puternic de hârtie udă mi-a dat în cele din urmă stomacul peste cap. Am încercat să nu vomit.
Am eșuat.
Am avut prezența de spirit să-mi ridic părul lung din jurul feței în timp ce-mi vărsăm în chiuvetă puținul conținut al stomacului. În clipele acelea m-am bucurat că universul se împotrivise tentativelor mele de a lua micul dejun.
Când am terminat cu vomitatul, m-am șters la gură, mi-am clătit-o cu puțină apă și am scuipat în chiuvetă. Un strat subțire de sudoare îmi acoperea pielea ce căpătase acea inconfundabilă paloare a omului care tocmai a vărsat. Cu siguranță o primă impresie fermecătoare. Măcar tricoul meu scăpase de secreții.
M-am aplecat deasupra chiuvetei. Dacă aș fi sărit peste restul orei de algebră, profesorul ar fi adunat o poteră formată din „matleți” să mă găsească și să se asigure că n-am murit. Așa că am ieșit cu curaj în căldura neîndurătoare și m-am întors spre clasă. Ușa era încă deschisă. Uitasem s-o închid după neceremonioasa mea plecare, așa că l-am auzit pe profesor

vorbind cu glas monoton despre o ecuație. Am tras adânc aer în piept și am intrat cu grijă.

În doar câteva secunde profesorul a venit lângă mine. Ochelarii groși îi făceau ochii să semene cu ai unei insecte. Înfiorător.

— Oh, arăți mult mai bine! Te rog, ia loc chiar aici. Apropo, eu sunt domnul Walsh. Nu ți-am reținut numele mai devreme.

— Mara. Mara Dyer, am zis cu voce răgușită.

— Ei bine, domnișoară Dyer, cu siguranță știi să-ți faci intrarea în scenă.

Chicotelile înfundate ale celor din clasă pluteau în aer.

— Da, ăăm, cred că sunt doar neîndemânatică.

M-am așezat în primul rând, pe locul arătat de domnul Walsh, într-o bancă liberă, așezată paralel cu catedra și cel mai aproape de ușă. Toate scaunele de pe rândul acela erau goale, cu excepția celui ocupat de mine.

Timp de opt minute dureroase și douăzeci și șapte de secunde infinite, am șezut neclintită în banca mea și am nădușit în cel de-al șaptelea cerc al iadului meu personal. Ascultam vocea profesorului, dar nu auzeam nimic. Rușinea îl eclipsa și mă simțeam aproape în pielea goală, privită cu curiozitate de ochii iscoditori ai colegilor mei.

Am încercat să nu mă concentrez asupra asaltului șoaptelor pe care le puteam auzi, dar nu și descifra. Mi-am lovit ușor ceafa pe care simțeam furnicături, ca și cum fierbințeala privirilor anonime ar fi reușit să-mi străpungă părul și să-mi descopere scalpul. Mă uitam cu disperare către ușă, dorindu-mi să scap din coșmarul ăsta, dar știam că, odată ieșită, șoaptele nu aveau decât să se înmulțească.

Clopoțelul a sunat, marcând sfârșitul primei mele ore la Croyden. Un succes răsunător.

Am rămas la spatele cozii către ușă, pentru că știam că voi avea nevoie de un manual și de o scurtă informare cu privire la unde ajunsese clasa cu materia. Domnul Walsh mi-a spus cât se poate de politicos că urma să susțin examenul trimestrial peste trei săptămâni, la fel ca toți ceilalți, apoi s-a întors la catedră pentru a răscoli printre hârtii și m-a lăsat să-mi înfrunt restul dimineții de una singură.

Din fericire, aceasta a fost lipsită de evenimente. Când a venit ora prânzului, mi-am luat geanta plină cu cărți și mi-am săltat-o

pe umăr. M-am hotărât să caut un loc liniștit, retras, și să mă așez pentru a-mi citi cartea pe care mi-o luasem cu mine. Peripețiile mele cu vomitatul îmi tăiaseră pofta de mâncare.

Am coborât scările în grabă, am mers până la marginea campusului și m-am oprit lângă gardul ce împrejmuia o bucată mare de teren viran. Copacii se înălțau deasupra școlii, umbrind întreaga clădire. Țipătul sinistru al unei păsări străpungea aerul lipsit de orice adiere de vânt. Categoric trăiam un coșmar licean gen *Jurassic Park.* Mi-am deschis cu un gest violent cartea acolo unde rămăsesem, dar m-am trezit citind și recitind același paragraf până când am renunțat. Din nou mi s-a pus un nod în gât. M-am sprijinit de gardul din sârmă, metalul îmi lăsa urme pe piele prin materialul subțire al bluzei, și am închis ochii, înfrântă.

Cineva a râs în spatele meu.

Am ridicat brusc capul, iar sângele mi-a înghețat în vene. Era râsul lui Jude. Vocea lui Jude. M-am ridicat încet și m-am întors cu fața către gard, către junglă. M-am prins cu degetele de sârmă, căutând sursa hohotelor.

Nimic altceva în afară de copaci. Bineînțeles. Pentru că Jude era mort. La fel ca și Claire. Și Rachel. Ceea ce însemna că avusesem trei halucinații în mai puțin de trei ore. Ceea ce nu era bine.

M-am întors în campus. Era gol. M-am uitat la ceas și am intrat în panică. Doar un minut până la următoarea oră. Am înghițit în sec, mi-am înșfăcat geanta și m-am repezit spre cea mai apropiată clădire, dar, când am cotit, m-am oprit brusc.

Jude stătea la vreo doisprezece metri în fața mea. Știam că nu putea fi acolo, că nu era acolo, totuși era acolo, neprietenos și fără să zâmbească pe sub cozorocul șepcii cu emblema echipei Patriots pe care nu și-o scotea niciodată. Arăta ca și cum voia să stăm de vorbă.

I-am întors spatele și am grăbit pasul. M-am îndepărtat de el, la început încet, apoi luând-o la goană. Am aruncat o privire peste umăr, doar ca să văd dacă mai e acolo.

Era.

Și se apropia.

Capitolul 7

Dintr-un noroc neașteptat, am deschis dintr-o smucitură ușa celei mai apropiate săli de clasă, 213, și era chiar locul în care se ținea ora de spaniolă. Iar judecând după toate băncile ocupate, eu întârziasem deja.

— Donșoară Dee-er? a tunat profesoara.

Neatentă și tulburată, am tras ușa în urma mea.

— De fapt, e Dyer.

Pentru că o corectasem sau pentru că întârziasem, n-o să știu niciodată, profesoara m-a pedepsit, forțându-mă să stau în fața clasei în timp ce ea îmi azvârlea, în spaniolă, întrebări peste întrebări, la care eu nu puteam răspunde decât cu: „nu știu". Nici măcar nu s-a prezentat. Stătea acolo pur și simplu, iar mușchii antebrațelor venoase tresăreau în timp ce scria plină de importanță în carnetul ei didactic. Inchiziția spaniolă căpăta un înțeles cu totul nou.

Și așa a continuat vreme de douăzeci de minute. Când s-a oprit în sfârșit, m-a pus să mă așez în banca de lângă catedră, înaintea clasei, cu fața către ceilalți elevi. Dezgustător! Stăteam cu ochii lipiți de ceas și număram secundele până la final. Când a sunat clopoțelul, am țâșnit către ușă.

— Mi se pare că ți-ar prinde bine o îmbrățișare, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors către un băiat scund, zâmbitor, îmbrăcat într-o cămașă albă, descheiată. Pe sub ea purta un tricou galben pe care scria SUNT UN CLIȘEU.

— Ești foarte generos, i-am spus eu, cu un surâs. Dar cred că o să mă descurc.

Era important să nu mă port ca o nebună.

— Oh, nu mă ofeream! Făceam doar o observație.

Băiatul și-a dat la o parte codițele afro din dreptul ochilor și mi-a întins o mână.

— Sunt Jamie Roth.

— Mara Dyer, am spus eu, deși el știa deja.

— Stai așa, ești nouă pe aici?

Un zâmbet poznaș i-a luminat ochii negri. I-am zâmbit și eu.

— Amuzant. Ești amuzant.

El mi-a făcut o plecăciune exagerată.

— Apropo, nu-ți face griji din cauza lui Morales. E cea mai proastă profesoară din lume.

— Deci se poartă la fel de odios cu toți? am întrebat, după ce am ajuns la o distanță sigură de clasă.

Am cercetat campusul, uitându-mă după morți imaginari, în timp ce îmi mutam geanta de pe un umăr pe altul. Nu era niciunul. Până acum, totul bine.

— Poate nu chiar atât de odios. Dar pe aproape. De fapt, ai noroc că n-a aruncat cu nicio bucată de cretă după tine. Că veni vorba, ce-ți mai face nasul?

Fusese și el la ora de algebră de azi-dimineață?

— Mai bine, mersi. Ești prima persoană care se interesează. De fapt, prima care îmi spune ceva politicos.

— Așadar, lumea ți-a spus lucruri nepoliticoase?

Mi s-a părut că văd o sclipire argintie în gura lui în timp ce vorbea. Un cercel în limbă? Interesant. Nu părea genul. Am dat din cap că da, în vreme ce îmi studiam colegii. Știam că există mai multe variante ale uniformei școlare: diverse cămăși, sacouri, fuste sau pantaloni, la alegere, și veste tricotate, pentru cei cu adevărat aventuroși. Dar când am căutat semnele unor găști – pantofi ieșiți din comun sau elevi cu părul vopsit în negru și machiaj asortat – n-am văzut niciunul. Nu era vorba doar despre uniforme. Cumva, toți reușeau să arate exact la fel. Perfect îngrijiți, perfect educați, niciun fir de păr clintit de la locul lui. Jamie, cu codițele lui împletite, cu cercelul din limbă și tricoul la vedere, era unul dintre puținii care ieșeau în evidență.

Alături, desigur, de persoana cu aer neîngrijit pe care o văzusem de dimineață. Am simțit un cot în coaste.

— Deci, fata cea nouă? Cine ce a spus? Nu lăsa omu' cu ochii-n soare.

I-am zâmbit.

— Mai devreme a fost o fată care mi-a zis să am grijă.

I-am descris-o lui Jamie pe fata de lângă automat și l-am văzut ridicând din sprâncene.

— Tipul care o însoțea a fost la fel de neprietenos, am încheiat.

Jamie a clătinat din cap.

— Te-ai apropiat de Shaw, nu-i așa?

Apoi a zâmbit ca pentru sine.

— Doamne, Shaw chiar e o figură!

— Ăăă… Shaw ăsta se întâmplă să aibă mușchi din abundență și să-și poarte cămașa cu gulerul ridicat? Era la brațul fetei amintite.

Jamie a râs.

— Descrierea asta s-ar putea potrivi multor jigodii de la Croyden, dar cu siguranță nu lui Noah Shaw. Probabil ăla era Davis, dacă ar trebui să ghicesc.

Am ridicat din sprâncene.

— Aiden Davis, membru al echipei campioane la lacrosse și fan devotat al emisiunii *Project Runway*[3]. El și Anna au fost împreună, în epoca pre-Shaw. Asta până când el a recunoscut că joacă pentru metaforica echipă adversă, iar acum cei doi sunt cei mai buni prieteni pentru totdeauna.

Jamie a fluturat din gene. Îmi cam plăcea de el.

— Deci ce i-ai făcut Annei? m-a întrebat.

I-am aruncat o privire ce mima groaza.

— Ce i-am făcut *eu ei*?

— Păi, *ceva* ai făcut tu ca să-i atragi atenția. În mod normal ești prea neinteresantă ca să te bage în seamă, dar își va scoate ghearele dacă Shaw începe să-ți dea târcoale, a spus Jamie.

S-a uitat îndelung la mine, înainte de a reîncepe să vorbească.

— Ceea ce o să și facă, având în vedere că a epuizat limitatele resurse feminine ale Academiei Croyden. La propriu.

— Ei bine, ea nu trebuie să-și facă griji.

Mi-am răsfoit orarul și mapa, apoi m-am uitat în jur în încercarea de a găsi clădirea potrivită pentru ora de biologie.

— Nu sunt interesată să fur iubitul cuiva, am zis.

Și nici să-mi dau întâlniri, n-am mai zis, ținând cont de faptul că ultimul meu iubit era acum mort.

— Oh, nu e iubitul ei! Shaw i-a dat papucii anul trecut, după vreo două săptămâni. Un record în cazul lui. După care ea a înnebunit și mai tare. La fel ca toate celelalte. Și nici în iad mânie ca a femeii pe care o stârnești[4] și alte prostii. Pe vremuri, Anna era întruchiparea abstinenței, dar după Shaw ai fi putut să

---

[3] Reality-show american, prezentat de manechinul Heidi Klum. Emisiunea se concentrează asupra designului vestimentar și le cere concurenților să se întreacă în crearea celor mai bune haine, într-un timp limitat, folosind o cantitate anume de materiale și respectând o temă dată. (*N.t.*).

[4] Citat aparținându-i dramaturgului britanic William Congreve. (*N.t.*).

faci benzi desenate cu numeroasele aventuri ale vaginului ei. I s-ar potrivi și o mantie de supererou.

Am pufnit. Cercetam din priviri clădirile aflate în fața mea. Niciuna dintre ele nu arăta ca o anexă.

— Și tipul cu care umbla braț la braț n-are nicio problemă cu treaba asta? am întrebat, neatentă.

Jamie a ridicat o sprânceană spre mine.

— Regina cea Rea? Răspunsul ar fi nu.

Ah!

— Cum și-a căpătat porecla?

Jamie s-a uitat la mine ca la o idioată.

— Vreau să spun, mai precis, am zis eu, încercând să nu fiu idioată.

— Hai să zicem doar că, odată, am încercat să mă împrietenesc cu Davis. În sensul platonic al cuvântului, a clarificat Jamie. Nu sunt genul lui. Oricum, încă îmi pocnește maxilarul când casc.

Mi-a făcut o demonstrație.

— Te-a lovit?

Fântâna clipocea în spatele nostru în timp ce traversam curtea și ne-am oprit în fața clădirii aflate cel mai departe de sediul administrativ. Am cercetat plăcuțele de pe ușile sălilor de clasă. Absolut la întâmplare. Nu aveam să mă descurc niciodată în școala asta.

— Într-adevăr. Davis are un croșeu de dreapta dat naibii.

Se pare că aveam asta în comun.

— Dar i-am plătit-o eu mai târziu.

— Da?

Jamie n-ar fi avut nicio șansă într-un duel cu Aiden Davis nici dacă Aiden ar fi fost înarmat doar cu un sul de hârtie igienică. Jamie mi-a zâmbit cu un aer atotcunoscător.

— L-am amenințat cu ebola.

Am clipit nedumerită.

— Nu *am* cu adevărat ebola. E un agent activ aflat la Nivelul Patru de biosecuritate.

Am clipit din nou.

— Cu alte cuvinte, imposibil de obținut de către un adolescent, chiar dacă tatăl lui e doctor.

Părea dezamăgit.

— Coreeect, am zis, fără să mă mișc.

— Dar Davis m-a crezut și mai că a făcut pe el. A fost un moment definitoriu pentru mine. Până când șobolanul ăla ticălos m-a pârât consilierilor. Care l-au crezut. Și l-au chemat pe tata la școală, ca să verifice dacă nu am cu adevărat ebola acasă. Idioți! O glumiță legată de febra hemoragică și gata, te etichetează drept „instabil”.

A scuturat din cap, apoi a surâs.

— În momentul de față ești complet panicată.

— Nu.

Avea dreptate, doar un pic. Dar cine eram eu să fac mofturi la capitolul prieteni? Jamie mi-a făcut cu ochiul și a dat din cap.

— Sigur. Deci ce oră ai în continuare?

— Biologie cu Prieta? În anexă, unde naiba o mai fi și aia.

Jamie a arătat înspre un uriaș tufiș înflorit, aflat la vreo trei sute de metri. În direcția opusă.

— În spatele tufei de *bougainvillea.*

— Mersi, am zis și m-am uitat într-acolo. N-aș fi găsit-o niciodată. Tu ce oră ai?

El și-a scos sacoul, apoi și-a descheiat complet nasturii cămășii.

— În mod normal, fizică pentru avansați, dar chiulesc.

Fizică pentru avansați. Impresionant.

— Deci… ești în clasă cu mine?

— Sunt în clasa a unsprezecea, mi-a răspuns Jamie.

Probabil mi-a remarcat scepticismul, pentru că a adăugat repede:

— Am sărit un an. Probabil am absorbit prin osmoză genele de om scund ale părinților mei.

— Osmoză? Nu cumva te referi la genetică? am întrebat eu. Nu că ai fi scund.

O minciună, dar total nevinovată.

— Sunt adoptat, mi-a spus Jamie. Și, te rog! Sunt scund. Nu-i mare lucru.

Jamie a ridicat din umeri, apoi a bătut cu degetul în încheietura pe care nu purta ceas.

— Ai face bine să mergi la ora lui Prieta până nu întârzii.

Mi-a făcut semn cu mâna.

— Ne mai vedem.

— Pa!

Și uite așa, mi-am făcut un prieten. M-am îmbărbătat în sinea mea. Daniel avea să fie mândru. Mama avea să fie și mai mândră. Plănuiam să le dau vestea precum o pisică ce îi aduce stăpânului său un șoarece mort. Era posibil chiar să fie suficient să mă ajute să scap de consilierea psihologică.

Dar, bineînțeles, trebuia să nu le pomenesc nimic despre halucinațiile de azi.

Capitolul 8

Am reușit să supraviețuiesc restului zilei fără să ajung la spital sau la vreun ospiciu și, după școală, mama mă aștepta în fundătură, întocmai cum îmi spusese Daniel. Excela în asemenea momente de „mămică" și nici azi nu dezamăgea.

— Mara, scumpo! Cum a fost prima zi?

Vocea îi deborda de entuziasm. Și-a împins ochelarii de soare peste păr și s-a aplecat să mă sărute. În clipa aceea a înțepenit.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce?

— Ai sânge pe gât.

Drace! Credeam că l-am spălat pe tot.

— Mi-a curs sânge din nas.

Adevărul, dar nu tot adevărul, așa să-mi ajute Dumnezeu. Mama a tăcut. Avea ochii mijiți și plini de îngrijorare. Și, firește, foarte enervanți.

— Ce?

— Ție nu ți-a curs în viața ta sânge din nas.

Aș fi vrut s-o întreb: „De unde știi?", dar, din nefericire, *știa.* Odată ca niciodată obișnuiam să-i spun totul mamei. Zilele acelea luaseră sfârșit. M-am încăpățânat.

— Mi-a curs azi.

— Din senin? La întâmplare?

Mi-a aruncat acea privire pătrunzătoare de terapeut, cea care spune: *torni gogoși.* Nu aveam de gând să recunosc că mi se păruse că-mi văd sala de clasă năruindu-se în secunda în care am intrat în ea. Sau că azi îmi reapăruseră în față prietenii morți, grație sindromului de stres posttraumatic. Nu mai avusesem niciun simptom de când ne mutaserăm. Mersesem la

înmormântările prietenilor mei. Îmi strânsesem lucrurile din camera mea. Petrecusem timp cu frații mei. Făcusem tot ce trebuia ca să nu mă transform în proiectul mamei. Iar cele petrecute azi nu meritau nici pe departe prețul pe care l-aș fi plătit dacă i le-aș fi spus.

M-am uitat în ochii ei.

— La întâmplare.

Încă nu mă credea.

— Îți spun adevărul, am mințit-o eu. Acum poți să mă lași în pace?

Dar de îndată ce am rostit vorbele, am știut că o să le regret. Și am avut dreptate. Am mers în tăcere cu mașina până acasă, dar cu cât trecea mai mult timp fără să vorbim, cu atât mai evident devenea faptul că mama clocotea.

Am încercat s-o ignor și să mă concentrez asupra drumului către casă, de vreme ce, peste câteva zile, urma să conduc singură până la școală, grație programării amânate la dentist a lui Daniel. Simțeam doar o consolare slabă de pe urma faptului că Domnul Perfect era predispus la carii.

Casele pe lângă care treceam erau toate scunde și masive, cu peluzele pline de delfini din plastic ori statui hidoase, în stil grecesc. Parcă întreg consiliul orașului s-ar fi adunat și ar fi votat să construiască Miami astfel încât să fie complet lipsit de farmec. Am trecut pe lângă mall după mall, toate anunțând *Michaels*! *Kmart*! *Home Depot*! din toate puterile lor reunite. Nu pricepeam în ruptul capului de ce i-ar fi trebuit cuiva mai mult de un mall pe o rază de optzeci de kilometri.

Am ajuns la noua noastră locuință după o oră chinuitoare de stat în trafic, ceea ce mi-a făcut stomacul să se întoarcă pe dos pentru a doua oară în aceeași zi. După ce a tras mașina pe alee, mama a coborât furioasă din ea. Eu am rămas pur și simplu pe loc, neclintită. Frații mei nu erau încă acasă, tata cu siguranță nu ajunsese și nu voiam să intru singură în sălașul leului.

Am fixat bordul cu privirea, fierbând melodramatic în sucul propriei amărăciuni, până când un ciocănit în portiera mașinii m-a făcut să sar în sus de spaimă.

Mi-am ridicat ochii și l-am văzut afară pe Daniel. Lumina zilei slăbise, făcuse loc amurgului și lăsase cerului din spatele fratelui meu o nuanță puternică de indigo regal. Ceva din interiorul meu a tresărit. De câtă vreme stăteam acolo?

Daniel s-a uitat la mine prin geamul deschis.

— O zi grea?

Am încercat să-mi alung neliniștea.

— Cum ai ghicit?

Joseph a trântit portiera Hondei Civic a lui Daniel, apoi s-a îndreptat către noi cu un uriaș zâmbet pe chip și cu ghiozdanul supraîncărcat în ambele mâini. Am coborât din mașină și l-am prins de umăr pe fratele meu mai mic.

— Cum a fost prima zi?

— Grozavă! Am intrat în echipa de fotbal, și profesorul meu mi-a cerut să dau o probă săptămâna viitoare pentru piesa școlii, și sunt niște fete mișto la mine în clasă, dar e și una foarte ciudată, care a intrat în vorbă cu mine, dar tot am fost drăguț cu ea.

Am zâmbit larg. Sigur că Joseph urma să se înscrie în toate activitățile extrașcolare. Era sociabil și talentat. Amândoi frații mei erau așa.

I-am comparat în timp ce mergeau unul lângă altul către casă, doi băieți înalți și uscățivi, pășind în același ritm. Joseph semăna mai mult cu mama noastră și, spre deosebire de mine și de Daniel, avea părul la fel de drept ca al ei. Dar amândoi moșteniseră tenul mamei, în vreme ce eu aveam pielea de Albu Albescu a tatălui meu. Și nu exista nicio urmă de asemănare genetică pe fețele noastre. Asta mă întrista într-o oarecare măsură.

Daniel a deschis ușa casei. Când ne mutaserăm aici cu o lună în urmă, descoperisem cu surprindere că îmi plăcea. Ușa sclipitoare de la intrare era înconjurată de tufișuri ornamentale din cimișir și de flori, iar terenul era uriaș. Din câte îmi amintesc, tata spunea că are aproape o jumătate de hectar.

Dar nu reprezenta un cămin.

Am intrat toți trei laolaltă, un front unit. O auzeam pe mama cum umblă cu pași mari prin bucătărie, dar când ne-a simțit intrând, și-a făcut apariția în hol.

— Băieți! aproape că a strigat ea. Cum a fost azi?

I-a îmbrățișat pe amândoi, ignorându-mă înadins pe mine, care rămăsesem mai în spate. Joseph a repetat fiecare detaliu al zilei cu un entuziasm copilăresc, iar Daniel a așteptat răbdător ca mama să-i arunce întrebări în timp ce îi urma înspre bucătărie. Am profitat de ocazia de a scăpa și am cotit pe holul

lung ce ducea către dormitorul meu, trecând, pe de-o parte, pe lângă trei rânduri de uși cu geamuri și, pe de-altă parte, pe lângă câteva fotografii de familie. Erau poze cu mine și frații mei când eram bebeluși sau copii de-o șchioapă, dar și câteva dintre acele stânjenitoare fotografii obligatorii făcute în școala primară. Urmau poze ale bunicilor noștri și ale altor rude. Azi, una dintre ele mi-a atras atenția.

O fotografie alb-negru ce o înfățișa pe bunica mea în ziua nunții ei mă privea din rama aurită. Bunica ședea calmă, ținându-și mâinile pictate cu henna împreunate în poală. Părul ei strălucitor și negru ca pana corbului era pieptănat într-un stil sever, cu cărare pe mijloc. Luciul fotografiei făcea ca *bindi*[5]-ul să-i sclipească între sprâncenele perfect arcuite, iar trupul îi era înfășurat într-un material extravagant, cu modele ce parcă dansau pe marginile sariului. O senzație stranie m-a cuprins și a dispărut înainte s-o pot identifica.

În clipa aceea Joseph a apărut în fugă pe hol, gata-gata să mă dărâme.

— Scuze! mi-a strigat el și a dispărut în goană după colț.

Mi-am dezlipit privirea de fotografie și m-am refugiat în noul meu dormitor, închizând ușa în urma mea. M-am trântit peste plapuma albă și pufoasă, apoi mi-am scos tenișii împingându-i cu ajutorul tăbliei patului. Au căzut pe covor cu o bufnitură surdă. M-am uitat lung la pereții întunecați și goi ai camerei. Mama voise s-o zugrăvească în roz, ca pe fostul meu dormitor. O aiureală psihologică despre ancorarea mea în ceva familiar. Ce prostie! O culoare de vopsea nu avea s-o aducă înapoi pe Rachel. Așa că m-am milogit, iar mama m-a lăsat să aleg în schimb o nuanță de albastru închis în stil *emo.* Făcea ca încăperea să pară aerisită și dădea un aer sofisticat mobilei mele albe. Mici trandafiri de ceramică se revărsau de pe brațele candelabrului instalat de mama, dar, în contrast cu pereții întunecați, nu făceau camera să pară prea feminină. Mergea. Și, pentru prima dată în viață, aveam propria mea baie, ceea ce era categoric un avantaj.

Nu atârnasem schițe ori picturi pe pereți și nici nu aveam de gând. Cu o zi înainte se plecăm din Rhode Island, dădusem jos un mozaic de fotografii și desene pe care îl avusesem pe perete,

---

[5] Punct de culoare roșie, purtat pe mijlocul frunții de către femeile hinduse, în special ca simbol al statutului de soție. (*N.t.*).

lăsând la urmă o schiță în creion ce reprezenta profilul lui Rachel. Atunci mă uitasem îndelung la acea imagine solitară a ei și mă uimise aerul ei serios. Mai ales în comparație cu expresia veselă pe care o avea la școală ultima dată când o văzusem în viață. N-am văzut cum arăta la înmormântare.

A fost o înmormântare cu sicriul închis.

Capitolul 9

— Scumpo? Dormi?

M-am speriat la auzul vocii mamei mele. Cât timp trecuse? M-a cuprins pe loc neliniștea. Un șiroi de sudoare a început să-mi curgă pe ceafă, deși nu îmi era cald. M-am ridicat în pat.

— Nu.

Mama mi-a cercetat chipul cu privirea.

— Ți-e foame? m-a întrebat ea.

Îi dispăruse orice urmă a supărării de mai devreme. Acum părea îngrijorată. Din nou.

— Cina e aproape gata, mi-a spus.

— Tata e acasă?

— Nu încă. Lucrează la un caz nou. Probabil că o vreme n-o să mai vină acasă la cină.

— Vin imediat la bucătărie.

Mama a făcut un pas șovăitor în camera mea.

— A fost groaznică prima zi?

Am închis ochii și am oftat.

— Nimic neașteptat, dar aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Ea și-a întors privirea, moment în care m-am simțit vinovată. Îmi iubeam mama, sincer. Era plină de devotament. Era grijulie. Dar în ultimul an devenise dureros de prezentă. Iar în ultima lună, felul ei de a se învârti pe lângă mine era aproape insuportabil. În ziua mutării, tăcusem tot drumul de șaisprezece ore cu mașina până în Florida, chiar dacă fusese făcut spre folosul meu – îmi era frică de zborul cu avionul și de înălțimi în general. Iar la sosire, Daniel îmi spusese că, după externarea mea, îi auzise pe mama și pe tata certându-se pe tema internării mele într-un sanatoriu. Firește, mama era pentru. Cineva trebuia să mă supravegheze tot timpul! Dar eu n-aveam

niciun chef să învăț pentru SAT într-o celulă capitonată și, din moment ce era evident că efectul marelui meu gest (participarea la înmormântări) se epuizase, trebuia să-mi țin în frâu nebunia. Părea să funcționeze. Până acum.

Mama a lăsat baltă discuția și m-a sărutat pe frunte, după care s-a întors la bucătărie. Eu m-am dat jos din pat și am străbătut holul în șosete, atentă să nu alunec pe podelele din lemn lăcuit.

Frații mei puseseră deja masa, iar mama încă pregătea cina, așa că m-am dus în camera de zi, m-am afundat în canapeaua de piele și am pornit televizorul. Știrile apăreau într-un colț al ecranului, dar le-am ignorat în vreme ce treceam în revistă programele din ghidul tv.

— Mara, dă un pic mai tare! m-a rugat mama.

M-am conformat. Trei fotografii au apărut în colțul ecranului.

— Cu ajutorul poliției din Laurelton, brigada de căutare și salvare, în această dimineață au fost recuperate trupurile lui Rachel Watson și Claire Lowe, însă anchetatorilor le e greu să găsească rămășițele lui Jude Lowe, în vârstă de șaptesprezece ani, din pricina aripilor clădirii care au rămas încă în picioare, dar s-ar putea prăbuși în orice moment.

M-am uitat la televizor cu ochii mijiți.

— Ce nai… am șoptit.

— Hmm?

Mama a intrat în camera de zi și mi-a luat telecomanda din mână. În momentul ăla fotografiile prietenilor mei au dispărut. În locul lor a apărut poza unei fete cu părul negru, ce zâmbea veselă din colțul ecranului, de lângă o prezentatoare de știri.

— Anchetatorii urmăresc noi piste în cazul uciderii Jordanei Palmer, o adolescentă în clasa a zecea, a spus prezentatoarea cu un tremur în voce. Poliția din Miami-Dade, cu ajutorul unei echipe de câini special antrenați, caută din nou dovezi în zona din jurul proprietății Palmer, iar Channel Seven are imaginile.

Pe ecran a apărut o filmare neclară în care apărea o echipă de polițiști îmbrăcați în uniforme bej și însoțiți de niște ciobănești germani uriași, ce patrulau printr-o mare de iarbă înaltă care se întindea în spatele unui șir de case mici și noi.

— Sursele noastre spun că autopsia fetei în vârstă de cincisprezece ani a dezvăluit informații tulburătoare în legătură cu modul în care aceasta a murit, însă oficialitățile refuză să

facă publice orice detalii. „Așa cum am spus, indiciile au rezultat din discuțiile cu martorii care au decis să vorbească, iar astăzi noi vom merge pe urmele acelor indicii”, a spus căpitanul Ron Roseman din cadrul poliției Miami-Dade. „Dincolo de asta, nu pot divulga nimic din ce ne-ar putea compromite ancheta.”

Apoi prezentatorii au trecut veseli la o discuție despre o nouă inițiativă educațională în districtul școlar Broward. Mama mi-a înapoiat telecomanda.

— Pot să schimb? am întrebat, atentă să păstrez un ton egal.

Mă tulburase faptul că-mi văzusem prietenii morți la televizor, dar nu puteam lăsa să se vadă asta.

— Ar fi bine să închizi. Cina e gata, mi-a spus mama.

Părea mai îngrijorată ca de obicei. Începeam să cred, și nu pentru prima dată, că ea ar trebui să ia medicamente.

Frații mei s-au așezat la masă, iar eu mi-am întipărit un zâmbet strâmb pe chip și m-am alăturat lor. Am încercat să râd la glumele pe care le făceau în timp ce mâncam, dar nu reușeam să-mi alung din minte imaginile cu Rachel, Jude și Claire pe care tocmai le văzusem. Nu, nu le văzusem. Mi le închipuisem.

— S-a întâmplat ceva, Mara? m-a întrebat mama, smulgându-mă din transă.

Expresia de pe chipul meu trebuie să se fi potrivit cu ce simțeam.

— Nu, am zis indiferentă.

M-am ridicat, lăsându-mi capul în piept, astfel încât părul să-mi ascundă fața. Mi-am luat farfuria și m-am îndreptat către chiuvetă, ca s-o clătesc înainte de a o pune în mașina de spălat vase.

Farfuria mi-a alunecat din mâinile pline de săpun și s-a spart la contactul cu oțelul inoxidabil. Cu coada ochiului, i-am văzut pe mama și pe Daniel făcând schimb de priviri. Eram ca un peștișor auriu fără un castel în care să se ascundă.

— Ești OK? m-a întrebat Daniel.

— Da. Pur și simplu mi-a scăpat.

Am luat cioburile din chiuvetă și le-am aruncat la gunoi, după care m-am scuzat, spunând că am teme de făcut.

În timp ce mergeam pe hol către dormitorul meu, am aruncat o privire înspre portretul bunicii. Ochii ei m-au fixat la rândul lor, urmărindu-mă. Eram supravegheată. De peste tot.

Capitolul 10

Aceeași înfiorătoare senzație că sunt urmărită m-a însoțit la școală, a doua zi. Pur și simplu nu puteam scăpa de ea. În timp ce intra cu mașina în parcarea liceului, Daniel mi-a spus:

— Știi, ar trebui să iei în calcul să stai puțin la soare.

I-am aruncat o privire.

— Zău?

— O spun doar pentru că pari puțin trasă la față.

— S-a notat! i-am răspuns sec. Să știi că o să întârziem dacă nu găsești un loc.

Din boxe se auzea blând muzica lui Rachmaninoff, care însă nu mă ajuta deloc să-mi calmez nervii iritați. Se pare că nici pe Daniel.

— Zău că-mi vine să încep să mă joc de-a mașinuțele bușitoare pe aici, a spus el, cu dinții încleștați.

Chiar dacă plecaserăm devreme, tot ne trebuiseră patruzeci de minute ca să ajungem la școală și deja la intrare exista o coadă ieșită din comun de mașini luxoase.

Ne-am uitat cum două dintre ele se iau la întrecere, din capete opuse ale parcării, pentru același loc. Unul dintre vehiculele care așteptau, un Mercedes sedan negru, a scrâșnit din cauciucuri în clipa în care șoferul l-a propulsat înainte, în locul liber, luându-i fața celeilalte mașini, un Focus albastru. Șoferul Focusului a apăsat îndelung și cu putere claxonul.

— Ce nebunie, a zis Daniel.

Am dat din cap în timp ce mă uitam cum șoferul Mercedesului coboară din mașină împreună cu un pasager. Înainte să-i văd fața, i-am recunoscut părul blond, imaculat. Anna, firește. Apoi am recunoscut mutra acră a omniprezentului ei însoțitor, Aiden, care a coborât de pe locul din dreapta.

După ce am găsit în sfârșit un loc de parcare, Daniel mi-a zâmbit înainte de a ne despărți.

— Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să-mi dai un mesaj, OK? Oferta cu prânzul rămâne valabilă.

— Mă descurc.

Când am ajuns la ora de engleză ușa era încă deschisă, dar majoritatea locurilor se ocupaseră deja. M-am așezat într-una dintre puținele bănci libere din al doilea rând și am ignorat

chicotelile a doi elevi pe care îi recunoșteam de la ora de algebră. Profesoara, doamna Leib, era ocupată să scrie ceva pe tablă. Când a terminat, s-a întors și a zâmbit clasei.

— Bună dimineața, copii. Cine îmi poate spune ce înseamnă cuvântul ăsta?

A arătat înspre tabla pe care stătea scris cuvântul „hamartia”. M-am simțit mai încrezătoare, căci deja învățasem lecția asta. Un punct pentru sistemul public de învățământ din Laurelton. Am aruncat o scurtă privire prin clasă. Nimeni nu ridicase mâna. Of, ce naiba! Am ridicat-o eu.

— Ah, eleva cea nouă.

Aveam mare, mare nevoie de uniforma aia! Doamna Leib mi-a zâmbit sincer în timp ce se sprijinea de catedră.

— Cum te cheamă?

— Mara Dyer.

— Îmi pare bine să te cunosc, Mara. Ia încearcă!

— Defect fatal, a strigat altcineva.

Cu un accent britanic. M-am întors pe jumătate în scaunul meu și l-aș fi recunoscut numaidecât pe băiatul de ieri, chiar dacă nu mai arăta la fel de neîngrijit ca mai înainte, cu gulerul descheiat, nodul de la cravată slăbit și mânecile cămășii suflecate. Era la fel de frumos și la fel de zâmbitor. L-am privit cu ochii mijiți.

La fel a făcut și profesoara.

— Mulțumesc, Noah, dar i-am cerut Marei să răspundă. Și, oricum, „defect fatal” nu e definiția exactă. Vrei să încerci, Mara?

Voiam, mai ales acum, când știam că Băiatul Britanic e celebrul Noah Shaw.

— Înseamnă greșeală sau eroare, am spus eu. Uneori i se mai spune și defect tragic.

Doamna Leib a dat din cap în semn de felicitare.

— Foarte bine. O să mă încumet să presupun că ai studiat trilogia lui Sofocle la vechea ta școală?

— Da, am răspuns, luptându-mă cu stânjeneala.

— Atunci ai un avantaj. Noi tocmai am terminat *Oedipus Rex.* Poate cineva, în afară de Mara, să-mi spună care era defectul tragic al lui Oedipus?

Noah a fost singurul care a ridicat mâna.

— De două ori în aceeași zi, domnule Shaw? Nu-ți stă în fire. Te rog, demonstrează-ți în fața clasei uluitoarele calități intelectuale.

Noah s-a uitat drept la mine în timp ce vorbea. Mă înșelasem cu o zi înainte. Ochii lui nu erau cenușii, ci albaștri.

— Defectul lui *fatal* a fost lipsa cunoașterii de sine.

— Sau mândria, i-am întors-o eu.

— O dezbatere! a bătut din palme doamna Leib. Îmi place la nebunie! Mi-ar plăcea mai mult dacă și ceilalți ar fi mai vioi, dar hei!

Profesoara s-a întors din nou către tablă, pe care a scris, sub „hamartia”, răspunsurile date de mine și Noah.

— Cred că există argumente care să susțină ambele idei: aceea că decăderea lui Oedip a fost provocată de faptul că nu voia să accepte că este așa cum este ori aceea că mândria lui, sau, mai corect, trufia lui, au dus la tragicul declin. Iar lunea viitoare vreau de la fiecare dintre voi câte un referat de cinci pagini cu analiza voastră genială asupra subiectului.

Clasa a scos un geamăt colectiv.

— Scutiți-mă! Săptămâna viitoare începem să discutăm despre antieroi.

Apoi și-a continuat lecția, pe care în mare parte o mai auzisem deja. Puțin plictisită, mi-am scos mult îndrăgitul și jerpelitul exemplar al romanului *Lolita* și l-am ascuns în spatele caietului de notițe. Probabil că aparatul de aer condiționat al clasei nu funcționa, căci atmosfera a devenit tot mai înăbușitoare pe măsură ce minutele se scurgeau. Când a sunat în sfârșit de ieșire, tânjeam după niște aer proaspăt. Am sărit de pe scaun, răsturnându-l. M-am aplecat ca să-l ridic și să-l așez la loc, dar scaunul meu se afla deja în mâinile altcuiva.

Ale lui Noah.

— Mersi, am spus eu în clipa în care ochii ni s-au întâlnit.

El mi-a aruncat aceeași privire familiară, atotștiutoare, din ziua precedentă. Ușor tulburată, m-am uitat în altă parte și mi-am strâns lucrurile, după care m-am repezit afară din clasă. M-am izbit de un șir de elevi ce venea din direcția opusă și mi-am scăpat cartea pe jos. N-am apucat să ajung la ea, că o umbră i-a întunecat coperta.

— Trebuie să fii artist sau nebun, o ființă posedată de o infinită melancolie, ca să distingi dintr-odată micul și fatalul

demon printre copiii normali, a spus el cu glas scăzut și moale, cu un puternic accent britanic. Ea stătea acolo, neștiută de ceilalți, ea însăși ignorându-și fantastica putere.[6]

Am rămas în loc, holbându-mă la el cu gura căscată, incapabilă să scot o vorbă. Aș fi râs. Întreaga situație era oarecum ridicolă. Dar *felul* în care o spusese, felul în care se uita la mine, era șocant de intim. Ca și cum mi-ar fi cunoscut secretele. Ca și cum n-aș fi avut secrete. Dar până să mă gândesc la o replică, Noah s-a lăsat pe vine și mi-a ridicat cartea.

— *Lolita,* a spus el, răsucind volumul în mâini.

Și-a lăsat privirea să rătăcească peste gura cu buze roz desenată pe copertă, apoi mi-a întins cartea. Degetele ni s-au atins și un curent cald le-a străbătut. Inima îmi bătea cu atâta putere, încât probabil că și el putea s-o audă.

— Așadar, mi-a spus, uitându-se din nou în ochii mei. Ești un vânător de obscenități care are probleme în relația cu tăticul?

Colțul gurii i s-a ridicat alene într-un surâs condescendent. Îmi venea să-i trag o palmă ca să i-l șterg de pe chip.

— Ei bine, *tu* ești ăla care citezi. Incorect, apropo. Prin urmare tu ce înseamnă că ești?

Surâsul lui s-a transformat într-un surâs în toată regula.

— Oh, eu sunt cu siguranță un vânător de obscenități, care are probleme în relația cu tăticul.

— Atunci bănuiesc că m-ai prins.

— Nu chiar.

— Coroană de dos, am bombănit eu în timp ce mă îndreptam către următoarea oră.

Nu mă mândream cu faptul că înjurasem un străin, nu. Dar el începuse. Noah și-a potrivit pașii cu ai mei.

— Nu cumva vrei să spui „față de dos”?

Părea amuzat.

— Nu, i-am răspuns, de data asta mai tare. Vreau să spun coroană de dos. Coroana care încununează dosul unuia cu față de dos. Ești chiar punctul culminant al unei întregi ierarhii de dosuri, am continuat, ca și cum aș fi citit dintr-un dicționar al înjurăturilor moderne.

— Atunci bănuiesc că tu m-ai prins pe mine.

---

[6] Fragment din *Lolita* de Vladimir Nabokov, trad. de Horia-Florian Popescu, Editura Polirom, Iași, 2003. (*N.t.*).

Nu încă. Vorbele mi-au apărut în minte fără voie, motiv pentru care, de îndată ce am văzut ușa, m-am retras în sala în care se ținea ora de algebră, departe de Noah.

M-am așezat în spate, sperând să mă ascund de privirile din ziua precedentă și să mă pierd în incomprehensibilitatea lecturii. Am desfăcut romanul *Lolita* și l-am pitit sub geantă. Mi-am scos foile cu pătrățele, apoi creionul. După care am schimbat creionul cu un altul. Noah începea să mă sâcâie. Nu era sănătos.

Dar atunci a intrat în clasă, cu un aer afectat, Anna, însoțită de nu foarte micul ei prieten, și mi-a întrerupt gândurile. Cei doi au pășit înăuntru precum o pereche a răului. Ea m-a surprins holbându-mă și mi-am ferit privirea, nu fără să roșesc. Cu colțul ochiului am văzut-o cum mă urmărea, în timp ce se așeza în rândul al treilea de bănci.

M-a cuprins ușurarea când Jamie s-a strecurat pe scaunul de lângă mine. Singurul prieten pe care mi-l făcusem la Croyden până în clipa de față.

— Cum merge? m-a întrebat, zâmbindu-mi larg.

I-am zâmbit la rândul meu.

— Nu mi-a curs sânge din nas.

— Încă, mi-a zis Jamie și mi-a făcut cu ochiul. Deci, cu cine altcineva ai făcut cunoștință? Cineva interesant? În afară de mine, evident.

Mi-am coborât vocea și am început să-mi mâzgălesc foaia cu pătrățele.

— Interesant? Nu. Măgar, da.

Gropița din obrazul lui Jamie s-a adâncit.

— Lasă-mă să ghicesc! Un anume ticălos neîngrijit, cu un surâs seducător?

Poate. Jamie a dat din cap.

— Îmbujorarea ta îmi spune, fără putință de tăgadă, că așa e.

— Poate, i-am răspuns pe un ton nepăsător.

— Deci l-ai cunoscut pe Shaw. Ce ți-a spus?

Mă întrebam de ce e Jamie așa de interesat.

— E un măgar.

— Da, asta ai mai zis. Acum, dacă stau bine să mă gândesc, a început Jamie, așa zic toate. Și totuși, băiatul ăla se îneacă în…

— Liniște în clasă, scoateți-vă problemele și dați-le în față, vă rog.

Domnul Walsh s-a ridicat și a scris o ecuație pe tablă.

— Frumoasă imagine, i-am șoptit eu lui Jamie.

El mi-a făcut cu ochiul, chiar în clipa în care Anna s-a întors ca să se uite urât la mine.

•

Cea de-a doua zi de școală s-a scurs într-o mare de banalități mohorâte. Lecții, teme, glume proaste de-ale profesorilor, teme, exerciții în clasă, teme. La sfârșit, Daniel mă aștepta la marginea campusului și m-am bucurat să-l văd.

— Salut, mi-a spus. Mergi mai repede ca să avem o șansă să ieșim de aici înainte ca mașinile să blocheze singura ieșire.

M-am supus, iar el m-a întrebat.

— A doua zi a fost mai bună decât prima?

M-am gândit la ieri.

— Așa și așa, i-am răspuns. Dar putem să nu vorbim despre mine? Cum a fost ziua pentru tine?

El a ridicat din umeri.

— Ca de obicei. Oamenii sunt la fel peste tot. Nu mulți ies în evidență.

— Nu *mulți*? Așadar, unii realmente ies în evidență?

El și-a dat ochii peste cap.

— Câțiva.

— Haide, Daniel! Unde-i entuziasmul ăla specific Croyden? Să auzim!

Îndatoritor, fratele meu mai mare mi-a făcut rezumatul zilei sale în clasa a douăsprezecea și tocmai îmi povestea despre o violonistă genială de la cursul lui de muzică, atunci când am ajuns înapoi acasă. Știrile se auzeau la volum maxim din salon, însă părinții mei nu veniseră încă. Trebuia să fie vorba despre fratele nostru mai mic.

— Joseph? a strigat Daniel peste zgomotul televizorului.

— Daniel? a strigat la rândul lui cel mic.

— Unde-i mama?

— S-a dus să aducă cina. Tata o să vină mai devreme în seara asta.

— Ți-ai făcut temele?

Daniel s-a apucat să răsfoiască scrisorile de pe masa din bucătărie.

— Tu ți le-ai făcut? a întrebat Joseph, fără să-și ridice privirea.

— Sunt pe cale să mă apuc, totuși, nu eu sunt cel captivat de... la ce te uiți?

— CNBC.

Daniel a făcut o pauză.

— De ce?

— Recapitulează evoluțiile bursiere de azi, a răspuns Joseph, fără să stea o clipă pe gânduri.

Daniel și cu mine ne-am uitat unul la altul. Apoi fratele meu mai mare a ridicat un plic incredibil de gros, pe care nu era scrisă adresa expeditorului.

— Ăsta de unde a venit?

— Noul client al tatei l-a lăsat chiar cu două secunde înainte să ajungeți.

O expresie ciudată s-a ivit pe chipul lui Daniel.

— Ce? l-am întrebat.

Apoi a dispărut.

— Nimic.

S-a dus în camera lui și, după câteva clipe, am pornit și eu către a mea și l-am lăsat pe Joseph să înfrunte consecințele faptului că fusese prins uitându-se la televizor înainte de a-și fi făcut temele. Avea să-i vrăjească și să scape basma curată în nici cinci secunde.

Ceva mai târziu, o bătaie puternică în ușă m-a speriat și m-a smuls din adâncul manualului de spaniolă, materie pe care o detestam cel mai mult. Chiar mai mult decât matematica.

Tata și-a vârât capul prin deschizătura ușii.

— Mara?

— Tată! Salut.

A intrat în dormitor, evident obosit, dar nu complet mototolit, în ciuda faptului că își petrecuse toată ziua îmbrăcat în același costum. S-a așezat pe pat, lângă mine. Cravata lui de mătase reflecta lumina.

— Deci cum e noua școală?

— De ce toată lumea mă întreabă mereu despre școală? am zis eu. Mai sunt și alte subiecte de discuție.

El s-a prefăcut nedumerit.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi vremea. Sau sportul.

— Tu urăști sportul.

— Ah, dar școala o urăsc și mai mult.

— Am înțeles, a zis tata, zâmbind.

Apoi a început o poveste legată de serviciu și, chiar în timp ce îmi spunea cum fusese dojenită o femeie grefier de către un judecător pentru că purta „tocuri de prostituată”, mama ne-a chemat la masă. Îmi venea mult mai ușor să râd cu tata prin preajmă, iar în seara aceea am adormit cu ușurință.

Dar n-am dormit prea mult.

Înainte

Am deschis un ochi când bătăile din fereastră au devenit prea puternice pentru a putea fi ignorate. Silueta de la geamul meu și-a apropiat chipul de sticlă, uitându-se înăuntru. Știam cine era și nu mă surprindea deloc să-l văd. M-am îngropat sub plapuma călduroasă, în speranța că se va căra.

A început din nou să bată în geam. N-aveam eu norocul ăsta.

— Dorm, am mormăit de sub plapumă.

El a bătut cu și mai multă putere, iar vechiul geam a început să se scuture în rama lui din lemn. Ori avea să-l spargă, ori avea să-mi trezească părinții. Nu voiam niciuna, nici alta.

M-am apropiat încet de fereastra dormitorului meu și am întredeschis-o.

— Nu sunt acasă, am șoptit tare.

— Foarte amuzant.

Jude a deschis fereastra, luându-mă prin surprindere cu un curent de aer rece.

— Îmi îngheață fundul aici, afară.

— Problema asta are o soluție simplă.

Mi-am încrucișat brațele peste maiou. Jude părea nedumerit. Ochii îi erau umbriți de cozorocul șepcii de baseball, dar în mod evident îmi studia ținuta de noapte.

— Of, Doamne! Nici măcar nu ești îmbrăcată.

— Sunt îmbrăcată. Sunt îmbrăcată pentru dormit. Sunt îmbrăcată pentru dormit fiindcă e ora două dimineața.

El s-a uitat la mine cu ochii mari și batjocoritori.

— Ai uitat?

— Da, am mințit eu.

M-am aplecat ușor peste marginea ferestrei și am verificat aleea.

— Așteaptă în mașină?

Jude a scuturat din cap.

— Sunt deja la azil. Am rămas doar noi doi. Haide!

Capitolul 11

M-am trezit în toiul nopții cu un țipăt în gât și o greutate în piept, scăldată în sudoare și cuprinsă de groază. Îmi aminteam. Îmi *aminteam.* Șuvoiul amintirilor aproape că era prea dureros. Jude la fereastra mea, gata să mă ia și să mă ducă la Rachel și la Claire, care ne așteptau.

Așa ajunsesem acolo în noaptea aceea. Amintirea nu era înfricoșătoare, însă faptul că exista mai că mă speria. Sau poate că nu mă speria. Poate că *îmi dădea fiori.* Știam cu toată ființa mea că mintea adormită n-o inventase. Amintirea aia era reală. Mi-am iscodit hotarele conștiinței după mai multe amănunte, dar nu mai era nimic, niciun indiciu care să explice de ce merseserăm acolo.

Venele îmi erau inundate de adrenalină și nu puteam adormi la loc. Visul – amintirea – mi se derula în buclă și mă tulbura mai mult decât ar fi trebuit. De ce acum, dintr-odată? Ce puteam face în privința asta? Ce *trebuia* să fac? Aveam nevoie să-mi amintesc noaptea în care o pierdusem pe Rachel. Pentru ea. Pentru mine. Chiar dacă mama n-ar fi de acord. Mi-ar spune că mintea mea se protejează de traumă. A încerca s-o forțez ar fi „nesănătos”.

După a doua noapte în care am avut același vis și am trăit aceeași groază, am început, în tăcere, să-i dau dreptate mamei. În ziua aia n-am fost bună de nimic la școală și nici a doua zi. Vântul din Miami sufla fierbinte, însă eu simțeam pe brațe aerul rece al lunii decembrie în New England. Când închideam ochii, îl vedeam pe Jude la fereastră. Mă gândeam că Rachel și Claire mă așteaptă. La azil. La *azil.*

Dar cu toate câte le aveam pe cap la Croyden, aveam nevoie, mai mult decât de orice altceva, să mă relaxez. Așa se face că, în dimineața zilei de vineri, m-am concentrat asupra fiecărui detaliu. Vârtejul de țânțari care aproape că m-a sufocat când am coborât în parcare din mașina lui Daniel. Aerul încărcat de umiditate. Orice, numai să evit să mă gândesc la noul vis, noua

amintire, ce-o fi fost, care devenise parte a repertoriului meu din fiecare noapte. Eram bucuroasă că Daniel avea o programare la dentist în dimineața asta. Nu voiam să stau de vorbă.

Când am ajuns la școală, parcarea era goală. Supraestimasem timpul necesar pentru a străbate traficul. Un fulger a străpuns îndepărtații nori purpurii ce se întindeau pe cer precum o pătură întunecată. Urma să plouă, dar nu puteam sta locului. Trebuia să fac ceva, să mă mișc, să scap de amintirea care îmi rodea gândurile.

Am deschis larg portiera și am luat-o pe jos, trecând pe lângă mai multe terenuri goale, bolovănoase, și pe lângă niște case dărăpănate. Nu știu cât de departe ajunsesem când am auzit scâncetul.

M-am oprit și am ascultat din nou sunetul ăla. În fața mea se înălța un gard din sârmă, cu bucăți de sârmă ghimpată. Nu exista iarbă, doar țărână bătătorită, cafenie, și noroi acolo unde pământul era încă ud din pricina ploii de azi-noapte. Locul era plin de resturi: piese din diverse mașinării, bucăți de carton și niște gunoaie. Și un foarte mare morman de leme. Prin țărână erau împrăștiate cuie.

M-am apropiat pe furiș de sârma ghimpată și am încercat să mă ridic pe vârfuri, ca să văd întregul spațiu. Nimic. M-am lăsat pe vine, sperând să văd ceva în plus. Mi-am rotit privirea peste o grămadă de piese auto și mi-am îndreptat-o dincolo de resturile risipite, înspre mormanul de lemne. Blana scurtă, brun-roșcată, a cățelei aproape că se contopea cu țărâna de sub lemnele stivuite într-un echilibru precar. Era slabă moartă, i se zăreau toate oasele prin blana roasă. Încolăcită într-un ghem mic, cățelușa tremura în ciuda căldurii apăsătoare. Nasul negru avea numeroase cicatrici, iar urechile îi erau zdrențuite și aproape invizibile în spatele capului.

Era într-o stare foarte, foarte proastă.

Am căutat o cale de a intra în curte, dar n-am văzut niciuna. M-am lăsat pe vine și am chemat-o pe tonul cel mai blând și mai puternic de care eram în stare. Ea s-a târât afară de sub mormanul de lemne și s-a îndreptat către gard cu pași șovăitori, privindu-mă printre zalele de metal cu ochi căprui și umezi.

Nu mai văzusem în viața mea ceva atât de jalnic. N-o puteam lăsa acolo, nu în halul ăla. Trebuia să chiulesc de la școală și s-o scap.

Atunci am observat zgarda. Cureaua din piele era prinsă cu un lacăt și legată de un lanț atât de greu încât era incredibil că biata cățea mai putea sta în picioare. Nici măcar nu trebuia prins de pământ. Ea nu putea să plece nicăieri.

I-am mângâiat nasul prin gard și am încercat să-mi dau seama dacă i-aș putea face zgarda să-i alunece peste capul mare și osos. I-am spus vorbe de alint, convingând-o să se apropie, astfel încât să pot pipăi cureaua și să-mi dau seama cât de strâmtă e, dar tocmai când reușisem să bag mâna pe sub ea, tăcerea a fost întreruptă de o voce nazală, tărăgănată, ce venea de la doar câțiva metri distanță.

— Ce dracu' crez' că faci cu cânele meu?

Am ridicat ochii. Bărbatul se afla de cealaltă parte a gardului și stătea aproape. Prea aproape. Nu era bine că nu-l auzisem apropiindu-se. Purta un maiou pătat și o pereche de blugi rupți, iar părul lung și unsuros i se pierdea într-o chelie în creștetul capului.

Ce-i spui cuiva căruia vrei să-i furi câinele?

— Bună.

— Te-am întrebat ce faci cu cânele meu.

Și-a mijit ochii injectați, de un albastru apos. Am încercat să-mi înăbuș dorința de a-l omorî în bătaie cu o creangă și am tras de timp, lăsând întrebarea să atârne în aer. Nu prea aveam ce să fac, având în vedere că eram o adolescentă și nu știam dacă nenorocitul avea un cuțit ori un pistol în buzunar.

Mi-am folosit cel mai reușit glas de fetiță proastă și nevinovată.

— Eram în drum spre școală și v-am văzut cățelușa! E foarte dulce, ce rasă e?

Speram că asta avea să fie suficient pentru a-l împiedica să mă jefuiască la micul dejun. Mi-am ținut răsuflarea.

— E un pitbull, ce, n-ai mai văzut niciunul până acum? mi-a zise el și a scuipat în țărână un ghemotoc de materii scârboase.

Nu unul atât de costeliv. În viața mea nu mai văzusem vreun câine, sau orice alt animal, atât de slab.

— Nu. Ce cățelușă grozavă! Mănâncă mult?

O întrebare jignitor de stupidă. Incapacitatea mea de a-mi filtra cuvintele avea să mă ucidă într-o bună zi. Poate chiar azi.

— Ce-ți pasă?

Ei bine! Ori suntem golani, ori nu mai suntem!

— E lihnită, iar lanțul ăla de la gâtul ei atârnă prea greu. Are urme de mușcături pe urechi și cicatrici pe față. Chiar nu poți face nimic mai mult pentru ea? am zis eu, pe un ton din ce în ce mai ridicat. Nu merită așa ceva.

Îmi pierdeam controlul. Bărbatul și-a încordat maxilarul laolaltă cu toți ceilalți mușchi din corp. A venit drept în fața mea. Mi-am ținut respirația, dar nu m-am clintit.

— Tu cine dracu' te crez'? m-a întrebat el, cu un glas ca o șuierătură aspră. Cară-te d-aici! Și dacă te mai prind prin zonă, data viitoare n-o să mai fiu așa drăguț.

Am tras aer în piept fără să vreau și spre mine a plutit un miros dezgustător. Mi-am coborât privirea spre cățeaua care se ferea de stăpânul ei. Nu voiam s-o las, dar nu-mi dădeam seama cum să trec peste obstacole: sârma ghimpată, zgarda cu lacăt și lanțul cel greu. Stăpânul ei. Așa că mi-am luat ochii de la ea și am dat să plec.

În clipa aceea am auzit un țipăt. Când m-am răsucit brusc, cățeaua se ghemuise atât de mult, încât se făcuse una cu pământul. Stăpânul ei ținea în mână lanțul cel greu. Probabil că o smucise de el.

Ticălosul ăla bolnav mi-a zâmbit. M-am umplut de scârbă, dădeam pe dinafară. Niciodată nu mai detestasem pe cineva atât de mult pe cât îl detestam pe el în acele clipe. Mă mâncau degetele pentru că voiam să-i fac ceva rău, însă nu aveam cum. Așa că m-am întors și am luat-o la fugă, asta pentru a-mi relaxa oarecum mâinile și picioarele ce-mi tremurau de furia răsărită dintr-un colț întunecat din mine despre care nici nu știam că există. Loveam caldarâmul cu tălpile și-mi doream să pot șterge surâsul de pe fața gunoiului ăluia. Și, pe măsură ce gândul îmi încolțea, am văzut cu ochii minții. Căpățâna țopârlanului scobită, cu o gaură căscată și flască în tâmplă. Un nor gros de muște care să-i acopere gura. Sângele care păta țărâna nisipoasă de lângă mormanul de lemne, adunându-se într-o baltă întunecată în jurul trupului bărbatului.

Merita să moară.

Capitolul 12

Transpirată și cu răsuflarea tăiată, am ocolit parcarea de lângă intrarea școlii și m-am uitat la ceas. Șapte minute rămase până la ora de engleză. Mi-am înșfăcat geanta din mașină, am luat-o la fugă spre clasă și am ajuns cu un minut înainte să sune. Super!

Doamna Leib a închis ușa după mine, iar eu m-am așezat în cea mai apropiată bancă liberă. Noah era deja acolo, la fel de plictisit, nepăsător și neîngrijit ca întotdeauna. Se așezase la masa lui fără cărți ori notițe, însă asta nu l-a oprit să răspundă corect la întrebările doamnei Leib, de fiecare dată. Se dădea mare.

Gândurile mi-au luat-o razna în timpul lecției. Trebuia să fac ceva în privința cățelușei. S-o ajut cumva. Când a sunat de ieșire, tocmai începusem să pun la cale un plan îndoielnic ce implica un clește pentru tăiat sârma, o mască de schi și spray paralizant. M-am îndreptat către ușă, preocupată să ajung la următoarea oră, însă o gloată agitată de elevi deja se adunase în fața ei, blocând ieșirea.

Când am scăpat în sfârșit din sala de clasă, m-am trezit față în față cu Anna. Ea a strâmbat din nas cu dezgust.

— Tu nu faci duș?

Probabil că miroseam urât după goana de azi-dimineață, dar n-aveam chef de mizeriile ei. Nu azi. Am deschis gura, gata să dau drumul insultelor.

— Eu prefer de departe lipsa dușului în locul excesului de parfum, tu nu, Anna?

Vocea nu putea fi decât a lui Noah. M-am întors. Stătea în spatele meu, afișând un surâs aproape imperceptibil. Anna și-a căscat larg ochii ei albaștri. Expresia de pe chip i s-a transformat dintr-una răutăcioasă, într-una nevinovată. Ca printr-o vrajă, doar că una rea.

— Dacă astea sunt singurele tale variante, Noah, atunci cred că da. Dar eu nu înclin spre niciuna dintre ele.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli, a spus Noah.

N-a părut a fi răspunsul așteptat de ea din partea lui.

— M-mă rog, s-a bâlbâit Anna, apoi s-a uitat iar spre mine și m-a fulgerat cu privirea, înainte de a se îndepărta.

Fabulos! Acum noi două cu siguranță vom avea o Chestie. M-am întors cu fata către Noah. El mi-a aruncat un zâmbet obraznic, iar eu m-am zbârlit toată.

— Nu trebuia să faci asta, i-am spus. Mă descurcam.

— Un simplu mulțumesc e suficient.

Ploaia a început să stropească acoperișul pasarelei.

— Chiar trebuie să ajung la oră, am zis și am grăbit pasul.

Noah a început și el să meargă mai repede.

— Ce oră ai acum? m-a întrebat pe un ton relaxat.

— Algebră II.

Pleacă. Miros urât. Și mă deranjezi enorm.

— O să te conduc.

Eșec. Mi-am mutat geanta pe umărul celălalt și m-am pregătit sufletește pentru un drum jenant și tăcut. Din senin, Noah mi-a smucit geanta, oprindu-mă brusc.

— Tu ai desenat asta? a întrebat el și a arătat înspre schița de pe geanta mea.

— Da.

— Ai talent, mi-a zis.

L-am privit drept în față. Nici urmă de sarcasm. Nici urmă de amuzament. Era oare cu putință?

— Mersi, am zis, dezarmată.

— Acum e rândul tău.

— Să ce?

— Să-mi faci un compliment.

L-am ignorat.

— Putem să mergem mai departe în tăcere, Mara sau mă poți întreba câte ceva despre mine până să ajungem la oră.

Era enervant.

— Ce te face să crezi că sunt câtuși de puțin curioasă în ceea ce te privește? l-am întrebat.

— Nimic, mi-a răspuns. De fapt, sunt destul de sigur că nu ești deloc curioasă. Asta mă miră.

— De ce?

Sala mea de clasă se afla la capătul holului. Deja nu mai era mult până acolo.

— Pentru că majoritatea fetelor pe care le întâlnesc mă întreabă de unde sunt, după ce îmi aud accentul. Și, de obicei, sunt încântate să fac conversație cu ele.

Oh, câtă aroganță!

— Din Anglia, apropo.
— Da, m-am prins.
Au mai rămas doar trei metri.
— M-am născut la Londra.
Au mai rămas doi metri. N-o să-i răspund.
— Părinții mei s-au mutat aici din Anglia acum doi ani.
Puțin peste un metru.
— N-am o culoare preferată, dar nu-mi place deloc galbenul. Oribilă culoare!
Jumătate de metru.
— Cânt la chitară, ador câinii și detest Florida.
Noah Shaw juca murdar. Am zâmbit împotriva voinței mele. Apoi am ajuns la oră. M-am dus glonț către fundul clasei și m-am trântit pe un scaun din colț.
Noah m-a urmat înăuntru. El nici măcar nu era înscris la cursul ăsta. S-a așezat pe scaunul de alături, iar eu mi-am propus să nu iau în seamă felul în care hainele i se așezau pe trupul zvelt când s-a strecurat pe lângă mine. Jamie a intrat și s-a așezat de cealaltă parte a mea, uitându-se lung la mine, apoi clătinând din cap. Mi-am scos foile cu pătrățele și m-am pregătit de calcule. Adică am mâzgălit distrată hârtia, până când domnul Walsh a trecut pentru a strânge temele de ieri. S-a oprit lângă banca ocupată de Noah.
— Pot să te ajut cu ceva, domnule Shaw?
— Astăzi o să audiez lecția dumneavoastră, domnule Walsh. Am o nevoie disperată să-mi împrospătez cunoștințele de algebră.
— Îh-hm, a răspuns sec domnul Walsh. Ai un bilet?
Noah s-a ridicat și a părăsit sala de clasă. S-a întors tocmai când domnul Walsh trecea în revistă temele de ieri și, așa cum era de așteptat, i-a întins profesorului o bucată de hârtie. Acesta din urmă n-a spus nimic, iar Noah s-a așezat la loc, lângă mine. Ce fel de școală era asta?
Când domnul Walsh a reînceput să vorbească, m-am reapucat să mâzgălesc cu furie în caietul de notițe și l-am ignorat pe profesor. Cățelușa. Noah îmi distrăsese atenția și trebuia să găsesc o cale de a o salva.
Gândul la ea mi-a ocupat toată dimineața. Nu mi-a mai stat mintea la Noah, chiar dacă el s-a holbat la mine în timpul orei de algebră cu concentrarea neîntreruptă a unui pisoi ce se joacă cu

un ghem de lână. Eu nu i-am aruncat nici măcar o privire în vreme ce îmi luam notițe și nu i-am remarcat expresia permanent amuzată în timp ce mă foiam pe scaun.

N-am remarcat nici cum își trecea degetele lungi prin păr la fiecare cinci secunde.

Nici cum se scărpina deasupra sprâncenei ori de câte ori domnul Walsh îmi punea câte o întrebare.

Nici cum își sprijinea obrazul nebărbierit în palmă și pur și simplu... Se holba la mine.

Când ora s-a terminat în sfârșit, Anna părea gata să comită o crimă, Jamie a șters-o înainte să apuc să scot o vorbă, iar Noah m-a așteptat să-mi adun lucrurile. El n-avea nimic. Niciun caiet. Nicio carte. Era bizar. Nedumerirea probabil că mi se citea pe chip, căci a început să zâmbească din nou.

Am hotărât ca data viitoare când îl voi întâlni să port ceva galben. Să mă îmbrac în galben din cap până în picioare, dacă voi putea.

Am mers în tăcere până când am dat de o ușă batantă, aflată în fața mea. Baia. O idee ingenioasă.

Când am ajuns la ea, m-am întors către Noah.

— O să stau aici o vreme. Probabil nu vrei să mă aștepți.

I-am surprins doar pentru o clipă expresia îngrozită de pe chip, după care am împins ușa cu o forță copleșitoare. Victorie!

În baie se aflau câteva fete de o vârstă imprecisă, care însă nu mi-au dat nicio atenție căci tocmai plecau. Eram bucuroasă că scăpasem de Noah, așa că n-am mai dorit să aflu ce melodie îi plăcea cel mai mult să cânte la chitară. Jamie mă avertizase în legătură cu prostiile astea. Noah se juca cu mine și ar fi fost o neghiobie din partea mea să uit lucrul ăsta.

În plus, nimic din toate astea n-avea importanță. Ce conta era cățelușa. În timpul orei de algebră, în vreme ce îl ignoram pe Noah, mă hotărâsem să sun la Protecția Animalelor și să depun o plângere împotriva Nemernicului Abuzator. Mi-am scos telefonul. Cu siguranță cineva avea să fie trimis ca să-mi verifice plângerea și avea să vadă că biata cățea trăgea să moară. Atunci autoritățile urmau s-o scoată de acolo.

Am format numărul biroului de informații și am cerut numărul Poliției Animalelor din localitate, pe care l-am scris în grabă pe mână. Telefonul a sunat de trei ori înainte ca o voce de femeie să răspundă:

— Protecția Animalelor, ofițer Diaz, cu ce vă pot ajuta?

— Da, vă sun pentru a depune o plângere legată de un câine neglijat.

•

Mi-a fost imposibil să-mi găsesc locul tot restul zilei, știind că, după școală, trebuia să trec pe la cățelușă pentru a mă asigura că a fost salvată. M-am foit pe scaun la fiecare oră, motiv pentru care am căpătat teme suplimentare la spaniolă.

După lecții, am luat-o la goană pe scări în jos și a fost cât pe ce să-mi rup gâtul. Ploaia se oprise, pentru moment, dar umezeala pătrunsese pe pasarelele acoperite, făcând drumul nesigur. Ajunsesem la jumătatea parcării când mi-a sunat telefonul mobil. Nu era un număr cunoscut și oricum trebuia să fiu atentă pe unde călcam. Am ignorat apelul și am continuat să alerg ușor înspre cotețul cățelușei. Dar, când am cotit, am văzut lumini sclipind în fața mea. Am simțit un gol în stomac. Putea fi un semn bun. Poate că îl arestaseră pe individ. Totuși, pe măsură ce mă apropiam, am încetinit și mi-am trecut degetele peste zidul dărăpănat de vizavi de gardul din sârmă. Am ascultat vocile ce se auzeau din fața mea și sunetul slab al unui aparat de recepție al poliției. Când m-am apropiat de casă, am văzut o mașină de patrulare cu girofarul pornit și un alt automobil neinscripționat.

Și o ambulanță. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Când am ajuns în dreptul curții, ușa din față a casei era deschisă. Câțiva oameni stăteau lângă mașinile parcate alături de ambulanța tăcută. Am cercetat din priviri terenul, în căutarea câinelui, dar când am ajuns la mormanul de lemne, mi-a înghețat sângele în vine.

Gura nu i se vedea deloc din pricina roiului bogat de muște care forfoteau deasupra ei și împrejurul grămezii flasce care fusese odinioară scalpul bărbatului. Pământul de sub capul sfărâmat era complet negru, iar pata se întindea roșiatică pe sub marginile maioului uzat.

Stăpânul cățelușei era mort. Exact așa cum mi-l imaginasem.

Capitolul 13

Copacii, trotuarul și luminile intermitente au început să se învârtă în jurul meu în clipa în care l-am simțit: primul nod inconfundabil în delicata țesătură a sănătății mele mintale.

Am izbucnit în râs. Atât eram de nebună. Apoi am vomitat.

Două mâini mari m-au apucat de umeri. Cu coada ochiului, am zărit apropiindu-se o femeie în costum și un bărbat îmbrăcat într-o uniformă închisă la culoare, dar îi vedeam ca prin ceață. Cine pusese mâinile pe mine?

— Grozav, pur și simplu grozav! Scoate-o de aici, Gadsen! a spus vocea de femeie.

Se auzea ca și cum ar fi fost foarte departe.

— Tacă-ți gura, Foley! Ai fi putut foarte ușor să îngrădești zona, a spus un glas bărbătesc din spatele meu.

M-a răsucit în timp ce mă ștergeam la gură. Și el era îmbrăcat la costum.

— Cum te cheamă? m-a întrebat pe un ton autoritar.

— M-Mara, am bâiguit eu.

Abia dacă mă puteam auzi.

— Poți să-i aduci aici pe cei de la ambulanță? a strigat bărbatul. S-ar putea să fie în stare de șoc.

Brusc am devenit atentă. Fără paramedici. Fără spitale.

— Sunt bine, am spus și m-am concentrat ca să opresc dansul copacilor.

Am inspirat adânc de câteva ori pentru a mă liniști. Ce se întâmplase?

— Doar că e prima dată când văd un cadavru.

Am spus-o încă dinainte să-mi dau seama că era adevărat. Nu-i văzusem pe Rachel, Claire și Jude la înmormântările lor. Nu mai rămăsese mare lucru de văzut din ei.

— Doar să arunce o privire, a zis bărbatul. Cât timp îți pun eu câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

Le-a făcut semn celor de la ambulanță. Știam că era o luptă din care nu puteam ieși învingătoare.

— OK, am spus.

Am închis ochii, însă vedeam în continuare sângele. Și muștele. Dar unde era cățelușa?

Am deschis ochii și m-am uitat după ea, însă n-am văzut-o pe nicăieri.

Medicul de la serviciul de ambulanță s-a apropiat de mine, așa că am încercat să mă concentrez ca să nu par nebună. Am respirat lent și egal în timp ce el își trecea lumina lanternei prin dreptul ochilor mei. M-a consultat, dar, tocmai când era pe cale să termine, am auzit-o vorbind pe femeia detectiv.

— Unde dracu' e Diaz?

— A zis că o să ajungă în curând.

Al doilea glas îi aparținea bărbatului care îmi vorbise cu câteva clipe în urmă.

— Vrei să mergi și să legi mai bine câinele ăla?

— Ăăă, nu?

— N-am avut chef să mă ating de el, a zis femeia. Vedeam cum îi mișună puricii prin blană.

— Doamnelor și domnilor, cei mai bravi din Miami!

— Du-te dracului, Gadsen!

— Potolește-te! Câinele nu pleacă nicăieri. Abia dacă poate să meargă, darămite să fugă. Nu că ar avea vreo importanță. E un pitbull, pur și simplu o să-l eutanasieze.

Ce?

— E imposibil să fi fost vina câinelui. Tipul s-a împiedicat și și-a crăpat capul în parul de lângă mormanul de lemne, vezi? Nici măcar nu-i nevoie să-i așteptăm pe legiști să ne spună asta.

— Eu n-am zis că animalul e de vină. Am spus doar că oricum o să fie eutanasiat.

— Păcat.

— Măcar o să-i fie curmată suferința.

După toate prin câte trecuse, cățelușa urma să fie sedată. Ucisă. Din cauza mea.

Iar mi s-a făcut rău. Când medicul de la ambulanță mi-a luat pulsul, mâna îmi tremura.

— Cum te simți acum? m-a întrebat el pe un ton calm.

Avea o privire blândă.

— Bine, l-am mințit eu. Zău! Acum sunt bine.

Speram că eram suficient de convingătoare.

— Atunci am terminat. Domnule detectiv Gadsen?

Bărbatul și femeia îmbrăcată în costum s-au îndreptat către noi, iar bărbatul, detectivul Gadsen, i-a mulțumit medicului care pornise înapoi spre ambulanță. În jurul ei își făceau de lucru și

alți oameni, unii îmbrăcați în uniforme, alții nu, iar alături tocmai oprise un camion pe spatele căruia erau inscripționate cuvintele MEDIC LEGIST. O teamă cleioasă mi-a legat limba.

— Mara, nu-i așa? m-a întrebat detectivul Gadsen, în vreme ce partenera lui își scotea carnețelul.

Am dat din cap că da.

— Care-i numele tău de familie?

— Dyer, am răspuns.

Partenera lui a notat. Subsuorile costumului ei cafeniu erau întunecate din pricina transpirației. La fel și ale lui. Dar, pentru prima dată de când mă aflam în Miami, mie nu-mi era cald. Tremuram.

— Ce te-a adus aici în după-amiaza asta, Mara? m-a întrebat bărbatul.

— Ăăm, am început eu, înghițind în sec. Eu am fost cea care a sunat și a făcut o plângere în legătură cu cățelușa.

N-avea niciun rost să mint în privința asta. Le lăsasem numele și numărul de telefon celor de la Protecția Animalelor.

Ochii detectivului nu s-au dezlipit de pe chipul meu, dar am observat o schimbare în expresia lui. Mă aștepta să continui. Mi-am dres vocea.

— Voiam doar să trec pe aici după școală și să văd dacă cei de la Protecția Animalelor au luat-o.

Auzind asta, bărbatul a clătinat din cap.

— Ai mai văzut pe cineva când ai fost aici azi-dimineață?

Am făcut semn că nu.

— La ce școală mergi? m-a întrebat el.

— Croyden.

Femeia detectiv a notat și asta. Uram momentele în care lua notițe. Bărbatul mi-a mai pus câteva întrebări, însă eu nu puteam decât să caut din priviri cățelușa. Cadavrul probabil că fusese mutat în timp ce eu eram consultată, căci dispăruse. Am tresărit când am auzit o ușă de metal trântindu-se. Nu observasem că detectivul Gadsen tăcuse. Mă aștepta să spun ceva.

— Scuze, am zis eu în clipa în care câteva picături de ploaie au izbit ca niște gloanțe resturile de metal din curte.

Curând urma să înceapă din nou să toarne cu găleata.

— Nu v-am auzit.

Detectivul Gadsen mi-a studiat chipul.

— Am spus că partenera mea o să te conducă înapoi spre campus.

Femeia detectiv părea mai degrabă că voia să intre din nou în casă.

— Chiar sunt bine, am zâmbit eu, ca să demonstrez cât de bine mă simțeam. Nu e deloc departe. Dar vă mulțumesc, am spus.

— Aș fi mult mai liniștit dacă...

— A spus că se simte bine, Vince. Vrei să vii și să te uiți la asta?

Detectivul Gadsen m-a privit cu atenție.

— Mersi că ai anunțat.

Am ridicat din umeri.

— Trebuia să fac ceva.

— Bineînțeles. Dacă îți mai amintești vreun lucru, a continuat el, întinzându-mi cartea lui de vizită, sună-mă oricând.

— Așa o să fac. Mulțumesc.

M-am îndepărtat, dar după ce am cotit, m-am lipit de lemnul rece și am ascultat. Un rând de pași făceau să trosnească pietrișul, însoțiți îndeaproape de un alt rând. Detectivii discutau între ei, iar lor li s-a alăturat o a treia voce, pe care nu-mi aminteam s-o mai fi auzit. Probabil că mai intrase cineva în casă înainte ca eu să fi ajuns acolo.

— Cea mai corectă presupunere, a murit acum șapte ore.

— Deci pe la nouă dimineața?

Nouă. La doar câteva minute după plecarea mea. Gâtul mi se uscase în așa hal, încât nu puteam înghiți.

— Asta-i estimarea mea. Căldura și ploaia nu ajută. Știi cum e.

— Știu cum e.

Peste pulsul care îmi bubuia în urechi am auzit ceva despre temperatură, și lividitate, și împiedicat, și traiectorii. Când pașii și vocile s-au pierdut în depărtare, am îndrăznit să arunc o privire pe după zid.

Plecaseră. În casă, poate? Dar din unghiul ăsta puteam să văd cățelușa. Era legată, nu foarte strâns, de o anvelopă aflată în capătul îndepărtat al curții, iar blana i se confunda cu țărâna. Acum ploua fără întrerupere, însă ea nici măcar nu tresărea.

Fără să stau pe gânduri, am alergat înspre animal. Tricoul meu din bumbac s-a udat repede. Am făcut slalom printre gunoaie și piese de mașină, călcând cât puteam de ușor,

recunoscătoare pentru ploaia care îmi acoperea sunetele pașilor. Dar dacă cineva din casă ar fi fost atent, probabil că m-ar fi auzit. Și cu siguranță m-ar fi văzut. Când am ajuns lângă cățelușă, cerul s-a deschis răzbunător de îndată ce am îngenuncheat și i-am desprins lesa de anvelopă. Am tras ușor de ea.

— Haide, i-am șoptit la ureche.

Cățelușa nu s-a clintit. Poate că nu era în stare. Avea gâtul jupuit și sângera acolo unde îi tăiaseră zgarda grea, iar eu nu voiam s-o smucesc. Dar vocile se auzeau tot mai tare pe măsură ce se apropiau de noi. Nu mai aveam timp.

Mi-am strecurat un braț pe sub coastele cățelușei și am ridicat-o în picioare. Era slăbită, dar a rămas ridicată. I-am șoptit iar și am împins-o ușor din spate ca s-o îndemn să înainteze. A făcut un pas, însă nu mai mult. Trupul îmi dârdâia din pricina panicii.

Așa că am luat-o în brațe. Nu era atât de grea pe cât ar fi trebuit, dar nici ușoară. Am înaintat împleticindu-mă, făcând pași uriași până când am ieșit din curte. Ploaia și sudoarea îmi udau părul și mi-l lipeau de cap și de gât. Până să ajungem după colț, deja gâfâiam. Când am pus jos cățelușa, genunchii îmi tremurau.

Nu eram sigură că voi fi în stare s-o car până la mașina lui Daniel. Și ce urma să fac după aceea? Nu mersesem cu gândurile atât de departe, însă brusc mi-am dat seama de enormitatea situației în care mă băgasem. Cățelușei îi trebuia un veterinar. Eu n-aveam niciun ban. Părinții mei nu erau iubitori de animale. Furasem ceva de la locul unei crime.

Locul unei crime. În minte mi-a apărut din nou imaginea interiorului ca de pepene roșu al căpățânii bărbatului, scurs în țărână. Categoric era mort. La doar câteva ore după ce eu îmi dorisem asta. Exact așa cum îmi dorisem.

O coincidență. Asta trebuia să fie. *Trebuia* să fie.

Cățelușa a scheunat, trezindu-mă la realitate. Am întins mâna ca s-o mângâi și am făcut un pas șovăitor, având grijă să nu-i frec lesa de gât. Părea că o doare foarte tare.

Am îndemnat-o să înainteze și am băgat mâna în buzunar pentru a-mi scoate telefonul mobil. Aveam un mesaj în căsuța vocală. De la mama, din noul ei birou. Încă n-o puteam suna. Trebuia să duc animalul la veterinar. Urma să sun la informații

pentru a găsi un cabinet prin apropiere. Apoi să găsesc o cale de a le da părinților mei vestea că – surpriză! – avem un câine. Trebuia să li se facă milă de fiica lor cea dată peste cap și de jalnicul ei animal de companie. Nu era sub demnitatea mea să exploatez tragedia prin care trecusem pentru un scop nobil.

Ploaia s-a oprit din nou, la fel de brusc cum începuse, și lăsase în urma ei doar o ceață fină. Când am cotit înspre parcare, am remarcat un anume pas săltăreț, al unui anume băiat ce se îndrepta către mine. Își trecea degetele prin părul udat de ploaie și își făcea de lucru cu ceva aflat în buzunarul cămășii. Am încercat să mă pitesc după cea mai apropiată mașină parcată, ca să-l evit, însă chiar în clipa aceea cățelușa a început să latre. M-a prins.

— Mara, a zis el, și s-a apropiat de noi.

Și-a înclinat capul, iar umbra unui surâs i-a încrețit pielea de la colțurile ochilor.

— Noah, am răspuns eu pe tonul cel mai plat de care eram în stare.

Am mers mai departe.

— Nu mă prezinți prietenului tău?

Ochii lui limpezi s-au oprit asupra cățelușei. Maxilarul i s-a încleștat pe măsură ce observa detaliile (spinarea osoasă, blana roasă, cicatricile) și, pentru o clipă, a părut cuprins de o furie rece și tăcută. Dar apoi aceasta a fost înlocuită de o indiferentă atent studiată.

Am încercat să par relaxată, ca și cum ar fi fost un lucru obișnuit să-mi fac plimbarea de după-amiază prin ploaie, însoțită de un animal vlăguit.

— Sunt ocupată cu altele, Noah.

Nu-i nimic de văzut aici.

— Unde te duci?

Glasul lui avea un ton tăios care nu-mi plăcea.

— Dumnezeule, ești precum ciuma!

— O meșteșugită, mult subestimată și epică parabolă cu veșnice ecouri morale? Păi, îți mulțumesc! E unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus vreodată cineva, a replicat el.

— Boala, Noah. Nu cartea.

— O să ignor eticheta asta.

— Poți s-o ignori în timp ce te dai la o parte din calea mea? Trebuie să găsesc un medic veterinar.

Mi-am coborât privirea înspre cățelușă. Ea se uita fix la Noah și a început să dea încet din coadă când el s-a aplecat s-o mângâie.

— Pentru cățelușa pe care am găsit-o.

Inima a început să-mi bată cu putere în clipa în care minciuna mi s-a format pe limbă. Noah a ridicat o sprânceană, apoi s-a uitat la ceas.

— E ziua ta norocoasă. Știu un veterinar la șase minute de aici.

Am ezitat.

— Serios?

Ce întâmplare!

— Serios. Haide. Te duc eu cu mașina.

Am cântărit situația. Cățelușa avea nevoie de ajutor și încă din plin. Urma să fie consultată mult, mult mai repede dacă Noah era la volan. Cu simțul meu de orientare puteam ajunge să conduc prin sudul orașului Miami până la patru dimineața. Aveam să merg cu Noah.

— Mersi, am spus și am dat din cap.

El mi-a zâmbit și toți trei ne-am îndreptat către mașina lui. Un Prius. Noah a deschis portiera din spate, mi-a luat lesa din mâini, apoi, în ciuda faptului că biata cățelușă avea blana roasă, plină de purici, a ridicat-o și a așezat-o pe banchetă. Dacă ea ar fi făcut pipi în mașina lui, aș fi murit de rușine. Trebuia să-l avertizez.

— Noah, i-am spus eu, am găsit-o acum două minute. E... un câine vagabond, nu știu nimic despre ea, dacă e dresată sau ceva și n-aș vrea să-ți stri...

Noah și-a așezat arătătorul deasupra buzei mele de sus și degetul mare sub cea de jos, apoi a strâns foarte ușor, tăindu-mi vorba. M-a luat cu amețeală și cred că am închis pleoapele. Foarte stânjenitor. Mai că-mi venea să mă omor.

— Taci din gură, mi-a spus el încet. Nu contează. Hai s-o ducem la consult, bine?

Am dat din cap fără vlagă, în timp ce sângele îmi alerga la galop prin vene. Noah s-a dus la portiera din dreapta și mi-a deschis-o. M-am urcat în mașină.

Capitolul 14

M-am așezat confortabil în mașină și am simțit din plin apropierea de el. Noah a scotocit prin buzunar, de unde a scos un pachet de țigări și o brichetă. M-a luat gura pe dinainte.

— *Fumezi*?

El a schițat un surâs obraznic.

— Vrei și tu o țigară? m-a întrebat.

Ori de câte ori își arcuia sprâncenele în felul ăla, fruntea i se încrețea la modul cel mai atrăgător. Categoric era ceva în neregulă cu mine. Am pus asta pe seama sănătății mele mintale tot mai șubrede și i-am evitat privirea.

— Nu, nu vreau. Țigările sunt dezgustătoare.

Noah a pus pachetul înapoi în buzunarul cămășii.

— Nu trebuie să fumez dacă te supără, a spus el, dar felul în care a rostit cuvintele m-a iritat la culme.

— Pe *mine* nu mă supără, i-am răspuns. Dacă pe *tine* nu te deranjează să arăți la douăzeci de ani ca la patruzeci, să miroși precum o scrumieră și să faci cancer la plămâni, pe mine de ce m-ar deranja?

Cuvintele mi s-au rostogolit din gură. Foarte nesuferit, dar nu mă puteam abține. Noah scotea la iveală ce era mai rău în mine. M-am simțit puțin vinovată și m-am uitat pe furiș la el, ca să văd dacă e nervos.

Bineînțeles că nu era. Părea doar amuzat.

— Mi se pare hazliu că, ori de câte ori îmi aprind o țigară, americanii se uită la mine de parcă aș avea de gând să urinez pe copiii lor. Și îți mulțumesc pentru grijă, dar n-am fost bolnav nicio zi în viața mea.

— Ce bine!

— E bine, da. Acum, te deranjează dacă duc la veterinar cățeaua asta lihnită, care stă pe bancheta mea din spate?

Și uite așa vinovăția a dispărut. Un val de fierbințeală mi s-a întins dinspre obraji, până la baza gâtului.

— Îmi pare rău, e prea complicat să conduci și să vorbești în același timp? Nicio problemă, o să tac.

Noah a deschis gura ca pentru a vorbi, apoi a închis-o și a clătinat din cap. A ieșit din parcare și am parcurs într-o tăcere

stânjenitoare drumul care a durat nouă minute, din cauza unui tren.

Când am ajuns la cabinetul veterinarului, el a coborât din mașină și a pornit înspre portiera din dreapta. Eu am împins-o cu o mișcare brutală, asta în caz că avea de gând să mi-o deschidă. El nu și-a schimbat ritmul sprinten al pașilor și a deschis în schimb portiera din spate, apoi a întins mâinile înspre cățelușă. Când a ridicat-o, am văzut că, din fericire, tapițeria scăpase de orice secreții canine. Dar în loc să așeze cățelușa pe pământ, Noah a dus-o în brațe până la ușa clădirii. Ea s-a cuibărit la pieptul lui. Trădătoarea!

În timp ce ne apropiam de ușă, el m-a întrebat cum o cheamă. Am ridicat din umeri.

— Habar n-am. Ți-am spus că am găsit-o acum zece minute.

— Da, a răspuns Noah, lăsându-și capul într-o parte. Asta mi-ai spus. Dar cei de la cabinet or să aibă nevoie de un nume sub care s-o înregistreze.

— Păi, atunci alege unul.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, din ce în ce mai agitată. N-aveam nici cea mai mică idee cum o să achit consultul sau ce o să fac după ce vom intra.

— Hmm, a murmurat Noah.

S-a uitat la cățelușă cu un aer serios.

— Cum te cheamă?

Mi-am lăsat capul pe spate, exasperată. Voiam doar să terminăm odată. Noah nu m-a luat în seamă și nu s-a grăbit. După o veșnicie, a zâmbit.

— Mabel. Te cheamă Mabel, i-a spus el cățelușei.

Ea nici măcar n-a ridicat ochii spre el. Încă stătea cuibărită comod în brațele lui.

— Acum putem să mergem? am întrebat.

— Ești o mare figură, a declarat Noah. Acum fii un domn și deschide-mi ușa. Am mâinile ocupate.

M-am conformat, tot îmbufnată. Când am intrat, secretara a făcut ochii mari la vederea înfățișării cățelușei. A plecat în grabă să cheme veterinarul, iar mie a început să-mi meargă mintea la repezeală, în încercarea de a găsi ceva de spus pentru a face rost de tratament pentru cățelușă fără să trebuiască să-l plătesc. O voce veselă venită din celălalt capăt al spațioasei săli de așteptare m-a speriat și m-a smuls din uneltirile mele.

— Noah!

O femeie micuță a ieșit dintr-o cameră de examinare. Avea un chip plăcut, luminat de surpriză.

— Ce faci aici? a întrebat ea, privindu-l radioasă în timp ce el se apleca și o săruta pe ambii obraji.

Curios.

— Bună, mamă, a spus Noah. Ea e Mabel.

A făcut semn cu capul înspre cățelușa cuibărită în brațele lui.

— Colega mea de școală, Mara, a găsit-o lângă campus.

A fost nevoie să-mi pun voința la încercare pentru a da din cap în semn de confirmare. Zâmbetul lui Noah sugera faptul că remarcase încurcătura în care mă aflam și îi plăcea.

— O s-o duc în spate ca s-o cântăresc.

I-a făcut semn asistentei, care a luat ușurel cățelușa din brațele lui Noah. Apoi am rămas doar noi doi în sala de așteptare. Singuri.

— Deci, am început eu. Nu te-ai gândit să-mi spui că veterinarul e mama ta?

— Nu m-ai întrebat, mi-a răspuns el.

Avea dreptate, bineînțeles. Totuși.

Când s-a întors în încăpere, mama lui Noah a descris în linii generale diversele tratamente pe care urma să le administreze și printre care se număra ținerea sub observație a cățelușei de-a lungul weekendului. Am mulțumit Cerului în tăcere. Asta avea să-mi dea un răgaz pentru a mă gândi ce să fac cu ea mai departe.

După ce a terminat de înșirat lista suferințelor lui Mabel, mama lui Noah s-a uitat la mine, ca și cum ar fi așteptat ceva. Probabil că nu mai puteam amâna discuția despre plată.

— Ăăm, doamnă doctor Shaw?

Detestam felul în care îmi suna vocea.

— Îmi pare rău, nu am… nu am niciun ban la mine, dar dacă secretara îmi poate spune o sumă estimativă, pot să merg la bancă și să…

Doamna doctor Shaw m-a întrerupt zâmbind.

— N-o să fie nevoie, Mara. Îți mulțumesc că… ai prins-o, spuneai?

Am înghițit în sec și ochii mi s-au îndreptat în jos înainte de a o privi.

— Da. Am găsit-o.

Doamna doctor Shaw părea sceptică, dar mi-a surâs.

— Îți mulțumesc că ai adus-o. N-ar mai fi rezistat mult.

Dacă ar fi știut ea... În minte mi-a apărut din nou imaginea stăpânului cățelușei zăcând în țărâna înnegrită de sânge, dar am încercat să nu mi se vadă asta pe chip. I-am mulțumit din suflet mamei lui Noah, apoi el și cu mine ne-am întors la mașină. Pașii lui Noah erau de două ori mai lungi decât ai mei, așa că a ajuns primul și mi-a deschis portiera din dreapta.

— Mersi, i-am spus, după care m-am uitat la expresia lui plină de îngâmfare și mulțumire de sine. Pentru tot.

— Cu plăcere, mi-a zis el, pe un nesuferit ton triumfător.

Așa cum era de așteptat.

— Acum, îmi spui și mie cum ai găsit, de fapt, cățelușa?

M-am ferit de privirea lui.

— Despre ce vorbești?

Speram să nu observe că nu puteam să mă uit în ochii lui.

— Când te-am văzut, mergeai ținând-o pe Mabel cu o lesă. După rănile de pe gâtul ei, e imposibil să fi purtat așa ceva de la bun început. De unde ai luat-o?

Simțindu-mă încolțită, am procedat ca orice mincinos care se respectă. Am schimbat subiectul. Privirea mi s-a oprit asupra hainelor lui.

— De ce arăți mereu ca și cum tocmai te-ai fi rostogolit din pat?

— Pentru că, de obicei, așa este.

Iar felul în care a ridicat din sprâncene m-a făcut să roșesc.

— Elegant, am spus.

Noah s-a lăsat pe spate și a început să râdă. Scotea niște sunete aspre. Le-am îndrăgit imediat, apoi m-am biciuit în sinea mea pentru gândul ăsta. Însă pielea i se încrețea la colțurile ochilor și zâmbetul îi lumina întreaga față. Lumina s-a schimbat, iar Noah, tot zâmbitor, a lăsat volanul și a băgat mâna în buzunar, de unde a scos țigările. A condus o vreme cu genunchii, cât timp a lovit ușor pachetul pentru ca o țigară să-i cadă în palmă, apoi a deschis o mică brichetă argintie și a aprins țigara dintr-o singură mișcare lină.

Am încercat să ignor felul în care buzele i se curbau în jurul țigării, felul în care o ținea între degetul mare și cel mijlociu, pentru a o duce, cu gesturi aproape reverențioase, la gură.

Gura aia. Fumatul e un obicei prost, da. Dar lui îi stătea atât de bine.

— Detest tăcerile stânjenitoare, a zis Noah, întrerupându-mi gândurile necurate.

Și-a lăsat ușor capul pe spate, iar câteva șuvițe rebele din părul lui cârlionțat reflectau o rază de soare ce se strecurase prin geamul mașinii.

— Mă irită, a continuat el.

Comentariul ăsta mă îndreptățea să-mi dau ochii peste cap.

— Îmi vine greu să cred că există ceva care să te irite.

Era adevărat. Îmi era imposibil să-mi închipui că Noah putea fi altfel decât în largul lui, tot timpul. Și nu doar în largul lui, ci plictisit. Plictisit. Și superb. Iar eu stăteam lângă el. Aproape.

Pulsul mi-a luat-o razna, așa cum făceau și gândurile mele. Categoric se punea la cale o mișelie.

— E adevărat, a continuat el. De asemenea, nu-mi place deloc când oamenii se uită la mine.

— Eu zic că-i o aiureală, am replicat, în timp ce zgomotele orașului Miami pătrundeau prin fereastră.

— Ce?

Noah s-a uitat la mine cu un aer complet nevinovat.

— Tu nu ești timid.

— Nu?

— Nu, am spus și am mijit ochii. Iar faptul că mimezi timiditatea te face să pari un măgar.

Noah s-a prefăcut jignit.

— M-ai rănit până în adâncul sufletului cu caracterizarea ta profană.

— Dă-mi batista!

Noah a zâmbit relaxat în timp ce mașinile din fața noastră înaintau cu greu.

— Bine. Poate că „timid” nu e cuvântul potrivit, a zis el. Dar devin… neliniștit când sunt prea mulți oameni prin preajmă. În realitate, nu-mi place să fiu în centrul atenției.

Apoi m-a studiat cu atenție.

— O rămășiță a trecutului meu întunecat și misterios.

M-am luptat cu mine însămi să nu-i râd în față.

— Zău!

El a mai tras încă o dată, îndelung, din țigară.

— Nu. Doar că am fost un copil ciudat. Îmi amintesc că aveam vreo doisprezece, treisprezece ani și toți prietenii mei își făcuseră prietene. Iar eu mă duceam la culcare simțindu-mă ca un fraier și-mi doream ca, într-o bună zi, să cresc și să arăt bine.

— Să arăți bine?

— Da. Să arăt bine. Sexy. Mă rog, s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Într-o dimineață m-am trezit, m-am dus la școală și fetele m-au remarcat. De fapt, a fost mai degrabă enervant.

Sinceritatea lui m-a cam luat prin surprindere. Am încercat să nu las să se vadă asta.

— Bietul Noah! am zis și am oftat.

El a surâs cu îngâmfare și s-a uitat drept înainte.

— În cele din urmă mi-am dat seama cum să folosesc acest avantaj, dar asta abia după ce ne-am mutat aici. Din nefericire.

— Sunt sigură că te-ai descurcat.

Noah s-a întors către mine și a ridicat o sprânceană.

— Fetele de aici sunt plicticoase.

Și s-a întors aroganța.

— Noi, americanii, suntem așa de necioplіți! am spus eu.

— Nu americanii. Doar fetele de aici, de la Croyden.

Atunci am observat că ne întorseserăm în parcare. Și parcaserăm. Când se întâmplase asta?

— Mă rog, cele mai multe dintre ele, a încheiat Noah.

— Pari să te descurci destul de bine.

— Așa e, dar situația s-a îmbunătățit, mai ales săptămâna asta.

Groaznic! Am clătinat încet din cap și nici măcar nu m-am deranjat să-mi ascund zâmbetul.

— Tu nu ești ca alte fete.

Am pufnit.

— Serios?

Și Jamie zicea că Noah e priceput.

— Serios, mi-a răspuns el, fără să-mi observe sarcasmul.

Sau fără să-l ia în seamă. A tras pentru ultima dată din mucul de țigară, a scos fumul pe nările umflate, apoi a aruncat restul de bețișor cancerigen pe fereastră. Am rămas cu gura căscată.

— Tu tocmai ai făcut mizerie pe jos?

— Conduc o mașină hibrid. Se compensează.

— Ești oribil! am zis, fără convingere.

— Știu, a spus Noah, cu convingere.

Mi-a zâmbit, apoi s-a întins peste poala mea ca să-mi deschidă ușa, atingându-mi brațul cu al lui în timp ce se apleca pe lângă trupul meu. Mi-a întredeschis portiera, dar nu s-a clintit. Chipul lui era la câțiva centimetri de al meu și vedeam scântei aurii în barba lui permanent nerasă. Mirosea a lemn de santal și a ocean, dar numai vag a fum. Răsuflarea mi s-a oprit în gât.

Când mi-a sunat mobilul, am tresărit atât de tare încât m-am izbit cu creștetul de plafonul mașinii.

— Ce drac…!

Telefonul a continuat să sune, neștiind despre durerea mea. Versurile melodiei „Dear Mama” a lui Tupac, pe care Joseph mi le pusese drept ton de apel, indicau vinovatul.

— Îmi pare rău, trebuie să…

— Stai… a început Noah.

Inima mi-o luase la galop în piept și numai în parte din cauza surprinderii. Buzele lui Noah se aflau la câțiva centimetri de fața mea, telefonul îmi protesta în mână, iar eu dădusem de necaz.

Capitolul 15

Cu ultima picătură de voință din mine m-am dat jos din mașină. Fără tragere de inimă, mi-am fluturat mâna în semn de rămas-bun către Noah, în vreme ce închideam portiera în urma mea. Apoi am răspuns la telefon.

— Alo?

— Mara! Unde ești?

Mama era înnebunită. Am răsucit cheia în contactul mașinii lui Daniel și am aruncat o privire la ceas. Întârziasem mult. Nu era bine.

— Acum conduc spre casă.

Cauciucurile au scârțâit când am ieșit în marșarier din locul de parcare și a fost cât pe ce să izbesc un Mercedes negru parcat în spatele meu.

— Unde-ai fost? m-a întrebat ea.

Ar fi socotit fiecare fracțiune de secundă în care ezitam, așa că am spus adevărul.

— Am găsit lângă școală o cățelușă hămesită, care era într-o stare foarte proastă, așa că a trebuit s-o duc la veterinar.

Gata! La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea până când mama m-a întrebat în cele din urmă:

— Unde e acum?

Un cretin m-a claxonat din spate în timp ce viram ca să intru pe autostradă.

— Ce să fie?

— Cățelușa, Mara.

— E încă la veterinar.

— Cum ai plătit tratamentul?

— Nu l-am plătit. Un coleg de clasă m-a văzut și m-a dus la mama lui, care e medic veterinar, iar ea a tratat cățelușa pe gratis.

— Convenabil, a zis mama.

Iată-l: tonul ăla tăios. Eram în încurcătură și încă rău. N-am răspuns.

— Vorbim când ajung acasă, a spus mama cu o voce dură.

Nu așteptam cu nerăbdare întâlnirea, dar tot am apăsat cu putere pedala de accelerație de îndată ce mi s-a ivit ocazia. Îi provocam pe polițiști să mă tragă pe dreapta, ajungând până la o sută patruzeci de kilometri pe oră atunci când puteam. Făceam slalom de pe o bandă pe alta ori de câte ori aveam prilejul. Ignoram claxoanele nervoase. Orașul Miami mă molipsea.

N-a trecut mult și am ajuns pe aleea din fața casei. M-am strecurat înăuntru precum un răufăcător și speram să mă pot furișa în camera mea fără să mă vadă cineva, însă mama stătea așezată pe brațul canapelei din salon. Mă aștepta. Nu se vedea și nu se auzea niciunul dintre frații mei. Să-i ia naiba!

— Hai să vorbim!

Expresia mamei era nefiresc de calmă. Mi-am luat inima în dinți pentru atac.

— Trebuie să răspunzi la telefon când te sun. De fiecare dată.

— Mai devreme nu mi-am dat seama că tu mă sunai. N-am recunoscut numărul.

— E numărul meu de la birou, Mara. Ți-am spus să-l salvezi în telefon imediat după ce ne-am mutat și ți-am lăsat un mesaj în căsuța vocală.

— N-am avut timp să-l ascult. Scuze!

Mama s-a lăsat în față și a început să-mi studieze fața din priviri.

— Chiar există o cățelușă?

M-am uitat drept în ochii ei, cu un aer sfidător.

— Da.

— Deci dacă o să sun mâine-dimineață la cabinetul veterinarului și o să întreb despre ea, cei de acolo o să-mi confirme?

— N-ai încredere în mine?

Mama nu mi-a răspuns. Stătea acolo încremenită, cu sprâncenele ridicate și aștepta să spun ceva. Am scrâșnit din dinți, apoi am continuat.

— Medicul veterinar se numește Shaw și are cabinetul lângă școală, am spus eu. Nu-mi amintesc numele și numărul străzii.

Expresia de pe chipul ei nu s-a schimbat. Mă săturasem.

— Mă duc în camera mea, am zis.

Când a văzut că-i întorc spatele, mama m-a lăsat să plec. Am închis ușa cu puțin prea multă forță. Captivă în camera mea, nu mai puteam să nu mă gândesc la cele întâmplate astăzi. La Noah. La Mabel. La stăpânul ei. La moartea lui.

Situația se schimbase. Pe piele mi s-au format broboane de sudoare, deși știam că nu e *posibil.* Nu e posibil. Azi-dimineață, la ora nouă, când a murit ticălosul ăla, eu mă aflam în clasă. El trebuie să fi murit mai devreme. Legistul, sau cine o fi fost, s-a înșelat. Până și el a spus că doar estimează ora decesului.

Asta e! Discuția cu bărbatul a avut loc doar în imaginația mea. Mi s-a părut mie că s-a furișat prea încet până lângă mine, dar, de fapt, el nu s-a furișat deloc. Era deja mort. Toată povestea n-a fost decât o altă halucinație. Așa cum era de așteptat, având în vedere sindromul de stres posttraumatic de care sufăr.

Și totuși. Ziua de azi mi se păruse… altfel. O confirmare a faptului că acum eram mai nebună decât știam că pot fi. Mama lucra doar cu pacienți suferind de tulburări moderate. Eu aveam halucinații în toată regula. Eram anormală. Psihopată.

În seara aceea, când m-am alăturat familiei mele la cină, m-am simțit ciudat, tulburător de calmă în timp ce mâncam, ca și cum aș fi privit totul de la distanță. Am reușit chiar să mă port politicos cu mama. Într-un fel, convingerea bolii mele mintale îmi dădea o liniște bizară. Bărbatul murise înainte să-l întâlnesc

eu azi-dimineață. Stai, nu! Nici nu l-am întâlnit vreodată. Am născocit discuția dintre noi pentru a-mi crea senzația de putere într-o situație în care mă simțeam neputincioasă. Erau cuvintele mamei, dar păreau destul de potrivite. Nu puteam s-o aduc pe Rachel înapoi, îmi spusese ea, imediat după ce fusesem externată. Asta chiar înainte de a menționa (cu insistență) ideea de a recurge la consiliere psihologică și/sau medicamente pentru a mă ajuta să fac față situației. Iar acum, desigur, nu aveam cum să părăsesc Florida și să mă întorc acasă. Dar o cățelușă schiloadă, neglijată și abandonată reprezenta o problemă pe care o puteam rezolva.

Deci asta era. Eram *cu adevărat* nebună. Dar atunci de ce aveam impresia că mai era ceva? Ceva ce îmi scăpa?

Râsul mamei în timpul cinei m-a trezit la realitate. Când zâmbea, tot chipul i se lumina și m-am simțit vinovată că o speriasem. M-am hotărât să nu-i povestesc mica mea aventură de azi. Dacă m-ar fi vegheat mai îndeaproape decât o făcea deja, s-ar fi transformat în Ochiul lui Sauron[7]. Și atunci și-ar fi pus în aplicare amenințarea cu terapia și medicamentele. Niciuna dintre variante nu părea deosebit de atrăgătoare și, zău, acum că știam ce se petrecea, puteam să fac față.

Asta până când am adormit.

Capitolul 16

Înainte

Am intrat pe o alee lungă, păzită de o poartă din fier ruginit. Ramuri lungi, lipsite de frunze, se răsuceau pe deasupra mașinii noastre, scârțâind în bătaia vântului. Farurile noastre erau singurele surse de lumină de pe drumul tăcut. În ciuda căldurii din mașină, tremuram.

Jude m-a cuprins cu brațul și a dat mai încet muzica formației Death Cab, care se auzea din boxe. M-am uitat pe geam. Luminile farurilor s-au oprit asupra unei mașini aflate la vreo

[7] Sauron este principalul personaj negativ din trilogia *Stăpânul Inelelor,* de J.R.R. Tolkien. El își făcea apariția în Mordor, ținutul său luat prin forță de la oameni, sub forma unui ochi fără pleoape și învăluit în flăcări. (*N.t.*).

cinci-șase metri distanță, al cărei motor mergea în gol și pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Claire. Geamurile erau aburite, iar ea a oprit motorul când ne-a văzut apropiindu-ne. Am întins mâna spre ușă, iar Jude mi-a pus mâna pe talie. Am strâns din dinți. Deja eram încordată și în noaptea asta nu mă simțeam în stare să țin iar piept avansurilor lui.

M-am răsucit.

— Ne așteaptă.

El nu mi-a dat drumul.

— Sigur ești pregătită?

Părea sceptic.

— Oh, da! am mințit eu.

Mi-am întărit vorbele cu un zâmbet.

— Pentru că ne putem întoarce dacă vrei.

N-aș putea spune că sugestia lui nu era atrăgătoare. De obicei, așternutul cald bate excursiile în gerul de la miezul nopții.

Dar noaptea asta era altfel. Rachel mă implora să mergem încă de anul trecut. Iar acum că o avea pe Claire de partea ei, nevroza m-ar fi putut costa cea mai bună prietenă.

Așa că în loc să spun da, un da apăsat, mi-am dat ochii peste cap.

— Am spus că mă bag. Mă bag.

— Sau am putea rămâne aici.

Jude m-a tras către el, însă eu am întors capul, așa că m-a pupat pe obraz.

— *Tu* vrei să ne întoarcem? l-am întrebat, chiar dacă știam răspunsul.

El s-a retras enervat.

— Eu deja am făcut chestia asta. E doar o clădire veche. Mare lucru.

S-a aruncat afară din mașină, iar eu l-am urmat. Avea să fie capsat mai târziu, dar merita. Eram împreună de doar două luni și în prima lună chiar îmi plăcuse de el. Cui nu i-ar fi plăcut? Era întruchiparea perfecțiunii sută la sută americane. Păr blond-închis și ochi verzi, la fel ca ai lui Claire. Umeri lați, de fundaș. Și era dulce. Dulce ca siropul. În prima lună.

Dar mai târziu? Nu prea.

Portiera din dreapta a mașinii lui Claire s-a deschis brusc, iar Rachel a sărit afară pentru a-mi ieși în întâmpinare, cu părul negru fluturându-i pe spate.

— Mara! Mă bucur așa de mult că ai venit! Claire credea că o să ți se facă frică și o să renunți în ultima clipă.

M-a îmbrățișat. M-am uitat la Claire, care încă stătea zgribulită lângă mașină. Drept răspuns, ea a mijit ușor ochii. Părea neprietenoasă și dezamăgită, probabil sperase că n-o să apar.

Am ridicat bărbia.

— Și să ratez șansa de a-mi petrece noaptea în acest faimos azil de nebuni? Niciodată.

Am cuprins-o cu brațul pe Rachel și i-am zâmbit larg. Apoi i-am aruncat o privire urâtă lui Claire.

— Ce-a durat atât? ne-a întrebat ea.

Jude a ridicat din umeri.

— Mara a dormit prea mult.

Claire a zâmbit cu răceală.

— Oare de ce nu mă mir?

Am deschis gura ca să spun ceva neplăcut, dar Rachel m-a luat de mână, care îmi înghețase bocnă în cele câteva clipe de când stăteam afară, și a vorbit înaintea mea.

— Nu mai contează, acum e aici. O să fie foarte distractiv, îți promit.

Am ridicat ochii spre impunătoarea clădire gotică din fața noastră. Distractiv. Oh, da!

Jude și-a încălzit mâinile suflând în ele, apoi și-a pus mănușile. Eu mi-am luat inima în dinți, pregătindu-mă pentru noaptea a naibii de lungă ce avea să vină. Puteam s-o fac. Urma s-o fac. Claire tocmai făcuse pentru ultima dată haz pe seama mea pentru că mă speriasem la petrecerea lui Rachel. Mă săturasem să tot aud despre incidentul cu tabla Ouija. Iar după noaptea asta nici nu mai trebuia să aud despre el.

Pe măsură ce mă uitam la clădire, teama mi se strecura în sânge. Rachel și-a scos aparatul de fotografiat din buzunar și a deschis obiectivul, apoi m-a luat din nou de mâna dreaptă, în vreme ce Jude s-a apropiat pentru a mă lua de mâna stângă. Cu toate astea, tovărășia lor și contactul cu ei nu făceau deloc ca totul să pară mai puțin înspăimântător. Dar să fiu a naibii dacă aveam să mă sperii de fața cu Claire.

Aceasta și-a scos camera de filmat din rucsac, apoi l-a aruncat pe umăr. A pornit înspre clădire, iar Rachel a urmat-o, trăgându-mă după ea. Am ajuns la un gard dărăpănat, cu câteva plăcuțe pe care scria TRECEREA INTERZISĂ agățate de-a lungul lemnului uzat. Din reflex, am ridicat iar privirea către amenințătoarea clădire din fața ochilor mei, care se înălța deasupra noastră precum o apariție dintr-un poem al lui Poe. Azilul de stat Tamerlane avea o arhitectură formidabilă, al cărei aer sinistru era sporit de iedera agățătoare ce își întindea ramurile șerpuitoare de-a lungul treptelor din față și pe uriașele ziduri de cărămidă. Ferestrele din piatră stăteau să se fărâme din pricina degradării.

Planul era să ne petrecem noaptea în clădirea abandonată și să ne întoarcem acasă în zori. Rachel și Claire voiau să exploreze în amănunt construcția, în încercarea de a găsi secția de pediatrie și saloanele în care se administra terapia cu electroșocuri. Conform canoanelor literaturii horror citite de Rachel, în aceste încăperi era cel mai probabil să existe activitate paranormală, iar ea și Claire intenționau să înregistreze aventura noastră pentru posteritate. Ura!

Jude s-a apropiat cu pași mărunți de mine și chiar m-am simțit recunoscătoare pentru prezența lui câtă vreme Rachel și Claire escaladau gardul din lemn putred. Apoi a venit rândul meu. Jude m-a ridicat, dar când m-am prins de lemnul fragil, am șovăit. După câteva cuvinte de încurajare, m-am săltat în sfârșit peste gard cu ajutorul lui. Am aterizat cu putere într-un morman foșnitor de frunze uscate.

Cea mai ușoară cale de a intra în clădire era prin subsol.

Capitolul 17

Știam că Rachel voia să intre în azil. Dar, până în noaptea de după moartea nenorocitului de stăpân al lui Mabel, nu reușisem să-mi amintesc de ce fusesem de acord.

Sâmbătă am încercat să mă pregătesc sufletește pentru alte vise – pentru alte amintiri – pentru a o vedea murind. M-am strecurat în așternut tremurând. Voiam și nu voiam s-o revăd.

Am revăzut-o, dar în același vis. Nici duminică noaptea n-am visat ceva nou.

Faptul că-mi aminteam era un semn bun. Se întâmpla lent și totuși se întâmpla. Iar asta fără psiholog ori chimicale care să-mi sucească mintea. În mod evident mintea mea era și așa îndeajuns de sucită.

Eram aproape bucuroasă c-o aveam pe Mabel la care să mă gândesc și pentru care să-mi fac griji tot weekendul, chiar dacă nu mă încumetam să încerc să fac rost de numărul lui Noah. Mă gândeam că o să-l întreb ce face cățelușa luni, la ora de engleză, dar când am intrat în clasă, el nu era acolo.

În loc să ascult, mintea îmi rătăcea la fel cum făcea și creionul meu pe caiet, alunecând alene în vreme ce doamna Leib ne strângea referatele și discuta diferențele dintre eroii tragici și antieroi. Ori de câte ori un elev intra sau ieșea din clasă, privirea mi se îndrepta către ușă, așteptând ca Noah să apară înainte de următorul sunet al clopoțelului. Dar el n-a venit deloc.

Când s-a terminat ora, înainte să-mi închid caietul și să-l îndes în geantă, m-am uitat la desenul pe care îl făcusem. Ochii lui Noah, negri ca tăciunele, mă priveau mijiți din mijlocul paginii, îndreptați în jos, cu pielea din jurul lor încrețită din pricina râsului. Își atingea ușor buza de jos cu degetul mare, în timp ce mâna i se strângea leneș într-un pumn așezat chiar sub gura luminată de un zâmbet strălucitor. Când râdea părea aproape timid. Fruntea lui palidă era netedă, relaxată, surprinsă în toiul unui hohot de râs.

Am simțit un nod în stomac. M-am întors la pagina anterioară și am observat cu groază că și acolo schițasem perfect profilul elegant al lui Noah, de la pomeții lui înalți până la ușoara ridicătură a nasului său solemn. Iar de pe pagina dinainte, ochii lui mă priveau străini și inaccesibili.

Mi-era frică să mă mai uit. Aveam mare nevoie de ajutor.

Mi-am vârât caietul în geantă și am aruncat o privire peste umăr, sperând să nu mă fi văzut nimeni. Când am ajuns la jumătatea drumului spre ora de algebră, am simțit o ușoară bătaie pe umăr. Dar când m-am întors, nu era nimeni acolo. Am scuturat din cap. Dintr-odată mă simțeam ciudat, ca și cum aș fi plutit prin visul altcuiva.

Până să ajung la ora domnului Walsh, m-am trezit înconjurată de râsete. Niște tipi au început să fluiere când am intrat în

încăpere. Oare pentru că în sfârșit purtam uniforma școlii? Nu știam. Ceva se petrecea, însă eu nu pricepeam ce. Mâinile îmi tremurau pe lângă corp, așa că le-am strâns în pumni și m-am așezat în bancă lângă Jamie. Atunci am auzit un foșnet de hârtie care venea din spatele meu. Foșnetul hârtiei pe care o aveam lipită de spinare.

Cineva chiar se ciocnise de mine mai devreme. Măcar asta nu fusese o halucinație. Am întins mâna și mi-am desprins de pe spate foaia pe care era mâzgălit cuvântul „târfă". În clipa aceea chicotelile înfundate au izbucnit în hohote de râs. Jamie a ridicat privirea nedumerit, iar eu m-am înroșit în timp ce mototoleam în pumn bucata de hârtie. Anna și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă zgomotos.

Fără să mă gândesc, mi-am desfăcut pumnul și am așezat ghemotocul de hârtie în palma întinsă. Apoi l-am trimis cu un bobârnac drept spre fața Annei.

— Creativ, i-am spus în momentul în care cocoloșul și-a atins ținta.

Mai întâi obrajii ei bronzați s-au făcut roșii, după care o venă a început să i se umfle pe frunte. A deschis gura ca să mă înjure, dar domnul Walsh i-a tăiat vorba înainte să înceapă. Am dat lovitura!

Jamie mi-a zâmbit larg și, după ce s-a terminat ora, m-a bătut pe umăr.

— Bine jucat, Mara!

— Mersi.

Aiden l-a împins pe Jamie în drum spre ieșire și l-a izbit cu umărul de tocul ușii. Înainte să iasă din clasă, s-a întors și l-a întrebat:

— Tu n-ai o peluză de împodobit?

Jamie s-a uitat furios în urma lui și a început să-și maseze umărul.

— I-ar trebui un cuțit în ochi, a bombănit el după plecarea lui Aiden. Deci. Lăsând jigodiile la o parte, cum a fost prima ta săptămână?

Oh, știi tu! Am văzut un tip mort. Mi-am pierdut mințile. Nimic nou.

— Nu prea rea.

Jamie a dat din cap.

— O mare schimbare față de vechea școală, nu?

Când mi-a pus întrebarea, în minte mi-a apărut un cadru cu Rachel.

— E atât de evident?

— Scrie pe tine „școală publică”.

— Ăăm, mersi?

— Oh, ăsta chiar a fost un compliment! Stau la ore cu javrele astea aproape de când mă știu. Nu e un motiv de mândrie. Crede-mă!

— Să mergi la o școală particulară sau la Croyden în mod special? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam către dulapul lui.

— Din câte am auzit de la prietenii care frecventează alte școli, cred că nivelul ăsta de ticăloșenie e specific pentru Croyden. Uite-o pe Anna, de exemplu! Are un coeficient de inteligență cu doar câteva puncte mai mare decât al unui cadavru și totuși ne mânjește ora de algebră cu prostia ei.

M-am hotărât să nu menționez faptul că temele mă derutau probabil la fel de mult ca pe ea.

— Suma donată de părinții tăi e direct proporțională cu cantitatea de rele care ți se îngăduie, a zis Jamie în timp ce își schimba cărțile.

Când o umbră a întunecat lumina soarelui de amiază ce se strecura prin ferestre, am ridicat privirea. Era Noah. Avea, ca de obicei, primul nasture de la cămașă descheiat și mânecile suflecate neglijent, iar azi purta la gât o cravată subțire, tricotată, legată cu un nod slab. Zăream cu greu șnurul negru care îi atârna la gât și care se ițea de sub gulerul descheiat al cămășii. Era o ținută care îi stătea bine. De fapt, îi stătea grozav, în ciuda cearcănelor de sub ochi. Avea părul răvășit, ca de fiecare dată, și își trecea mâna peste barba aspră. Când m-a surprins holbându-mă la el, m-am înroșit. El mi-a zâmbit trufaș. Apoi s-a îndepărtat fără să scoată o vorbă.

— Așa începe, a oftat Jamie.

— Taci din gură!

M-am întors cu spatele ca să nu vadă cum mă înroșesc și mai tare.

— Dacă n-ar fi așa un nemernic, aș aplauda, a spus Jamie. S-ar putea stârni un incendiu cu fierbințeala dintre voi doi.

— Confunzi animozitatea înverșunată cu afecțiunea sinceră, am zis eu.

Dar când mă gândeam la săptămâna trecută și la felul în care se purtase Noah cu Mabel, nu mai eram atât de sigură că aveam dreptate. Jamie mi-a răspuns clătinând cu tristețe din cap.

— E doar o chestiune de timp.

I-am aruncat o privire plină de venin.

— Până când...?

— Până când o să ieși rușinată din bârlogul nelegiuirilor lui.

— Mersi pentru părerea bună pe care o ai despre mine.

— Nu-i vina ta, Mara! Fetele nu se pot abține să se îndrăgostească de Shaw, mai ales în cazul tău.

— Cazul meu?

— E clar că Noah s-a îndrăgostit lulea de tine, a spus Jamie pe un ton încărcat de sarcasm.

Și-a închis dulapul, iar eu i-am întors spatele și am plecat. S-a luat după mine.

— Și nici fundul ăla nu strică.

I-am aruncat un surâs trufaș peste umăr.

— Până la urmă care-i problema ta cu el?

— Pe lângă faptul că atenția pe care ți-o dă a făcut-o deja pe Anna Greenly să te ia la ochi?

— Pe lângă asta.

Și-a cântărit cuvintele, în timp ce frunzele uscate ne trosneau sub tălpi căci traversam unul dintre spațiile verzi în drum către mesele de picnic.

— Noah nu-și dă întâlniri. O să ți-o tragă, la propriu și la figurat. Toată lumea o știe, și cuceririle lui o știu, dar toate se prefac că nu le pasă, până când el trece la următoarea. Apoi rămân singure, iar reputațiile lor s-au dus naibii. Anna reprezintă un exemplu excelent, însă e doar una din multe fete. Am auzit că o fată de a douăsprezecea din Walden a încercat să se sinucidă după ce Noah... mă rog. După ce a ajuns la punctul culminant cu ea, jocul de cuvinte e intenționat, și n-a mai sunat-o.

— Pare o reacție mult exagerată din partea ei.

— Poate, dar n-aș vrea să văd că ți se întâmplă același lucru, mi-a spus Jamie.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai destule probleme, a încheiat el și un zâmbet larg i s-a așternut pe chip.

I-am întors-o.

— Ce mărinimos ești!

— Cu plăcere. Consideră-te avertizată. Că mult o să-ți folosească.

Mi-am trecut geanta pe celălalt umăr.

— Mersi că mi-ai zis. Nu mă interesează, dar e bine de știut.

Jamie a clătinat din cap.

— Îhî. După ce o să se termine, când o să ai inima frântă și o să asculți cântece triste care îndeamnă la sinucidere, să-ți amintești doar că eu te-am avertizat.

A plecat și m-a lăsat la ușa clasei în care se ținea cursul de istorie. Înțelepte vorbele lui, dar degrabă uitate în pragul următoarei mele ore.

•

Ora prânzului m-a găsit iar șterpelind resturi din automatul cu gustări. Tocmai scotoceam prin geantă după niște monede, când am auzit pași apropiindu-se. Nu știu de ce, dar n-a fost nevoie să mă întorc ca să știu cine era.

Noah a întins mâna pe lângă mine și mi-a atins ușor umărul în timp ce băga un dolar în aparat. M-am dat la o parte din calea lui.

— Ce să-mi iau? m-a întrebat.

— Ce vrei?

S-a uitat la mine, a lăsat capul într-o parte și a surâs dintr-un colț al gurii.

— E o întrebare complicată.

— Atunci biscuiți în formă de animale.

Noah s-a arătat nedumerit, dar tot a apăsat pe E4, iar mașinăria s-a supus. Mi-a întins cutia cu biscuiți. I-am întins-o înapoi, însă el și-a încleștat mâinile la spate.

— Păstreaz-o, a spus.

— Pot să-mi cumpăr și singură, mersi.

— Nu-mi pasă, a continuat el.

— Ce surpriză! Apropo, ce mai face Mabel? Voiam să te întreb despre ea azi-dimineață, dar n-ai venit la oră.

Noah mi-a aruncat o privire goală.

— Am avut altă treabă. Iar Mabel rezistă. Dar n-o să plece nicăieri pentru o vreme. Cine a lăsat-o să ajungă în halul ăla ar trebui să aibă parte de o moarte lentă și dureroasă.

Mi s-a făcut brusc greață și am înghițit în sec înainte de a vorbi.

— Mulțumește-i din nou mamei tale pentru că are grijă de ea, am spus și am încercat să-mi alung starea de rău, în timp ce mă îndreptam către masa de picnic.

M-am așezat pe suprafața ruginită și am deschis cutia cu biscuiți. Poate că nu trebuia decât să mănânc.

— Mama ta a fost uimitoare, am zis și am mușcat capul unui elefant. Spune-mi doar când să vin să iau cățelușa.

— O să-ți spun.

Noah s-a săltat pe masa de picnic și s-a așezat lângă mine, sprijinindu-se pe brațe, dar privind drept în față. Am continuat să mestec în tăcere alături de el.

— Ia cina cu mine în weekendul ăsta, a zis el ca din senin.

A fost cât pe ce să mă înec.

— Mă inviți în oraș?

Noah a deschis gura să răspundă, chiar în clipa în care un grup de fete a dat buzna de pe scări. Când l-au văzut, s-au oprit din fugă și au trecut pe lângă noi cu pași ușori, ispititori, aruncând în urma lor un cor de „bună, Noah”. El s-a prefăcut că nu le ia în seamă, dar apoi colțurile buzelor i s-au ridicat într-un mic surâs trădător. A fost tot ce mi-a trebuit ca să-mi aduc aminte.

— Mersi pentru invitație, dar mă tem că trebuie să refuz.

— Ai deja alte planuri?

Tonul lui dădea de înțeles că de-abia aștepta să-mi audă scuza. I-am oferit-o.

— Da, o întâlnire cu toate porcăriile pe care le-am ratat la școală, i-am spus eu, încercând să-mi revin. Știi tu, din cauza transferului cu întârziere.

Nu voiam să discut despre asta acum. Mai ales nu cu el.

— Examenele trimestriale reprezintă douăzeci la sută din nota finală și nu-mi permit s-o dau în bară.

— Te-aș putea ajuta să înveți, a spus Noah.

M-am uitat la el. Genele negre care îi încadrau ochii albaștri-cenușii nu mă ajutau deloc. Nici surâsul poznaș de pe buzele lui. Mi-am întors privirea.

— Mă descurc mai bine când învăț singură.

— Nu cred că-i adevărat, a zis el.

— Nu mă cunoști suficient de bine încât să faci o asemenea apreciere.

— Atunci hai să schimbăm asta, a replicat el pe un ton relaxat.

A continuat să se uite drept în față, în vreme ce câteva șuvițe de păr i-au alunecat peste ochi. Mă ucidea!

— Uite ce e, Shaw…

— Începem prostia cu numele de familie?

— Teribil de amuzant! Invită pe altcineva.

— Nu vreau să invit pe altcineva. Și nici tu nu vrei asta cu adevărat.

— Greșit.

Am sărit jos de pe masă și m-am îndepărtat. Dacă nu mă uitam la el, avea să fie bine. Cu doi pași mari, Noah m-a ajuns din urmă.

— Nu ți-am cerut să te căsătorești cu mine. Te-am invitat la cină. Ce, ți-e teamă că o să-ți stric imaginea pe care ți-o cultivi aici?

— Care imagine? l-am întrebat sec.

— Adolescentă depresivă, anxioasă, solitară, introspectivă, care privește în zare în timp ce desenează frunze veștede ce cad de pe ramuri goale și…

Vocea lui Noah s-a stins, dar nu și amuzamentul rece de pe chipul lui.

— Nu, ce spuneai era adorabil. Continuă.

Am înaintat grăbită, până când mi-a apărut în față toaleta fetelor. Am împins ușa, intenționând să-l las pe Noah afară, câtă vreme îmi adunam gândurile.

Dar el m-a urmat înăuntru.

Două fete mai mici stăteau în fața oglinzii și se dădeau cu luciu pe buze.

— Ieșiți, le-a spus Noah pe un ton plictisit.

De parcă ele ar fi fost cele care nu-și aveau locul în baia fetelor. Dar cele două n-au așteptat să li se mai spună încă o dată. Au fugit afară atât de repede, încât aș fi izbucnit în râs, dacă n-aș fi fost atât de șocată.

Noah și-a îndreptat privirea spre mine și în adâncul ochilor lui s-a ivit o licărire.

— Care-i problema ta? m-a întrebat cu voce joasă.

M-am uitat la el. Se dusese aerul lui de indiferentă relaxată. Dar nu părea furios. Nici măcar iritat. Mai degrabă… curios. Figura lui tăcută mă făcea praf.

— N-am nicio problemă, i-am zis cu încredere.

Am făcut un pas în față și m-am uitat la el cu ochii mijiți.

— Sunt lipsită de probleme.

Silueta lui înaltă, scoasă în evidentă de liniile sobre ale cămășii lăsate să atârne liber și ale pantalonilor strânși pe picior, nu se potrivea deloc cu faianța galbenă și urâtă. Respirația mi s-a accelerat.

— Nu sunt genul tău, am reușit să spun.

Atunci Noah a făcut un pas către mine și un surâs pervers i-a apărut pe buze. Fir-ar să fie!

— N-am un gen anume.

— Asta-i și mai rău, am spus și jur că am încercat să par răutăcioasă. Ești atât de lipsit de discernământ pe cât umblă vorba.

Dar îl voiam mai aproape.

— Am fost calomniat.

Vocea lui abia dacă depășea nivelul unei șoapte. A mai făcut un pas și s-a apropiat atât de tare încât simțeam căldura pieptului său. Și-a coborât privirea spre mine, sincer și deschis, cu părul ăla răvășit peste ochi, și voiam, și nu voiam, și trebuia să zic ceva.

— Mă îndoiesc, a fost cea mai bună replică pe care am putut s-o scot.

Chipul lui se afla la câțiva centimetri de al meu. Urma să-l sărut și urma să regret. Dar în clipa aceea chiar nu-mi mai păsa.

Capitolul 18

— Am auzit că i-a trimis pe e-mail o poză cu… Oh, bună, Noah!

Glasul s-a oprit la jumătatea frazei și am simțit zâmbetul sfios din spatele vorbelor. Noah a închis ochii. S-a îndepărtat de mine și s-a întors cu fața către musafirii nepoftiți. Eu am clipit, încercând să-mi vin în fire.

— Doamnelor, a spus el și a dat din cap către fetele rămase cu gura căscată.

Apoi a ieșit. Fetele au chicotit, trăgând cu ochiul spre mine, în timp ce își aranjau în fața oglinzii machiajul scurs din pricina

căldurii. Eu eram încă vlăguită, traumatizată, cu ochii pironiți la ușă. Abia când a sunat de intrare mi-am amintit în sfârșit cum să merg.

Nu l-am mai văzut pe Noah până miercuri seară.

•

Mi-am petrecut ziua cuprinsă de o ușoară stare de isterie din pricina lipsei de somn, a indispoziției generale și a neliniștii pricinuite de cele întâmplate între noi. Luni mă părăsise ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Exact așa cum mă avertizase Jamie că va proceda. Și aș fi mințit dacă aș fi zis că nu mă durea.

Habar nu aveam ce trebuia să-i spun lui Noah, dacă trebuia să-i spun ceva, când îl voi revedea. Dar ora de engleză a venit și a trecut, iar el nu și-a făcut apariția. Am luat conștiincioasă notițe după cele spuse de doamna Leib, apoi, după oră, m-am învârtit prin fața clasei, cercetând campusul în căutarea lui Noah, fără să înțeleg de ce.

La algebră am încercat să mă concentrez asupra polinoamelor și parabolelor, dar îmi devenea dureros de clar că, deși mă puteam menține pe linia de plutire la biologie, istorie și engleză, la matematică era un chin. Domnul Walsh mi-a strigat numele de două ori în timpul orei și de fiecare dată am răspuns deplorabil. Fiecare temă pe care o predam îmi era înapoiată plină de însemnări furioase cu creionul roșu, subliniate de o notă rușinoasă în josul paginii. Examenele erau peste câteva săptămâni, iar eu n-aveam nicio speranță că voi recupera materia.

La sfârșitul orei, o frântură dintr-o discuție ciudată mi-a atras atenția și mi-a risipit gândurile.

— Am auzit că, după ce a omorât-o, a fost mâncată. Un soi de canibalism, zicea o fată din spatele meu.

Și-a accentuat observația cu un pocnet al gumei de mestecat. M-am întors spre ea.

— Ești o idioată, Jennifer! i-a replicat un tip pe care cred că-l chema Kent. Mâncată de aligatori, nu de pedofil.

Până să mai aud și altceva, Jamie și-a trântit caietul pe banca mea.

— Bună, Mara.

— Ai auzit? l-am întrebat, în timp ce Jennifer și Kent ieșeau din clasă.

La început Jamie a părut nedumerit, apoi, când a priceput, expresia de pe chipul lui s-a schimbat.

— Ah! Jordana.

— Ce?

Numele îmi părea cunoscut și am încercat să-mi amintesc de ce.

— Despre ea vorbeau. Jordana Palmer. Era în clasa a zecea la liceul din Dade. Cunosc pe cineva care cunoaște pe cineva care a cunoscut-o. Ceva de genul ăsta. E foarte trist.

Piesele s-au așezat la locurile lor.

— Cred că am auzit ceva despre asta la știri, am spus cu calm. Ce i s-a întâmplat?

— Nu știu toată povestea. Doar că ar fi trebuit să ajungă acasă la o prietenă și… n-a mai ajuns. I-au găsit cadavrul câteva zile mai târziu și cu siguranță a fost omorâtă, dar încă n-am auzit cum. Taică-său e polițist și cred că țin totul sub tăcere sau așa ceva. Hei, ești bine?

Atunci am simțit gust de sânge. Se pare că îmi mușcasem pielea buzei de jos până când o despicasem. Am scos limba ca să prind picătura de sânge.

— Nu, am răspuns sincer, în timp ce ieșeam.

Jamie a venit după mine.

— Vrei să îmi spui de ce?

Nu voiam. Dar când m-am uitat în ochii lui, parcă n-am mai avut de ales. Apăsarea tuturor ciudățeniilor, azilul, Rachel, Noah, totul a dat în clocot și a început să-și croiască drum cu ghearele afară din gâtul meu.

— Înainte să mă mut aici a avut loc un accident. Cea mai bună prietenă a mea a murit.

Practic am vomitat cuvintele. Am închis ochii și am expirat îndelung, oripilată de faptul că mărturisisem prea mult. Ce era în neregulă cu mine?

— Îmi pare rău, a spus Jamie și și-a lăsat privirea în jos.

Îl făcusem să se simtă stânjenit. Fabulos!

— E ok. Sunt ok. Nu știu de ce am zis asta.

El s-a foit jenat.

— E în regulă, a spus, apoi mi-a zâmbit. Deci când vrei să învățăm la algebră?

Niște vorbe alese la întâmplare și încă unele ridicole. Lui Jamie nu i-ar fi fost nicicum de folos să mă aibă drept partener

de studiu. El răspundea corect la fiecare întrebare pe care i-o azvârlea domnul Walsh, spre deosebire de mine.

— Ești conștient că la matematică mă pricep chiar mai puțin decât la relațiile cu oamenii?

— Imposibil!

Buzele lui s-au întins într-un zâmbet batjocoritor.

— Mersi! Serios vorbesc, trebuie să ai lucruri mai bune de făcut cu viața ta decât s-o risipești cu cei fără de speranță?

— Am învățat deja reptomita[8]. Ce-a mai rămas?

— Graiul elfilor.

— Ești o tocilară ve-ri-ta-bi-lă! Îmi place la nebunie. Ne vedem la mesele de picnic la ora prânzului. Adu-ți creierul și ceva să-i dai de lucru, a spus Jamie în timp ce se îndepărta. Oh, apropo, ai gura căscată! mi-a mai strigat el peste umăr.

— Poftim?

Jamie a arătat rânjind înspre geanta mea, apoi a pornit agale înspre următoarea lui oră. Eu mi-am închis geanta. Când ne-am întâlnit la ora stabilită, eu cu manualul de matematică în mână, era tot numai un zâmbet, pregătit să fie martor la idioțenia mea. Și-a scos foile cu pătrățele și cartea, dar mie mi s-a întunecat mintea de cum am dat cu ochii de numerele scrise pe paginile lucioase. A trebuit să mă silesc să mă concentrez pe ceea ce îmi spunea Jamie în vreme ce scria ecuația și mi-o explica răbdător. Dar, după numai câteva minute, ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator în creierul meu, numerele au început să capete sens. Am lucrat problemă după problemă, până când am terminat toate temele din acea săptămână. O jumătate de oră pentru ceea ce, în mod normal, mie mi-ar fi luat două ceasuri și mi-ar fi adus un cinci drept răsplată. Exercițiile mele erau perfecte. Am fluierat ușor, a uimire.

— Drace! Ești bun.

— E numai meritul tău, Mara.

Am făcut semn că nu. El m-a contrazis cu o mișcare a capului.

— Bine, am consimțit eu. Oricum ar fi, îți mulțumesc.

Jamie a făcut o plecăciune exagerată, apoi am pornit spre ora de spaniolă. Pe drum am vorbit despre fleacuri, ocolind subiectul oamenilor morți. Când am ajuns în clasă, Morales s-a ridicat de la catedră și s-a îndreptat greoi către tablă, unde a

---

[8] Limba șerpilor, așa cum apare în seria de romane ce îl au ca protagonist pe Harry Potter, celebrul personaj creat de J.K. Rowling. (*N.t.*).

scris o serie de verbe pe care să le conjugăm. Ca de obicei, m-a numit pe mine prima. Am răspuns greșit. Ea a aruncat cu o bucată de cretă spre mine, spărgându-mi în milioane de cioburi buna dispoziție dobândită în timpul ședinței de studiu de la prânz.

După oră, Jamie s-a oferit să mă ajute și la spaniolă. Am acceptat.

La sfârșitul zilei, mi-am îndesat de acum inutilul manual în dulap. Aveam nevoie să petrec ceva timp cu caietul meu de desen, *fără* să-i fac portretul lui Noah, fără să fac portretul nimănui. Mi-am mutat cărțile într-o parte a dulapului și am scotocit printre gunoaiele strânse de-a lungul săptămânii, dar n-am văzut caietul. Am cotrobăit și prin geantă, însă nu era nici acolo. Enervată, mi-am aruncat geanta pe jos, ca să mă pot concentra, iar aceasta a alunecat până la șirul de dulapuri de jos, desprinzând niște afișe roz lipite de metal, înainte de a rămâne pe podeaua din beton. Tot nimic. Am început să-mi scot cărțile una câte una, în vreme ce o teamă aspră, glacială, mi se încolăcea în stomac. Am început să mă mișc din ce în ce mai repede, mi-am smuls lucrurile și le-am aruncat pe jos, până când am ajuns să mă holbez la un dulap gol.

Caietul meu de desen dispăruse.

Lacrimile erau pe punctul să-mi umple ochii, dar un grup de elevi a apărut lângă dulapuri și am refuzat să plâng în public. Cu gesturi leneșe, mi-am așezat cărțile la loc în dulap și am desprins afișul care se lipise de coperta manualului meu de algebră. O petrecere cu costume în South Beach, organizată de cineva din elita Academiei Croyden, în onoarea zilei profesorilor ce urma să aibă loc mâine. Nu m-am deranjat să citesc restul detaliilor înainte de a lăsa hârtia să cadă pe podea. Nu era genul meu.

Nimic de aici nu era genul meu. Nici Florida, cu hoardele ei de țânțari și de blonzi bronzați. Nici Academia Croyden, cu elevii ei dureros de specifici zonei. Mă împrietenisem cu Jamie, dar îmi era dor de Rachel. Iar ea murise.

La naiba! Am smuls un fluturaș de pe un alt dulap și mi l-am îndesat în geantă. Aveam nevoie de o petrecere. Am alergat până la poarta din spate ca să mă întâlnesc cu Daniel. Arăta nefiresc de bine în uniforma Croyden și era fericit, asta până

când m-a văzut pe mine. În clipa aceea chipul i s-a transformat într-o mască a grijii frățești.

— Pari neobișnuit de ofticată în după-amiaza asta, mi-a spus el.

M-am urcat în mașină.

— Mi-am pierdut caietul de desen.

— Oh! a exclamat Daniel.

Apoi, după o pauză de o clipă, a continuat:

— Era ceva important în el?

În afara câtorva desene detaliate reprezentând persoana cea mai enervant de frumoasă din școala noastră? Nu, nu chiar. Am schimbat subiectul.

— De ce erai atât de fericit înainte să-ți stric eu buna dispoziție?

— Păream fericit? Nu-mi amintesc să fi părut fericit, a zis el.

Trăgea de timp. Și accelera. Am aruncat o privire înspre kilometraj. Mergea cu peste optzeci la oră înainte să fi ajuns pe autostradă. Pentru Daniel asta însemna că trăia periculos. Foarte suspect.

— Păreai fericit, i-am spus. Spune tot!

— Mă duc la petrecerea din seara asta.

M-am uitat lung la el. Categoric nu era genul lui *Daniel.*

— Cu cine te duci?

El s-a înroșit și a ridicat din umeri. Nu se poate! Oare fratele meu se... îndrăgostise?

— Cu cine?! am cerut să aflu.

— Cu violonista. Sophie.

M-am holbat la el cu gura căscată.

— Nu-i o întâlnire, a adăugat numaidecât Daniel. Doar ne întâlnim acolo.

O idee mi-a încolțit în minte în timp ce intram pe autostradă.

— Te deranjează dacă mă țin după tine? l-am întrebat.

Acum era rândul lui Daniel să se uite lung la mine.

— Promit că n-o să mă amestec în avansurile tale amoroase.

— Știi, aveam de gând să spun da, dar acum...

— Oh, haide! Am nevoie doar să mă duci cu mașina.

— Bine. Dar, rogu-te, spune-mi tu cu cine o să te vezi?

Huh! Nu plănuisem să mă văd cu nimeni. Voiam doar să dansez, să transpir, să uit și...

— Ce naiba? a șoptit Daniel în clipa în care am virat și am intrat pe strada noastră.

O grămadă de oameni și numeroase mașini ale televiziunilor de știri erau înșirate pe trotuarul din fața aleii noastre. Daniel și cu mine ne-am uitat unul la altul și am știut că ne gândim amândoi la același lucru.

Ceva era în neregulă.

Capitolul 19

Mulțimea de reporteri s-a dat în lături pentru mașina lui Daniel în clipa în care fratele meu a intrat pe alee. Jurnaliștii s-au uitat cu atenție la noi în timp ce treceam pe lângă ei. Cameramanii păreau a-și strânge echipamentele, iar antenele parabolice de pe mașini fuseseră retrase în interiorul vehiculelor. Orice s-ar fi întâmplat, lumea se pregătea să plece.

De îndată ce Daniel a oprit, am țâșnit spre ușa de la intrare, trecând atât pe lângă mașina mamei, cât și pe lângă ce a tatei. Mașina tatei. Care n-avea ce căuta aici atât de devreme.

Mai aveam puțin și mi se făcea rău când am dat în sfârșit buzna în casă, cu Daniel pe urmele mele. Urechile mi-au fost asaltate de sunetele electronice ale unor împușcături și de muzica specifică jocurilor video, în vreme ce silueta familiară a fratelui nostru mai mic privea în sus, către ecran, din poziția obișnuită: așezat turcește pe podea. Am închis ochii și am răsuflat prin nările umflate, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii înainte ca aceasta să-mi explodeze în piept.

Daniel a vorbit primul.

— Ce naiba se întâmplă?

Joseph, enervat din pricina întreruperii, s-a întors pe jumătate înspre fratele său mai mare.

— Tata a luat nu știu ce caz mare.

— Poți să oprești chestia aia?

— O secundă, nu vreau să mor.

Personajul lui Joseph ciomăgea un răufăcător mustăcios, transformându-l într-o baltă vâscoasă. Părinții mei au apărut pe tăcute în cadrul ușii dinspre bucătărie.

— Oprește-l, Joseph!

Mama părea extenuată. Fratele meu a oftat și a întrerupt jocul.

— Ce se petrece? a întrebat Daniel.

— Un caz de-al meu o să fie judecat în curând, a spus tata, iar azi s-a anunțat că sunt noul avocat al apărării.

Pe chipul fratelui meu s-a ivit o umbră de înțelegere, însă eu nu pricepeam.

— Abia ne-am mutat aici, am spus. Nu e neobișnuit de repede?

Mama și tata au făcut schimb de priviri. Categoric îmi scăpa ceva.

— Ce? Ce se-ntâmplă?

— Am preluat cazul pentru un prieten de-al meu, a zis tata.

— De ce?

— El s-a retras.

— OK.

— Înainte să ne mutăm aici.

Am făcut o pauză ca să asimilez cele auzite.

— Deci aveai cazul dinainte să venim în Florida.

— Da.

N-ar fi trebuit să conteze decât dacă… Am înghițit în sec și am pus întrebarea al cărei răspuns îl știam deja.

— Despre ce e vorba? Ce caz?

— Crima Palmer.

Mi-am masat fruntea. Nu era mare lucru. Tatăl meu mai apărase oameni acuzați de crimă, așa că am încercat să potolesc greața care îmi întorcea stomacul pe dos. Mama a început să adune din cămară ingredientele pentru cină și, fără niciun motiv, fără absolut niciun motiv, mi-am imaginat bucăți dintr-un trup omenesc așezate pe o farfurie.

Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc.

— De ce nu ne-ai spus? l-am întrebat pe tata.

Apoi am aruncat o privire spre Daniel, întrebându-mă de ce era așa de tăcut. El mi-a evitat privirea. Ah! *Mie* nu-mi spuseseră.

— N-am vrut să-ți faci griji din pricina asta. Nu după… a început tata, apoi s-a oprit. Dar acum că se încing lucrurile, cred că e mai bine așa. Îl mai ții minte pe prietenul meu, Nathan Gold? m-a întrebat el.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Când a aflat că ne mutăm, m-a rugat să preiau cazul ăsta pentru el. În următoarele două săptămâni o să susțin niște conferințe de presă. Nu știu cum au aflat adresa asta. Ar fi trebuit s-o pun pe Gloria să trimită o declarație cu privire la schimbare înainte să se scurgă informația, a continuat el, mai mult pentru sine.

Totul era în regulă, dar nu-mi plăcea deloc faptul că ai mei mă tratau ca pe o ființă delicată, fragilă. Și hai să fim sinceri! Probabil că nu era vorba despre „ai mei”. Nu mă îndoiam că mama, în calitate neoficială de psiholog al meu, era responsabilă cu informațiile care ajungeau sau nu ajungeau la mine. M-am întors către ea.

— Să știi că ați fi putut să-mi spuneți.

Ea s-a ascuns în tăcere după frigiderul deschis. Am continuat totuși să-i vorbesc.

— Mi-e dor de prietenii mei și, da, e nasol că fata asta a murit, dar n-are nicio legătură cu ce i s-a întâmplat lui Rachel. Nu trebuie să mă ferești de chestii din astea. Nu pricep de ce mă tratezi de parcă aș avea doi ani.

— Joseph, du-te să-ți faci temele! a spus mama.

Fratele meu înaintase puțin câte puțin înapoi spre sufragerie și aproape că ajunsese la telecomandă în clipa în care ea i-a rostit numele.

— Dar mâine nu e zi de școală.

— Atunci du-te la tine în cameră.

— Ce-am făcut? s-a văitat el.

— Nimic, vreau doar să discut un minut cu sora ta.

— Mamă, a intervenit Daniel.

— Nu acum, Daniel.

— Știi ce, mamă? Discută cu Daniel, am replicat. Eu nu mai am altceva de zis.

Mama n-a scos o vorbă. Părea obosită. Frumoasă, ca de obicei, dar obosită. Lumina apusului crea o aureolă în jurul părului ei negru. După o pauză, Daniel a vorbit din nou.

— Deci în seara asta e o petrecere și...

— Poți să te duci, a spus mama.

— Mersi. Mă gândeam s-o iau și pe Mara cu mine.

Mama s-a întors cu spatele spre mine și i-a acordat toată atenția fratelui meu. Daniel s-a uitat spre mine peste umărul ei și a ridicat din mâini, ca pentru a spune: *Măcar atât pot să fac.*

Mama a stat pe gânduri, după care a zis:

— E în timpul săptămânii.

Bineînțeles că asta o deranja doar când eu eram subiectul discuției.

— Mâine nu e zi de școală, a spus Daniel.

— Unde e petrecerea?

— South Beach.

— Și tu o să fii acolo tot timpul?

— Da. N-o s-o las singură.

Mama s-a întors către tatăl meu.

— Eu n-am nimic împotrivă, a zis tata.

Apoi mama m-a privit cu atenție. N-avea câtuși de puțin încredere în mine, dar se încredea în primul ei născut cel fără de cusur. Grea problemă!

— Bine, a spus ea în cele din urmă. Dar să fiți acasă până la unsprezece. Fără scuze!

Trebuie să recunosc că era o demonstrație impresionantă a influenței lui Daniel. Nu era suficient pentru a mă face să uit cât de mult mă enervase mama, însă perspectiva de a ieși din casă și a merge altundeva decât la școală mă înveselea. Poate că în seara asta voi putea chiar să mă distrez.

Am plecat din bucătărie ca să fac un duș. Apa fierbinte mi-a opărit umerii slabi și m-am sprijinit de faianță, lăsând stropii să mi se scurgă pe piele. Trebuia să mă gândesc la un costum. Nu voiam să fiu iar singura persoană îmbrăcată nepotrivit.

Am ieșit de sub duș, am aruncat pe mine un tricou și o pereche de pantaloni de trening, apoi m-am apucat să-mi descurc claia de păr ud. N-ar fi avut niciun rost să răscolesc prin sertarul meu. Aceeași poveste și cu dulapul meu.

Dulapul mamei însă...

De cele mai multe ori ea purta pantaloni eleganți sau o fustă și o cămașă. O ținută întotdeauna profesională, sută la sută americană. Dar știam că avea un sari sau două ascunse pe undeva prin uriașul ei șifonier monocrom. Putea merge.

Am mers în vârful picioarelor până în camera părinților mei și am întredeschis ușa. Ei erau încă în bucătărie. M-am apucat să scotocesc printre hainele mamei, căutând ceva profesionist.

— Mara?

Uups! M-am întors. Pe chipul mamei se citea încordarea, pielea fiindu-i întinsă peste pomeții înalți.

— Căutam doar ceva cu care să mă îmbrac, am spus eu. Scuze!

— E OK, Mara. Pur și simplu mi-aș dori să putem…

Am inspirat încet.

— Putem să facem asta mai târziu? Daniel a spus că o să fie aglomerație în trafic și trebuie să fac rost de un costum.

Mama s-a încruntat. Știam că ar fi vrut să spună ceva, dar speram că va renunța, măcar de data asta. Am fost surprinsă când un zâmbet conspirativ i-a transformat încet chipul.

— E o petrecere cu costume? m-a întrebat ea.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Cred că s-ar putea să am ceva, a spus mama.

A trecut ca săgeata pe lângă mine și a dispărut în adâncurile garderobei ei. După câteva minute a ieșit cu un sac de haine, pe care îl ținea la piept ca pe un copil, și cu o pereche de sandale cu barete și toc periculos de înalt, care îi atârnau pe degete.

— Ar trebui să-ți vină.

M-am uitat cu îngrijorare la sac.

— Nu-i o rochie de mireasă, nu-i așa?

— Nu.

A zâmbit și mi l-a întins.

— E o rochie. A fost a mamei mele. Ia rujul meu roșu, prinde-ți părul într-un coc și poți să fii un manechin de pe vremuri.

Un zâmbet larg mi s-a întipărit pe chip, oglindindu-l pe al mamei.

— Mersi, am spus și am fost sinceră.

— Îmi faci doar o singură favoare?

Am ridicat din sprâncene, așteptând să aud obiecția.

— Rămâi cu Daniel.

Avea glasul încordat și m-am simțit vinovată. Din nou. Am dat din cap și i-am mulțumit încă o dată pentru rochie, după care m-am întors în camera mea, s-o probez. Plasticul țeapăn al sacului a foșnit în clipa în care am tras fermoarul, iar din interior a sclipit verdele închis, ca de smarald, al rochiei de mătase. Am scos-o și mi s-a tăiat răsuflarea. Era uluitoare. Speram să-mi vină.

M-am dus la baie, pentru a încerca să mă dau cu rimel fără să-mi străpung ochiul, dar, când m-am uitat în oglindă, în spatele reflexiei mele stătea Claire.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Distracție plăcută, copii!

Capitolul 20

Am fugit din baie și m-am așezat pe pat, cu gura uscată și mâinile tremurând. Îmi venea să țip, dar am închis ochii și m-am silit să respir. Claire era moartă. Nu stătea în baia mea și n-aveam de ce să mă tem. Mintea îmi juca feste. În seara asta urma să merg la o petrecere și trebuia să mă îmbrac. S-o iau ușor.

Mai întâi machiajul. M-am îndreptat înapoi spre oglinda din spatele ușii dormitorului, dar m-am oprit. Nu era nimeni acolo. Doar sindromul de stres posttraumatic. Dar de ce să risc?

Am lipăit pe hol până în dormitorul părinților mei.

— Mamă? am întrebat eu, vârându-mi capul pe ușă.

Ea stătea pe pat, cu picioarele încrucișate și scria ceva la laptop. A ridicat ochii.

— Mă machiezi tu? am întrebat-o.

Mi-a zâmbit cum nu se poate mai entuziasmată. M-a condus în baie și m-a așezat pe un scaun în fața măsuței de toaletă. Pentru orice eventualitate, mi-am înclinat capul cât mai departe de oglindă.

Am simțit cum mama îmi conturează ochii, dar când și-a scos rujul, am oprit-o.

— Pas! Deja mă simt ca un clovn.

Ea a dat din cap cu o seriozitate prefăcută, apoi s-a apucat din nou de treabă; mi-a răsucit și mi-a prins părul în agrafe, strângându-mi-l la ceafă atât de tare, încât mă durea fața. Când a terminat, mi-a spus să mă uit în oglindă.

I-am zâmbit, deși în sinea mea nu-mi venea deloc să râd.

— Știi ce? Am încredere în tine, am spus și am pupat-o pe obraz, după care am ieșit din încăpere.

— Stai o secundă! a strigat mama în urma mea.

M-am oprit, iar ea și-a deschis cutia cu bijuterii. De acolo a scos o pereche de cercei. În mijlocul fiecăruia se afla câte un smarald înconjurat de diamante.

— Oh, Doamne! am exclamat eu, holbându-mă la ei.

Erau incredibili!

— Mamă, nu pot…

— Doar cu împrumut, nu să-i păstrezi, mi-a spus ea, cu un zâmbet. Ia, stai pe loc!

Mi-a prins cerceii în urechi.

— Gata, a spus ea, așezându-și mâinile pe umerii mei. Arăți superb.

I-am zâmbit.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Dar să nu-i pierzi, bine? Au fost ai mamei mele.

Am dat din cap și m-am întors în camera mea. Era timpul să mă ocup de rochie. Am scos-o din sacul pentru haine. Cel mai sigur ar fi fost să o trag pe mine de jos în sus. În felul ăsta mă puteam opri dacă amenința să se rupă. Spre marea mea surprindere, a alunecat cu ușurință. Dar era periculos de decoltată în față și în spate, lăsând la vedere mai multă piele decât eram eu obișnuită. Mult mai multă!

Prea târziu acum. O privire aruncată spre ceas mi-a dat de știre că mai aveam doar cinci minute până ce Daniel trebuia să plece pentru a se întâlni cu mica lui tocilară. Mi-am pus în picioare sandalele primite de la mama. Îmi erau puțin prea strâmte, dar n-am luat asta în seamă și, mergând mai mult în vârful picioarelor, am ieșit pe holul de la intrare. Acolo m-am întâlnit cu Joseph, care tocmai se îndrepta spre camera lui.

— Oh, Dumnezeule, DANIEL! Trebuie s-o vezi pe Mara!

Roșie de furie, l-am dat la o parte cu un ghiont și m-am dus la ușă, dorindu-mi cu ardoare s-o deschid dintr-o smucitură și să-mi aștept fratele mai mare în mașină. Dar cheile erau la el. Bineînțeles că acolo erau!

Daniel și-a făcut apariția de pe coridor, îmbrăcat la costum, cu părul lucios, pieptănat pe spate. La scurt timp după el a apărut și mama. Amândoi au rămas pe loc și s-au holbat la mine mult mai mult decât ar fi fost nevoie, în timp ce eu mă foiam și mă prefăceam a fi plictisită ca să-mi ascund stinghereala.

În cele din urmă Daniel a vorbit primul.

— Uau, Mara! Arăți ca… arăți ca…

S-a strâmbat în vreme ce își căuta cuvintele. Pe chipul mamei s-a ivit o expresie, dar a dispărut înainte s-o pot interpreta.

— Ca un manechin, a zis ea veselă.

— Ăăă, eu voiam să spun ca o femeie de proastă reputație.

I-am aruncat lui Daniel o privire plină de venin.

— Dar, sigur.
— Ba n-arată așa, Daniel. Încetează!
Băiatul de aur fusese mustrat. Am rânjit cu trufie.
— Arăți superb, Mara. Și mai matură. Daniel, a spus mama și s-a întors ca să-l privească drept în față. Ai grijă de ea! Să n-o scapi din ochi!
El și-a dus mâna la frunte ca pentru un salut milităresc.
— Da, să trăiți!
Odată ajunși în mașină, Daniel a pus niște muzică indiană. Știa că nu sunt un fan.
— Pot s-o schimb?
— Nu.
M-am uitat urât la el, dar nu m-a luat în seamă în timp ce scotea mașina de pe alee. N-am mai vorbit până când am intrat pe autostradă.
— Deci tu cine ar trebui să fii? l-am întrebat când ne-am așezat la coada șirului de mașini blocate în trafic, cu luminile pâlpâind.
— Bruce Wayne.
— Ha!
— Apropo, îmi pare rău.
A făcut o pauză, încă atent la drum.
— Că nu ți-am spus despre caz.
Nu i-am răspuns.
— Mama m-a rugat.
M-am uitat drept în față.
— Și, firește, tu ai ascultat-o.
— A crezut că procedează cum trebuie.
— Mi-aș dori să înceteze.
Daniel a ridicat din umeri și am parcurs restul drumului în tăcere. Ne-am târât prin trafic până când am cotit în sfârșit pe Lincoln Road. Chiar era fascinant. Clădirile erau luminate de neoane, unele elegante, altele țipătoare. Travestiții sclipeau de-a lungul trotuarelor, alături de petrecărețe sumar îmbrăcate. Era imposibil să parchezi, dar în cele din urmă am găsit un loc lângă club și am plătit o sumă nerușinat de mare pentru privilegiul ăsta. Când am coborât din mașină, am simțit cum îmi trosnesc sub tălpi cioburile de sticlă care acopereau strada.
Am mers încet și cu grijă în spatele lui Daniel, știind că un pas greșit m-ar fi azvârlit pe betonul plin de cioburi și mucuri de

țigări, distrugându-mi astfel expediția de adolescentă normală. Și rochia.

Ne-am așezat la coadă și am așteptat să ne vină rândul. Când am ajuns în dreptul clasicului paznic musculos, i-am întins acestuia banii care acopereau taxa de intrare, iar el ne-a ștampilat fără multă vorbă mâinile. Daniel și cu mine am intrat pe lângă cordonul de la intrare în clubul care fremăta și în clipa aceea mi-am dat seama că fratele meu își mai pierduse din încrederea în sine. Măcar în privința lipsei de experiență în ale petrecerilor eram de-o seamă.

Încăperea era, de la un capăt la altul, o masă de trupuri care vibrau. Se zvârcoleau la unison în jurul nostru în timp ce ne croiam drum prin mulțime, umăr la umăr. Numărul de ținute sumare era de-a dreptul impresionant. O mână de îngerași, drăcușori și zâne desfrăbălate pășeau legănat spre bar pe tocurile lor ascuțite, sugându-și burțile și umflându-și decolteurile sclipitoare. Spre marea mea uimire, am zărit-o și pe Anna printre ele. Renunțase la hainele ei firești în favoarea unui costum de îngeraș uluitor de sumar, cu tot cu aripile și nimbul obligatoriu. Exagerase cu machiajul, cu sutienul care îi scotea în evidență sânii, cu tocurile și arăta precum ispita crizei de la mijlocul vieții unui contabil. Mi-am apucat fratele de braț și am mers împreună în cealaltă parte a barului, unde trebuia să ne întâlnim cu fata de care era îndrăgostit.

În timp ce așteptam, am recunoscut cântecul folosit drept bază pentru remixul ce răsuna cu putere din boxe și am zâmbit în sinea mea. Câteva minute mai târziu, Daniel m-a bătut pe umăr și i-am urmărit privirea până când l-am văzut zâmbindu-i unei blonde micuțe, îmbrăcate într-o salopetă, cu fața mânjită de ceea ce păreau a fi dâre de unsoare. Ea a mimat sau poate a urlat numele fratelui meu – era imposibil să-ți dai seama, căci muzica înghițea orice alt sunet din local.

Părul ei scurt sălta și se legăna în timp ce fata se îndrepta către noi. Când ni s-a alăturat, Daniel s-a aplecat spre urechea ei pentru a ne face cunoștință.

— Ea e Sophie! a strigat el.

Eu am dat din cap și i-am zâmbit. Era drăguță. Daniel făcuse treabă bună.

— Îmi pare bine să te cunosc! am țipat.

— Ce? a urlat ea la rândul ei.

— Îmi pare bine să te cunosc!

Expresia de pe chipul ei arăta că tot nu mă auzise. Bine așa.

Muzica s-a schimbat și a devenit mai lentă, iar Sophie a început să-l tragă pe Daniel înspre mulțimea de oameni. El s-a întors către mine – pentru aprobare, am bănuit – și i-am făcut cu mâna. Dar când a dispărut, am început să mă simt stânjenită. Stăteam lipită de un bar care nu voia să mă servească, fără niciun scop sau motiv clar pentru care să mă aflu acolo. La ce mă așteptasem? Venisem să dansez, însoțită de fratele meu care urma să se întâlnească cu altcineva. Ar fi trebuit să-l invit pe Jamie. Fusesem o proastă. Acum n-aveam de ales decât să mă afund în gloată și să încep să mă învârt. Pentru că asta n-ar fi fost ciudat.

Deznădăjduită, mi-am lăsat capul pe spate și m-am sprijinit de marginea din metal tocit a barului. Când m-am îndreptat, doi tipi (unul îmbrăcat într-un tricou Miami Heat și celălalt în ceea ce speram a fi portretizarea ironică a unui personaj tembel, veșnic la bustul gol, dintr-un reality show televizat) se uitau la mine. Nu mă interesau câtuși de puțin. Mi-am întors privirea, dar am văzut cu coada ochiului că se strecurau tot mai aproape. M-am repezit cu stângăcie în mulțime și am evitat în ultima clipă un cot în față din partea unei fete îmbrăcate într-un costum de „cercetaș destrăbălat”. Foarte aiurea.

Când am ajuns în sfârșit lângă peretele din partea opusă, am cercetat din priviri mulțimea și am privit trupurile aproape goale și costumele, încercând să văd dacă recunosc vreun coleg de școală mai puțin odios.

Am recunoscut.

Noah era complet îmbrăcat și, din câte îmi puteam da seama, nu era costumat. Purta o pereche de blugi închiși la culoare și un hanorac, asta în ciuda căldurii. Și stătea de vorbă cu o fată.

O fată subțirică, uimitor de frumoasă, toată numai picioare, încununate cu o minusculă rochiță sclipitoare și aripi de zână. Îmi părea ciudat de cunoscută, dar nu știam de unde s-o iau. Probabil că mergea la școală cu noi. Noah o asculta captivat. Era înconjurată de un semicerc format din alte fete costumate: un drăcușor, o pisică, un îngeraș și… un morcov? Hm! Îmi plăcea fata-legumă, dar pe restul le uram.

Exact în clipa aceea, Noah a ridicat capul și m-a surprins cum mă holbam. Nu i-am putut citi expresia de pe chip chiar în clipa

în care s-a aplecat înspre zână și i-a spus ceva la ureche. Ea s-a întors ca să se uite la mine. Noah a întins mâna ca s-o oprească, dar fata apucase să dea ochii cu mine. A chicotit și și-a acoperit gura cu mâna, după care mi-a întors spatele.

Noah făcea haz pe seama mea. Umilința mi-a urcat din fundul stomacului și mi s-a oprit în gât. M-am răsucit și mi-am croit drum printre trupurile care îmi încălcau spațiul personal. Pe cât de mult îmi dorisem să vin la petrecere în seara asta, pe atât de mult voiam acum să plec.

L-am găsit pe Daniel și i-am urlat la ureche că nu mă simt bine, apoi am întrebat-o pe Sophie dacă poate să-l aducă ea cu mașina până acasă. Fratele meu s-a îngrijorat. A insistat să mă ducă până acasă, dar nici nu voiam să aud. I-am spus că am nevoie doar să iau o gură de aer și până la urmă mi-a dat cheile, lăsându-mă să plec.

Mi-am înghițit rușinea și m-am grăbit înspre ieșire. În timp ce mă împingeam prin mulțime, mi s-a părut că mă aud strigată pe nume de cineva din spatele meu. M-am oprit, am înghițit în sec și, ignorând glasul rațiunii, m-am întors.

Nu era nimeni acolo.

Capitolul 21

Când am ajuns înapoi acasă, deja mă liniștisem. Să mă întorc cu fața brăzdată de lacrimi și fără Daniel nu m-ar fi ajutat în relația cu mama. Mai ales că începuserăm să progresăm. Dar când am intrat pe alee, am văzut că mașina ei nu era acolo. Nici a tatei nu era. Și luminile din casă erau stinse. Unde erau? M-am dus la ușa din față și am întins mâna s-o descui.

Ușa s-a deschis spre interior. Înainte s-o ating.

Am rămas pe loc, cu degetele la câțiva centimetri de clanță. M-am uitat fix la ea, cu inima în gât, apoi mi-am ridicat încet privirea pe toată lungimea ușii. Nimic neobișnuit. Poate că pur și simplu uitaseră să încuie.

Am împins cu o mână ușa până când am deschis-o complet și am rămas în prag, de unde m-am uitat cu atenție prin casa întunecată. Becurile din hol, din salon și din sufragerie erau

stinse, dar o rază argintie se zărea de după colț, din camera de zi. Probabil că acolo lăsaseră lumina aprinsă.

M-am uitat peste tot. Operele de artă erau încă pe pereți. Străvechiul paravan chinezesc din abanos și sidef se afla în același loc în care îl lăsasem la plecare. Toate erau acolo unde ar fi trebuit să fie. Am tras aer în piept, am închis ușa în urma mea și am apăsat rapid comutatoarele tuturor luminilor de la intrare.

Mai bine.

Când m-am dus în bucătărie, ca să-mi iau ceva de mâncare, am văzut un bilețel pe ușa frigiderului.

L-am dus pe Joseph la un film. Ne întoarcem pe la 10:30.

O privire aruncată spre ceas mi-a spus că era doar ora nouă. Probabil că abia plecaseră. Și probabil că Joseph ieșise ultimul și a uitat să încuie ușa de la intrare. Nu era mare lucru.

M-am uitat în frigider. Iaurt. Lapte cu ciocolată. Castraveți. Resturi de lasagna. Mă durea capul, ceea ce îmi amintea de cele o mie de agrafe pe care mama mi le înfipsese în scalp. Am înșfăcat o cutie cu iaurt și o lingură, apoi am pornit spre camera mea, să mă schimb. Dar în secunda în care am pus piciorul pe hol, am încremenit.

Când plecasem de acasă împreună cu Daniel, toate pozele de familie atârnau pe peretele din stânga, în fața celor trei uși cu canaturi de sticlă aflate în dreapta.

Dar acum toate pozele erau în dreapta. Iar ușile, în stânga.

Am scăpat din mâini iaurtul, stropind peretele. Lingura a căzut pe podea cu un zăngănit, iar sunetul m-a trezit la realitate. Avusesem o seară proastă. Îmi închipuiam tot felul de lucruri. M-am retras din hol, apoi am dat fuga în bucătărie și am înhățat un prosop pentru vase de pe mânerul ușii de la cuptor. Când aveam să mă întorc în hol, toate aveau să fie la locul lor.

M-am întors în hol. Toate erau la locul lor.

M-am repezit în dormitor, am închis ușa după mine și m-am trântit pe pat. Eram supărată. N-ar fi trebuit să ies în oraș. Petrecerea nu fusese ceea ce îmi trebuia de fapt. Toată povestea se dovedise enervantă, stresantă și probabil îmi declanșase un episod al tulburării de stres posttraumatic. Trebuia să mă relaxez. Trebuia să ies din hainele astea.

Sandalele au dispărut primele. Picioarele mele nu erau obișnuite cu un asemenea chin și, în clipa în care m-am descălțat, întreg trupul meu a răsuflat ușurat. Totul mă durea: călcâiele, gambele, coapsele. Încă îmbrăcată, am lipăit până la baie și am deschis robinetul. Apa fierbinte avea să-mi relaxeze mușchii. Să mă relaxeze cu totul. Am pornit radiatorul, care a învăluit faianța și chiuveta albă într-o lumină roșiatică, asemănătoare celei din pântecul mamei. Zgomotul apei mi-a înghițit gândurile și am inspirat aburul ce se înălța din cadă. Am început să-mi scot agrafele, iar acestea s-au strâns în colțul chiuvetei precum niște mici omizi subțiri. M-am dus la dulap ca să-mi dau jos rochia, dar acolo am încremenit.

Pe podeaua dulapului se afla o cutie deschisă. Nu-mi aminteam s-o fi dat jos de pe raft. Nu-mi aminteam să fi rupt banda adezivă de pe capac și s-o fi deschis de când ne mutaserăm. Oare eu o lăsasem afară? Probabil. M-am așezat în genunchi în fața cutiei. Era cea pe care mama mi-o adusese la spital și, sub frânturi din fosta mea viață (bilețele, desene, caiete și vechea păpușă de cârpă pe care o aveam de când eram mic copil), am găsit un teanc de poze lucioase, legate neglijent cu un elastic. Câteva dintre ele s-au desprins și au plutit până pe podea, așa că am ridicat una.

Era o fotografie făcută vara trecută. Am revăzut acele clipe ca și cum s-ar fi derulat aievea. Rachel și cu mine ne-am apropiat obrajii, privind către obiectivul aparatului de fotografiat pe care ea îl ținea la o oarecare distanță de chipurile noastre. Râdeam, aveam gurile deschise, dinții ne sclipeau în soare, vântul se juca printre șuvițele strălucitoare din părul nostru. Am auzit pocnetul obturatorului în clipa în care a lăsat o urmă pe filmul pe care ea insistase să-l folosească în vara aceea pentru că voia să învețe să-l developeze. Apoi imaginea s-a înnegrit, lăsându-ne pe noi două învăluite în alb, două apariții scheletice pe negativ.

Am așezat cu grijă poza pe biroul meu gol, am pus cutia la loc în dulap și am închis ușa. Când mi-am dat seama ce liniște era, constatarea m-a lăsat fără aer în piept. M-am retras cu spatele de lângă dulap și m-am uitat cu atenție în baie. Robinetul era oprit. O singură picătură de apă a căzut, răsunând ca o bombă în tăcerea încăperii. Apa din cadă se revărsase peste margini, făcând gresia să reflecte lumina asemenea sticlei.

Nu-mi aminteam să fi oprit apa. Dar trebuie s-o fi făcut. Totuși, nici vorbă să mai intru în cadă.

Abia dacă mai puteam respira, dar am înșfăcat două prosoape și le-am aruncat pe podea. S-au întunecat pe măsură ce absorbeau apa și în câteva secunde s-au umplut. Apa a început să se scurgă înspre picioarele mele. Trebuia să scot dopul din cadă. Mi-am croit cu grijă drum înspre ea, însă toată ființa mea țipa: *proastă idee.* M-am aplecat peste margine.

Cerceii cu smaralde și diamante sclipeau pe fundul apei. Mi-am dus mâinile la urechi. Da, cerceii dispăruseră.

Am auzit în minte vocea mamei. *Să nu-i pierzi, bine*? *Au fost ai mamei mele.*

Am închis strâns ochii și am încercat să respir. Când aveam să-i deschid, trebuia să fiu curajoasă.

Am încercat apa cu degetul. Nu s-a întâmplat nimic.

Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic. Era doar o cadă. Pozele îmi distrăseseră atenția și apa se revărsase peste margini, apoi oprisem robinetul fără să-mi amintesc. Totul era în regulă. Am băgat mâna înăuntru.

Preț de o clipă n-am mai putut gândi. Parcă îmi dispăruse orice senzație de la cot în jos. Parcă restul brațului meu nici n-ar fi existat.

Apoi o durere arzătoare mi-a sfâșiat ca o gheară pielea și oasele, din interior spre exterior, din exterior spre interior. Un țipăt mut mi-a strâmbat gura și m-am chinuit să-mi scot brațul din apă, dar acesta n-a vrut să se clintească. Nu mă puteam mișca. M-am făcut ghem lângă marginea căzii. Așa m-a găsit mama o oră mai târziu.

— Cum ziceai că s-a întâmplat?

Medicul de la urgență părea de aceeași vârstă cu mine. Înfășură tifonul în jurul pielii roșii și umflate a antebrațului meu în timp ce eu strângeam din dinți, luptându-mă să-mi rețin urletul.

— Cada, am reușit să mormăi.

El și mama s-au uitat unul la altul.

— Brațul tău trebuie să fi stat acolo ceva vreme, a zis doctorul, privindu-mă în ochi. Astea sunt niște arsuri grave.

Ce puteam spune? Că încercasem apa înainte să bag mâna în ea și nu mi se păruse așa de fierbinte? Că simțisem cum ceva mă prinde și mă ține la fund? Vedeam în ochii medicului că mă

credea nebună, că m-am opărit intenționat. Nimic din ce aș fi putut spune pentru a lămuri cele întâmplate nu m-ar fi ajutat. Așa că mi-am ferit privirea.

Nu-mi aminteam prea multe din drumul către spital, cu excepția faptului că Joseph și părinții mei fuseseră cu mine. Și, din fericire, nu mi-o aminteam pe mama ridicându-mă de pe podeaua băii sau punându-mă în mașină, așa cum trebuie să fi făcut. Abia dacă mă puteam uita la ea. După ce a terminat cu bandajele, doctorul a luat-o deoparte, pe hol.

M-am concentrat asupra durerii arzătoare din braț ca să nu mă gândesc la locul în care mă aflam. Mirosul de antiseptic îmi umplea nările, iar aerul de spital îmi pătrundea prin piele. Am strâns din dinți ca să opresc greața și m-am sprijinit de fereastră ca să simt sticla rece lipită de obraz.

Tata probabil că se ocupa de acte, pentru că Joseph ședea și aștepta afară, singur-singurel. Părea atât de mic. Și neclintit. Stătea cu ochii în pământ, iar pe chipul lui… Doamne! Pe chipul lui se citea atâta frică! O durere puternică mi-a urcat în gât. Întrezăream groaza pe care probabil că o trăise ultima dată când fusesem internată, când își văzuse sora mai mare înghițită de un pat de spital. Iar acum iată-ne din nou aici, după nici trei luni. A fost o ușurare când mama s-a întors în sfârșit la mine pentru a mă scoate din salon. Pe drumul spre casă nimeni n-a scos o vorbă.

Când am ajuns înapoi, Daniel era și el acolo. Când am intrat pe ușă, s-a repezit la mine.

— Mara, ești bine?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Doar o arsură.

— Daniel, vreau să discut puțin cu Mara, a spus mama. Vin puțin mai târziu la tine în cameră.

Glasul ei era o amenințare, dar Daniel părea netulburat, mai îngrijorat din pricina mea decât pentru orice altceva. Mama a luat-o înainte pe hol, a intrat în dormitorul meu și s-a așezat pe pat. Eu m-am așezat pe scaun.

— Îți fac o programare să discuți mâine cu cineva, a spus ea.

Am aprobat din cap, în timp ce în minte îmi stăruia chipul îngrozit al lui Joseph. Era doar un copil. Îl făcusem să treacă prin destule. Și între arsuri, oglinzi, râsete, coșmaruri… poate că era

momentul să fac cum voia mama. Poate că vorbitul cu cineva avea să mă ajute.

— Doctorul a spus că trebuie să-ți fi ținut brațul sub apă multă vreme ca să capeți arsuri de gradul doi. Și ai rămas acolo până când te-am găsit eu? m-a întrebat ea, cu glas aspru. Ce-a fost în mintea ta, Mara?

În glasul meu se simțea înfrângerea.

— Voiam să fac o baie, dar cerceii…

Am tras aer în piept, tremurând.

— Cerceii pe care mi i-ai împrumutat au căzut în cadă. Trebuia să-i scot înainte să trag dopul.

— I-ai scos? m-a întrebat mama.

Am scuturat din cap.

— Nu, am spus și vocea mi s-a frânt.

Mama s-a încruntat. S-a apropiat de mine și a pus mâna pe lobul uneia dintre urechile mele. Am simțit cum degetele ei desprind partea din spate a unui cercel. Și-a așezat bijuteria cu smarald și diamante în palmă. Mi-am dus mâna la cealaltă ureche. Și al doilea cercel era la locul lui. L-am scos și l-am așezat în palma mamei, în vreme ce ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Totul fusese o nălucire.

Capitolul 22

— Mara Dyer? a strigat recepționera.

Am sărit în picioare. Revista pe care nici măcar nu o citeam a căzut pe podea, deschisă la pagina pe care apărea o fotografie nerecomandată minorilor, cu două manechine dezbrăcate, călare pe un actor îmbrăcat într-un costum elegant. Cam deocheat pentru cabinetul unui psihiatru. Am ridicat revista și am așezat-o pe măsuța pentru cafea, apoi m-am îndreptat către ușa indicată de recepționera zâmbitoare. Am intrat.

Psihiatra și-a scos ochelarii, i-a așezat pe birou și s-a ridicat de pe scaun.

— Mara, îmi pare bine să te cunosc. Sunt Rebecca Maillard.

Ne-am strâns mâinile. M-am uitat îndelung la variantele pe care le aveam pentru a mă așeza. Un fotoliu. Obligatoria

canapea. Un scaun de birou. Probabil era un soi de test. Am ales fotoliul.

Doamna doctor Maillard a zâmbit și s-a așezat picior peste picior. Era slăbuță. De vârsta mamei. Poate chiar se cunoșteau.

— Deci, ce te aduce azi aici, Mara? m-a întrebat ea.

Mi-am ridicat brațul bandajat. Doamna doctor Maillard a ridicat din sprâncene, așteptând să vorbesc. Așa că am început:

— M-am ars.

— Vrei să spui că ai fost arsă sau te-ai ars singură?

Femeia asta era foarte directă.

— Am fost arsă, dar mama crede că m-am ars singură.

— Cum s-a întâmplat?

Am inspirat adânc, apoi i-am povestit despre cercei și despre cadă. Dar despre ușa de la intrare rămasă descuiată nu. Nici despre cutia din dulapul meu pe care nu-mi aminteam s-o fi dat jos de pe raft. Fiecare lucru la timpul lui.

— Ți s-a mai întâmplat ceva asemănător până acum?

— Asemănător cu ce?

I-am cercetat cărțile de pe rafturi. Manualul pentru stabilirea diagnosticelor, volume de farmacologie, reviste. Nimic interesant sau ieșit din comun. Ar fi putut fi biroul oricui. N-avea personalitate.

Doamna doctor Maillard a făcut o pauză înainte de a-mi răspunde.

— Seara trecută a fost prima dată când ai ajuns la spital?

Am privit-o cu ochii mijiți. Vorbea mai degrabă ca un avocat decât ca un psihiatru.

— De ce întrebați dacă știți deja răspunsul?

— Nu știu deja răspunsul, a zis doamna doctor Maillard, netulburată.

— Nu v-a spus mama?

— Mi-a zis că v-ați mutat de curând aici pentru că ai trecut printr-o traumă în Rhode Island, dar n-am avut ocazia să discut prea mult cu ea. A trebuit să-i schimb programarea unuia dintre ceilalți pacienți ai mei ca să te primesc atât de repede.

— Îmi pare rău, am spus.

Doamna doctor Maillard s-a încruntat.

— N-ai niciun motiv să-ți pară rău, Mara. Sper doar să te pot ajuta.

Și eu speram, dar începeam să mă îndoiesc.

— Ce plan aveți?

— Păi, poți începe prin a-mi spune dacă ai mai ajuns vreodată la spital, a răspuns ea și și-a împreunat mâinile în poală.

Am dat din cap că da.

— Pentru ce?

Mă privea cu interes, dar relaxat. Nu nota nimic.

— Prietenii mei au murit într-un accident. Cea mai bună prietenă a mea. Eram și eu acolo, dar n-am fost rănită.

S-a arătat nedumerită.

— Atunci de ce ai ajuns la spital?

— Am fost inconștientă vreme de trei zile.

Gura mea nu voia să pronunțe cuvântul „comă”.

— Prietenii tăi, a zis ea lent. Cum au murit?

Am încercat să-i răspund, să repet ce îmi spusese mama, dar aveam probleme cu vorbele. Stăteau adâncite în gâtul meu, unde nu le puteam ajunge. Tăcerea devenea din ce în ce mai stânjenitoare, în timp ce eu mă chinuiam să rostesc cuvintele. Doamna doctor Maillard s-a aplecat spre mine.

— E în regulă, Mara, a zis ea. Nu trebuie să-mi spui.

Am inspirat adânc.

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc cum au murit.

Ea a dat din cap. O șuviță de păr blond-închis i-a căzut pe frunte.

— OK.

— OK?

I-am aruncat o privire sceptică.

— Așa, pur și simplu?

Doamna doctor Maillard mi-a zâmbit blând, cu ochii ei căprui plini de bunătate.

— Așa, pur și simplu. În încăperea asta nu trebuie să vorbim despre nimic din ce nu vrei să vorbim.

M-am zbârlit un pic.

— Nu mă deranjează să vorbim. Doar că nu-mi amintesc.

— Și asta e în regulă. Uneori, mintea are o cale de a ne proteja de lucrurile pe care nu suntem pregătiți să le înfruntăm.

Presupunerea ei m-a deranjat mai mult decât ar fi trebuit.

— Eu mă simt pregătită să le înfrunt.

Ea și-a dat părul după ureche.

— Și asta e în regulă. Când s-a petrecut toată povestea?

Am stat pe gânduri preț de câteva clipe. Îmi era foarte greu să țin socoteala timpului.

— Acum câteva luni? În decembrie?

Pentru prima dată, atitudinea doamnei doctor Maillard s-a schimbat. A părut surprinsă.

— Destul de recent.

Am ridicat din umeri și m-am uitat în altă parte. Ochii mi s-au oprit asupra unei plante aparent artificiale, așezată în acel colț al camerei în care se revărsa lumina soarelui. M-am întrebat dacă era naturală.

— Deci cum ți-a mers de când te-ai mutat?

În colțul gurii mi s-a ivit un surâs.

— Cu excepția arsurii, vreți să spuneți?

Doamna doctor Maillard a zâmbit la rândul ei.

— Cu excepția ei.

Conversația se putea desfășura în o sută de feluri diferite. Psihiatra fusese plătită să mă asculte. Era meseria ei. Doar o meserie. Când va merge acasă, la familia ei, nu va mai fi doamna doctor Maillard. Va fi mama. Becca, poate. O altă persoană exact ca mama mea. Și nu se va mai gândi la mine până data viitoare când ne vom întâlni.

Dar eram acolo pentru un motiv. Amintirile, visele, cu astea mă puteam descurca. Cu halucinațiile mă puteam descurca. Dar arsura ridicase miza. M-am gândit la Joseph, care părea atât de mic și de speriat la spital. Nu mai voiam să-l văd niciodată așa.

Am înghițit cu greu și am recunoscut.

— Cred că mi se întâmplă ceva.

Marea mea declarație. Expresia de pe chipul doctorului nu s-a schimbat.

— Ce crezi că ți se întâmplă?

— Nu știu.

Am simțit nevoia să oftez și să-mi trec mâinile prin păr, dar m-am abținut. Nu știam ce fel de semnal ar transmite asta și nu voiam să dau o impresie greșită.

— În regulă, hai să ne revenim puțin. *De ce* crezi că ți se întâmplă ceva? Ce te face să crezi asta?

M-am străduit să păstrez contactul vizual cu ea.

— Uneori văd lucruri care nu sunt acolo.

— Ce fel de lucruri?

De unde să încep? M-am hotărât să o iau în ordinea inversă celei cronologice.

— Păi, așa cum v-am spus, mi s-a părut că cerceii pe care mi i-a împrumutat mama au căzut în cadă, dar de fapt îi aveam la urechi.

Doamna doctor Maillard a dat din cap.

— Continuă.

— Și înainte să plec la petrecerea de aseară, am văzut-o în oglindă pe una dintre prietenele mele moarte.

Zing.

— Ce fel de petrecere era?

Dacă doamna doctor Maillard fusese șocată de mărturisirea mea, n-o arăta.

— O... o petrecere cu costume?

Nu voisem să sune ca o întrebare.

— Ai mers împreună cu cineva?

Am dat din cap.

— Cu fratele meu, dar el urma să se vadă cu altcineva.

În cameră a început să fie din ce în ce mai cald.

— Deci ai fost singură?

În fața ochilor mi-a apărut brusc o imagine cu Noah șoptindu-i fetei-zâne. Într-adevăr singură.

— Da.

— Ai ieșit deseori în oraș de când te-ai mutat?

Am scuturat din cap.

— Aseară a fost prima dată.

Doamna doctor Maillard a schițat un zâmbet.

— Ar putea fi stresant.

La auzul acestor vorbe, am pufnit. Nu m-am putut abține.

— În comparație cu ce?

Ea a ridicat din sprâncene.

— Tu să-mi spui.

— În comparație cu faptul că ți-a murit cea mai bună prietenă? Sau cu faptul că te-ai mutat departe de tot ce ai cunoscut vreodată? Sau cu faptul că intri la o școală nouă atât de târziu după începerea anului?

Sau cu momentul în care afli că tatăl tău îl reprezintă în instanță pe presupusul ucigaș al unei adolescente? Gândul mi-a apărut în minte din senin. Fără precedent. L-am alungat. Munca tatei nu trebuia să fie o problemă pentru mine. Nu-mi puteam

permite să fiu *atât* de grav afectată. Dacă mama vedea că mă frământ din pricina asta, îl putea sili să renunțe la caz, primul lui caz de când ne mutaserăm. Și cu trei copii înscriși acum la școli private, probabil că aveau nevoie de bani. Deja le zăpăcisem îndeajuns viețile. M-am hotărât să nu-i spun asta doamnei doctor Maillard. Discuțiile noastre erau confidențiale și totuși…

Chipul ei era serios când a reînceput să vorbească.

— Ai dreptate, a zis ea și și-a schimbat poziția pe scaun. Dă-mi voie să te întreb așa: aseară a fost prima dată când ai văzut ceva, sau pe cineva, care nu exista în realitate?

Am scuturat din cap, oarecum ușurată că schimbaserăm subiectul conversației.

— Te-ai simți în largul tău dacă mi-ai povesti despre alte lucruri pe care le-ai mai văzut?

Nu în mod deosebit. Am tras alene de un fir din blugii mei uzați, știind cât de nebună voi părea. Cât de nebună păream deja. Totuși am vorbit.

— Odată l-am văzut pe fostul meu iubit, Jude, la școală.

— Când?

— În prima zi.

După ce îmi văzusem clasa în care se ținea ora de algebră prăbușindu-se. După ce Claire îmi apăruse în oglindă. Mi-am mușcat buza.

— Deci erai deja destul de stresată.

Am dat din cap.

— Ți-e dor de el?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere. Cum să răspund la asta? Când eram trează, abia dacă mă gândeam la Jude. Iar când îl visam, nu era tocmai plăcut. Am lăsat ochii în jos, sperând că doamna doctor Maillard nu-mi va observa obrajii înfierbântați, singura dovadă a rușinii mele. Eram un om rău.

— Uneori lucrurile astea sunt complicate, Mara, a spus ea.

Cred că până la urmă își dăduse seama.

— Când pierdem oameni care au fost importanți pentru noi, e posibil să trecem printr-o gamă întreagă de emoții.

M-am foit pe scaunul meu.

— Putem să discutăm despre altceva?

— Putem, dar mi-ar plăcea foarte mult să mai rămânem puțin la subiectul ăsta. Îmi poți spune câte ceva despre relația voastră?

Am închis ochii.
— N-a fost cine știe ce. Am fost împreună doar două luni.
— Au fost două luni bune?
Am rămas pe gânduri.
— OK, a zis doamna doctor Maillard și a trecut mai departe.
Probabil că răspunsul se citea pe chipul meu.
— Dar relația cu cea mai bună prietenă a ta? Și pe ea ai văzut-o de când a murit, nu-i așa?
Am scuturat din cap.
— Aceea era Claire. Se mutase în Laurelton abia anul trecut. Era sora lui Jude, prietenul meu. Avea o relație strânsă cu Rachel.
Doamna doctor Maillard a mijit ochii.
— Rachel. Prietena ta cea mai bună?
Am dat din cap.
— Dar cu tine nu avea o relație strânsă?
— Nu prea.
— Iar pe Rachel n-ai văzut-o.
Am scuturat din cap.
— Mai e și altceva? Ai mai văzut ceva ce n-ar fi trebuit? Ai auzit ceva ce n-ar fi trebuit?
Am mijit ochii.
— De exemplu voci?
În mod cert mă credea nebună. Psihiatra a ridicat din umeri.
— De exemplu orice.
M-am uitat în jos și am încercat să-mi înăbuș un căscat. N-am reușit.
— Uneori. Uneori mă aud strigată pe nume.
Doamna doctor Maillard a dat din cap.
— Cum dormi?
— Nu așa grozav, am recunoscut.
— Coșmaruri?
Le puteai spune și așa.
— Da.
— Îți amintești vreunul dintre ele?
Mi-am masat ceafa.
— Uneori. Uneori am vise legate de noaptea aia.
— Cred că ești foarte curajoasă pentru că-mi vorbești despre toate astea.
N-a părut condescendentă când a spus-o.

— Nu vreau să fiu nebună, i-am spus.

Sincer.

— Nu cred că ești nebună.

— Deci e normal să vezi lucruri care nu există?

— Când treci printr-un eveniment traumatizant, da.

— Chiar dacă nu-mi amintesc evenimentul?

Doamna doctor Maillard a ridicat o sprânceană.

— Nicio parte din el?

Mi-am masat fruntea, apoi mi-am prins părul de la ceafă într-un nod. N-am zis nimic.

— Eu cred că începi să-ți amintești, a zis ea. Încet și într-un fel care să nu-ți afecteze prea mult psihicul în momentul în care procesează amintirile. Și, cu toate că vreau să cercetez mai mult latura asta, dacă te hotărăști să mă vizitezi din nou, cred că e posibil ca aparițiile lui Jude și ale lui Claire să fie felul în care mintea ta exprimă sentimentele nerezolvate pe care le ai față de ei.

— Deci ce să fac? Ca să înceteze? am întrebat-o.

— Păi, dacă tu crezi că ți-ar plăcea să ne revedem, putem discuta despre un plan terapeutic.

— Fără medicamente?

Mă gândeam că mama mă adusese la psihiatru cu un scop. Probabil considera că trebuie să scoată la iveală artileria grea. Iar după cele petrecute seara trecută, n-o prea puteam contrazice.

— Ei bine, de obicei prescriu medicamente care să fie folosite împreună cu terapia. Dar tu alegi. Dacă nu vrei să începi încă tratamentul cu medicamente, te pot recomanda unui psiholog sau putem să facem noi o încercare. Să vezi cum îți merge.

Toate lucrurile care mi se întâmplau de când ne mutaserăm: visele, halucinațiile… mă întrebam dacă o pastilă chiar le-ar putea face să dispară.

— Credeți că medicamentele ar ajuta?

— Singure? Poate. Dar laolaltă cu terapia cognitiv-comportamentală sunt șanse mai mari ca starea ta să se îmbunătățească mai repede, chiar dacă procesul e categoric unul de lungă durată.

— Terapie cognitiv-comportamentală?

Doamna doctor Maillard a dat din cap.

— Îți schimbă felul de a gândi. Felul în care abordezi lucrurile pe care le vezi. Ce simți. Te va ajuta și cu coșmarurile pe care le ai.

— Amintirile, am corectat-o eu.

Și în clipa aceea mi-a venit un gând.

— Dacă… dacă trebuie doar să-mi amintesc?

Ea s-a aplecat ușor pe scaunul ei.

— Ar putea fi o parte a terapiei, Mara. Dar nu e ceva ce poți forța. Mintea ta deja lucrează la asta pe cont propriu, în felul ei.

Un zâmbet mi-a ridicat colțul gurii.

— Deci aici n-o să facem hipnoterapie sau altceva?

Doamna doctor Maillard mi-a zâmbit larg.

— Mă tem că nu, a spus ea.

Am dat din cap.

— Nici mama nu crede în asta.

Ea a luat un rețetar de pe birou și a scris ceva pe el. Apoi a rupt o foaie și mi-a întins-o.

— Roag-o pe mama ta să cumpere medicamentul ăsta. Dacă vrei să-l iei, grozav. Dacă nu, nu-i nicio problemă. Totuși, s-ar putea să-și facă efectul abia peste câteva săptămâni. Sau s-ar putea să-și facă efectul la câteva zile după ce începi tratamentul. La fiecare om e altfel.

Nu reușeam să citesc scrisul doamnei doctor Maillard.

— Zoloft?

Ea a scuturat din cap.

— Nu le prescriu antidepresive adolescenților.

— Cum așa?

Ochii doamnei doctor s-au îndreptat către calendarul de pe biroul ei.

— Există niște studii care demonstrează o legătură între antidepresive și sinuciderile în rândul adolescenților. Ne putem vedea joi?

Datele mi-au zburat prin minte.

— De fapt, se apropie examenele. O bucată uriașă din nota mea.

— E o presiune mare.

Am izbucnit în râs.

— Da. Bănuiesc.

Ea și-a luat ochelarii și i-a pus din nou la ochi.

— Mara, te-ai gândit vreodată să renunți la școală pentru o vreme?

M-am ridicat în picioare.

— Ca să pot să stau degeaba și să mă gândesc toată ziua la cât de mult îmi lipsește Rachel? Să dau naibii orice șansă de a absolvi la timp? Să-mi distrug CV-ul?

— Am înțeles.

Doamna doctor Maillard mi-a zâmbit și s-a ridicat la rândul ei. Mi-a întins mâna și i-am strâns-o, dar n-am putut s-o privesc în ochi. Îmi era prea rușine că mă apucasem dintr-odată să-mi plâng de milă.

— Dar încearcă să ai grijă cu stresul, mi-a spus ea, apoi a ridicat din umeri. Atât cât poți. Episoadele posttraumatice tind să fie declanșate de momentele stresante. Și sună-mă după examene, mai ales dacă te hotărăști să începi tratamentul cu medicamente. Sau înainte, dacă ai nevoie de mine.

Mi-a dat cartea ei de vizită.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Mara. Mă bucur că ai venit.

— Mersi, am zis eu și am fost sinceră.

La sfârșitul întâlnirii, mama mă aștepta afară. În mod surprinzător, nu s-a amestecat. I-am întins rețeta, iar chipul ei s-a încordat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nimic, mi-a răspuns și s-a întors cu fața spre drum.

În drum spre casă ne-am oprit la o farmacie. A pus punga cu medicamentul pe mijlocul bordului. Am deschis-o și m-am uitat la cutie.

— Zyprexa, am citit eu cu voce tare. Ce e?

— De obicei face lucrurile puțin mai ușor de suportat, a zis mama, continuând să se uite drept înainte.

Un non-răspuns. N-a mai spus nimic altceva până când am ajuns acasă. Acolo, a luat punga înăuntru cu ea, iar eu m-am dus la mine în cameră. Am pornit calculatorul și am tastat cuvântul „Zyprexa” pe Google. Am deschis primul site pe care l-am găsit și mi s-a uscat gura.

Era un antipsihotic.

Capitolul 23

A doua zi nu știam cum să reacționez față de Noah la oră. Petrecerea parcă avusese loc într-o altă viață, dar pentru mine umilința era încă proaspătă. Mă simțeam recunoscătoare pentru cămașa cu mânecă lungă pe care trebuia s-o port – măcar minimiza impactul bandajului de pe brațul meu stâng. Mama devenise Păstrătoarea Pastilelor și înainte să plec în acea dimineață îmi dăduse puțin Tylenol cu codeină. Mă durea peste tot, dar nu luasem pastilele și nici n-aveam de gând să încep încă tratamentul cu Zyprexa. Aveam nevoie de o minte limpede.

Când am intrat la ora de engleză, Noah era deja acolo. Privirile ni s-au întâlnit preț de o clipă, după care eu am lăsat ochii în jos și am trecut pe lângă el. Trebuia să aflu care era starea lui Mabel (oare trecuse doar o săptămână de când o salvasem?) și să găsesc o cale de a-mi anunța părinții despre existența ei acum, mai ales după cele întâmplate. Dar nu știam cum să deschid discuția cu Noah, cum să-i vorbesc după petrecere. M-am așezat într-o bancă aflată în cealaltă parte a încăperii, însă el s-a ridicat în picioare și s-a luat după mine, punându-se în spatele meu. În timp ce doamna Leib își începea lecția, m-am trezit bătând cu creionul în masă. Noah își pocnea încheieturile degetelor în spatele meu și asta mă călca pe nervi.

Când a sunat de ieșire, m-am strecurat printre elevi, fiind pentru prima dată în viața mea nerăbdătoare să ajung la ora de algebră. Noah le înnebunea pe fete, iar eu eram deja nebună. Trebuia să renunț. Să renunț la el. După cum observase Jamie cu foarte multă perspicacitate, aveam destule probleme.

Am fost atât de ușurată să-l văd pe Jamie la ora de algebră, încât s-ar putea chiar să fi zâmbit. Cu dinții la vedere. Dar licărul meu de bună dispoziție n-a durat mult. Noah m-a prins din urmă de îndată ce a sunat.

— Hei, a zise el, în timp ce pășea sprinten și grațios pe lângă mine.

— Hei.

Am continuat să mă uit drept înainte. Întreabă de cățelușă. Întreabă de cățelușă. Am încercat să găsesc cuvintele, dar în schimb mi-am încleștat dinții.

— Mabel nu se simte foarte bine, a spus Noah cu voce egală.

Am simțit un gol în stomac și, pentru o fracțiune de secundă, mi-am încetinit mersul.

— O să fie bine?

— Cred că da, dar probabil că ar fi mai bine să rămână cu noi o vreme. Pentru ca mama s-o poată îngriji, a zis el, scărpinându-se la ceafă. Te deranjează?

— Nu, am răspuns și mi-am mutat geanta pe umăr, în vreme ce mă apropiam de sala în care se ținea ora următoare. Probabil că așa e cel mai bine.

— Voiam să te întreb… a început Noah, apoi și-a dus o mână spre păr, începând să răsucească pe degete șuvițe din el. Mama ar vrea să știe dacă am putea s-o păstrăm? S-a atașat de ea.

Mi-am lăsat capul într-o parte ca să mă uit la el. Ori nu-mi observase mâna bandajată, ori nu-i păsa. Părea indiferent. Distant. Vorbele lui nu se potriveau cu tonul vocii.

— Vreau să spun că e cățelușa ta, a continuat Noah, cum vrei tu, așa o să facem…

— E OK, l-am întrerupt eu.

Mi-am amintit felul în care Mabel se cuibărise la pieptul lui când o luase în brațe. Avea să-i fie mai bine cu el. Fără îndoială.

— Transmite-i mamei tale că am spus că nu-i nicio problemă.

— Voiam să te întreb când te-am văzut la petrecere, dar ai plecat.

— Trebuia să ajung undeva, am zis, fără să mă uit în ochii lui.

— Bine. Ce s-a întâmplat? a întrebat el, deși părea în continuare complet dezinteresat.

— Nimic, i-am răspuns.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă.

Nu era adevărat.

— În regulă. Atunci ia prânzul cu mine, a spus el pe un ton relaxat.

Am făcut o pauză, nehotărâtă între da și nu.

— Nu, am răspuns în cele din urmă.

— De ce nu?

— Am o ședință de studiu, i-am spus.

Speram că Jamie va avea amabilitatea.

— Cu cine?

— De ce-ți pasă? am întrebat, cu glas tăios.

Am fi putut discuta despre fizică moleculară, judecând după interesul pe care îl acorda conversației.

— Asta încep să mă întreb și eu, a zis Noah și a plecat.

Nu s-a uitat în urmă. Bine.

La ora de arte plastice mi-am desenat mâna bandajată, chiar dacă ar fi trebuit să lucrăm la fețe. Iar când a venit ora prânzului nu l-am căutat pe Jamie, ci am preferat singurătatea. Mi-am scos banana pe care o adusesem cu mine, am decojit-o și am mușcat încet din ea, atingând ușor cu dinții pulpa fructului, în timp ce mă îndreptam agale către dulapul meu. Mă bucuram că scăpasem de Noah. Mă simțeam chiar ușurată, când m-am dus să-mi schimb cărțile.

Asta până când am văzut biletul.

Împăturit, ca să încapă prin fantele dulapului meu, aruncat inocent deasupra unui teanc de cărți. O bucată groasă de hârtie, cu numele meu scris pe ea.

O foaie albă, strălucitoare, fără cuvinte acide pe ea.

O foaie dintr-un caiet de desen.

Am despăturit biletul și am recunoscut imediat unul dintre desenele mele care-l înfățișau pe Noah. Pe cealaltă parte scria simplu:

AM CEVA CARE ÎȚI APARȚINE.
DACĂ ÎL VREI ÎNAPOI, NE VEDEM LÂNGĂ
AUTOMATE LA ORA PRÂNZULUI.

Un val de fierbințeală mi-a aprins pielea. Oare Noah îmi furase caietul? Furia care m-a cuprins brusc m-a luat prin surprindere. Nu mai pocnisem niciodată pe cineva, dar pentru toate există un început. Am punctat gândul cu zăngănitul metalic produs de ușa trântită a dulapului meu.

Nu-mi amintesc cum am coborât scările. Acum eram lângă dulap, iar în clipa următoare coteam pe lângă automatele cu gustări. Și atunci mi-a venit un gând îngrozitor: dacă nu era Noah? Dacă era altcineva? De exemplu... oh, nu! De exemplu, Anna. Mi-am imaginat-o cum izbucnește în râs în timp ce le arăta prietenilor ei desenele cu Noah.

Așa cum era de așteptat, când am ajuns, Anna mă aștepta cu un rânjet îngâmfat și satisfăcut pe chipul ei de o frumusețe

banală. Flancată de Aiden, mi-au blocat drumul, extrem de încântați.

Când i-am văzut încă mai credeam că mă pot descurca. Aproape că ajunsesem să mă aștept la porcăriile lor. Nu mă așteptam însă la cele câteva zeci de elevi adunați să urmărească desfășurarea dezastrului.

Dar ceea ce mi-a stârnit un fior sfredelitor pe toată șira spinării a fost apariția lui Noah, așezat în mijlocul unui cerc de admiratori de ambele sexe.

În clipa aceea, m-am simțit insultată de mașinațiunile Annei. Mi s-a întors stomacul pe dos pe măsură ce toate informațiile se așezau cap la cap: de ce erau toți acolo, de ce era Noah acolo. Anna pusese la cale circul ăsta din clipa în care Noah îmi vorbise pentru întâia oară, în prima zi de școală. Al ei era Mercedesul negru pe care fusesem cât pe ce să-l lovesc săptămâna trecută – mă văzuse coborând din mașina lui Noah. Iar acum nu-i mai trebuiau decât un joben și un monoclu pentru a-și desăvârși rolul de vrăjitoare.

Of, Anna! Te-am subestimat.

Toți ochii erau îndreptați asupra mea. Era rândul meu. Dacă voiam să intru în joc.

Am cercetat din priviri elevii adunați, în timp ce stăteam pe loc și reflectam. În cele din urmă, m-am uitat pur și simplu la Anna, provocând-o să spună ceva. Pierde cea care vorbește prima. Ea nu m-a dezamăgit.

— Cauți ăsta? a ciripit cu nevinovăție și a ridicat în aer caietul meu de desen.

Am întins mâna să-l iau, dar mi l-a smuls din față.

— Păduchioaso! am zis printre dinți.

Anna s-a prefăcut uluită.

— Vai, vai, Mara! Ce limbaj! Nu fac decât să înapoiez un obiect pierdut proprietarului de drept. Tu ești proprietarul de drept, nu-i așa? m-a întrebat ea, deschizând dintr-o mișcare caietul la coperta interioară. Mara Dyer, a citit ea cu voce tare. Tu ești asta, a adăugat cu emfază și și-a întărit declarația cu un rânjet.

Eu n-am spus nimic.

— Aiden a fost atât de drăguț, încât l-a recuperat după ce l-ai uitat din greșeală la ora de algebră.

Aiden a zâmbit exact la țanc. Probabil că el îmi înhățase caietul din geantă.

— De fapt, l-a furat.

— Mă tem că nu, Mara. Tu trebuie să-l fi rătăcit din neatenție, a spus Anna și a plescăit din buze.

Acum că pregătise scena, s-a apucat să-mi răsfoiască albumul. Dacă aș fi lovit-o, Aiden ar fi înșfăcat caietul și Noah tot ar fi văzut ce desenasem. Și, hai să fim sinceri, nu lovisem pe nimeni în viața mea. Nici nu aveam ce să spun pentru a dezamorsa pericolul. Desenele erau atât de fidele, instantanee cu el redate cu atâta adorație, încât aveau să-mi trădeze pasiunea nebună și obsesivă pentru el din clipa în care aveau să fie dezvăluite. Umilința urma să atingă perfecțiunea, iar Anna știa asta.

Înfrângerea mi-a îmbujorat obrajii, pătându-mi gâtul și pieptul. Nu puteam face altceva decât să-mi îndur scalparea emoțională și să stau acolo, făcută praf în fața întregii școli, până ce Anna avea să se îmbete cu supradoza ei de cruzime.

Iar la sfârșit să-mi iau caietul. Pentru că era al meu și urma să mi-l recuperez.

Nu voiam să-i văd chipul lui Noah în clipa în care Anna avea să ajungă în sfârșit la prima pagină pe care apărea el. Dacă l-aș fi văzut rânjind, zâmbind, râzând sau dându-și ochii peste cap, aș fi cedat nervos și azi n-aveam voie să plâng aici. Așa că mi-am îndreptat privirea spre chipul Annei și am văzut-o cum tremură de o răutate veselă în timp ce ține în mână caietul și se îndreaptă către el. Mulțimea și-a schimbat forma dintr-un semicerc într-un triunghi, cu Noah la vârf.

— Noah? a gângurit ea.

— Anna, i-a răspuns el sec.

Ea a trecut de la o pagină la alta, timp în care am auzit cum șoaptele se transformau într-un murmur și am deslușit un râset zgomotos care venea de undeva dinspre latura îndepărtată a colibei polineziene, dar care s-a stins. Anna întorcea foile lent, pentru un efect sporit, și, precum o profesoară pedantă și demonică, ținea caietul într-un unghi care să-l expună cât se poate de mult mulțimii adunate. Toți trebuiau să aibă ocazia de a privi lung și galeș la umilința mea.

— Desenele astea seamănă foarte mult cu tine, i-a spus Anna lui Noah, lipindu-și trupul de al lui.

— Fata mea e talentată, a răspuns el.

Mi-a stat inima.

Annei i-a stat inima.

Tuturor le-a stat inima. Până și bâzâitul unui țânțar singuratic ar fi părut nepotrivit în tăcerea care se lăsase.

— Prostii, a șoptit Anna în cele din urmă, dar îndeajuns de tare încât s-o audă toată lumea.

Nu se clintise de la locul ei. Noah a ridicat din umeri.

— Sunt un ticălos înfumurat, iar Mara îmi face pe plac.

După o pauză, a adăugat.

— Mă bucur doar că n-ai pus gheruțele tale lacome pe *celălalt* caiet de desen. *Ăla* ar fi fost jenant.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet viclean în timp ce aluneca de pe masa pe care stătuse.

— Acum, dă-te dracului jos de pe mine, i-a spus el calm Annei care rămăsese cu gura căscată, în timp ce trecea pe lângă ea, smulgându-i cu brutalitate caietul din mâini.

Și s-a îndreptat către mine.

— Hai să mergem, mi-a poruncit el cu glas blând în momentul în care a ajuns lângă mine.

Mi-a atins ușor umărul și brațul cu trupul lui, într-un gest protector. Apoi mi-a întins mâna.

Îmi venea să-l iau de mână și s-o scuip în față pe Anna, îmi venea să-l sărut pe Noah și să-i trag un genunchi între picioare lui Aiden Davis. Dar comportamentul civilizat a învins, mi-am silit fiecare nerv în parte să răspundă semnalului trimis de creier și mi-am așezat mâna într-a lui. Un fior mi-a pornit din vârful degetelor și mi-a străbătut corpul până la golul în care se aflase cândva stomacul meu.

Și uite așa, am devenit complet, în totalitate și în întregime. A lui.

Niciunul dintre noi n-a vorbit până când nu ne-am îndepărtat suficient de mult, încât să nu mai putem fi auziți ori văzuți de grupul de elevi uluiți. Ajunsesem în dreptul unei bănci de lângă terenul de baschet când Noah s-a oprit, desprinzându-se în sfârșit de mâna mea. M-am simțit golită, dar abia dacă am avut timp să procesez gestul.

— Ești bine? m-a întrebat încet.

Am dat din cap și am privit pe lângă el. Îmi simțeam limba amorțită.

— Ești sigură?
Am dat încă o dată din cap.
— Ești absolut sigură?
M-am uitat urât la el.
— Sunt bine, i-am zis.
— Asta-i fata mea!
— Nu sunt fata ta, i-am răspuns cu ceva mai mult venin decât intenționasem.
— Bine, atunci, a spus Noah și m-a privit curios.
A ridicat o sprânceană.
— În legătură cu asta.
N-am știut ce să spun, așa că am tăcut.
— Mă placi, a continuat el în cele din urmă. Chiar mă placi.
Încerca să nu zâmbească.
— Nu. Te urăsc, i-am zis, în speranța că, dacă rostesc afirmația, o voi face să fie adevărată.
— Și totuși mă desenezi.
Noah încă zâmbea cu înfumurare, deloc descurajat de declarația mea. Discuția cu el era un chin. Cumva părea mai rea decât cele petrecute adineauri, chiar dacă avea loc doar între noi doi. Sau tocmai pentru că avea loc doar între noi doi.
— De ce? m-a întrebat Noah.
— De ce, ce?
Ce puteam să spun? Noah, în ciuda faptului că ești un măgar, sau poate tocmai datorită acestui detaliu, mi-ar plăcea să-ți sfâșii hainele și să fac copii cu tine. Nu mai spune!
— De ce toate astea? a continuat el. Începe cu motivul pentru care mă urăști. Apoi continuă până când ajungi la partea cu desenele.
— Nu te urăsc cu adevărat, am zis eu, înfrântă.
— Știu.
— Atunci de ce întrebi?
— Pentru că voiam să recunoști, mi-a răspuns el și a zâmbit strâmb.
— Gata, am zis, lipsită de speranță. Am terminat?
— Ești cea mai nerecunoscătoare ființă de pe pământ, a spus el îngândurat.
— Ai dreptate, am recunoscut sec. Mersi că m-ai salvat. Ar trebui să plec.
Am dat să mă îndepărtez.

— Nu așa de repede.

Noah s-a întins către încheietura mea sănătoasă. M-a prins ușor de ea, moment în care m-am întors. Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

— Tot avem o problemă.

M-am uitat la el fără să înțeleg. Continua să mă țină de mână, iar atingerea asta îmi împiedica funcționarea creierului.

— Toți cred că suntem împreună, a spus Noah.

Oh! Lui Noah îi trebuia o cale de scăpare. Bineînțeles că îi trebuia. Noi doi nu formam cu adevărat un cuplu. Eu eram doar… nu știu ce eram pentru el. M-am uitat în jos, înfigându-mi vârful tenisului în aleea pietruită precum un copil supărat, în timp ce îmi căutam cuvintele.

— Spune-le luni prietenilor tăi că te-ai despărțit de mine, am zis în cele din urmă.

Noah mi-a eliberat încheietura, părând sincer nedumerit.

— Ce?

— Dacă le zici că te-ai despărțit de mine în weekend, până la urmă toți o să uite de asta. Spune-le că ceream prea multă atenție sau ceva, am răspuns.

Noah și-a arcuit ușor sprâncenele.

— Nu la asta mă gândeam eu.

— Bine, am spus, la rândul meu nedumerită. O să fiu de acord cu orice vrei tu, OK?

— Duminică.

— Poftim?

— Vreau duminica. Părinții mei au o chestie sâmbătă, dar duminică sunt liber.

Nu pricepeam.

— Și?

— Și tu o să-ți petreci ziua cu mine.

La asta nu mă așteptam.

— O să mi-o petrec?

— Da. Îmi ești datoare, a zis el.

Și avea dreptate. Îi eram datoare. Pentru ca visul Annei și coșmarul meu să devină realitate, Noah n-ar fi trebuit să facă nimic. Ar fi putut să stea acolo, să ridice din umeri și să se holbeze, iar asta ar fi fost de ajuns pentru a desăvârși umilirea mea la nivelul întregii școli. Dar nu stătuse degeaba. Mă salvase și nu înțelegeam de ce.

— Are vreun rost să întreb ce o să mă pui să fac duminică?

— Nu prea.

OK.

— Are vreun rost să întreb ce o să-mi faci tu mie?

El a zâmbit cu subînțeles.

— Nu prea.

Fabulos!

— Implică folosirea unui cuvânt de siguranță?

— Asta o să depindă în întregime de tine.

Noah s-a apropiat incredibil de mult, la doar câțiva centimetri de mine. Câțiva pistrui dispăreau între firele nerase de pe maxilarul lui.

— O să fiu blând, a adăugat el.

Răsuflarea mi s-a oprit în gât în timp ce mă privea pe sub gene, cucerindu-mă. M-am uitat la el cu ochii mijiți.

— Ești malefic.

Drept răspuns, Noah mi-a zâmbit și m-a lovit ușor peste vârful nasului cu un deget.

— Iar tu ești a mea, a spus el, apoi a plecat.

Capitolul 24

După școală, l-am găsit pe Daniel așteptându-mă lângă poarta din spate. Și-a mutat ghiozdanul supraîncărcat de pe un umăr pe altul.

— Ca să vezi! E chiar cea despre care vorbește tot orașul.

— Veștile circulă repede prin părțile astea? am întrebat eu, însă chiar în clipa aceea am remarcat că destul de mulți elevi de la Croyden se holbau la noi în timp ce ne îndreptam spre mașina fratelui meu.

— Din contră, draga mea soră. Eu am aflat despre confruntarea de lângă coliba polineziană abia la o jumătate de oră după ce se terminase, mi-a răspuns el când am ajuns lângă mașină. Vrei să vorbim despre asta?

Am izbucnit în râs în timp ce deschideam portiera și mă piteam înăuntru.

— Nu.

Daniel m-a urmat în mai puțin de o secundă.

— Noah Shaw, hm?
— Am spus nu.
— Când s-a întâmplat?
— Nu înseamnă nu.
— Doar nu crezi cu adevărat că o să ți se dea voie să ieși din casă cu tipul ăsta fără ajutorul meu, nu-i așa?
— Tot nu.
Daniel a scos mașina din parcare.
— Ceva îmi spune că o să te răzgândești, a spus el și tot drumul spre casă a zâmbit cu ochii la șoseaua din fața noastră.
Foarte enervant. De îndată ce am intrat pe alee, am țâșnit de pe locul din dreapta și a fost cât pe ce să-mi scape faptul că fratele nostru mai mic stătea ghemuit lângă tufele care despărțeau casa noastră de proprietatea vecină. Daniel intrase deja.
M-am îndreptat către Joseph. De ieri încoace, părea că e în regulă. Ca și cum povestea cu spitalul nici nu s-ar fi întâmplat. Voiam să mă asigur că lucrurile rămân așa.
— Salut, i-am spus în vreme ce mă apropiam. Ce…
O pisică neagră pe care Joseph o mângâia și-a mijit ochii galbeni înspre mine și a sâsâit. Am făcut un pas înapoi. Fratele meu și-a retras mâna și s-a întors, rămânând ghemuit.
— O sperii!
Mi-am ridicat mâinile în semn de apărare.
— Scuze. Vii înăuntru?
Pisica a mieunat grav, apoi a fugit ca o săgeată. Fratele meu s-a ridicat în picioare, apoi și-a șters mâinile pe pantaloni.
— Acum da.
Odată ajunsă în casă, mi-am trântit geanta lângă masa de la intrare, am ignorat trosnetul unui obiect neidentificabil aflat în interiorul ei și m-am dus în bucătărie. A sunat telefonul. Joseph s-a repezit să răspundă.
— Casa Dyer, a răspuns el oficial. Așteaptă, te rog, a continuat, după care a acoperit receptorul.
Chiar era amuzant.
— E pentru tine, Mara, mi-a spus el. Și e un băiaaaat, a continuat cu glas cântat.
Mi-am dat ochii peste cap, dar m-am întrebat cine putea fi.
— Răspund din camera mea, am zis, iar Joseph a început să chicotească.

Oribil! Când am dispărut din raza lui vizuală, am alergat tot restul drumului și am ridicat receptorul.

— Bună?

— Bună, a răspuns Noah, imitându-mi accentul american.

Dar aș fi recunoscut oricând vocea aia.

— Cum ai făcut rost de numărul meu? am pufnit înainte să apuc să mă stăpânesc.

— Se numește documentare.

Știam că zâmbește cu înfumurare la celălalt capăt al firului.

— Sau hărțuire.

Noah a chicotit.

— Ești adorabilă când te porți urât.

— Tu nu, i-am răspuns, dar am surâs împotriva voinței mele.

— La ce oră să vin să te iau duminică? Și exact unde locuiești?

Nu se putea ca Noah să-mi întâlnească familia. Ai mei n-ar mai fi încetat să mă bată la cap.

— Nu trebuie să mă iei de acasă, am zis eu în grabă.

— Având în vedere că habar n-ai unde mergi și că eu n-am nicio intenție să-ți spun, sunt destul de sigur că trebuie.

— Ne putem întâlni undeva în centru.

Noah a părut amuzat.

— Îți promit că o să-mi calc pantalonii înainte de a face cunoștință cu familia ta. O să aduc chiar și flori cu această ocazie.

— Oh, Doamne! Te rog, nu! am spus.

Poate că sinceritatea era cea mai bună politică.

— Dacă vii aici, familia mea o să-mi distrugă viața.

Îi cunoșteam mult prea bine.

— Felicitări! Ideea a devenit cu atât mai tentantă. Care-i adresa ta?

— Te urăsc mai mult decât îți poți da seama.

— Las-o baltă, Mara! Știi că oricum o s-o găsesc.

Am oftat, înfrântă, și i-am dat adresa.

— O să fiu acolo la zece.

— Oh, am spus, surprinsă. Din nu știu ce motiv am crezut că o să fie o chestie în timpul zilei.

— Foarte amuzant. La zece dimineața, draga mea.

— O fată n-are voie să doarmă până târziu în weekend?

— Tu nu dormi. Ne vedem duminică și să nu porți pantofi aiurea, a zis Noah, apoi a închis înainte să apuc să-i răspund.

Am rămas pe loc, cu ochii la telefon. Era atât de enervant! Dar am simțit un fior prin stomac. Eu și Noah. Duminică. Doar noi doi.

Mama a băgat capul în camera mea și a început să vorbească, speriindu-mă.

— Tata o să vină acasă la cină în seara asta. Poți să pui tu masa? Sau te doare prea tare brațul?

Brațul. Mama. Oare mă va mai lăsa să plec?

— Vin imediat, am spus și am pus jos telefonul.

Se pare că până la urmă aveam nevoie de ajutorul lui Daniel. Am traversat holul și m-am strecurat în camera lui. El stătea pe pat, citind o carte.

— Bună, am spus.

— Bună.

N-a ridicat privirea.

— Deci, am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce, rogu-te să-mi spui?

Intenționa să-mi îngreuneze situația cât putea de mult. Minunat!

— Duminică ar trebui să ies în oraș cu Noah.

Daniel a început să râdă.

— Mă bucur că te amuz.

— Îmi pare rău. Sunt doar… sunt impresionat.

— Doamne, Daniel, chiar atât de hidoasă sunt?

— Ei, haide! Nu asta voiam să zic. Sunt impresionat că tu chiar ai acceptat să ieși în oraș. Atâta tot.

M-am îmbufnat și mi-am ridicat brațul bandajat.

— Nu cred că mama o să mă mai scape vreodată din ochi.

Daniel și-a întors în sfârșit privirea spre mine și a ridicat o sprânceană.

— A fost supărată la culme miercuri seară, dar acum că, știi tu, vorbești cu cineva, cred că aș putea să fac niște vrăji.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Asta numai dacă îmi povestești.

Dacă cineva putea s-o „lucreze” pe mama, Daniel era acela.

— Bine. Ce?

— Știai că o să se întâmple?

— Caietul de desen mi-a dispărut miercuri.

— Frumoasă încercare. Cum rămâne cu partea în care Shaw a declarat practic în fața întregii școli că l-ai folosit ca să-ți exersezi talentul la nuduri?

Am oftat.

— O surpriză totală.

— Așa m-am gândit și eu când am auzit. Adică, pe bune! Tu abia dacă ai ieșit din casă…

A lăsat fraza neterminată, dar eu am auzit lucrurile pe care nu le spunea: tu abia dacă ai ieșit din casă, doar pentru a fugi de la o petrecere, pentru a vizita secția de urgențe, pentru a consulta un psihiatru.

Am întrerupt tăcerea stânjenitoare.

— Deci mă ajuți sau nu?

Daniel și-a lăsat capul într-o parte și a zâmbit.

— Îl placi?

Treaba asta era insuportabilă.

— Știi ce? Las-o baltă!

Am dat să plec. Daniel s-a ridicat în picioare.

— Bine, bine. Te ajut. Dar numai pentru că mă simt vinovat.

S-a apropiat de mine.

— Ar fi trebuit să-ți spun despre cazul tatei.

— Ei bine, atunci consideră că suntem chit, i-am răspuns, apoi i-am zâmbit. Dacă mă ajuți să pun masa.

•

— Deci care-i ocazia specială? l-am întrebat pe tata la cină în seara aceea.

El mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Păi, de când ne-am mutat, e cam a treia oară când vii acasă așa devreme.

— Ah! a spus el și a zâmbit. Ei bine, am avut o zi bună la birou.

A luat o îmbucătură din puiul cu curry, apoi a înghițit.

— Reiese că am un client curat. Așa-zisul lor martor ocular are o sută de ani. N-o să reziste când o s-o iau la întrebări în timpul procesului.

Mama s-a ridicat ca să mai aducă niște mâncare din bucătărie.

— E grozav, Marcus, a spus ea, cu ochii la mine.

Eu păstram cu grijă o expresie liniștită pe chip.

— Păi, ce vrei să spun? Lassiter are un alibi. Are legături strânse cu comunitatea. E unul dintre cei mai respectați dezvoltatori imobiliari din sudul Floridei, a donat sute de mii de dolari către organizații de prezervare…

— Ăsta nu e un soi de oximoron? a intervenit Joseph.

Daniel i-a zâmbit larg fratelui nostru mai mic, apoi a vorbit.

— Cred că Joseph are dreptate. Poate că totul e doar o prefăcătorie. Adică el e dezvoltator imobiliar și le donează bani organizațiilor care-l urăsc? În mod evident e doar o fațadă… probabil așa și-a cumpărat bunăvoința la audierea pentru stabilirea cauțiunii.

M-am hotărât să mă alătur discuției, ca să păstrez aparențele.

— Sunt de acord. Pare că ar avea ceva de ascuns.

Vocea îmi suna exact cât trebuia de veselă. Mama chiar mi-a făcut un semn de încurajare din bucătărie, ridicându-și degetele mari. Misiune îndeplinită!

— În regulă, a spus tata. Îmi dau seama când lumea se coalizează împotriva mea. Dar nu e foarte amuzant, copii. Omul ăla e judecat pentru crimă, iar dovezile nu se potrivesc.

— Dar, tată, nu e meseria ta să spui asta?

— Termină, Joseph! Pune-l la punct, tată! i-a zis Daniel tatălui nostru.

Când tata s-a întors cu spatele, Daniel i-a făcut cu ochiul fratelui nostru mai mic.

— Eu aș vrea să știu, a intervenit mama chiar în clipa în care tata deschisese gura pentru a da o replică, la ce facultate o să meargă fiul meu cel mare anul viitor.

Și în clipa aceea Daniel a intrat în lumina reflectoarelor. A început să dea raportul despre răspunsurile pe care le aștepta de la facultăți, însă eu am încetat să-l mai ascult în timp ce îmi puneam niște orez basmati în farfurie. Deja apucasem să iau o gură, când am observat ceva căzând printre dinții furculiței. Ceva mic. Ceva deschis la culoare.

Ceva care se mișca.

M-am oprit brusc din mestecat și privirea mi-a alunecat peste farfurie. Viermi albi se zvârcoleau pe porțelan, pe jumătate înecați în curry. Mi-am acoperit gura.

— Ești bine? m-a întrebat Daniel, apoi a băgat în gură o furculiță plină cu orez.

M-am uitat la el cu ochii mari, cu gura încă plină, apoi mi-am coborât din nou privirea spre mâncarea mea. Nu era niciun vierme. Doar orez. Dar n-am mai fost în stare să înghit.

M-am ridicat de la masă și m-am dus încet către hol. Imediat ce am cotit, m-am repezit către baia pentru oaspeți și am scuipat mâncarea. Genunchii îmi tremurau, iar corpul mi-l simțeam rece și umed. Mi-am stropit cu apă rece fața palidă și transpirată, apoi, din obișnuință, m-am uitat în oglindă.

În spatele meu stătea Jude, îmbrăcat în aceleași haine pe care le purta în noaptea în care îl văzusem pentru ultima oară, și zâmbea fără strop de căldură. Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Trebuie să-ți iei gândul de la locul ăsta, a spus el, chiar înainte să mă întorc către veceu și să vomit.

Capitolul 25

Ceasul deșteptător m-a trezit brusc duminică dimineață. Nu-mi aminteam deloc când am adormit. Eram încă îmbrăcată în hainele din ziua precedentă.

Mă simțeam pur și simplu obosită. Și poate puțin emoționată din pricina faptului că azi urma să mă întâlnesc cu Noah. Poate. Puțin. M-am concentrat asupra dulapului meu să văd cu ce mă îmbrac.

Fustă, nu. Rochie, categoric nu. Atunci jeanși să fie. Am scos afară o pereche foarte uzată, apoi mi-am înhățat din dulap tricoul preferat și mi l-am tras peste cap.

Inima îmi bătea nebunește, în contrast puternic cu mișcările lente ale restului corpului în timp ce mă îndreptam către bucătărie în dimineața aceea, ca și cum totul ar fi fost normal. Pentru că totul era normal. Când am intrat, mama punea felii de pâine în prăjitor.

— ’Neața, mamă!

Vocea mea era foarte calmă. M-am aplaudat în sinea mea.

— Bună dimineața, scumpo.

Mama mi-a zâmbit și a scos un filtru pentru cafetieră.

— Te-ai trezit devreme.

Și-a așezat după ureche o șuviță din părul ei scurt.

— Da.

Mă trezisem devreme. Iar ea nu știa motivul. De miercuri încoace tot încercam să găsesc o cale de a-i menționa non-planurile mele de azi, dar mintea mea se încăpățâna să rămână goală. Iar acum mai era puțin și el avea să fie aici.

— Ai vreun plan pentru azi?

Start!

— De fapt, da.

Fii relaxată! Nu-i mare lucru!

— Ce pui la cale?

Mama scotocea prin dulapuri, așa că nu-i puteam vedea fata.

— Nu prea știu.

Era adevărat. Chiar nu știam, cu toate că, în general, nu asta vor să audă părinții. Mai ales părinții mei. Mai ales mama.

— Ei, cu cine ieși? m-a întrebat ea.

Dacă nu intrase deja la bănuieli, avea să intre curând.

— Cu un băiat de la școală…

Am zis eu și vocea mi s-a stins în timp ce mă pregăteam sufletește pentru interogatoriu.

— Vrei să iei mașina mea?

Ce?

— Mara?

Am clipit.

— Scuze… Credeam că am zis „ce?”. Ce?

— Te-am întrebat dacă vrei să iei Acura. Eu n-am nevoie de ea azi, iar tu nu mai iei codeină.

Daniel probabil că se ținuse de partea lui din învoială. Trebuia să-l întreb mai târziu cum a îmbârligat-o. N-am mai stat s-o corectez și să-i spun că nu mai luam codeină de două zile. Arsura mă durea încă, dar de vineri începuse să mai cedeze. Și pe sub bandaje nu arăta nici pe departe atât de rău pe cât mă așteptasem. Medicul de la urgență îmi spusese că probabil va lăsa o cicatrice, însă bășicile se vindecau deja. Până acum toate bune.

— Mersi, mamă, dar o să mă ia el. O să ajungă aici în…

M-am uitat la ceas. Fir-ar să fie!

— Cinci minute.

Mama s-a întors surprinsă către mine.

— Aș fi vrut să mă anunți ceva mai din timp, a spus ea, oglindindu-se în ușa de sticlă a cuptorului cu microunde.

— Arăți grozav, mamă. Oricum, probabil că o să claxoneze sau așa ceva.

Eram tentată să trag și eu cu ochiul la imaginea mea reflectată în suprafața cuptorului, dar nu voiam să risc să aflu cine s-ar putea să mă privească de acolo. În schimb mi-am turnat un pahar cu suc de portocale și m-am așezat la masa din bucătărie.

— Tata e aici?

— Nu, a plecat la birou. De ce?

Pentru că asta însemna un martor mai puțin la iminenta mea umilire. Dar până să spun ceva acceptabil, Daniel a intrat agale pe ușă. S-a întins, atingând tavanul cu vârfurile degetelor.

— Mamă, a spus el și a sărutat-o pe obraz, apoi s-a îndreptat către frigider. Ai ceva planuri azi, Mara? m-a întrebat, cu nasul înăuntru.

— Taci din gură! am spus, dar fără tragere de inimă.

— N-o necăji, Daniel! a spus mama.

Trei bătăi în ușă au anunțat sosirea lui Noah. Daniel și cu mine ne-am uitat unul la altul o jumătate de secundă. Apoi eu am sărit de la masa din bucătărie, iar el a trântit ușa frigiderului. Amândoi am țâșnit spre hol. Daniel a ajuns primul. Ticălosul! Mama era chiar în spatele meu, uitându-se curioasă.

Daniel a deschis larg ușa de la intrare. Noah era superb în blugi închiși la culoare și un tricou alb, răspândindu-și farmecul de bărbat nebărbierit. Și aducea flori. Nu știam dacă trebuie să pălesc sau să mă îmbujorez.

— ’Neața, a spus el, cu un zâmbet strălucitor. Sunt Noah Shaw, a continuat, uitându-se peste umărul meu.

I-a oferit buchetul de crini mamei, care a întins mâna pe lângă mine pentru a-l primi. Era uluitor. Noah avea gusturi bune.

— E o plăcere să vă cunosc, doamnă Dyer.

— Intră, Noah! a zis ea. Și poți să-mi spui Indi.

Muream! Daniel râdea pe înfundate, de i se zgâlțâiau umerii. Noah a intrat și i-a zâmbit larg fratelui meu.

— Tu trebuie să fii Daniel.

— Într-adevăr. Îmi pare bine să te cunosc, a răspuns fratele meu.

Era o moarte lentă și dureroasă.

— Te rog să iei loc, Noah, l-a îndemnat mama, arătând înspre canapelele din salon. O să pun florile în apă.

Eu am observat o ocazie și m-am agățat de ea.

— De fapt, cred că noi trebuie să…

— Mi-ar plăcea, mulțumesc, a spus repede Noah.

Încerca să-și ascundă zâmbetul, dar nu reușea, în vreme ce Daniel semăna cu o felină mâncătoare de canari. Au intrat amândoi în salon. Fratele meu s-a așezat într-un fotoliu, iar Noah s-a făcut comod pe una dintre canapele. Eu am rămas în picioare.

— Deci ce o să faci azi cu surioara mea? a întrebat Daniel.

Am închis ochii în semn de înfrângere.

— Mă tem că nu pot strica surpriza, a răspuns Noah. Dar promit să o aduc înapoi intactă.

Nu-mi venea să cred că tocmai a spus așa ceva! Daniel a chicotit și apoi cei doi și-au continuat discuția. Despre muzică, probabil, dar nu eram sigură. Eram prea ocupată să mă înec în propria rușine ca să le mai dau prea multă atenție, asta până când mama s-a întors din bucătărie și a trecut în grabă pe lângă mine, pentru a se așeza drept în fața lui Noah.

— Așadar, Noah, din ce parte a Londrei ești? l-a întrebat ea.

Dimineața asta era plină de surprize. De unde știa ea din care oraș al Angliei provenea Noah? M-am întors spre mama și m-am holbat la ea.

— Soho, a răspuns el. Ai fost acolo?

Mama a dat din cap, chiar în clipa în care Joseph a intrat agale în cameră, îmbrăcat în pijama.

— Mama mea a locuit în Londra înainte de a se muta în Statele Unite, a spus ea. Când eram mică mergeam acolo în fiecare an.

L-a tras pe Joseph pe canapea, alături de ea.

— Apropo, el e puiul meu, a spus și a zâmbit larg.

Noah i-a surâs fratelui meu mai mic.

— Noah, a spus el, prezentându-se.

— Joseph, a răspuns fratele meu și i-a întins mâna.

Mama și Noah au continuat să discute ca doi vechi prieteni despre Mama Anglie, în vreme ce eu îmi mutam greutatea de pe un picior pe altul, așteptându-i să termine. Mama s-a ridicat prima.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Noah. Sincer. Trebuie să vii la cină cândva, a spus ea, înainte s-o pot opri.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dacă Mara mă primește.

Patru perechi de sprâncene s-au ridicat în așteptarea răspunsului meu.

— Sigur. Cândva, am zis și am deschis ușa.

Noah mi-a zâmbit strâmb.

— Abia aștept, a spus el. A fost o mare plăcere, Indi. Daniel, trebuie să mai stăm de vorbă. Iar Joseph, a fost minunat să te întâlnesc.

— Așteaptă!

Fratele meu mai mic a sărit de pe canapea și a dat fuga în camera lui. S-a întors cu telefonul lui mobil.

— Care-i numărul tău? l-a întrebat pe Noah.

Acesta a părut surprins, totuși i l-a spus.

— Ce faci, Joseph? l-am întrebat eu.

— Îmi fac relații, mi-a răspuns fratele meu, încă atent la telefon.

Apoi a ridicat privirea, iar un zâmbet i-a luminat chipul.

— Ok, l-am salvat.

Mama i-a zâmbit lui Noah, în vreme ce acesta mă urma afară din casă.

— Distracție plăcută! a strigat ea în urma noastră.

— Pa, mamă, o să ne întoarcem… mai târziu.

— Stai, Mara! a exclamat ea, făcând câțiva pași dincolo de ușă.

Noah a ridicat ochii către noi, dar când mama m-a tras deoparte, el și-a continuat drumul către mașină și ne-a lăsat singure. Mama a întins o mână. În ea ținea o pastiluță rotundă.

— *Mamă*! am șuierat eu printre dinți.

— M-aș simți mai bine dacă ai lua-o.

— Doamna doctor Maillard a zis că nu sunt obligată, am răspuns eu și i-am aruncat o privire lui Noah.

El stătea lângă mașină și se uita în altă parte.

— Știu scumpo, dar…

— Bine, bine, am șoptit și am luat pastila.

Noah mă aștepta și nu voiam să vadă. Ăsta era un șantaj de cea mai joasă speță.

— Ia-o acum, te rog!

Am azvârlit pilula în gură și am ținut-o sub limbă în timp ce mă prefăceam că înghit. Apoi am deschis gura.

— Mulțumesc, a spus mama, cu un zâmbet trist pe chip.

Am plecat fără să-i mai răspund. Când am auzit ușa de la intrare închizându-se, am scos pastila din gură și am aruncat-o pe jos. Încă nu mă hotărâsem să nu iau medicamentul, dar nici nu voiam să fiu silită.

— Un discurs încurajator înainte de întâlnire? a întrebat Noah, în timp ce se îndrepta agale înspre portiera din dreapta, pentru a mi-o deschide.

Mă întrebam dacă văzuse momentul cu pastila. Dacă da, nu se purta ca atare.

— Asta nu-i o întâlnire, am zis. Dar ai dat un spectacol grozav înăuntru. Mama nici măcar nu m-a întrebat la ce oră o să vin acasă.

Noah a rânjit.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

S-a uitat în jos la hainele mele și a dat o dată din cap.

— Merge.

— Ești al dracului de condescendent!

— Ai o gură tare spurcată.

— Te deranjează?

Am surâs, mulțumită. Noah a zâmbit cu subînțeles și a închis portiera în urma mea.

— Câtuși de puțin.

Capitolul 26

Mă așteptam ca Noah să aprindă o țigară de îndată ce s-a urcat la volan. În schimb, el mi-a întins un pahar de plastic, plin cu cafea cu gheață.

— Mersi, am spus, puțin surprinsă.

Părea să aibă lapte exact cât trebuie. Am luat o înghițitură. Și zahăr.

— Cât avem de mers cu mașina? Până unde o fi?

Noah și-a ridicat propriul pahar cu cafea și a scos paiul din el cu buzele. Maxilarul i s-a încordat în timp ce înghițea. Nu-mi puteam lua ochii de la el.

— Mai întâi trecem pe la o cunoștință, mi-a spus.

Un prieten. Nu părea ceva nasol și, sincer, mă străduiam să nu fiu paranoică. Dar mă întrebam dacă nu cumva mi se punea

ceva la cale. Ceva mai rău decât ce plănuise Anna. Am înghițit cu greu. Noah apăsa butoanele iPod-ului său cu o mână, în vreme ce pe cealaltă o ținea pe volan.

— Aleluia! am spus, cu un zâmbet.

— Poftim?

— Cântecul. Îmi place la nebunie interpretarea asta.

— Serios?

Noah s-a arătat mirat, la modul cel mai enervant.

— Nu pare genul tău.

— Oh? Care-i genul meu?

— Te încadrasem în categoria fanilor nedeclarați ai muzicii pop.

— Să mă pupi!

— Dacă trebuie.

Cântecul s-a terminat și a început o piesă de muzică clasică. Am întins mâna spre iPod.

— Se poate?

Noah a scuturat din cap cu un aer foarte dezamăgit, totuși mi-a făcut semn cu mâna să continui.

— Calmează-te! N-aveam de gând să schimb muzica, voiam doar să mă uit.

Am parcurs lista cu cântece a lui Noah. Avea gusturi excelente, dar constante. Ale mele erau mai variate. Am zâmbit mulțumită. El a ridicat o sprânceană.

— De ce rânjești acolo?

— Sunt mult mai echilibrată decât tine.

— Imposibil! Tu ești americancă. Și, dacă ar fi adevărat, s-ar datora numai faptului că îți plac porcăriile.

— Cum se face că tu ai prieteni, Noah?

— Și eu mă întreb asta în fiecare zi.

A continuat să molfăie paiul din plastic.

— Vorbesc serios. Mințile iscoditoare vor să afle.

Noah s-a încruntat, dar a rămas cu privirea ațintită înainte.

— Presupun că n-am prieteni.

— Erai gata să mă păcălești.

— N-ar fi fost foarte greu.

Asta m-a durut.

— Du-te dracului! i-am zis încet.

— Sunt deja acolo, mi-a răspuns calm Noah, apoi și-a scos paiul din gură și l-a aruncat pe podea.

— Deci de ce faci asta? l-am întrebat, pe un ton neutru, deși în minte mi se furișa o neplăcută imagine cu mine la un bal de liceu, scăldată în sânge de porc.

— Vreau să-ți arăt ceva.

M-am întors și m-am uitat pe fereastră. Nu știam niciodată la care Noah să mă aștept de la o zi la alta. Fir-ar, nici măcar de la un minut la altul.

Deasupra noastră și în jur se întretăiau pasaje supraterane întortocheate, greoaiele monstruozități din beton fiind singura formă de peisaj din această parte a autostrăzii I-95. Ne îndreptam către sud, iar Noah și cu mine am păstrat tăcerea cea mai mare parte a drumului.

La un moment dat, orașul a lăsat loc oceanului, care se întindea de-o parte și de alta a autostrăzii. Aceasta s-a îngustat de la patru benzi la două, iar în fața noastră s-a ivit un pod înalt și abrupt.

Foarte abrupt. Foarte înalt.

Am urcat în spatele puzderiei de lumini de frână care se târa în sus, pe pasajul din fața noastră. Mi s-a pus un nod în gât. M-am prins de consola din mijloc cu mâna bandajată. Durerea îmi urla pe sub piele, iar eu mă străduiam să nu mă uit drept înainte, la stânga ori la dreapta, acolo unde apa turcoaz și clădirile orașului Miami se făceau mici în depărtare.

Noah și-a așezat mâna peste a mea. Doar puțin. Abia atingându-mă. Dar am simțit.

Mi-am lăsat capul într-o parte ca să-i privesc chipul, iar el a schițat un zâmbet, continuând să se uite în față. Era molipsitor. Am zâmbit la rândul meu. Drept răspuns, Noah și-a împletit degetele cu cele ale mâinii mele bandajate, care încă se sprijineau pe mânerul din plastic. Eram prea atentă la atingerea lui ca să mai simt durerea.

— Ție ți-e frică de ceva? l-am întrebat.

Zâmbetul lui a dispărut. A dat o dată din cap.

— Ei bine? l-am îndemnat. Eu ți-am arătat...

— Mă tem de falsuri.

M-am întors în direcția opusă. Nu era în stare nici măcar să fie sincer. Preț de un minut niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Dar apoi...

— Mă tem să nu fiu fals. Gol pe dinăuntru, a spus Noah, cu glas stins.

Și-a desprins degetele de ale mele, iar palma i-a rămas câteva clipe așezată peste palma mea. Mâna mi-ar fi încăput aproape toată în a lui. Mi-am răsucit-o și, până să-mi dau seama ce fac, degetele ni s-au împletit iar.

Apoi mi-am dat seama ce făceam. Mi-a stat inima. M-am uitat la chipul lui Noah, căutând ceva. Un semn, poate. Sincer nu știam prea bine ce.

Dar nu am deslușit nimic acolo. Fața îi era liniștită, fruntea, netedă. Inexpresivă. Iar degetele noastre erau în continuare împletite. Nu știam dacă ale mele le țineau pe ale lui cu forța, ori dacă ale lui se odihneau doar, ori…

— Nu-mi doresc nimic cu adevărat. Nu e nimic ce să nu pot face. Nu-mi pasă de nimic. Indiferent ce s-ar întâmpla, sunt un impostor. Un actor în propria mea viață.

Brusca lui sinceritate m-a pus în încurcătură. Nu știam ce să spun, așa că n-am spus nimic. El și-a desprins mâna de a mea și a arătat spre un enorm dom auriu, aflat de cealaltă parte a apei.

— Acolo e delfinariul din Miami.

Tot nimic. Noah a scotocit prin buzunar cu mâna liberă. A bătut ușor cu degetul într-un pachet de țigări până când a scos una afară, apoi a aprins-o, scoțând fumul pe nas.

— Ar trebui să mergem.

Voia să mă ducă înapoi acasă. Dar, spre surprinderea mea, nu voiam asta.

— Noah, eu…

— La delfinariu. Au acolo o balenă ucigașă.

— Ok…

— O cheamă Lolita.

— E…

— Deplasat?

— Mda.

— Știu.

Și a urmat o tăcere stânjenitoare. Am ieșit de pe autostradă, în direcția opusă delfinariului, iar strada a descris o curbă care ducea într-un cartier aglomerat, plin cu case din stuc galbene, portocalii, roz și de culoarea piersicii. Toate aveau gratii la ferestre. Totul era în spaniolă: fiecare indicator, fiecare vitrină de magazin. Însă chiar în timp ce mă uitam la toate astea, îl simțeam pe Noah lângă mine, la doar câțiva centimetri distanță, așteptând să spun ceva. Așa că am spus.

— Deci, ăăă, ai văzut-o pe... Lolita? l-am întrebat.

Îmi venea să-mi trag singură un pumn în față.

— Doamne, nu!

— Atunci de unde ai auzit despre ea?

El și-a trecut degetele prin păr, iar câteva șuvițe i-au căzut peste ochi, reflectând lumina soarelui de dimineață.

— Mama e într-o oarecare măsură o militantă pentru drepturile animalelor.

— Corect, chestia cu medicina veterinară.

— Nu, dinainte. A devenit medic veterinar datorită poveștii cu animalele. Și oricum e mai mult decât atât.

M-am încruntat.

— Nu cred că poți fi mai evaziv de-atât.

— Păi, sincer nu știu cum să-ți explic.

— De exemplu, misiuni de salvare a animalelor și alte chestii de genul ăsta?

Mă întrebam dacă mama lui Noah furase vreodată vreun câine, așa cum făcusem eu cu Mabel.

— Oarecum, dar nu e ce crezi tu.

Ha!

— Atunci ce?

— Ai auzit vreodată de Frontul de Eliberare a Animalelor?

— Nu sunt cei care au eliberat toate maimuțele de laborator din cuștile lor și au răspândit un virus ce transformă oamenii în zombi...?

— Cred că ăla e un film.

— Corect.

— Dar, în mare, e aceeași idee.

Mi-am închipuit-o pe doamna doctor Shaw purtând o mască de schi, eliberând animale din laboratoare.

— Îmi place de mama ta.

Noah a schițat un zâmbet.

— Vremurile în care lupta pentru libertatea primatelor au luat sfârșit după ce s-a căsătorit cu tata. Socrii nu erau de acord, a zis el, prefăcându-se solemn. Dar încă donează bani acelor organizații. Când ne-am mutat aici, era supărată la culme din cauza Lolitei și a organizat câteva strângeri de fonduri ca să adune bani pentru un acvariu mai mare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat în timp ce Noah trăgea îndelung din țigară.

— Ticăloșii au tot crescut prețul fără nicio garanție că or să construiască într-adevăr chestia aia, a răspuns el și a scos fumul pe nas. Oricum, din cauza tatei cred că acum doar donează bani. Am văzut plicurile între scrisorile de expediat.

Noah a virat strâns la dreapta, iar eu m-am uitat din reflex pe fereastră. Nu fusesem atentă la peisaj (la urma urmei, stăteam la doar câțiva centimetri de Noah), dar acum am observat că, la un moment dat pe parcursul drumului, nordul Cubei se transformase în estul Hamptonului. Razele soarelui se strecurau printre frunzele enormilor copaci înșiruiți de-o parte și de alta a străzii, aruncându-ne prin parbriz și prin trapa de sticlă pete de lumină pe fețe și pe mâini. Casele erau opulente, una mai ostentativă și mai absurdă decât cealaltă, fără niciun pic de uniformitate în privința aspectului. Singurul lucru pe care îl aveau în comun clădirea modernă din sticlă, aflată pe o parte a străzii, cu cea de vizavi, un impunător conac victorian, era dimensiunea. Erau toate cât niște palate.

— Noah? am întrebat încet.

— Da?

— Unde mergem?

— Nu-ți spun.

— Și cine e cunoștința asta?

— Nu-ți spun.

Apoi, după o clipă:

— Nu-ți face griji, o să-ți placă de ea.

Mi-am coborât privirea spre genunchii zdrențuiți ai jeanșilor mei și spre tenișii uzați.

— Mă simt cam prost îmbrăcată pentru o gustare de duminică dimineața. Zic și eu.

— Ei n-o să-i pese, mi-a spus Noah și și-a trecut degetele prin păr. În plus, ești perfectă.

Capitolul 27

De-o parte și de alta a străzii înguste se înălțau palmieri, iar printre case se întrezărea oceanul. Când am ajuns cu mașina într-o fundătură, în fața noastră s-a deschis o poartă de fier.

Deasupra intrării era o cameră de luat vederi. Ziua asta devenea din ce în ce mai ciudată.

— Deci… cu ce se ocupă mai exact prietena asta?

— Ai putea spune că are mult timp liber.

— E logic. Dacă îți permiți să locuiești aici probabil că nu trebuie să muncești.

— Nu, probabil că nu.

Am trecut pe lângă o uriașă fântână înzorzonată, aflată în mijlocul proprietății. Reprezenta un musculos bărbat grec, aproape dezbrăcat, ce strângea în mâini talia unei fete care parcă zbura către cer. Brațele ei se transformau în ramuri din care țâșnea o apă de un galben pal în bătaia soarelui. Noah a condus mașina tocmai până în dreptul ușii de la intrare, unde aștepta un bărbat îmbrăcat în costum.

— Bună dimineața, domnule Shaw, a spus el și a dat din cap către Noah, după care a pornit înspre portiera din dreapta pentru a mi-o deschide.

— ’Neața, Albert! Mă ocup eu.

Noah a coborât din mașină și mi-a deschis portiera. L-am privit cu ochii mijiți, însă el nu s-a uitat la mine.

— Probabil că vii aici foarte des, am zis cu precauție.

— Da.

Albert ne-a deschis ușa din față, iar Noah a dat buzna înăuntru. Oricât de extravagante ar fi fost grădina, fântâna, aleea și poarta, nimic, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru interiorul conacului. La stânga și la dreapta noastră, arcade și coloane se înălțau într-un balcon dublu. Tălpile tenișilor îmi scârțâiau pe podeaua din marmură fără de cusur, iar în centrul curții interioare se afla o altă fântână de inspirație grecească, înfățișând trei femei cu ulcioare în mâini. Fie și numai dimensiunile enorme ale clădirii erau uluitoare.

— Imposibil să locuiască cineva aici, mi-am spus.

Noah m-a auzit.

— De ce?

— Pentru că asta nu-i o casă. Seamănă cu… un platou de filmare. Pentru un film cu mafioți. Sau cu un loc în care se organizează nunți de prost gust. Sau cu… *Annie*[9].

---

[9] Personaj principal al unei celebre serii de benzi desenate create de Harold Gray la începutul anilor 1900 și care a inspirat mai multe piese de teatru și filme. Annie este o fetiță orfană care, alături de câinele Sandy, trece prin tot felul de aventuri din care

Noah și-a lăsat capul într-o parte.

— O analiză dură, dar corectă. Din păcate, mă tem că aici chiar locuiesc niște oameni.

S-a îndreptat agale, nepăsător, către capătul curții și apoi a cotit la stânga. L-am urmat, cu ochii mari de uimire, pe un hol la fel de impunător. Am remarcat mica dâră de blană neagră ce se repezea spre mine abia când a ajuns la doar câteva zeci de centimetri distanță. Noah a ridicat animalul în aer tocmai când se pregătea să mă atace.

— Ticăloasă mică! i-a spus el cățelușei care mârâia. Fii cuminte!

Am ridicat o sprânceană spre el.

— Mara, fă cunoștință cu Ruby.

Agitatul ghemotoc făcut din blană și colăcei de grăsime a dat să se repeadă spre jugulara mea, dar Noah l-a reținut. Fața turtită a mopsului nu făcea decât să amplifice sunetele furiei sale. Era neliniștitor și în același timp amuzant.

— E… fermecătoare, am spus.

— Noah?

M-am întors și am văzut-o pe mama lui la vreo cinci-șase metri în spatele nostru, desculță și îmbrăcată impecabil în haine de pânză albă.

— Credeam că ești plecat toată ziua, a spus ea.

Plecat toată ziua?

— Ca un idiot, mi-am uitat cheile aici.

Și-a uitat cheile… aici. Atunci am observat pentru prima dată cățelușa brun-roșcată ce se pitea pe după genunchii doamnei Shaw.

— Aia e…?

M-am uitat la cățelușă, apoi la Noah, care a zâmbit.

— Mabel! a strigat el tare.

Ea a scâncit și a făcut câțiva pași înapoi, retrăgându-se mai mult în spatele rochiei doamnei Shaw.

— Vino aici, frumoaso!

Ea a scâncit. Fără să își ia privirea de la cățelușă, Noah a spus:

— Mamă, ți-o amintești pe Mara?

A făcut semn cu capul înspre mine, în timp ce se lăsa pe vine, ca s-o cheme pe Mabel.

---

este deseori salvată de bătrânul miliardar Daddy Warbucks. (*N.t.*).

— Mi-o amintesc, a spus doamna Shaw, cu un surâs. Ce mai faci?

— Bine, am răspuns, dar eram prea preocupată de scena ce se desfășura în fața mea pentru a mă concentra cu adevărat.

Cățelușa cea rea. Groaza lui Mabel. Și faptul că Noah locuia aici. Aici.

El s-a îndreptat către mama lui și a întins mâna în jos ca s-o mângâie pe Mabel, în timp ce Ruby se zbătea în celălalt braț al lui. Mabel își lovea cu putere coada de picioarele doamnei doctor Shaw. Era de necrezut cât de bine arăta după doar o săptămână. Încă i se vedeau coloana și oasele bazinului, dar începuse deja să se rotunjească. Iar blana ei era incredibil de sănătoasă. Uluitor!

— Vrei s-o iei tu?

Noah i-a dat-o pe cățelușa cea mică mamei sale, care a întins brațele.

— Dacă tot a trebuit să mă întorc din drum, m-am gândit să le las pe Mara și pe Mabel să se obișnuiască din nou una cu alta câtă vreme suntem aici.

Mabel nu voia nicidecum să ia parte la planul ăsta, iar doamna doctor Shaw părea să știe lucrul ăsta.

— Ce-ar fi să le duc pe amândouă sus câtă vreme voi doi…

— Scandalul pe care îl face Ruby o agită. Ia-o pe Ruby și ne descurcăm noi.

Noah s-a lăsat pe vine ca s-o mângâie pe Mabel. Doamna doctor Shaw a ridicat din umeri.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Mara.

— Și mie, am zis eu încet în timp ce ea ieșea.

Noah a ridicat-o pe Mabel ca pe o minge de fotbal american, înainte ca ea s-o poată zbughi pe urmele doamnei doctor Shaw. Biata cățelușă dădea din picioare de parcă ar fi alergat pe o bandă invizibilă. Atunci mi-am amintit brusc de o pisică neagră care scuipa.

— *O sperii*! îmi spusese Joseph.

Și lui Mabel îi era frică. De mine.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Era un gând prostesc. De ce i-ar fi fost frică de mine? Eram paranoică. Altceva o băgase în sperieți. Am încercat să nu par foarte amărâtă când am spus:

— Poate că mama ta are dreptate, Noah.

— N-are nimic, e doar agitată din cauza lui Ruby.

Până s-o aducă Noah spre locul în care stăteam eu, lui Mabel deja i se vedea albul ochilor. El m-a privit nedumerit.

— Ce-ai făcut, te-ai îmbăiat în urină de leopard înainte să pleci azi-dimineață?

— Da. Urină de leopard. Nu ies niciodată din casă fără ea.

Mabel scâncea, lătra și se zbătea în brațele lui Noah.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Abandonăm misiunea.

A așezat-o pe Mabel pe podea și a privit-o cum se repede să iasă din hol, pocnind cu ghearele pe marmură.

— Probabil nu-și amintește de tine, a spus Noah, tot uitându-se în direcția în care plecase Mabel.

Eu mi-am lăsat privirea în jos.

— Sunt sigură că asta e, am zis.

Nu voiam să observe că sunt supărată.

— Ei bine… a zis el într-un târziu.

S-a lăsat pe călcâie și m-a studiat. M-am silit să nu roșesc.

— Ei bine…

Era timpul să schimbăm subiectul.

— Ești un mincinos care minte și spune minciuni.

— Oh?

M-am uitat în jur, la tavanul înalt și la balcoanele spațioase.

— Ai ținut secret toate astea.

— Ba nu, nu le-am ținut. Doar că nu m-ai întrebat niciodată.

— De unde era să bănuiesc? Te îmbraci precum un boschetar.

În clipa aceea, un rânjet batjocoritor s-a furișat pe buzele lui Noah.

— N-ai auzit că nu trebuie să judeci o carte după copertă?

— Dacă aș fi știut că e Ziua Proverbelor, aș fi stat acasă.

Mi-am masat fruntea și am scuturat din cap.

— Nu-mi vine să cred că n-ai zis nimic.

Ochii lui Noah mă țintuiau provocator.

— Cum ar fi?

— Oh, nu știu. Cum ar fi: „Mara, poate ar trebui să te machiezi și să-ți pui niște pantofi cu toc pentru că duminică o să te duc la palatul familiei mele din Miami Beach”. Ceva de genul ăsta.

Noah și-a întins trupul mlădios, împletindu-și degetele și ridicându-și brațele deasupra capului. Tricoul alb pe care îl purta s-a ridicat și a lăsat la vedere o fâșie din abdomen și elasticul chiloților pe deasupra taliei joase a jeanșilor. Încheiați cu nasturi, am observat eu. Bine jucat!

— În primul rând, n-ai nevoie de machiaj, a spus el, iar eu mi-am dat ochii peste cap. În al doilea rând, n-ai rezista nicio oră pe tocuri în locul în care mergem. Că tot veni vorba, trebuie să iau cheile.

— Oh, da, misterioasele chei.

— Acum o să-i dai înainte cu treaba asta toată ziua? Credeam că progresăm.

— Scuze. Sunt doar un pic buimăcită de atacul mopsului și de sperietura lui Mabel. Și de faptul că tu locuiești în Taj Mahal.

— Prostii! Taj Mahalul are doar șaptesprezece metri pătrați. Casa asta are două mii două sute cincizeci.

M-am uitat lung la el.

— Glumeam, a spus Noah.

M-am uitat lung la el.

— Bine, nu glumeam. Hai să mergem, vrei?

— După tine, seniorul meu, am replicat.

Noah a scos un oftat exagerat și a pornit spre o scară enormă, mărginită de o balustradă cu gravuri complicate. L-am urmat pe trepte și, spre rușinea mea, m-am bucurat de priveliște. Jeanșii lui erau largi, cât pe ce să-i cadă de pe șolduri.

Când am ajuns în sfârșit în capul scărilor, Noah a cotit la stânga, pe un lung coridor. Covoarele orientale de pluș ne amortizau pașii, iar eu priveam cu nesaț detaliatele picturi în ulei ce atârnau pe pereți. Într-un târziu, Noah s-a oprit în fața unei uși din lemn lucios. A întins mâna ca s-o deschidă, dar zgomotul unei uși trântite cu nepăsare în spatele nostru ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem.

— Noah? a întrebat un glas somnoros.

De femeie.

— Salut, Katie.

Chiar și cu urme de pernă pe față, fata, care îmi era cunoscută, arăta senzațional. Cum stătea acolo, îmbrăcată într-o cămășuță și o pereche de pantaloni scurți asortați, părea de pe altă lume, la fel cum păruse și în costumul ei de zână. Fără mască și fără luminile intermitente din club, era evident că împărtășea frumusețea extraterestră a lui Noah. Părul ei avea aceeași nuanță de blond-arămiu, doar că era mai lung și vârfurile îi atingeau ușor marginea din dantelă a cămășuței. Ochii ei albaștri s-au făcut mari de uimire în clipa când m-a văzut.

— Nu știam că ai musafiri, i-a spus ea lui Noah și și-a înăbușit un zâmbet.

El i-a aruncat o privire, apoi s-a întors către mine.

— Mara, sora mea, Katie.

— Kate, l-a corectat ea, după care s-a uitat la mine cu un aer cunoscător. ’Neața.

N-am fost în stare decât să dau din cap. În clipa aceea o majoretă blondă și veselă făcea tumbe prin venele mele. Sora lui. Sora lui!

— De fapt, acum e aproape prânzul, a zis Noah.

Kate a ridicat din umeri și a căscat.

— Ei, mi-a părut bine să te cunosc, Mara, a spus ea și mi-a făcut cu ochiul, după care a luat-o pe scări în jos.

— Și mie, am reușit eu să șoptesc.

Inima mi se zbătea în piept. Noah a deschis complet ușa, iar eu am încercat să mă adun. Asta nu schimba nimic. Absolut nimic. Noah Shaw era tot un ușuratic, tot un ticălos și nu era deloc de nasul meu. Asta era incantația mea interioară, cea pe care mi-am tot repetat-o până când Noah și-a lăsat capul într-o parte și a spus:

— Vii înăuntru?

Da. Da, vin.

Capitolul 28

Camera lui Noah era surprinzătoare. Un pat jos modern, așezat pe o platformă, domina mijlocul încăperii, dar în rest nu mai exista nicio altă piesă de mobilier cu excepția unei mese lungi ce se pierdea discret într-o nișă. Nu existau postere. Nici rufe. Doar o chitară sprijinită de o margine a patului. Și cărți.

Șiruri peste șiruri de cărți, așezate pe rafturile zidite în perete, ce se întindeau de la podea și până în tavan. Lumina soarelui se revărsa prin ferestrele uriașe ce dădeau spre golful Biscayne.

Nu-mi imaginasem niciodată cum ar arăta camera lui Noah, dar dacă aș fi făcut-o, nu mi-aș fi închipuit-o astfel. Era superbă, fără îndoială. Dar atât de… pustie. Nelocuită. Am dat roată încăperii, trecându-mi de-a lungul drumului degetele peste cotoarele câtorva cărți.

— Bine ai venit la colecția privată a lui Noah Shaw, a spus el.

M-am uitat îndelung la titluri.

— Doar nu le-ai citit pe toate astea.

— Nu încă.

Am zâmbit.

— Deci e o tactică de vânat fuste.

— Poftim?

Îi auzeam amuzamentul în voce.

— Cărți care să-ți hrănească orgoliul, am spus, fără să mă uit la el. Nu le citești cu adevărat, sunt aici doar ca să-ți impresioneze… musafirele.

— Ești o fată rea, Mara Dyer, a spus el și s-a oprit în mijlocul camerei.

Simțeam cum mă privește și îmi plăcea.

— Mă înșel? l-am întrebat.

— Te înșeli.

— Bine, am spus și am scos la întâmplare o carte de pe raft. *Maurice,* de E.M. Forster. Despre ce e? Dă-i drumul.

Noah mi-a vorbit despre protagonistul homosexual, student la Cambridge, în Anglia începutului de secol. Nu l-am crezut, dar nu citisem romanul, așa că am trecut mai departe.

— *Portret al artistului în tinerețe*?

Noah s-a trântit pe burtă în pat și a început să turuie un alt rezumat pe un ton plictisit. Ochii îmi alunecau pe spatele lui, prelung și nu-mi doream decât să merg și să mă așez lângă el. În schimb am scos o altă carte, fără să-i citesc mai întâi cotorul.

— *Ulise,* am spus cu glas tare.

Noah a scuturat din cap, cu fața îngropată în pernă. Satisfăcută, am zâmbit în sinea mea, am pus cartea la loc pe raft și am întins mâna spre alta. Supracoperta lipsea, așa că am citit titlul de pe prima copertă.

— *Bucuria*… fir-ar să fie!

Am citit în gând ultimul cuvânt din titlu volumului gros, banal, și am simțit cum mă îmbujorez. Noah s-a întors pe o parte și a spus cu o seriozitate prefăcută:

— N-am citit niciodată *Bucuria lui fir-ar să fie.* Pare ceva oribil.

M-am înroșit și mai tare.

— Am citit totuși *Bucuria sexului,* a continuat el, în timp ce surâdea obraznic. Nu în ultima vreme, dar cred că e una dintre acele opere clasice la care poți să te întorci iar… și iar.

— Nu-mi mai place jocul ăsta, am spus și am pus cartea înapoi pe raftul ei.

Noah s-a întins spre podea pe lângă pat, alături de chitara acustică ce stătea sprijinită de o cutie plină cu abțibilduri. A zăngănit cheile.

— Ei, acum putem pleca. Poți să vii mai târziu și să-mi dai un test din cărțile mele, a spus el, continuând să rânjească. Ți-e foame?

Chiar mi-era, așa că am dat din cap că da. Noah s-a îndreptat către un interfon bine camuflat și a apăsat butonul de apel.

— Dacă-i poruncești vreunui servitor să aducă de mâncare, plec.

— Voiam să mă asigur că Albert n-a mutat mașina.

— Ah, da! Albert majordomul.

— De fapt, e valet.

— Nu-ți faci niciun serviciu.

Noah nu m-a luat în seamă și a aruncat o privire la ceasul de lângă pat.

— La ora asta trebuia să fim deja acolo. Vreau să ai timp să trăiești pe deplin momentul. Dar ne putem opri la Mireya pe drum.

— O altă prietenă?

— Un restaurant. Cubanez. Cel mai bun.

Când am ajuns la mașină, Albert a zâmbit în vreme ce Noah îmi deschidea portiera. După ce conacul a rămas în urma noastră, mi-am luat inima în dinți ca să-l asaltez pe Noah cu întrebarea care mă chinuia încă de când aflasem despre averea lui. Cea de natură materială.

— Până la urmă cine sunteți voi, oameni buni? am întrebat.

— Voi, oameni buni? a replicat el și și-a pus ochelarii de soare.

— Drăguț! Familia ta. Se presupune că oamenii care locuiesc aici sunt jucători de baschet și foști cântăreți de muzică pop.

— Tatăl meu deține o companie.

— Okaaay! am zis. Ce fel de companie?

— Biotehnologie.

— Și unde era Daddy Warbucks în dimineața asta?

Chipul lui Noah era dubios de inexpresiv.

— Nu știu și nici nu-mi pasă, a spus el detașat.

Se uita drept în față.

— Nu suntem… apropiați, a adăugat.

— În mod evident.

L-am așteptat să detalieze, însă el și-a ridicat ochelarii de soare, ascunzându-și ochii. Era timpul să schimb subiectul.

— Mama ta de ce n-are un accent britanic?

— N-are accent *englez* pentru că e americancă.

— Oh, Doamne, serios? l-am luat eu peste picior.

L-am văzut cum zâmbește ușor. A făcut o pauză înainte de a continua.

— Mama e din Massachusetts. Și, de fapt, nu e mama mea biologică.

Noah m-a privit pieziș, ca să-mi vadă reacția. Am rămas calmă. Nu știam prea multe despre el, în afara zvonurilor despre activitățile lui extrașcolare. Dar în clipa aceea mi-am dat seama că voiam să aflu. Când mă luase de acasă în dimineața aceea, habar nu aveam la ce să mă aștept și, într-o oarecare măsură, nici acum nu știam. Dar nu mai credeam că este vorba despre cine știe ce uneltire infamă, iar asta mă făcea curioasă.

— Mama mea a murit când eu aveam cinci ani, iar Katie, aproape patru.

Dezvăluirea m-a smuls din gândurile mele. Și m-a făcut să mă simt ca o ticăloasă, după ce alesesem nu unul, ci două subiecte de conversație neplăcute.

— Îmi pare rău, am zis pe un ton plângăcios.

— Mersi, a răspuns el, uitându-se țintă la drumul luminos din fața noastră. S-a întâmplat acum multă vreme, nu mi-o amintesc cu adevărat, a adăugat Noah, însă tot trupul i s-a încordat.

Preț de un minut n-a mai spus nimic și m-am întrebat dacă ar trebui să zic eu ceva. Dar apoi mi-am amintit cum îmi spuneau toți ce rău le părea după moartea lui Rachel și cât de puțin îmi doream să aud așa ceva. Pur și simplu nu era nimic de zis. Noah m-a surprins continuând.

— Înainte să moară mama, ea, tata și Ruth (a făcut semn cu capul înapoi, înspre casă) erau foarte apropiați. Ruth a făcut liceul în Anglia, așa s-au cunoscut, și au rămas prieteni câtă vreme au studiat la Cambridge, făcând haos și organizând proteste.

Am ridicat din sprâncene.

— Ruth mi-a spus că mama mea era cea mai... entuziastă. Se lega cu lanțuri de copaci, intra prin efracție în departamentele

de studii științifice ale universității pentru a elibera animalele din laboratoare și tot așa, a spus Noah și și-a așezat o țigară între buze. Toți trei umblau și făceau asemenea lucruri împreună (lucru de neînțeles, dacă apuci să îl cunoști pe tata), iar el a convins-o cumva pe mama să-l ia de bărbat.

Țigara îi atârna între buze în timp ce vorbea și-mi atrăgea privirea precum un magnet.

— Cât timp erau încă studenți. Un ultim gest de răzvrătire sau ceva.

A aprins țigara, a deschis geamul și a tras în piept. În timp ce povestea, avea grijă să păstreze o expresie impasibilă pe sub lentilele întunecate.

— Bunicii mei n-au fost încântați. Ei proveneau dintr-o veche familie bogată, n-o simpatizaseră pe mama de la bun început și considerau că tata își distruge viitorul. Et cetera, et cetera. Dar părinții mei tot s-au căsătorit. Mama mea vitregă s-a mutat înapoi în Statele Unite, pentru a merge la facultatea veterinară, iar părinții mei au trăit o vreme *la vie bohème.* Când au avut copii, bunicii mei s-au bucurat. Kate și cu mine am venit pe lume atât de curând unul după altul, încât au sperat, cred eu, că mama își va lua concediu de maternitate de la nesupunerea civilă.

Noah a scrumat pe fâșia de autostradă din spatele nostru.

— Dar mama nu s-a potolit deloc. Ci ne-a luat cu ea oriunde s-a dus. Până când a murit. A fost înjunghiată.

Oh, Doamne!

— În timpul unui protest.

Dumnezeule!

— În ziua aceea îl convinsese pe tata să rămână acasă cu Katie, dar eu eram cu ea. Tocmai împlinisem cinci ani cu câteva zile în urmă, dar nu-mi amintesc momentul. De fapt, nu-mi amintesc mare lucru despre ea. Tata nu vrea să-i pomenească niciodată numele și o ia razna dacă vorbește altcineva despre ea, a spus Noah pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Am rămas mută. Mama lui murise, fusese ucisă, iar el fusese de față când se întâmplase. Noah a scos fumul pe nas, iar acesta s-a ridicat împrejurul lui, apoi a ieșit pe geamul deschis. Era o zi superbă, senină și fără nori. Dar, din partea mea, putea să se iște și un uragan afară. Într-o clipă, Noah se schimbase în ochii mei. Eram captivată.

— Când a auzit despre ce i s-a întâmplat mamei, Ruth s-a întors în Anglia. Acum multă vreme mi-a povestit că, imediat după moartea mamei, tata nu mai era bun de nimic. Nu se putea îngriji de noi, nu se putea îngriji pe sine. Era un dezastru, la propriu. Sigur, asta înainte să-și vândă sufletul acționarilor. Iar Ruth a rămas și s-au căsătorit, chiar dacă tata n-o merită, chiar dacă a devenit un alt om. Și iată-ne acum, o mare familie fericită.

Chipul îi era de nepătruns în spatele ochelarilor de soare, dar eu mi-aș fi dorit să-l văd. Oare mai știa cineva de la școală despre mama lui? Despre el? Atunci mi-am dat seama că Noah nu știa ce mi se întâmplase mie. Mi-am coborât ochii în poală, jucându-mă cu materialul sfâșiat de la genunchii jeanșilor. Dacă i-aș fi spus acum, ar fi putut părea că fac comparație între tragedii, ca și cum aș fi crezut că pierderea uneia dintre cele mai bune prietene e comparabilă cu pierderea unui părinte, ceea ce nu era adevărat. Dar oare ce o să creadă dacă nu spun nimic?

— Eu pur și simplu… am început. Nici măcar nu…

— Mersi, mi-a tăiat el vorba cu răceală. E în regulă.

— Nu, nu e.

— Ba e! a spus el simplu.

Și-a împins ochelarii de soare în sus, însă expresia de pe chip i-a rămas una precaută.

— Totuși, există unele avantaje în a avea un tată vândut corporațiilor.

Se comporta superficial, așa că m-am purtat la fel.

— De exemplu, să primești o mașină când împlinești șaisprezece ani?

Zâmbetul lui Noah era plin de malițiozitate.

— Katie are un Maserati.

Am clipit.

— Ba n-are!

— Are. Nici măcar n-a ajuns la vârsta la care să-și ia permis.

Am săltat o sprânceană.

— Și mașina ta? E forma ta de răzvrătire adolescentină sau ceva?

Colțul gurii lui s-a ridicat ușor într-un surâs.

— Trist, nu-i așa?

A spus-o pe un ton relaxat, însă i se citea pe chip că-l frământa ceva. Era încruntat, iar eu îmi doream nespus să întind mâna și să-l mângâi pe frunte.

— Nu cred, am zis în schimb. Cred că e o dovadă de curaj. Există multe chestii pe care le-ai putea cumpăra cu atâția bani. Să nu-i iei… dovedește moralitate.

Noah s-a prefăcut îngrozit.

— Tocmai ai ajuns la concluzia că aș fi moral?

— Cred că da.

— Ce puține știe ea, a spus el și a crescut volumul iPod-ului.

— Death Cab? am întrebat. Serios? am întrebat din nou.

— Pari surprinsă.

— Nu m-aș fi gândit că îți place formația.

— E printre puținele trupe moderne care îmi plac.

— Va trebui să-ți lărgesc gusturile muzicale, am spus.

— E prea devreme pentru amenințări, a replicat Noah în timp ce cotea pe un drum aglomerat și îngust.

Strada era înțesată de oameni ieșiți să se bucure de vremea frumoasă. Noah a parcat chiar în clipa în care cântecul se sfârșea și l-am lăsat să-mi deschidă portiera, începeam să mă obișnuiesc cu asta. Am trecut pe lângă un părculeț în care o mână de bătrâni ședeau și jucau domino. Mesele de joc erau adăpostite de corturi în dungi, iar pe un zid se vedea o uriașă pictură colorată. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

— Nu înseamnă nimic, să știi, a spus Noah ca din senin.

— Ce?

— Banii.

M-am uitat în jur, la vitrinele în mare parte prăfuite și la mașinile parcate pe stradă. A lui Noah era poate cea mai nouă dintre ele.

— Cred că tu vezi lucrurile dintr-o perspectivă oarecum deformată deoarece, știi, chiar ai bani.

Noah s-a oprit din mers și s-a uitat drept în față.

— Sunt bani de închis gura, a spus el, cu glas tăios. Pentru ca tata să nu fie nevoit să petreacă timp cu noi.

Dar apoi tonul i s-a îmbunat.

— Chiar dacă el nu mi-ar da nimic, tot aș avea fondul fiduciar pe care o să-l obțin când o să împlinesc optsprezece ani.

— Frumos. Când o să se întâmple asta? am întrebat.

Noah a reînceput să meargă.

— Pe douăzeci și unu decembrie.
— Am ratat ziua ta.
Și, din nu știu ce motiv, asta mă întrista.
— Așa e.
— Ce crezi că o să faci cu banii?
Noah a zâmbit larg.
— O să-i transform în monede de aur și o să înot în ei. Dar mai întâi, a zis el, luându-mă de mână, prânzul.

Capitolul 29

Tot trupul mi s-a încălzit sub atingerea lui în momentul în care am intrat cu Noah în restaurantul zgomotos. L-am privit din profil, în timp ce discuta cu recepționera. Cumva parcă nu mai era același om pe care îl întâlnisem cu două săptămâni în urmă. Parcă nu mai era același om care mă luase de acasă azi-dimineață. Lui Noah, Noah cel sarcastic, distant, intangibil, începuse să-i pese. Iar asta îl făcea să fie real.
M-am întrebat dacă mai știa cineva povestea lui, dar, în vreme ce eram conduși înspre o masă de lângă fereastră, am savurat preț de o clipă trecătoare gândul că eu aș putea fi singura. Apoi însă Noah m-a strâns mai tare de mână. Mi-am ridicat privirea spre el. Chipul îi devenise palid.
— Noah?
Ținea ochii strâns închiși și a început să mi se facă frică fără să știu de ce.
— Ești bine?
— Lasă-mă o secundă, a spus el, fără să deschidă ochii.
Mi-a lăsat mâna să cadă.
— Mă întorc imediat.
Noah s-a strecurat pe unde veniserăm și a dispărut afară din restaurant. Puțin zăpăcită, m-am așezat la masă și am citit meniul. Dar îmi era sete, așa că mi-am ridicat capul în căutarea unui chelner. Atunci l-am văzut.
Jude.
Se uita fix la mine pe sub borul șepcii. Era în mijlocul unui șir de oameni care așteptau să se așeze.
A pornit spre mine.

Am închis strâns ochii. Nu era real.

— Cum e să fii cea mai frumoasă fată din încăpere?

Am tresărit când am auzit glasul cu accent. Nu era al lui Noah. Și categoric nu era al lui Jude. Când am deschis ochii, un tip cu pielea albă, părul blond și ochii căprui-deschis stătea în picioare lângă masă, cu un aer serios. Era drăguț.

— Te superi dacă stau cu tine? m-a întrebat chiar în timp ce se așeza pe scaunul din fața mea.

Nu intenționa să-mi aștepte răspunsul. L-am privit cu ochii mijiți.

— De fapt, sunt aici cu cineva, am spus.

Unde era Noah?

— Oh? Un iubit?

Am făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Un prieten.

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— E un prost.

— Poftim?

— Dacă îți e doar prieten, e un prost. Nu cred că aș rezista să-ți fiu doar prieten. Apropo, eu sunt Alain.

Am pufnit. Cine era tipul ăsta?

— Din fericire, Alain, am zis, pronunțându-i intenționat greșit numele, nu prevăd că va fi o problemă.

— Nu? De ce?

— Pentru că tu tocmai plecai, a spus Noah din spatele meu.

M-am întors pe jumătate și am ridicat privirea. Noah era la doar câțiva centimetri distanță, ușor aplecat deasupra mea. Încordarea era evidentă în felul în care își ținea umerii.

Alain s-a ridicat și s-a scotocit prin buzunarul jeanșilor, de unde a scos un pix.

— În caz că te saturi de prieteni, a spus el și a mâzgălit ceva pe un șervețel, aici ai numărul meu.

L-a împins pe masă, înspre mine. Noah a întins mâna peste umărul meu și l-a luat. Alain a mijit ochii.

— Poate să hotărască singură.

Preț de o secundă Noah a rămas neclintit, cu ochii ațintiți la el. Apoi s-a relaxat și o licărire de amuzament i-a luminat privirea.

— Sigur că poate, a spus el și a ridicat o sprânceană spre mine. Deci?

M-am uitat drept la Alain.

— Locul ăla e ocupat.

El a rânjit.

— Categoric este.

Noah s-a întors spre el cu un aer mult prea degajat și i-a spus ceva în franceză. Am văzut cum expresia de pe chipul lui Alain devine din ce în ce mai neliniștită.

— Tot mai vrei să ni te alături? l-a întrebat Noah, dar Alain deja pleca.

Noah s-a așezat pe scaunul acum gol.

— Turiști, a zis el și a ridicat alene din umeri.

M-am uitat urât la el, chiar dacă nu eram furioasă. De fapt, eram calmă. Neobișnuit de calmă pentru starea mea post-halucinație. Mă bucuram că Noah se întorsese. Însă nu-l puteam lăsa să scape așa ușor.

— Ce i-ai spus?

Noah a luat meniul și mi-a răspuns în timp ce îl studia.

— Ce trebuia.

Dar eu nu m-am lăsat.

— Dacă n-ai de gând să-mi spui, atunci dă-mi numărul lui.

— I-am spus că ești la liceu, a replicat el, fără să-și ridice privirea.

— Atât?

Eram sceptică. Pe buzele lui Noah s-a ivit umbra unui surâs.

— În mare parte. Pari prea matură pentru binele tău.

Am ridicat din sprâncene.

— Tu vorbești?

El a zâmbit cu subînțeles și a pus meniul la loc pe masă. Apoi a început să se uite pe geam. Cu mintea în altă parte.

— Ce s-a întâmplat?

El a ridicat ochii către mine și mi-a zâmbit încordat.

— Nimic.

Nu l-am crezut. Atunci a apărut chelnerul, iar Noah mi-a smuls meniul din mâini și i l-a dat, turuind o comandă în spaniolă. Chelnerul a plecat către bucătărie. I-am aruncat o privire ofticată.

— Nu mă hotărâsem încă.

— Ai încredere în mine.

— Cred că nu prea am de ales.

Un surâs viclean s-a întins pe buzele lui. Am tras adânc aer în piept și, de dragul liniștii, am renunțat.

— Deci, spaniolă *și* franceză?

Noah mi-a răspuns cu un surâs lent și arogant. A trebuit să mă țin tare ca să nu mă topesc pe scaunul acoperit cu plastic.

— Mai vorbești și alte limbi? am întrebat.

— Păi, despre ce nivel de fluență discutăm aici?

— Oricare.

Chelnerul s-a întors cu două pahare goale, înghețate, și două sticle închise la culoare. Ne-a turnat băuturile de culoarea caramelului, după care a plecat. Noah a luat o înghițitură înainte de a răspunde. Apoi a zis:

— Germană, spaniolă, olandeză, mandarină și, desigur, franceză.

Impresionant.

— Zi ceva în germană, l-am îndemnat și am sorbit din băutură.

Era dulce, cu un gust iute și aromat la final. Nu eram sigură că-mi place.

— *Scheide,* a spus Noah.

M-am hotărât să mai dau o șansă băuturii.

— Ce înseamnă? am întrebat, apoi am sorbit.

— Vagin.

A fost cât pe ce să mă înec, dar mi-am acoperit gura cu palma. După ce mi-am revenit, am vorbit.

— Încântător! Asta-i tot ce știi?

— În germană, olandeză și mandarină, da.

Am clătinat din cap.

— Măi să fie, Noah, tu știi cum se spune vagin în toate limbile?

— Pentru că sunt european și deci mai cult decât tine, a zis el și a mai luat o înghițitură, străduindu-se să nu zâmbească.

Până să apuc să-l pocnesc, chelnerul ne-a adus un coș cu felii de banane prăjite, însoțite de un sos vâscos, galben-deschis.

— Mariquitas, a spus Noah. Încearcă una, o să-mi mulțumești.

Am încercat una. Și într-adevăr i-am mulțumit. Erau savuroase, cu doar o urmă de gust dulce, alături de aroma de usturoi a sosului care îmi pișcă limba.

— Doamne, că bune sunt! a zis Noah. Aș fi în stare să le trag pe nas.

Chelnerul s-a întors și ne-a încărcat masa cu mâncare. Nu recunoșteam nimic în afara orezului și a boabelor de fasole. Cele mai ciudate erau farfuriile în care se aflau un soi de găluști aurii din aluat prăjit și un vas cu o legumă albă, înecată în sos și ceapă. Am arătat spre ea.

— Manioc, a zis Noah.

Am arătat către găluștile din aluat.

— Banane prăjite.

Am arătat înspre un castron scund, plin cu ceea ce părea a fi o tocană, dar atunci Noah a spus:

— Ai de gând să arăți cu degetul ori să mănânci?

— Mi-ar plăcea doar să știu ce bag în gură înainte de a înghiți.

El a ridicat o sprânceană, iar mie mi-a venit să mă târăsc într-o văgăună și să mor. Dar, de neînchipuit, Noah a trecut peste asta. Mi-a explicat în schimb în ce consta fiecare fel de mâncare, în timp ce îmi punea vasele în față, ca să iau din ele. După ce am mâncat până când am simțit că plesnesc, chelnerul a venit cu nota de plată și a așezat-o în fața lui Noah. Ca un ecou al gestului făcut de el mai devreme cu numărul lui Alain, am tras nota de plată spre mine, în timp ce băgăm mâna în buzunar după bani. O expresie îngrozită s-a ivit pe chipul lui Noah.

— Ce faci?

— Îmi plătesc prânzul.

— Nu pricep, a spus el.

— Mâncarea costă bani.

— Genial! Dar asta tot nu explică de ce crezi că tu o s-o plătești.

— Pentru că sunt în stare să-mi plătesc singură mâncarea.

— A costat zece dolari.

— Și, ca să vezi, eu am zece dolari.

— Iar eu am un card negru American Express.

— Noah…

— Apropo, ai ceva chiar aici, a spus el, arătând maxilarul său neras.

Oh, oribil!

— Unde? Aici?

Am înșfăcat un șervețel din suportul de pe masă și am frecat locul în care părea să troneze oribila fărâmă de mâncare. Noah a scuturat din cap, așa că am frecat iar.

— E tot acolo, a spus el. Îmi dai voie?

A arătat înspre suportul pentru șervețele, apoi s-a aplecat peste masă la nivelul ochilor, gata să mă șteargă pe față ca pe un țânc mânjit cu mâncare. Ce nenorocire! Aproape am închis ochii de rușine și am așteptat să simt șervețelul pe piele.

Am simțit în schimb degetele lui Noah cum îmi ating obrazul. Mi s-a tăiat răsuflarea și am deschis ochii, apoi am clătinat din cap. Ce jenant!

— Mersi, am spus încet. Sunt complet necivilizată.

— Atunci presupun că va trebui să te civilizez eu, a zis Noah, iar eu am observat că nota de plată dispăruse.

Mi-am dat seama dintr-o privire că el o luase. Foarte șmecher! Am mijit ochii.

— Să știi că am fost avertizată în ceea ce te privește.

Cu acel zâmbet abia perceptibil care mă omora, Noah a spus:

— Și totuși ești aici.

Capitolul 30

O jumătate de oră mai târziu, Noah a condus până în dreptul intrării principale a Centrului de Reuniuni din Miami Beach și a parcat lângă bordură. Peste cuvintele PARCAREA INTERZISĂ pictate pe asfalt. I-am aruncat o privire sceptică.

— Avantajul de a fi Baby Warbucks, a spus el.

Și-a scos cheile din buzunar și s-a dus spre ușă de parcă ar fi fost clădirea lui. La naiba, probabil că și era. Înăuntru era întuneric beznă, iar Noah a căutat pe pipăite întrerupătorul și a aprins lumina.

Operele de artă mi-au tăiat răsuflarea. Erau peste tot. Acopereau fiecare suprafață. Podelele însele erau niște opere de artă, modele geografice pictate sub picioarele noastre. Pretutindeni existau lucrări complexe, formate din mai multe piese. Sculpturi, fotografii, imagini imprimate. De toate pentru toți.

— Oh, Dumnezeule!

— Da?

L-am plesnit peste braț.

— Noah, ce e ăsta?

— O expoziție înființată de nu știu ce organizație din conducerea căreia face parte mama, a răspuns el. Sunt prezentate lucrările a două mii de artiști, cred.

— Unde sunt toți?

— Expoziția se deschide abia peste cinci zile. Suntem doar noi.

Am rămas fără cuvinte. M-am întors către Noah și m-am holbat la el cu gura căscată. Părea peste măsură de încântat de sine.

— Un alt avantaj, a spus el și a zâmbit larg.

Ne-am plimbat prin labirintul expoziției, croindu-ne drum prin spațiul industrial. Nu văzusem așa ceva până atunci. Câteva dintre încăperi erau opere de artă în sine: pereți lucrați din metal contorsionat sau croșetați în întregime sub forma unei tapițerii prin care puteai trece.

M-am îndreptat spre un ansamblu sculptural, o pădure formată din piese înalte, abstracte, ce mă înconjurau. Semănau cu niște copaci sau cu niște oameni, în funcție de unghiul din care le priveai, cuprul și nichelul îmbinându-se și înălțându-se deasupra capului meu. Mă uimea amploarea lucrării, efortul pe care artistul trebuia să-l fi depus pentru a crea așa ceva. Iar Noah mă adusese aici știind că o să-mi placă la nebunie, pregătind întreaga zi pentru mine. Îmi venea să mă întorc și să-l îmbrățișez cum nu mai fusese îmbrățișat în viața lui.

— Noah?

Glasul meu s-a răsfrânt între ziduri sub forma unui ecou surd. El nu mi-a răspuns. M-am întors. El nu era acolo. Veselia pe care o simțeam s-a risipit și zumzetul slab al fricii i-a luat locul. Am pornit către peretele cel mai îndepărtat, în căutarea unei ieșiri, și atunci am simțit pentru prima dată durerea din gambe și coapse. Probabil că mergeam de ceva vreme. Întinderea uriașă a spațiului îmi înghițea pașii. Peretele era o fundătură.

Trebuia să mă întorc pe unde venisem, așa că am încercat să-mi amintesc direcția corectă. Când am trecut pe lângă copaci (sau să fi fost oameni?), am simțit cum trunchiurile lor strâmbe și fără chip se răsucesc înspre mine și mă urmăresc. Am continuat să mă uit drept înainte, chiar și atunci când ramurile s-au întins pentru a mă înșfăca. Pentru că nu se întindeau. Nu se mișcau. Nu era ceva real. Mă speriasem doar, nu era ceva real și

poate că trebuia să încep să iau pastilele când aveam să ajung acasă mai târziu.

Dacă aveam să ajung acasă mai târziu.

Am scăpat nevătămată din pădurea de metal, bineînțeles, dar apoi m-am trezit înconjurată de fotografiile enorme ale unor case și clădiri aflate în diverse stadii de degradare. Imaginile se întindeau de la podea până la tavan și parcă treceam pe lângă ele pe un trotuar adevărat. Iedera se cățăra pe zidurile din cărămidă, iar copacii se îndoiau și se aplecau în interiorul construcțiilor, uneori înghițindu-le cu totul. Și iarba parcă încolțise pe podeaua din beton a Centrului de Reuniuni. În fotografii apăreau și oameni. Trei oameni cu ghiozdane în spate, cățărându-se pe un gard de la marginea uneia dintre proprietăți. Rachel. Claire. Jude.

Am clipit. Nu, nu erau ei. Nu era nimeni. În poze nu apărea niciun om.

Aerul mă apăsa, așa că am grăbit pasul. Simțeam inima cum bate cu putere și durerea din picioare. Am trecut iute printre fotografii și am cotit brusc, în încercarea de a găsi o ieșire. Dar când m-am întors, am dat cu ochii de o altă fotografie.

Mii de kilograme de resturi din cărămidă și beton erau împrăștiate pe pământul împădurit. Era poza unei ruine, ca și cum o tornadă ar fi lovit o clădire, lăsând în urmă doar un morman de moloz și vaga senzație că sub el s-ar afla niște oameni. Imaginea îți tăia răsuflarea – fiecare rază de soare ce se strecura printre copaci arunca o desăvârșită umbră deformată asupra pământului acoperit cu zăpadă.

Apoi praful, cărămizile și razele au început să se miște. Întunericul înainta dinspre marginile câmpului meu vizual, pe măsură ce zăpada și lumina soarelui se retrăgeau, lăsând frunze moarte în urma lor. Praful s-a strâns într-un vârtej, iar cărămizile și grinzile și-au luat zborul, înălțându-se și reasamblându-se. Nu mai puteam să respir, nu mai vedeam nimic. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut, dar când am lovit podeaua, ochii mi s-au deschis brusc din pricina șocului. Însă nu mai eram în Centrul de Reuniuni.

Nu mai eram în Miami deloc. Stăteam chiar lângă azil, alături de Rachel, Claire și Jude.

Capitolul 31

Înainte

Rachel a scos harta pe care o luase de pe internet și pe care apărea un plan detaliat al clădirii. Era uriașă, dar o puteai străbate dacă aveai suficient timp la dispoziție. Planul era să intrăm pe ușa pivniței, să ne croim drum prin spațiul de depozitare de la subsol și de acolo să urcăm până la parter, ceea ce avea să ne aducă în bucătăria imensă. Apoi, o altă scară urma să ne conducă spre saloanele și cabinetele de tratament ale secției de pediatrie.

Rachel și Claire chicoteau de emoție în timp ce deschideau cu forța ușa scârțâitoare a pivniței. Poliția din Laurelton renunțase în mare parte să mai păzească locul, în afara unor notificări scrise de mântuială care anunțau că acea construcție va fi supusă demolării și care lui Rachel îi plăceau la nebunie. O mânca palma să ne treacă numele pe tabla aflată într-unul dintre saloane. Acolo stăteau deja scrise numele altor căutători de senzații tari (sau idioți, dați cu banul) care îndrăzniseră să petreacă noaptea în azil.

Claire a coborât prima treptele. Lumina camerei ei de filmat arunca umbre în subsol. Probabil că arătam la fel de speriată pe cât mă simțeam, pentru că Rachel mi-a zâmbit și mi-a promis, din nou, că totul o să fie bine. Apoi a urmat-o pe Claire.

Eu am coborât după ele până la cel mai de jos nivel al azilului și am simțit degetul lui Jude strecurându-se într-una dintre găicile de la cureaua blugilor mei. M-am cutremurat. Subsolul era plin de resturi, căci pereții din cărămidă ce stăteau să se fărâme se cojiseră și crăpaseră. Din tavan ieșeau țevi sparte, dezgolite, și existau dovezi vizibile ale infestării cu șobolani. Pe măsură ce înaintam printre rămășițele scheletice ale unor dulapuri suspendate, lanternele noastre luminau la întâmplare coloane de abur sau ceață, ceva ce în tot cazul încercam în zadar să evit.

Lipită de peretele opus al acestei porțiuni din subsol, o scară completă, cu balustradă din lemn putred, urca în spirală până la parter. Pe primul palier, după doar cinci trepte, se afla un scaun

oarecare, cu brațe și spătar înalt. Era așezat precum o stranie santinelă, care bloca accesul spre al doilea rând de trepte. *Țac.* Blițul aparatului de fotografiat al lui Rachel s-a declanșat în clipa în care a făcut o poză. Eu m-am cutremurat în haină și probabil mi-au clănțănit dinții, pentru că am auzit-o pe Claire pufnind.

— Oh, Doamne, deja a luat-o razna și nici măcar n-am ajuns încă în cabinetele de tratament!

Jude s-a grăbit să-mi sară în apărare.

— Las-o în pace, Claire! E un ger de crapă pietrele aici, jos.

Asta i-a închis gura. Rachel a dat scaunul la o parte din drum, dar sunetul picioarelor lui care au zgâriat podeaua din piatră m-a enervat la culme. Am urcat scara care gemea sub greutatea noastră. Treptele erau abrupte, păreau șubrede, așa că mi-am ținut respirația tot drumul. Când am ajuns sus, aproape că m-am prăbușit de ușurare. Acum ne aflam într-o uriașă cămară. Claire a înlăturat cu piciorul materialul izolant și gunoaiele strânse în zeci de ani, având grijă să evite porțiunile putrezite ale podelei în timp ce străbătea bucătăria instituției și cantina deschisă. *Țac*. O altă poză. M-a luat amețeala în vreme ce mă țineam după Rachel și mi-am imaginat asistente și brancardieri cu chipuri aspre, împărțind porții de terci lipsit de gust unor pacienți care salivează excesiv și tresar cuprinși de spasme, înșirați de la un capăt la altul al întinsei încăperi.

Un sistem de scripeți incredibil de mare și impunător ne-a anunțat că am intrat în holul ce ducea către primul etaj de saloane. Pârghiile care îl controlau erau în partea dreaptă, masivele contragreutăți se zăreau în spatele biroului asistentelor. Cablurile sistemului urcau pe tavan și se întindeau de-a lungul culoarului, cotind la intrarea în fiecare salon. Sistemul culmina cu uși din fier de câte patru sute cincizeci de kilograme. *Nu vă jucați cu sistemul de scripeți,* ne avertizase site-ul. Un puști care explora de unul singur azilul rămăsese captiv de partea care nu trebuie a ușilor. Trupul lui fusese găsit șase luni mai târziu.

Bineînțeles că eu n-aveam nevoie de niciun avertisment. Tata ne spusese mie și fraților mei de o mulțime de ori cât de periculoasă e vechea clădire. Înainte să treacă la dreptul penal, dăduse în judecată primăria și pe proprietarii construcției în numele familiei băiatului și ar fi trebuit să câștige. Dosarele lui dădeau pe dinafară de probe. Dar, în mod inexplicabil, juriul a

decis în defavoarea familiei. Poate au crezut că băiatul ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Poate au crezut că orașul are nevoie de un exemplu.

Dar eu nu mă gândeam decât la cum trebuie să fi fost să auzi acele uși trântindu-se, să simți reverberațiile în podeaua putrezită, în ziduri, pe măsură ce sute de kilograme de fier te despart de restul vieții tale. Cum trebuie să fi fost să știi că nimeni n-o să vină după tine. Cum trebuie să fi fost să mori de foame.

Încântarea lui Rachel și Claire a sporit în clipa în care am trecut pe lângă pârghii și pe lângă cablurile înfășurate în sfoară. *Țac.* Blițul a luminat holul adânc. Jude și cu mine mergeam unul lângă altul, pe urmele celor două, rămânând pe mijlocul culoarului. De-o parte și de alta se aflau saloanele pacienților, iar eu nici nu voiam să mă apropii de ele.

Am mers încet, iar lanterna lui Jude lumina pereții pe măsură ce înaintam înspre impenetrabila gaură neagră care se căsca în fața noastră. Când Rachel și Claire au dispărut după un colț, am grăbit pasul, îngrozită că le-aș putea pierde în labirintul holurilor. Însă Jude se oprise complet și mă trăgea ușor de talia blugilor. M-am întors. El mi-a zâmbit larg.

— Să știi că nu trebuie să ne ținem după ele.

— Mersi, dar am văzut suficiente filme de groază încât să știu că nu e cea mai bună idee să ne despărțim.

Am dat s-o pornesc din nou înainte, însă el nu mi-a dat drumul.

— Zău că nu ai de ce să-ți fie frică! E doar o clădire veche.

Înainte să-i pot răspunde, Jude m-a apucat de mână și m-a tras în spatele lui. Lanterna a luminat numărul salonului din fața noastră. 213.

— Hei, a șoptit el în clipa în care m-a târât înăuntru.

— Hei, am mormăit eu.

Jude a ridicat o sprânceană spre mine.

— Trebuie să-ți iei gândul de la locul ăsta.

Am ridicat din umeri și am făcut un pas înapoi. Piciorul mi s-a agățat de ceva și am căzut.

Capitolul 32

Am încercat să deschid ochii. Erau uzi și umflați, iar lumea în negru și albastru se învârtea împrejurul meu. Nu vedeam decât frânturi din ea. Cumva îmi era foarte cald, iar trupul îmi stătea încovrigat.

— Mara? a întrebat Noah.

Mă aflam la câtiva centimetri distanță de chipul lui. Capul îmi stătea sprijinit de umărul lui, în scobitura dintre gât și ureche. Mă purta în brațe. Nu în azil. Nici în Centrul de Reuniuni.

— Noah, am șoptit.

— Sunt aici.

M-a așezat pe scaunul din dreapta, s-a aplecat deasupra mea și mi-a dat la o parte câteva șuvițe de păr de pe față. Mâna lui a zăbovit pe chipul meu.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, cu toate că știam.

Leșinasem. Avusesem o amintire. Iar acum tremuram.

— Ai leșinat în timpul gestului meu grandios.

Vorbea relaxat, dar era evident deranjat.

— Glicemie scăzută, am mințit eu.

— Ai țipat.

M-a prins! M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Și chiar îmi părea. Nu puteam nici măcar să ies la o întâlnire fără să mă prăbușesc în mii de bucăți. Mă simțeam ca o fraieră.

— Nu ai *niciun* motiv să-ți pară rău. Niciunul.

Am zâmbit, dar era un zâmbet fals.

— Recunoaște! A fost ciudat.

Noah n-a spus nimic.

— Pot să-ți explic, am zis, în vreme ce pâcla din creierul meu se mai risipea.

Puteam să-i explic. Îi datoram asta.

— Nu-i nevoie, a spus el încet.

Am scos un hohot de râs.

— Mersi, dar aș prefera să nu crezi că asta-i reacția mea obișnuită în fața operelor de artă.

— Nu cred asta.

Am oftat.

— Atunci ce crezi? l-am întrebat, cu ochii închiși.

— Nu cred nimic, mi-a răspuns el.

Avea o voce calmă. Nu mi se părea normal ca Noah să fie atât de relaxat în privința micului meu incident. Am deschis ochii ca să mă uit la el.

— Nu ești deloc curios?

Devenisem puțin bănuitoare.

— Nu.

Noah rămăsese în picioare lângă mașină și privea drept înainte. Nu mai eram puțin bănuitoare. Ci *foarte* bănuitoare.

— De ce nu?

Pulsul mi-a luat-o la goană în timp ce așteptam răspunsul lui. Habar n-aveam ce urma să spună Noah.

— Deoarece cred că știu, a spus el și a coborât ochii spre mine. Daniel.

Mi-am masat fruntea, nefiind sigură că-l auzisem corect.

— Ce? Ce legătură are el cu…

— Daniel mi-a spus.

— Ce ți-a spus? Abia v-ați cunoscut…

Ah. *Ah*! Mi se pusese ceva la cale. De aceea Noah nu mă întrebase nici măcar o dată despre fosta mea școală. Despre vechii mei prieteni. Nicio singură întrebare legată de mutarea aici, cu toate că și el era relativ nou în Miami. Nu mă întrebase nici măcar despre rana de pe braț. Acum pricepeam de ce: Daniel îi spusese totul. Fratele meu nu mi-ar fi făcut rău intenționat, însă asta n-ar fi fost prima dată când se purta precum micul complice al mamei. Poate considerase că am nevoie de un prieten și nu crezuse că voi fi în stare să-mi găsesc singură unul. Ticălos înfumurat!

Noah a închis portiera din dreptul meu și s-a așezat la volan, dar n-a pornit mașina. Multă vreme niciunul dintre noi n-a spus nimic. Când mi-am regăsit glasul, l-am întrebat.

— Cât de multe știi?

— Destule.

— Ce fel de răspuns e ăsta?

Noah a închis ochii și, pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit vinovată. Ca să nu-i privesc chipul, m-am uitat pe geam, la cerul de culoarea cernelii. Noah mă mințise. El ar fi trebuit să se simtă vinovat.

— Știu despre… despre prietenii tăi. Îmi pare rău.

— De ce nu mi-ai spus pur și simplu? l-am întrebat încet. De ce m-ai mințit?

— M-am gândit că o să aduci vorba despre asta când o să fii pregătită.

Am ignorat vocea rațiunii și m-am uitat la el. Stătea moleșit, cu picioarele întinse în față. Își pocnea încheieturile degetelor, complet netulburat. Neclintit. M-am întrebat de ce se deranjase cu toate astea.

— Cu ce te-a mituit Daniel ca să te convingă să mă scoți în oraș?

Noah s-a întors către mine, de parcă nu-i venea să creadă.

— Ești nebună?

Nu știam ce să răspund.

— Mara, eu l-am întrebat pe Daniel, a continuat el.

Am clipit.

— De ce?

— Eu l-am întrebat *pe el.* Despre tine. După ce m-ai înjurat la sfârșitul orei de engleză. Mi te-am amintit de la… am aflat că ai un frate, am vorbit cu el și…

I-am tăiat vorba.

— Îți sunt recunoscătoare pentru ceea ce încerci să faci, dar nu trebuie să-l acoperi pe Daniel.

Expresia de pe chipul lui Noah s-a înăsprit. Felinarele de deasupra noastră îi aruncau umbrele genelor pe obraji.

— Nu-l acopăr. Tu nu voiai să discuți cu mine și nu știam…

Noah s-a oprit și s-a uitat fix la mine.

— Nu știam ce să fac, bine? Trebuia să te cunosc.

Înainte ca buzele mele să apuce să rostească vorbele „de ce?", Noah s-a grăbit să continue.

— Îți amintești ziua aia, când eram în baie?

Nu m-a așteptat să răspund.

— În momentul ăla am crezut că am pus gheara pe tine. Pentru o fracțiune de secundă, un zâmbet viclean s-a ivit pe fața lui.

— Dar pe urmă mi-ai spus că ai auzit… lucruri, despre mine, și au intrat fetele alea. Nu voiam să spună porcării despre tine. Era prima ta săptămână, pentru Dumnezeu! Nu trebuia să te confrunți cu așa ceva, mai ales când nu te cunoștea nimeni.

Am rămas fără cuvinte.

— Apoi te-am văzut în South Beach. Îmbrăcată în rochia aia. Și m-am hotărât: la dracu', simt un ticălos egoist, cui îi pasă? Toată săptămâna aceea Katie mă tachinase pentru că fusesem melancolic, iar la petrecere i-am spus că tu erai motivul. Pe urmă tu ai… fugit pur și simplu. Așa că nu. Nu-l acopăr pe Daniel. Nu știu exact ce fac, dar cu siguranță nu asta.

S-a uitat drept înainte, în întuneric.

Baia. Clubul. Mă înșelasem în toate privințele.

Sau… nu? Chestia asta putea fi doar o altă schemă. Era foarte greu să îmi dau seama ce e real. Noah și-a sprijinit capul de tetieră, iar părul lui negru și ciufulit s-a răvășit în toate direcțiile.

— Deci, se pare că sunt un idiot.

— Poate.

El a zâmbit strâmb, cu ochii închiși.

— Dar, hei, ar putea fi mai rău! Ai putea fi bolnav, ca mine.

Nu voisem s-o spun cu voce tare.

— Nu ești bolnavă, a zis cu glas ferm Noah.

Ceva dinăuntrul meu a început să se rupă în bucăți.

— Nu știi asta.

Mi-am spus să încetez, să tac din gură. N-a mers.

— Nu mă cunoști. Știi doar ce ți-a spus Daniel, iar pe el nu-l las să vadă. E ceva în neregulă cu mine.

Vocea mi s-a frânt pe măsură ce un nod mi se forma în gât, dublat de un suspin care voia să scape. Fir-ar să fie!

— Ai trecut prin…

Și atunci mi-am pierdut cumpătul.

— Nu știi prin ce am trecut, am spus, în timp ce două lacrimi fierbinți mi se rostogoleau pe obraji. Nici Daniel nu știe. Dacă ar ști, i-ar da raportul mamei și aș ajunge într-un spital de nebuni. Așa că, *te rog,* te rog nu mă contrazice când îți spun că se întâmplă ceva grav cu mine.

Am dat frâu liber cuvintelor, dar odată ce le-am rostit, am simțit că era adevărat. Puteam să iau medicamente, să merg la terapie, orice. Eram însă suficient de informată încât să știu că cei care suferă de psihoză nu pot fi vindecați, doar ținuți sub control. Și, dintr-odată, disperarea m-a copleșit.

— Nimeni nu poate să facă nimic ca să îndrepte lucrurile, am spus încet.

În sfârșit! Dar apoi Noah s-a întors către mine. Chipul îi era nefiresc de deschis și sincer și mă privea sfidător în ochi. Pulsul mi-a luat-o la goană fără voia mea.

— Lasă-mă să încerc.

Capitolul 33

Mă așteptasem la mai multe scenarii diferite după mica mea criză de isterie. Noah să-și dea ochii peste cap și să râdă de mine. Sau să facă un comentariu nesimțit, să mă ducă acasă și să mă abandoneze în fața ușii.

Reacția lui reală n-a fost niciuna dintre astea.

Întrebarea lui Noah plutea în aer. Ce să-l las să încerce? Nu știam cum să răspund pentru că nu pricepeam ce mă întreba. Dar el se uita fix la mine, în așteptare, cu cea mai firavă umbră de surâs pe buze, iar eu trebuia să fac *ceva.*

Am dat din cap că da. Părea suficient.

Când Noah a intrat cu mașina pe alee, a coborât și s-a îndreptat iute către portiera din dreapta, pentru a-mi deschide. M-am uitat lung la el, însă m-a întrerupt până să apuc să vorbesc.

— Îmi place să fac asta pentru tine. Încearcă să-ți amintești, ca să nu fiu nevoit să sprintez de fiecare dată.

De fiecare dată. M-am simțit ciudat cât am mers pe drumul pavat cu cărămidă până la ușa casei mele. Ceva se schimbase între noi.

— Vin să te iau mâine-dimineață, a zis Noah, în timp ce îmi înlătura o șuviță de păr de pe față și mi-o așeza după ureche.

Atingerea lui mă făcea să mă simt în largul meu. Am clipit apăsat și am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc.

— Dar nu e în drumul tău.

— Și?

— Și Daniel tot trebuie să meargă cu mașina până la școală.

— Și?

— Și at…

Noah și-a pus un deget pe buzele mele.

— Nu. Nu mă întreba de ce. E enervant. Vreau să vin să te iau. Atât. Asta-i tot. Așa că dă-mi voie s-o fac.

Chipul lui era atât de aproape! Atât de aproape! Concentrează-te, Mara!

— Toți o să creadă că suntem împreună.

— N-au decât, a spus el și mi-a studiat atent fața cu privirea.

— Dar…

— Dar nimic. Vreau să creadă asta.

M-am gândit la tot ce ar fi însemnat asta. Pentru că era vorba despre Noah, lumea n-avea să creadă doar că suntem împreună, ci că suntem *împreună,* împreună.

— Nu mă pricep să joc un rol, am spus în chip de explicație.

Noah și-a coborât ușor degetele pe brațul meu, abia atingându-l, apoi mi-a ridicat mâna spre gura lui. Buzele lui, incredibil de fine, mi-au atins cu delicatețe încheieturile degetelor. S-a uitat drept în ochii mei și m-a ucis.

— Atunci nu juca. Ne vedem la opt.

Mi-a eliberat mâna și s-a întors la mașina lui. Eu am rămas în prag, cu răsuflarea tăiată, în timp ce Noah se îndepărta. Mă gândeam la nesfârșit la vorbele lui. Lasă-mă să încerc. Vreau să creadă asta. Nu juca.

Între noi se înfiripa ceva. Care însă m-ar fi terminat dacă s-ar fi sfârșit. Când s-ar fi sfârșit, adică în curând, dacă era să-l cred pe Jamie. Amețită, am intrat în casă, m-am sprijinit de ușă și am închis ochii.

— Bun venit înapoi.

Chiar dacă nu-l vedeam, am simțit zâmbetul din vocea lui Daniel. Am încercat să-mi recapăt echilibrul pentru că trebuia să mă răfuiesc cu fratele meu și n-aveam de gând să-l las să scape doar pentru că mie îmi tremurau măruntaiele.

— Ai niște explicații de dat, a fost tot ce-am reușit să zic.

— Vinovat! a răspuns Daniel, dar nu părea deloc așa. Te-ai distrat?

Am scuturat din cap.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut așa ceva.

— Te-ai. Distrat?

— Nu. Despre. Asta. E. Vorba.

Zâmbetul i s-a lățit.

— Îmi place de el.

— Ce legătură are? Cum ai putut să-i spui, Daniel?

— OK, stai o secundă! În primul rând, singurul lucru pe care i l-am spus a fost motivul pentru care ne-am mutat din Laurelton.

A avut loc un accident, prietenii tăi au murit, iar noi ne-am mutat ca s-o luăm de la capăt. N-ai monopol asupra explicației ăsteia, așa că relaxează-te!

Am deschis gura ca să protestez, dar Daniel a continuat.

— În al doilea rând, e un tip de treabă.

Eram de acord cu el, dar nu voiam să fiu.

— Alții nu sunt de aceeași părere, am răspuns în schimb.

— De obicei alții se înșală.

L-am privit furioasă.

— Să trecem mai departe. Spune-mi ce s-a întâmplat. Nu omite nimic.

— După prima noastră zi de școală, m-am dus să discut cu profesoara de muzică despre studiile mele pe cont propriu și Noah era acolo. Compune, apropo, și chiar e al dracului de bun. Sophie mi-a spus că anul trecut a participat împreună cu el la câteva seri pentru muzicieni amatori.

M-am gândit la micuța, blonda, adorabila Sophie și brusc am simțit o dorință nebună să-i trag un șut în fluierele picioarelor, apoi să fug.

— Oricum, când a aflat cum mă cheamă, m-a întrebat despre tine.

M-am întors la ale mele.

— Dar eu l-am cunoscut abia în a doua zi de școală.

Daniel a ridicat din umeri.

— Cumva te cunoștea.

Am clătinat încet din cap.

— De ce ați mințit, Daniel? De ce azi-dimineață v-ați prefăcut că nu vă cunoașteți?

— Deoarece am presupus, în mod corect, aș putea adăuga, că o să-ți sară țandăra. Dar, zău, Mara, exagerezi! Abia dacă ai fost pomenită în timpul discuției noastre. Ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului vorbind despre relația dintre Kafka și Nietzsche și despre sonetele parodice din *Don Quijote.*

— Nu încerca să-mi distragi atenția cu vorbele tale deștepte. N-ar fi trebuit să umbli la cerșit de prieteni pentru mine. Nu sunt atât de jalnică.

— Nu asta am făcut. Însă chiar dacă aș fi făcut-o, ți-ai depășit deja norma de prieteni aici, în Miami? Mi-a scăpat mie ceva?

M-am încordat.

— Asta-i o replică de rahat, am spus, cu glas scăzut.

— Ai dreptate. Este. Dar tu insiști mereu ca toată lumea să te trateze normal, așa că răspunde la întrebare. *Ți-ai făcut* alți prieteni de când suntem aici?

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Spre marea ta surprindere, da.

— Pe cine? Vreau un nume.

— Jamie Roth.

— Puștiul cu ebola? Am auzit că e cam instabil.

— A fost un singur incident.

— Nu din câte am auzit eu.

Am strâns din dinți.

— Te urăsc, Daniel. Te urăsc din tot sufletul.

— Și eu te iubesc, surioară. Noapte bună.

M-am dus la mine în cameră și am trântit ușa.

•

Când m-am trezit în dimineața următoare, mă simțeam greoaie, ca și cum aș fi dormit prea mult, însă capul mă durea de parcă n-aș fi dormit deloc. Am aruncat o privire spre ceas. 7:48.

Am tras o înjurătură și m-am împleticit jos din pat, grăbindu-mă să mă îmbrac. Dar când am trecut pe lângă biroul meu, m-am oprit. O pastilă mică și albă stătea așezată pe un șervețel. Am închis ochii și am tras aer în piept. Uram gândul că trebuia s-o iau. Îl uram. Dar dezastrul petrecut la expoziția de artă mă speriase din cale-afară, ca să nu mai vorbim despre incidentul cu cada de săptămâna trecută. Și nu mai voiam s-o iau razna în fața lui Noah. Nu-mi doream decât să fiu normală de dragul lui. Al familiei mele. Al tuturor.

Înainte să mă pot gândi prea mult, am înghițit pastila și m-am repezit afară din cameră. M-am ciocnit de tata care tocmai venea de după colț și i-am zburat din mână dosarul cu burduf. Hârtiile dinăuntru s-au împrăștiat peste tot.

— Hoo, unde arde? a zis el.

— Scuze, tre’ să plec, întârzii la școală.

El s-a arătat nedumerit.

— Mașina lui Daniel nu-i aici. Credeam că nu mai e nimeni acasă.

— Mă duce un prieten, am zis, în timp ce mă aplecam ca să adun hârtiile.

Le-am ridicat și i le-am dat tatei amestecate.

— Mersi, scumpo. Ce mai faci? Nu mai apuc să te văd deloc. Prostia asta de proces.

Țopăiam de pe un picior pe altul, nerăbdătoare să-i ies în întâmpinare lui Noah înainte să se dea jos din mașină.

— Când e?

— Pledoariile inițiale, peste două săptămâni, cu o săptămână programată pe rolul instanței, a răspuns tata și m-a sărutat pe frunte. Vorbim înainte să intru în cantonament.

Am ridicat din sprâncene.

— Mă mut la un hotel ca să-mi pregătesc procesul.

— Ah!

— Dar nu-ți face griji, o să stăm de vorbă înainte să plec. Du-te! Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

L-am pupat pe obraz și am trecut în goană pe lângă el, spre holul de la intrare, aruncându-mi geanta pe umăr. Dar când am deschis cu putere ușa, Noah era deja acolo.

Acestea erau elementele din care era alcătuit Noah în acea dimineață, de jos până sus:

Pantofi: tenişi gri.

Pantaloni: tweed de culoarea cărbunelui.

Cămașă: elegantă, din material subțire, cu dungulițe, strânsă pe corp și scoasă din pantaloni. Cravată foarte subțire, legată cu un nod slab în jurul gulerului descheiat, lăsând la vedere tricoul imprimat de dedesubt.

Zile de când nu se mai bărbierise: undeva între trei și cinci.

Zâmbet de-abia schițat: înșelător.

Ochi: albaștri și nesfârșiți.

Păr: o superbă, superbă harababură.

— ’Neața, a zis el, cu glas profund și cald.

Dumnezeu să mă ajute!

— ’Neața, am izbutit eu să răspund, cu ochii mijiți.

Din cauza soarelui sau din cauza faptului că mă holbasem prea mult la el. Dați voi cu banul!

— Îți trebuie ochelari de soare, mi-a spus Noah.

M-am frecat la ochi.

— Știu.

Brusc, s-a lăsat pe vine.

— Ce faci…

În graba mea, nu-mi legasem șireturile. Mi le lega Noah. A ridicat privirea spre mine printre genele lui negre și mi-a zâmbit.

Expresia de pe chipul lui m-a topit de tot. Știam că aveam pe buze cel mai prostesc dintre rânjete, dar nu-mi păsa.

— Gata, a spus el în timp ce termina de legat șireturile pantofului stâng. Acum n-o să mai pici.

Prea târziu!

Când am intrat în parcarea școlii, am început să transpir în ciuda aerului condiționat care sufla cu putere. Nori negri umpluseră cerul pe drum, iar câțiva stropi de ploaie căzuseră deja, îndemnând o grămadă de elevi să se repeadă către porțile din față. Eram agitată (de fapt, îngrozită) pentru că urma să intru în școală împreună cu Noah. Era ceva atât de *public*!

— Pregătită? m-a întrebat el, cu un aer serios.

— Nu prea, am recunoscut.

Noah s-a arătat nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Uită-te la ei! am zis și am arătat către mulțime. Eu pur și simplu... toți o să vorbească despre asta, am încheiat.

El a schițat un zâmbet.

— Mara. Deja discută despre asta.

Replica lui nu m-a făcut să mă simt mai bine. Mi-am mușcat buza de jos.

— Acum e altceva, am spus eu. Acum scoatem totul la iveală. Intenționat. E alegerea noastră.

Și atunci Noah a spus cam singurele cuvinte care m-ar fi putut face să mă simt mai bine.

— N-o să te părăsesc. O să-ți fiu alături. Toată ziua.

A spus-o cu toată seriozitatea. L-am crezut. Nimănui nu părea să-i pese ce face Noah la Croyden, așa că nu era deloc greu să mi-l imaginez asistând la orele mele. Dar aș fi murit de rușine dacă s-ar fi ajuns la asta.

Noah și-a înșfăcat sacoul de pe bancheta din spate, l-a pus pe umeri, mi-a deschis portiera și iată-ne unul lângă altul în timp ce toate privirile se întorceau către noi. Panica m-a strâns de gât. M-am uitat la Noah ca să-i cercetez reacția. Părea... fericit. Îi *plăcea.*

— Pe tine te încântă treaba asta, am spus, nevenindu-mi să cred.

El a ridicat din sprânceană.

— Îmi place să fiu lângă tine. Și-mi place că toată lumea ne vede împreună.

Mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a tras mai aproape de el, iar neliniștea mea s-a risipit. Într-o oarecare măsură.

În timp ce ne apropiam de poartă, am observat că niște tipi o ardeau pe lângă mașinile lor, parcate lângă intrare. Când s-au întors către noi, toți aveau în comun privirea de vițel care se uită la poarta nouă.

— Frate! i-a strigat lui Noah un individ pe nume Parker, care alerga spre noi.

Noah a ridicat o sprânceană spre el. Parker m-a privit pentru prima dată de când venisem la Croyden.

— Care-i treaba?

Oamenii chiar spun asta?

— Salut, i-am răspuns.

— Deci voi doi sunteți gen…

Noah s-a uitat urât la el.

— Cară-te de aici, Parker!

— Sigur, sigur. Hei, ăăm, Kent voia doar să știe dacă mai e valabilă chestia de mâine-seară.

Noah și-a întors pe jumătate capul spre mine și a spus.

— Nu mai e.

Parker m-a privit critic.

— Nasol!

Noah s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Gata?

Parker a zâmbit cu îngâmfare.

— Da, da. Ne vedem mai târziu, a spus el și mi-a făcut cu ochiul înainte de a pleca.

— Pare… o persoană specială, am spus, în timp ce Parker se alătura din nou haitei sale.

— Nu e, a spus Noah.

Am râs până când m-a întrerupt o voce din spatele nostru.

— I-aș trage-o tare de tot.

Am mers mai departe.

— Eu i-aș trage-o și mai tare, a zis altcineva.

Sângele mi-a dat năvală în urechi, dar nu m-am uitat în spate.

— Eu i-aș trage-o așa de tare, că ăla care m-ar scoate de acolo ar deveni regele Angliei.

Când m-am întors, Noah nu mai era lângă mine. Îl țintuise pe Kent, colegul meu de la ora de algebră, de mașina lui.

— Ar trebui să te rănesc grav, i-a spus cu voce joasă.

— Frate, calmează-te!

Kent era perfect calm.

— Noah, m-am auzit spunând. Nu merită.

Noah a mijit ochii, dar, când mi-a auzit glasul, i-a dat drumul lui Kent, care și-a îndreptat cămașa, apoi și-a scuturat partea din față a pantalonilor din stofă kaki.

— Du-te să ți-o tragi, Kent! a spus Noah plecând de lângă el.

Idiotul a început să râdă.

— Oh, așa o să fac!

Noah s-a răsucit ca un vârtej și am auzit inconfundabilul sunet scos de pumnul care lovește fața cuiva. Kent era pe jos, ținându-se cu mâinile de nas. Când a dat să se ridice, Noah i-a spus:

— Eu n-aș face-o. Pot să te rup în bătaie și dacă ești căzut la pământ. Pot!

— Mi-ai spart nasul!

Sângele șiroia pe cămașa lui Kent, iar mulțimea formase un mic cerc în jurul nostru. Un profesor a despărțit gloata și a strigat.

— În biroul directorului ACUM, Shaw!

Noah nu l-a luat în seamă și s-a îndreptat către mine, peste măsură de calm. Și-a pus mâna nevătămată pe mijlocul meu, moment în care picioarele au amenințat să mi se înmoaie de tot. A sunat de intrare, iar eu m-am uitat la Noah, care s-a aplecat și mi-a atins ușor urechea cu buzele.

Cu gura în părul meu, mi-a șoptit:

— A meritat!

Capitolul 34

Profesorul stătea la câțiva metri distanță.

— Nu glumesc, Shaw! Nu-mi pasă al cui copil ești, te duci în biroul domnului doctor Kahn.

Noah s-a retras ușor și mi-a studiat chipul.

— Te descurci?

Am dat din cap că da. Ochii lui au mai stăruit asupra mea preț de câteva clipe, după care m-a sărutat în creștetul capului și a plecat agale.

După un moment de uimire, m-am adunat și am trecut singură printre șirurile de priviri. Am ajuns la ora de engleză chiar înainte ca doamna Leib să-și înceapă lecția. Ne spunea încă o dată ce așteptări are de la lucrările de la sfârșitul trimestrului, însă eu eram cea la care era atentă toată clasa. Priviri furișe erau aruncate peste umăr, bilețele circulau în lanț printre bănci, iar eu mă ascunsesem pe scaunul meu, încercând în zadar să mă fac una cu plasticul tare. Mă gândeam la Noah, aflat acum în biroul directorului, care dădea socoteală pentru cavalerismul lui. Pentru că făcuse paradă de forța lui. Orice ar fi fost, îmi plăcuse. Chiar dacă nu voiam s-o recunosc.

Noah și-a făcut apariția la jumătatea cursului de engleză, iar în secunda în care l-am văzut, un zâmbet ridicol mi-a transformat chipul. La sfârșitul orei, mi-a luat geanta și și-a aruncat-o pe umăr în timp ce ne îndreptam către ușă.

— Ce s-a întâmplat în biroul doctorului Kahn? l-am întrebat.

— Pur și simplu am stat acolo și m-am holbat la el vreme de cinci minute, iar el a stat și s-a holbat la mine vreme de cinci minute. Pe urmă mi-a cerut ca în timpul celor două zile de suspendare să încerc să învăț cum să mă joc frumos cu ceilalți și m-a trimis la plimbare.

Mi-a căzut fața.

— Ești suspendat?

— După examene, a răspuns el, nepăsător.

Pe urmă a zâmbit larg.

— Cu asta mă aleg pentru că ți-am apărat onoarea.

Am râs.

— Bătaia nu a fost pentru mine. A fost felul tău de a-ți marca teritoriul, am spus.

Noah a deschis gura ca să zică ceva, dar l-am întrerupt.

— Să zicem așa, am încheiat eu.

El a rânjit.

— Nici nu confirm, nici nu neg afirmația ta.

— Să știi că nu trebuia.

Noah a ridicat alene din umeri și s-a uitat drept înainte.

— Am dorit s-o fac.

— Chestia asta o să-ți strice notele sau ceva?

— Media mea perfectă? Mă îndoiesc.

M-am întors încet către el, chiar în clipa în care ajunsesem la ușa sălii în care făceam ora de algebră.

— Perfectă?

Noah mi-a zâmbit cu înfumurare.

— Și tu care credeai că sunt doar un frumușel.

De necrezut!

— Nu pricep. Tu nu iei niciodată notițe. N-ai niciodată cărțile cu tine.

El a ridicat din umeri.

— Am o memorie bună, a spus, tocmai când Jamie se apropia, gata să intre la ora de algebră. Salut, i-a zis Noah.

— Bună, a răspuns Jamie, apoi mi-a aruncat o privire în timp ce trecea pe lângă noi.

Nu știu dacă Noah a observat reacția lui Jamie, dar n-a pomenit nimic despre asta.

— Ne vedem după? m-a întrebat.

Gândul ăsta m-a însuflețit.

— Da, i-am zâmbit eu și am intrat în clasă.

Jamie era deja în banca lui, așa că m-am așezat alături și mi-am lăsat geanta să cadă cu o bufnitură pe podea.

— S-au schimbat multe de când te-am văzut ultima oară, a spus el, fără să se uite la mine.

M-am hotărât să-l fac să muncească pentru informații.

— Știu, am răspuns cu un oftat teatral de exasperare. Nici nu pot să-ți spun cu câtă groază aștept examenele.

— Nu la asta eu mă refeream.

— De ce îmi vorbești ca Yoda în dimineața asta?

— Tu de ce eviți subiectul zilei? m-a întrebat Jamie, în timp ce colora pătrățele de pe foaia lui de matematică pentru a forma o imagine foarte ciudată a unui dragon scuipător de foc, cu un braț omenesc.

— Nu-l evit, pur și simplu nu-i nimic de zis.

— Nimic de zis! Fata cea nouă și singuratică o arde brusc cu cel mai sexy băiețaș din Croyden și există un caiet cu desene pornografice ale lui Shaw care zugrăvește această improbabilă relație? „Nimic de zis” pe naiba!

Jamie refuza în continuare să mă privească. M-am aplecat și i-am șoptit:

— Nu există niciun caiet cu desene pornografice. A fost o șmecherie.

El și-a întors în sfârșit ochii spre mine și a ridicat o sprânceană.

— Totu-i o înșelătorie?

Eu am strâns din buze, mi le-am mușcat, apoi am zis:

— Nu chiar.

Nu știam sigur cum să explic cele petrecute ieri între mine și Noah. Nu știam sigur nici măcar dacă voiam să le explic. Jamie s-a întors la foaia lui cu pătrățele.

— Ei bine, la un moment dat va trebui să-mi explici și mie foarte încet, ca să înțeleg.

Anna mi-a întrerupt șirul gândurilor înainte să apuc să răspund.

— Cât timp îi dai, Aiden?

Aiden s-a prefăcut că mă studiază în timp ce vorbea cu ea.

— Până la sfârșitul săptămânii ăsteia, dacă se lasă. Altfel s-ar putea să reziste încă vreo două săptămâni.

— Te roade invidia? am întrebat calm, deși în sinea mea fierbeam de furie.

— Pentru ce o să înduri după ce Noah o să termine cu tine? a replicat Anna și a zâmbit malițios. Te rog! Dar tipul este grozav la pat, mi-a șoptit ea. Deci bucură-te cât mai poți.

Anna s-a așezat la locul ei, domnul Walsh a intrat în sală, iar eu am rămas să clocotesc în tăcere pe scaunul meu, în timp ce apăsam foarte, foarte tare cu creionul pe hârtie. Mi se acrea stomacul la gândul că Anna obținuse acea informație anume despre Noah. Jamie îmi spusese că cei doi fuseseră împreună. Dar asta nu trebuia să însemne că…

Voiam și nu voiam să aflu.

Când a sunat de ieșire, m-am ridicat de la locul meu și o altă fată din clasă, Jessica, m-a înghiontit când a trecut pe lângă mine. Care era problema ei? Mă durea brațul, așa că mi l-am masat înainte de a-mi lua manualul și caietul de pe bancă. În timp ce mă îndreptam către ușă, cineva mi le-a răsturnat din mâini. M-am răsucit numaidecât, însă nimeni din preajma mea nu părea vinovat.

— Ce naiba? am mormăit în barbă și m-am aplecat să-mi ridic lucrurile.

Jamie s-a lăsat pe vine alături de mine.

— Zăpăcești însăși orânduirea societății Croyden.
— Despre ce vorbești?
Mi-am îndesat lucrurile în geantă cu mai multă forță decât era nevoie.
— Noah te-a adus cu mașina la școală.
— Și ce dacă?
— Noah nu aduce pe nimeni cu mașina la școală.
— Și ce dacă? am întrebat, din ce în ce mai enervată.
— Se comportă ca și cum ar fi iubitul tău. Ceea ce le face un pic geloase pe fetele pe care le-a tratat ca pe niște prezervative.
— Prezervative? am întrebat, nedumerită.
— Folosite o dată și apoi aruncate.
— Ce grosolan!
— Așa e el.
N-am luat în seamă replica, știind că nu voi avea câtuși de puțin succes pe subiectul ăsta.
— Deci ce vrei să spui? Că eram invizibilă, iar acum am devenit o țintă?
Jamie și-a lăsat capul într-o parte și a râs.
— Oh, n-ai fost niciodată invizibilă!
Când am ieșit din clasă, Noah mă aștepta. Jamie ne-a ocolit fără niciun cuvânt și a plecat spre următoarea oră. Noah nici măcar n-a observat.
Ploaia cădea pieziș, pe sub arcada ce acoperea aleea, însă el tot a luat-o pe afară, fără să-i pese că se udă. De îndată ce ne-am îndepărtat suficient încât să nu mai fim auziți, nu m-am putut abține să pun întrebarea care mă îngrețoșa încă de la ora de algebră. Am ridicat ochii spre Noah.
— Anul trecut ai fost împreună cu Anna, nu?
Expresia lui de încântare s-a transformat într-una de dezgust.
— N-aș folosi tocmai cuvântul „împreună”.
Așadar, Jamie avusese dreptate.
— Ce grosolan! am bombănit eu.
— N-a fost așa groaznic, a spus Noah.
Îmi venea să mă dau cu capul de arcada din cărămidă.
— Nu vreau să aud așa ceva, Noah.
— Păi ce vrei să auzi?
— Că Anna are solzi pe sub uniformă?
— N-aș avea de unde să știu.

Mi-a săltat inima de bucurie, dar am încercat să par doar puțin curioasă.

— Serios?

— Serios, a spus el pe un ton amuzat.

— Deci, ăăă, ce s-a întâmplat? am întrebat cât se poate de nonșalant.

Noah a ridicat dintr-un umăr.

— Anna pur și simplu s-a agățat de mine anul trecut, iar eu am suportat-o până când hidoșenia generală a caracterului ei și incapacitatea mea de a-i pricepe limbajul imbecil au ajuns să fie prea mult.

Era încă prea devreme ca să sărbătoresc.

— Ea spune că ești grozav la pat, am zis, prefăcându-mă atentă la șuvoiul de apă ce se revărsa din burlanul aflat lângă dulapuri.

Dacă Noah mi-ar fi văzut chipul, acesta m-ar fi dat de gol.

— Ei bine, asta-i adevărat, a spus el.

Minunat!

— Dar ea n-are cum să știe din proprie experiență.

Chiar în clipa aceea, Noah mi-a ridicat bărbia, astfel încât să mă întorc cu fața spre el.

— Măi să fie, Mara Dyer!

Mi-am mușcat buza și m-am uitat în jos.

— Ce?

— Nu-mi vine să cred, a spus el pe un ton sceptic.

— Ce?!

— Ești geloasă.

I-am auzit zâmbetul din voce.

— Nu, am mințit eu.

— Ba *ești*! Te-aș asigura că n-ai de ce să-ți faci griji, dar cred că îmi cam place treaba asta.

— Nu sunt geloasă! am insistat eu, cu obrajii arzându-mi sub atingerea degetelor lui Noah.

M-am retras și m-am lipit cu spatele de dulapul meu. Noah a ridicat o sprânceană.

— Atunci de ce-ți pasă?

— Nu-mi pasă! Doar că Anna e atât de… *rău-mirositoare,* am spus eu, uitându-mă tot în pământ.

În cele din urmă mi-am adunat curajul să ridic ochii către el. Noah nu zâmbea.

— De ce o lași să spună că s-a culcat cu tine?

— Pentru că eu nu dau din casă, a răspuns el și s-a aplecat ușor pentru a mă privi în ochi.

I-am întors spatele și am deschis ușa dulapului.

— Atunci oricine poate să spună că a făcut orice cu tine, am zis eu către interiorul întunecat.

— Asta îți rănește sentimentele?

A pus întrebarea cu glas scăzut, din spatele meu.

— Eu n-am sentimente, am replicat, cu nasul în dulap.

Mâna lui Noah s-a ivit pe dulap lângă mine și am simțit cum se apleacă spre spatele meu. Aerul era încărcat din pricina tensiunii dintre noi.

— Sărută-mă, mi-a spus el simplu.

— Poftim?

M-am răsucit și m-am trezit la doar câțiva centimetri de el. Sângele îmi era incandescent pe sub piele.

— M-ai auzit, a spus Noah.

Am simțit privirile fixe ale celorlalți elevi. Îi vedeam cu coada ochiului, îngrămădiți pe aleea acoperită, așteptând să stea ploaia. Se holbau la silueta înaltă a lui Noah, care stătea aplecat peste mine, cu mâna lipită de metalul de lângă urechea mea. Nu s-a apropiat. Nu mi-a cerut nimic, ci a așteptat să fac eu următoarea mișcare. Însă chiar în timp ce chipul îmi ardea sub ochii lui și ai celorlalți, restul elevilor au început să dispară unul câte unul. Și nu vreau să spun că au plecat. Au *dispărut.*

— Nu-mi plac sărutările, am trântit-o eu și mi-am întors brusc privirea înapoi spre Noah.

A zâmbit firav.

— Oh?

Am înghițit cu greu și am dat din cap.

— Este o prostie, am spus, uitându-mă după mulțimea de mai devreme.

Nu mai era. Dispăruse.

— E o prostie ca o persoană să-și bage limba în gura alteia. Și e scârbos.

Frumos fel de a-mi folosi vocabularul dobândit la ora de engleză avansată. Mara protestează prea mult.

Colțurile ochilor lui Noah s-au încrețit, dar nu pentru că râdea de mine. El și-a trecut mâna liberă prin păr, răsucindu-l, însă câteva șuvițe tot i-au căzut înapoi pe frunte. Apoi nu s-a mai

mișcat. Era atât de aproape! I-am inspirat parfumul: ploaie, sare și fum.

— Ai mai sărutat mulți băieți până acum? m-a întrebat încet.

Întrebarea m-a făcut să mă concentrez. Am ridicat o sprânceană.

— Băieți? Asta-i o presupunere.

Noah a râs, cu glas profund și aspru.

— Fete, atunci?

— Nu.

— Nu multe fete? Sau nu mulți băieți?

— Niciuna, nici alta, am răspuns.

Lasă-l pe el să priceapă ce-o vrea.

— Câți?

— De ce…

— Îți iau cuvintele astea. Nu mai ai voie să le folosești. Câți?

Obrajii mi s-au îmbujorat, însă vocea îmi era calmă când am răspuns:

— Unul.

Auzind asta, Noah s-a apropiat de mine, cât pe ce să mă atingă, cu mușchii încordați. Apropierea asta mă amețea și am început să mă îngrijorez, pe bună dreptate, că s-ar putea să-mi explodeze inima. Poate că Noah nu-mi cerea nimic. Poate că pe mine nu mă deranja. Am închis ochii și am simțit cum barba lui, nerasă de azi-dimineață, îmi atinge ușor maxilarul, iar buzele lui îmi șoptesc la ureche cum nu se poate mai încet:

— Nu te-a sărutat cum trebuie.

Capitolul 35

Buzele lui Noah mi-au apăsat ușor obrazul și au zăbovit acolo. Ardeam! Când am deschis ochii, iar respirația mi-a revenit la ritmul normal, Noah deja nu mai era în fața mea. Stătea agățat cu nonșalanță de arcada din colțul dedicat dulapurilor, așteptându-mă să-mi iau lucrurile pentru ora de arte plastice.

A sunat de intrare.

Eu rămăsesem acolo. Încă simțeam urma buzelor lui pe obraz. Încă mă holbam la el ca o idioată. Surâsul lui s-a transformat într-un zâmbet trufaș.

Am închis ochii, am tras adânc aer în piept, mi-am adunat toată demnitatea care îmi mai rămăsese, apoi am trecut drept pe lângă el, având grijă să mă feresc de ploaia care bătea pe sub arcade. Mă bucuram că urma ora de arte plastice. Aveam nevoie să mă relaxez, să-mi controlez nivelul stresului, așa cum mă sfătuise doamna doctor Maillard. Iar Noah era imposibil de ignorat. Când am ajuns la ușa clasei, i-am spus că ne vedem mai târziu.

El s-a încruntat în timp ce alți elevi treceau pe lângă noi.

— Dar am oră de studiu.

— Atunci du-te și învață.

— Dar vreau să mă uit la tine cum desenezi.

Am închis ochii și mi-am masat fruntea. Era imposibil!

— Nu mă vrei acolo? m-a întrebat el.

Am deschis ochii. Noah părea abătut și adorabil.

— Îmi distragi atenția, i-am spus eu sincer.

— N-o să ți-o distrag. Promit! mi-a zis el. O să-mi iau niște creioane și o să desenez în liniște. Singur. Într-un colț.

Nu m-am putut abține să zâmbesc, iar Noah a profitat de ocazie. A trecut ca o săgeată drept pe lângă mine și a intrat în clasă. Eu m-am îndreptat calmă către o bancă aflată în colțul îndepărtat al încăperii. M-a urmărit cu privirea cât m-am așezat pe scaun, apoi mi-am scos creionul cu mină de grafit și cărbunele.

Eu nu l-am luat în seamă și m-am relaxat. Mi-am deschis caietul și am întors în grabă paginile pline cu imaginile lui Noah, iar suplinitoarea și-a dres glasul.

— Bună, copii! Sunt doamna Adams. Doamna Gallo a avut o urgență în familie, așa că o să-i țin eu locul pentru ziua de azi.

Cu bretonul scurt și ochelarii ei, doamna Adams părea o copilă de doisprezece ani. Și vorbea tot așa. Când a făcut prezența și a strigat numele unui coleg absent, Noah a ridicat iute mâna. L-am privit cu precauție. După ce suplinitoarea a terminat de strigat catalogul, Noah s-a ridicat în picioare, complet nestingherit, în timp ce capetele se întorceau pentru a-l urmări cum merge în fata clasei.

— Ăăm…

Doamna Adams s-a uitat în mapa ei.

— Ibrahim Hassin?

Noah a dat din cap. Muream.

— Ce faci? l-a întrebat ea.

El avea un aer derutat.

— Nu v-a spus doamna Gallo? Azi ar fi trebuit să începem să lucrăm cu modele vii.

Nu, eram supusă torturii.

— Oh, ăăm, eu nu…

— E adevărat, a ciripit o fată îmbrăcată în uniformă de majoretă.

Brittany cred că o chema.

— N… Ibrahim trebuia să pozeze primul. Așa a zis doamna Gallo.

Un cor de murmure și mișcări aprobatoare din cap au susținut afirmația lui Brittany.

Doamna Adams părea fâstâcită și oarecum neajutorată.

— Ăăă, cred că e OK. Știți ce aveți de făcut?

Noah i-a aruncat un zâmbet superb în timp ce trăgea un scăunel spre mijlocul camerei.

— Categoric, a spus el.

S-a așezat, iar eu mi-am coborât ochii spre foaia goală, simțindu-i permanent privirea ațintită către mine.

— Ăăm, stai așa… a spus suplinitoarea, cu o urmă de disperare în voce.

Privirea mi-a țâșnit spre partea din față a clasei. Noah tocmai își descheia cămașa. Sfinte Dumnezeule!

— Chiar nu mă simt în largul meu…

El și-a slăbit nodul cravatei. Colegele mele râdeau pe înfundate.

— Oh, Doamne!

— Sfinte *Sisoe*!

— Bun! Atât de bun!

Noah și-a ridicat marginea tricoului. Adio, demnitate! Noah nu dădea niciun semn că le-ar auzi pe fete. Mi-a surprins privirea și mi-a aruncat un zâmbet viclean.

— D-domnule Hassin, te rog să te îmbraci la loc, a bâiguit doamna Adams.

Noah s-a oprit, lăsându-i pe toți să se bucure încă o clipă de priveliște, apoi și-a pus la loc tricoul și cămașa elegantă. Și-a încheiat greșit toți nasturii și și-a lăsat manșetele desfăcute.

Doamna Adams a răsuflat zgomotos.

— OK, copii, treceți la treabă!

Ochii lui Noah erau ațintiți asupra mea. Am înghițit în sec. Faptul că stătea într-o sală plină de oameni, dar se uita doar la mine, era copleșitor. Ceva s-a schimbat în ființa mea când am simțit intimitatea dintre noi, în timp ce ne priveam ochi în ochi printre zgomotele a douăzeci de creioane care zgâriau hârtia.

I-am accentuat umbrele feței. I-am estompat curbura gâtului și i-am întunecat buzele ispititoare, în timp ce lumina îi scotea în evidență linia dreaptă a maxilarului, pe fundalul cerului înnorat de afară. N-am auzit soneria. Nu i-am auzit pe ceilalți elevi ridicându-se și ieșind din sală. Nici măcar n-am observat că Noah nu mai stătea pe scaun.

I-am simțit degetele pe spatele meu.

— Hei, mi-a spus el.

Avea o voce foarte blândă.

— Hei, i-am răspuns.

Am rămas aplecată ocrotitor asupra foii, dar m-am întors pe jumătate ca să-l privesc în ochi.

— Îmi dai voie?

Nu-l puteam refuza, dar n-am răspuns. M-am dat la o parte ca să poată vedea. L-am auzit trăgând aer în piept. Multă vreme niciunul dintre noi n-a spus nimic. Apoi:

— Așa arăt eu?

Chipul lui era de nepătruns.

— Așa te văd eu.

El a tăcut.

— E doar felul în care te-am văzut în acel moment, am spus.

Noah tăcea în continuare. M-am foit stânjenită.

— Dacă te-ai uita la desenele tuturor celorlalți, ai vedea că sunt complet diferite, am adăugat.

Noah încă se uita fix la desen.

— Nu e chiar *atât* de rău, am zis și am dat să închid caietul de desen.

El m-a oprit.

— Nu, a spus cu glas scăzut, abia auzit.

— Nu?

— E perfect.

Încă se holba la el, dar părea… distant. Am închis caietul și l-am băgat în geantă. Când am ieșit din clasă, el m-a prins de încheietura mâinii.

— Pot să-l iau? m-a întrebat.

Am ridicat o sprânceană.

— Desenul?

— Oh! am spus. Sigur.

— Mulțumesc, mi-a răspuns el, cu un zâmbet pe buze. Ar fi o dovadă de lăcomie din partea mea să-ți cer unul cu tine?

— Un autoportret? am întrebat.

Noah mi-a zâmbit drept răspuns.

— N-am mai făcut așa ceva de o veșnicie, am zis eu.

— Atunci a venit momentul.

Am cântărit ideea. Ar fi trebuit să mă desenez fără ajutorul unei oglinzi, având în vedere că în ultima vreme vedeam oameni morți în ele. Am ridicat evaziv din umeri în direcția lui Noah, apoi m-am concentrat asupra picăturilor de ploaie ce cădeau de pe acoperișul din stuf al colibei polineziene.

Am auzit un bâzâit dinspre buzunarul lui Noah. El și-a scos telefonul și a ridicat din sprânceană.

— E totul OK?

— Mmm, a murmurat el, cu ochii la telefon. E fratele tău.

— Daniel? Ce vrea?

— De fapt, e Joseph, a spus Noah, tastând ceva drept răspuns. Și vrea să-mi ofere un pont despre niște acțiuni.

Am cea mai ciudată familie. Noah și-a băgat telefonul la loc în buzunar.

— Hai să mâncăm la sala de mese, a spus el ca din senin.

— OK.

— N-am fost tocmai… stai așa, ce-ai zis?

Părea derutat.

— Dacă vrei să mergem, putem să mergem.

Noah a ridicat o sprânceană.

— A fost mai ușor decât mă așteptam. Probabil că trupul meu ți-a pervertit bunul-simț.

Am oftat.

— De ce insiști să mă faci să te urăsc?

— Nu te fac să mă urăști. Te fac să mă iubești.

Blestemat să fie pentru că avea dreptate.

— Așadar cedezi? m-a întrebat el. Așa, pur și simplu?

Am început să merg.

— Cât de mult s-ar putea înrăutăți situația după tot ce s-a mai întâmplat azi?

Noah s-a oprit.

— Înrăutăți?

— Să se holbeze toată lumea la tine și să se întrebe ce fel de ghidușii a mai făcut vaginul tău nu e atât de încântător pe cât s-ar putea crede.

— Știam eu! a spus simplu Noah.

Încă mă ținea de mână. Mi-o simțeam mică și caldă în a lui.

— Știam eu că așa o să se întâmple, a repetat el.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte.

— Pot să suport.

— Dar n-ar trebui să fii obligată, a zis Noah, umflându-și nările. Am vrut să le arăt că tu ești altfel. De aia... Dumnezeule! a spus el în șoaptă. De aia s-au întâmplat toate. Pentru că ești altfel, a continuat ca pentru sine.

O umbră i-a întunecat chipul și a rămas tăcut în timp ce mă privea cu atenție. Mă studia. Nu mai pricepeam nimic, dar n-am apucat să-l întreb despre ce vorbește, căci expresia i s-a schimbat. Și-a retras mâna dintr-a mea.

— Dacă ți se fac zile fripte din cauza asta...

Fără să mă gândesc, i-am luat mâna înapoi.

— Atunci o să-mi pun chiloțeii de fată mare și o să îndur.

Am arătat spre cantină.

— Mergem?

Tot restul drumului Noah n-a mai spus nimic, iar eu am meditat la ce spusesem. Lumea avea să creadă că sunt o desfrânată. Probabil credea deja asta. Și chiar dacă Noah era diferit (părea diferit) de persoana în legătură cu care mă avertizase Jamie, asta nu însemna că relația dintre noi nu se putea termina și mâine. Oare merita? Reputația lui nu părea să-l deranjeze pe Daniel și speram că Jamie și cu mine vom rămâne totuși prieteni. Iar pentru moment îl aveam pe Noah.

Am hotărât că asta era îndeajuns.

Când am ajuns la cantină, încă ne țineam de mână. Noah mi-a deschis ușa și atunci am înțeles de ce numea acea încăpere „sală de mese”. Tavanul era înalt cât al unei capele, iar pe toată lungimea spațiului se întindeau arcade cu ferestre înalte cât tot peretele. Albul impecabil al zidurilor contrasta cu podele lustruite din lemn de nuc. Nimic nu putea fi mai departe de noțiunea de „cantină”.

— Vrei să ne așezăm undeva anume? m-a întrebat Noah.

Am cercetat din priviri încăperea aglomerată, plină de elevi îmbrăcați în uniforma Academiei Croyden.

— Glumești, nu-i așa?

Noah m-a condus prin sală ținându-mă de mână și, pe măsură ce înaintam, privirile se întorceau pentru a ne urmări. A dat cu ochii de un cunoscut aflat tocmai în fundul sălii și i-a făcut cu mâna, iar persoana respectivă i-a răspuns cu același gest.

Era Daniel. Fratele meu a făcut ochii mari de uimire și la masa lui s-a lăsat tăcerea în timp ce eu și Noah ne croiam drum printre scaune pentru a ajunge la el.

— Dumnezeule, asta-i surioara mea în persoană! Aici, chiar la cantină!

— Taci din gură!

M-am așezat lângă Noah și mi-am scos prânzul, prea jenată ca să mă uit la ceilalți elevi de a douăsprezecea așezați la masă.

— Văd că ai scos-o la joacă pe Mara cea posacă. Îți mulțumesc pentru asta, Noah.

Noah a ridicat mâinile ca pentru a se apăra. Daniel și-a dres vocea.

— Deci, Mara.

Mi-am ridicat ochii din sendviș.

— Ei sunt colegii mei, a continuat fratele meu. Lume, lume, ea e sora mea Mara.

Mi-am luat inima în dinți și m-am uitat împrejurul mesei. N-am recunoscut-o decât pe Sophie. Noah s-a strecurat pe un scaun din fața fratelui meu, iar eu lângă el, vizavi de Sophie.

— Bună, i-am spus.

— Bună, mi-a răspuns ea și mi-a zâmbit în timp ce mesteca.

Și-a înghițit îmbucătura, apoi m-a prezentat celorlalți din grup. Noah și fratele meu sporovăiau de zor, prietenii lui Daniel erau incredibil de amabili și, după doar câteva minute, Sophie mă făcea să râd atât de tare că îmi dădeau lacrimile. Când mi-am tras sufletul, Noah s-a uitat în ochii mei, m-a luat de mână pe sub masă și mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu.

Eram fericită. Mai mult decât orice pe lume, îmi doream să dureze.

Capitolul 36

Examenele au fost crunte, așa cum mă așteptam. Trecusem cu brio de istorie și de lucrarea la engleză, nu mă făcusem de rușine la algebră, dar eram îngrozită de testul la spaniolă, penultimul pentru mine.

Noah a încercat să învețe cu mine în prima zi din săptămâna examenelor, dar a eșuat lamentabil ca profesor. Am sfârșit prin a azvârli cu notițele în el după doar zece minute. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Jamie! Cu el am învățat ore întregi în fiecare zi, iar la sfârșitul săptămânii ajunsese să-mi explice algebra în spaniolă. El era senzațional, iar eu mă simțeam la fel de senzațional, în ciuda stresului. După ultima săptămână de tratament cu Zyprexa, coșmarurile încetaseră, halucinațiile dispăruseră, iar eu am intrat la ora de spaniolă pregătită, dar emoționată.

Examenul oral ar fi trebuit să meargă fără hopuri. Ni se dăduse o listă de subiecte și trebuia să putem vorbi despre oricare dintre ele, la modul poetic, dar corect din punct de vedere gramatical și al pronunției, până când Morales avea să fie mulțumită. Și, firește, în clipa în care Jamie și cu mine am intrat în clasă, profesoara a pus ochii pe mine.

— Donșoară Dee-er, a rânjit ea.

Întotdeauna îmi pronunța numele greșit și în engleză. Enervant!

— Tu urmezi.

Mi-a făcut semn să trec la tablă.

Jamie mi-a aruncat o privire încurajatoare în timp ce treceam pe lângă banca lui. În timp ce încercam în zadar să-mi potolesc răsuflarea, mi-am târât picioarele până în fața clasei. Morales îmi prelungea chinul mutându-și hârtiile de colo până colo, scriind în caietul ei și altele asemenea. Eu mă pregăteam sufletește pentru atacul sălbatic ce avea să urmeze și mă foiam dintr-o parte în alta.

— Cine a fost Pedro Arias Dávila?

Am încetat cu foiala. Ăsta nu era unul dintre subiectele pentru examen. Dávila nici măcar nu fusese pomenit la oră. Voia să mă pice. Mi-am ridicat privirea înspre Morales, care stătea singură

în primul rând, cu trupul îndesat fără jenă într-un scaun de elev. Era pregătită să ucidă.

— N-avem toată ziua la dispoziție, donșoară Dee-er, a spus ea și a bătut cu unghiile lungi în suprafața metalică a băncii.

Am simțit în vene furnicăturile victoriei. Anul trecut urmasem cursul de istorie universală și, întâmplător, lucrarea mea de final fusese despre Panama în secolul șaisprezece. Care erau șansele? Am considerat că e un semn.

— Pedro Arias Dávila a condus prima călătorie importantă a spaniolilor în Lumea Nouă, am răspuns eu într-o spaniolă fără cusur.

Habar n-aveam cum reușisem și mă luase amețeala. Toți cei din clasă se holbau la mine. Am făcut o pauză pentru a reflecta asupra geniului meu, apoi am continuat.

— El a participat ca soldat la războaiele din Granada, Spania și Africa de Nord. Regele Ferdinand al II-lea l-a numit lider al expediției în 1514.

Mara Dyer dă lovitura! Morales a intervenit cu glas calm și rece:

— Poți să iei loc, donșoară Dee-er.

— N-am terminat.

Nu-mi venea să cred că spusesem cu adevărat așa ceva. Preț de o secundă am fost gata să mă reped spre cea mai apropiată bancă. Dar vedeam cum Morales își pierdea iute cumpătul și un fior de încântare mi s-a scurs prin vene. Nu m-am putut abține.

— În 1519, el a întemeiat orașul Panama. A luat parte la acordul cu Francisco Pizarro și Diego de Almagro care a permis descoperirea actualului stat Peru.

Ia de-aici, Morales!

— Stai jos, donșoară Dee-er!

Morales a început să se enerveze și să semene tot mai tare cu un personaj din desene animate. Peste încă treizeci de secunde avea să înceapă să scoată fum pe urechi.

— N-am terminat, am zis eu din nou, încântată de propria mea îndrăzneală. În același an, Pedro de los Ríos a preluat postul de guvernator al Panama. Dávila a murit în 1531, la vârsta de nouăzeci și unu de ani.

— Stai jos! a urlat profesoara.

Dar eram de neînvins.

— Dávila a rămas în istorie ca un om crud și mincinos.

Am accentuat fiecare adjectiv și m-am uitat fix la Morales, ale cărei vase de sânge de pe frunte stăteau să explodeze. Gâtul ei încordat se făcuse vânăt.

— Ieși de la ora mea!

Glasul îi era plin de o mânie potolită.

— Senor Coardes, tu urmezi.

Morales s-a răsucit pe jumătate în scaunul prea mic pentru ea și i-a făcut semn cu capul unui coleg pistruiat, care rămăsese cu gura căscată.

— N-am terminat, m-am auzit spunând.

Aproape că țopăiam de atâta energie. Încăperea însăși îmi părea limpede și însuflețită. Auzeam pașii fiecăreia dintre furnicile care atacau râvnita bucățică de gumă lipită pe un raft aflat la stânga mea. Simțeam mirosul transpirației ce se scurgea pe tâmplele lui Morales. Vedeam cu încetinitorul fiecare șuviță împletită ce cădea pe fața lui Jamie în timp ce se dădea cu fruntea de bancă.

— IEȘI DE LA ORA MEA! a răcnit Morales și m-a uimit cu forța ei în clipa în care s-a ridicat de pe scaun, răsturnând banca.

În clipa aceea nu m-am mai putut abține. Un zâmbet de îngâmfare mi-a luminat chipul și am ieșit agale din clasă.

În ropote de aplauze.

Capitolul 37

L-am așteptat afară pe Jamie până la terminarea examenului. Când a ieșit din clasă, l-am apucat repede de breteaua ghiozdanului și l-am tras către mine.

— Cum ți-au plăcut *cojones* astea?

Rânjetul meu amenința să-mi despice fața în două în timp ce îmi țineam mâna întinsă pentru a bate pumnul cu al lui. Jamie mi-a întors gestul.

— A fost… a fost pur și simplu…

Mă privea impresionat.

— *Știu*! am spus eu, beată de succes.

— O prostie, a sfârșit el.

— *Ce*?

Fusesem genială! Jamie a clătinat din cap, apoi și-a vârât mâinile în buzunarele largi ale pantalonilor și am pornit amândoi înspre poarta din spate.

— Acum sigur o să încerce să te pice.

— Ce vorbești? Am răspuns *perfect.*

Jamie s-a uitat la mine ca la o idioată.

— A fost un examen oral, Mara! Complet subiectiv.

A făcut o pauză, m-a privit și a așteptat ca vorbele lui să-și facă efectul.

— Nimeni din clasa aia n-o să-ți țină partea cu excepția amărâtului de mine. Iar cuvântul meu nu face nici cât o ceapă degerată pe aici.

Iată! *Eram* o idioată.

— Acum pricepi, a spus el.

Jamie avea dreptate. Umerii mi s-au lăsat în jos de parcă cineva ar fi dezumflat de tot balonul zâmbăreț care era inima mea. Până la urmă nu fusesem așa de genială.

— Bine că te-am înregistrat!

M-am întors brusc.

— Nu cred! am spus. *Da*!

Jamie zâmbea la fel de larg ca mine, mai devreme.

— Mă gândeam că la sfârșit o să-ți ieși din minți crezând că ai picat, așa că am înregistrat un MP3 cu prestația ta, pentru posteritate. Mă gândeam că s-ar putea să vrei s-o diseci mai târziu.

Și-a ridicat iPhone-ul, iar zâmbetul i-a devenit incredibil de larg,

— Un Purim fericit!

Pentru prima oară în viața mea am guițat ca un purcel și mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui Jamie.

— Ești. Un. Geniu.

— Nimic neobișnuit, scumpo!

Am rămas acolo, îmbrățișați și zâmbitori, până când situația a devenit stânjenitoare. Jamie și-a dres glasul, iar eu mi-am lăsat mâinile în jos și mi le-am îndesat în buzunare. Cred că ne-am mai foit puțin de pe un picior pe altul, după care Jamie a spus:

— Ăăm, cred că fratele tău îți face cu mâna. Sau încearcă să ghideze un avion spre o aterizare în siguranță.

M-am întors. Într-adevăr, Daniel îmi făcea frenetic semne.

— Cred că ar trebui să…

— Mda. Ăăm, vrei să ne mai vedem după școală săptămâna asta?

— Sigur, am spus. Mă suni?

Am început să merg cu spatele înspre Daniel până când Jamie a dat din cap că da, apoi m-am întors și i-am făcut cu mâna peste umăr. Când am ajuns la Daniel, acesta nu părea încântat.

— Ai intrat într-o mare belea, domnișoară, mi-a spus el în timp ce mergeam către mașina lui.

— Acum ce mai e?

— Am auzit despre prestația ta la spaniolă.

Cum era posibil? Fir-ar să fie!

— Fir-ar să fie!

— Ăăă, da! Habar *nu* ai în ce te-ai băgat, a spus el, în timp ce urcam în mașină. Există un motiv pentru care Morales e înjurată de toată lumea, a continuat Daniel. Sophie m-a regalat cu poveștile de groază despre ea după ce mi-a dat vestea.

Mi-am amintit să mă plâng lui Sophie pentru că e o pârâcioasă. Am simțit puțină agitație în stomac, dar vocea mi-a rămas calmă când am spus:

— Nu sunt sigură că ar putea deveni mult mai rău. Vrăjitoarea aia mă chinuia în fiecare zi.

— Ce-ți făcea?

— Mă punea să stau în fața clasei, în timp ce ea mă copleșea cu întrebări în spaniolă despre chestii pe care nici măcar nu le învățaserăm încă, apoi râdea când răspundeam greșit…

M-am oprit. Nu știu de ce, dar rostite cu voce tare, argumentele mele păreau mai puțin convingătoare. Daniel m-a privit pieziș.

— Râdea cu *răutate,* am adăugat eu.

— Îh-hî!

— Și arunca cu cretă în mine.

— Asta-i tot?

M-am enervat și mi-am întors ochii spre el.

— Spune elevul care n-a auzit niciodată un profesor țipând la el.

Fratele meu n-a mai spus nimic și a continuat să conducă, uitându-se cu indiferență drept înainte.

— A fost destul de nasol. Cred că trebuia să fii de față ca să înțelegi.

Nu voiam să mă mai gândesc la Morales.

— Cred că da, a spus Daniel și mi-a aruncat o privire ciudată. Ce-i cu tine? m-a întrebat el.

— Nimic, am mormăit.

— Mincinosu’ roade osu’.

— Replica asta nu mai e amuzantă de când aveai cinci ani. De fapt, n-a fost niciodată amuzantă.

— Uite ce e, nu-ți face prea multe griji din cauza chestiei cu Morales. Tu măcar nu trebuie să te înscrii vara asta la șapte stagii competitive.

— Or să te accepte toate, am spus încet.

— Nu-i adevărat! Am lăsat-o mai moale cu studiul pe cont propriu, iar doamna Dopiko tot nu mi-a scris recomandarea… și s-ar putea să mă fi încărcat cu prea multe cursuri avansate și nu știu cum o să mă descurc la examene. E posibil să nu intru la primele școli de pe lista mea.

— Ei bine, dacă-i adevărat, atunci eu n-am nicio șansă, am spus.

— Ei bine, poate că ar trebui să te ocupi de asta acum, până nu e prea târziu, a replicat Daniel, cu privirea drept înainte.

— Poate că n-ar fi așa de greu dacă aș fi un geniu ca fratele meu mai mare.

— Ești la fel de deșteaptă ca mine. Doar că nu muncești la fel de mult.

Am deschis gura ca să protestez, dar fratele meu mi-a retezat vorba.

— Nu e vorba doar despre note. Ce-o să treci în CV-ul pentru facultate? Nu te ocupi cu teatrul. Nici cu muzica. Nici cu revista școlii. Nici cu sportul. Nici…

— Desenez.

— Păi fă ceva cu asta! Înscrie-te la niște concursuri. Câștigă niște premii. Și implică-te în câteva organizații, au nevoie să vadă că ești bine…

— Doamne, Daniel! Știu, bine? Știu!

Restul drumului l-am parcurs în liniște, însă eu mă simțeam vinovată, așa că am întrerupt tăcerea tocmai când intram pe alee.

— Ce face Sophie weekendul ăsta? am întrebat.

— Nu știu, a răspuns Daniel și a trântit portiera.

Fabulos! Acum și el era cu capsa pusă. Am intrat în casă și m-am dus în bucătărie, să cotrobăi după ceva de mâncare, în

vreme ce fratele meu a dispărut în camera lui, probabil ca să contureze cine știe ce splendidă constelație de prostii filosofice pentru cererile lui de înscriere și să gâfâie în chinurile lui obsesiv-compulsive de copil-minune. Între timp, eu cugetam la un viitor sumbru, cu mine în rol de desenator ambulant pe trotuarele din New York, trăind din supe chinezești cu tăiței și locuind la periferie, totul pentru că nu aveam nicio activitate extrașcolară. Atunci a sunat telefonul, întrerupându-mi gândurile. Am răspuns.

— Alo?

— Spune-i soțului tău să renunțe la caz, a șoptit cineva de la celălalt capăt al firului.

Vorbise atât de încet încât nici măcar nu eram sigură că auzisem corect. Însă inima tot îmi bătea cu putere în piept.

— Cine e?

— O să-ți pară rău.

Apoi a închis. M-a luat cu sudori reci, iar mintea mi s-a golit. Când a intrat Daniel în bucătărie, eu încă țineam telefonul în mână, mult după ce tonul se stinsese.

— Ce faci? m-a întrebat, în drumul lui spre frigider.

Nu i-am răspuns. Am verificat jurnalul telefonului, în căutarea ultimului apel primit. Numărul de la biroul mamei, cu două ore în urmă. Niciun alt apel nu mai fusese înregistrat după aceea. Ce oră era acum? Am aruncat o privire spre ceasul cuptorului cu microunde. Trecuseră douăzeci de minute. Stăteam acolo, cu telefonul în mână, de douăzeci de minute. Oare eu ștersesem apelul? Oare existase măcar un apel?

— Mara?

M-am întors către Daniel.

— Iiih! a exclamat el și a făcut un pas înapoi. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Sau de parcă aș fi auzit una. Nu l-am luat în seamă și mi-am scos mobilul în timp ce mă îndreptam spre camera mea. Îmi luasem pastila în acea dimineață, întocmai cum făceam în fiecare dimineață de când cu incidentul de la expoziție. Însă dacă apelul fusese real, de ce nu apărea în jurnalul telefonului?

Speriată de moarte, l-am sunat, pentru orice eventualitate, pe tata. El a răspuns după al doilea zbârnâit al telefonului.

— Am o întrebare, am turuit înainte să-l salut măcar.

— Ce s-a întâmplat, puștoaico?

— Dacă ai vrea să renunți acum la caz, ai putea s-o faci?

Tata a făcut o pauză.

— Mara, ești OK?

— Da, da. E doar o întrebare teoretică, am spus.

Și era oarecum adevărat. Pentru moment.

— Păăăi! Mă rog, e foarte puțin probabil ca judecătoarea să permită o înlocuire a avocatului în etapa asta. De fapt, sunt destul de sigur că n-ar permite-o.

Mi s-a strâns inima.

— Celălalt avocat cum a renunțat la caz?

— Clientul a fost de acord să-i iau eu locul, altfel Nathan n-ar fi avut norocul ăsta.

— Și clientul tău nu te-ar lăsa să te retragi acum?

— Mă îndoiesc. I-ar afecta destul de mult situația. Nici judecătoarea n-ar lăsa să se întâmple așa ceva. M-ar sancționa pentru o asemenea manevră. Mara, a continuat el, ești sigură că te simți bine? Voiam să te întreb despre ședința de terapie de săptămâna trecută, dar m-am luat cu…

Credea că era vorba despre el. Despre faptul că nu se află prin preajmă.

— Da. Sunt bine, am spus eu, cât am putut de convingător.

— Când e următoarea ședință?

— Joia viitoare.

— OK. Tre' să închid, dar o să mă pui la curent de ziua ta, bine?

Am șovăit.

— Vii acasă sâmbătă?

— Atât cât o să pot. Te iubesc, puștoaico! Vorbim curând.

Am închis telefonul. Apoi am început să mă plimb prin cameră precum o fiară sălbatică, analizând în minte apelul primit. Luam medicamente împotriva halucinațiilor și, probabil, împotriva psihozei. Mă simțisem bine toată săptămâna trecută, dar poate că stresul examenelor îmi venise până la urmă de hac. Dacă le-aș spune părinților mei despre telefonul primit, dar fără să am nicio dovadă, nimic care să-mi susțină afirmațiile, ce-ar crede? Ce-ar face? Tata oricum nu putea renunța la caz, iar mama? Mama și-ar dori să mă retragă de la școală, pentru a mă ajuta să fac față stresului. Și nu m-ar ajuta cu nimic să nu termin liceul și să nu pot merge la facultate.

Nu le-am spus nimic despre telefon.

Ar fi trebuit s-o fac.

Capitolul 38

Noah m-a luat de acasă în dimineața următoare, însă eu am fost tăcută și îngrijorată tot drumul spre școală. El n-a insistat. Chiar dacă asta era practic rutina noastră zilnică de peste o săptămână, toate privirile s-au întors spre noi când am intrat pe poartă și am străbătut curtea. Brațul lui Noah nu s-a desprins de talia mea, însă a trebuit, cu părere de rău, să mă lase la ușa clasei în care se ținea ora de algebră. Anna și Aiden au trecut în grabă pe lângă noi, strâmbându-se de parcă ar fi simțit un miros urât.

— Ești bine? m-a întrebat Noah, cu capul într-o parte.

— Ce?

Eram cu gândul în altă parte, la telefonul primit seara trecută. Și la pădurea de metal de la expoziție. Și la aparițiile lui Claire și Jude în oglinzi.

— Mă gândeam doar la examenul la biologie de mai târziu, i-am spus lui Noah.

El a dat din cap.

— Ne vedem mai târziu, atunci?

— Mmm-hmm, am răspuns și am intrat la oră.

Când am ajuns la locul meu, Jamie a intrat agale și s-a așezat lângă mine.

— Tot cu măgarul ăla închipuit umbli?

Mi-am lăsat capul în mâini și m-am tras de păr, exagerată.

— Doamne, Jamie! Mai lasă-mă!

El a deschis gura ca să spună ceva, dar domnul Walsh începuse deja lecția. Însă eu mă săturasem să-l aud pe Jamie văitându-se din pricina lui Noah, iar azi urma să tranșăm problema. L-am privit cu ochii mijiți și am mimat cuvântul *prânz.* El a dat din cap.

Restul orelor de dimineață au trecut în goană, iar la ora stabilită Jamie mă aștepta lângă mesele de picnic. Și, pentru prima dată de când îl cunoșteam, ochii lui erau la același nivel cu ai mei.

— Ai mai crescut? l-am întrebat.

Jamie a ridicat din sprâncene.

— Serios? Hormoni trăsniți! Cred că e mai bine mai târziu decât niciodată, a răspuns el, ridicând din umeri.

Apoi a mijit ochii spre mine.

— Dar nu schimba subiectul. Ar trebui să discutăm despre regretabilele tale gusturi în materie de bărbați.

— Care-i problema ta?

— Eu n-am nicio problemă. Tu ai una.

— Oh? Care-i problema mea?

— Shaw te joacă pe degete, a spus el încet.

Am început să mă enervez.

— Nu cred.

— Cât de bine îl cunoști, Mara?

Am făcut o pauză, apoi am spus:

— Destul de bine.

Jamie s-a uitat în altă parte.

— Ei, eu îl cunosc de mai multă vreme.

Și-a dat codițele la o parte de pe față, apoi și-a mușcat buza de jos. L-am privit cu atenție cum ședea acolo și, după câteva clipe, am priceput ceea ce era evident.

— Oh, Doamne! am șoptit. Tu ești gelos!

Jamie s-a uitat la mine de parcă aș fi înnebunit.

— Ai înnebunit? m-a întrebat el.

— Ăămm…

Poate?

— Fără supărare, scumpo, dar nu ești genul meu.

Am chicotit.

— Nu gelos pe el, ci pe mine.

Jamie s-a întunecat la față.

— N-o să mint, băiatul arată bine, dar nu. Sincer să fiu, nu știu cum îl suporți.

— Ce ți-a făcut, Jamie?

El a rămas tăcut.

— S-a culcat cu mama ta sau ceva?

Expresia de pe chipul lui s-a înăsprit.

— Cu sora mea.

Am deschis gura, dar la început n-am putut să scot niciun sunet. Apoi:

— Nu știam că ai o soră.

— A terminat liceul. Era în clasa a unsprezecea când Noah a intrat aici.

— Poate… poate că a plăcut-o, am spus.

Ceva a tresărit în pieptul meu. Jamie a izbucnit într-un râs zgomotos.

— N-a plăcut-o. S-a folosit doar de ea ca să demonstreze ceva.

— Ce anume?

Jamie și-a lăsat capul pe spate și a rămas cu ochii ațintiți asupra acoperișului din stuf.

— Știi că am sărit un an, nu? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Ei bine, pe vremuri eram în aceeași clasă cu sora mai mică a lui Noah, Katie. Când ei doi au început cursurile aici, Katie era oarecum nelămurită în privința materiei. Așa că am ajutat-o.

— La fel cum m-ai ajutat și pe mine.

— Doar că s-ar putea să fi fost, sau să nu fi fost, și niște săruturi franțuzești la mijloc. Nu-mi amintesc, a spus Jamie când am ridicat cu scepticism o sprânceană. Oricum, a continuat el pe un ton înțepător, Noah m-a prins cu mâna sub fusta ei. Poartă tanga, apropo. Foarte sexy! A doua zi, am venit acasă, iar extrem de inteligenta și pragmatica mea soră, Stephanie, nu mai vorbea decât despre Noah.

Am avut o strângere de inimă.

— Poate că l-a plăcut, am spus încet.

— Oh, l-a plăcut! Mult. Până într-o sâmbătă seara, când a venit acasă plângând după ce fusese la o întâlnire cu el.

Jamie a mijit ochii când l-a văzut pe Noah apropiindu-se de noi dinspre clădirea vecină.

— Noah a umilit-o. Stephanie a insistat să se transfere de la Croyden, iar părinții mei i-au dat voie.

— E ok?

Jamie a râs.

— Da. Adică e la facultate, iar povestea asta s-a întâmplat acum vreo doi ani. Dar s-o folosească în halul ăla doar ca să demonstreze ceva? Sadic!

Nu știam ce să spun. Aș fi vrut să-i iau apărarea lui Noah, dar o puteam face din tot sufletul? Așa că am zis altceva.

— Ce s-a întâmplat cu tine și Katie?

— Nimic. Nu voiam să-și bată joc de viața lui Stephanie mai mult decât o făcuse deja, așa că am oprit toată porcăria.

Jamie și-a supt buza de jos.

— Și chiar o plăceam.

Și-a înclinat capul spre mine, codițele căzându-i pe o parte a feței.

— Dar nimic din toate astea nu mai contează, pentru că tu n-o să-ți asculți prietenul evreu, de culoare și bisexual, pe deasupra, nu-i așa?

Privirea mea s-a intersectat cu a lui Noah, care se apropia agale de noi.

— Nu știu, i-am spus lui Jamie, cu ochii încă la Noah.

— Te privește.

Jamie a tăcut cu câteva clipe înainte de sosirea dușmanului său.

— Roth, a spus Noah, dând din cap.

— Shaw, i-a răspuns Jamie, făcând același gest.

Noah a pășit în spatele meu și m-a sărutat pe umăr, exact când Anna și Aiden își făceau apariția pe scări.

— Doamne, Mara, încă îl ții la respect? a spus Anna, arătând cu capul spre Noah. Asta mi-a lipsit mie, Noah?

— Lista lipsurilor tale, Anna, e mai lungă decât lista pacienților care intră fără programare în clinica gratuită din South Beach, a spus Jamie, iar eu m-am mirat să-i aud vocea. Deși sunt sigur că inventarul ălora cu care te-ai cuplat include aceleași nume.

Noah a râs pe înfundate în spatele meu, iar eu i-am aruncat un zâmbet complice lui Jamie. Îmi ținuse partea. Chiar dacă nu era de acord cu alegerile mele. Era un bun prieten.

Anna a rămas pe loc, cu gura căscată, până când Aiden a apucat-o de cămașă și a tras-o mai aproape pentru a-i șopti ceva. Un rânjet răutăcios i-a schimbat atunci chipul, după care cei doi ne-au întors spatele, chiar în clipa în care suna de intrare.

•

Abia când i-am văzut mutra lui Noah în timp ce ieșeam de la examenul la biologie, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Ceva grav.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, în timp ce el mă abătea din drumul spre parcare, îndrumându-mă către dulapuri.

— Jamie vrea să-ți spună în persoană. M-a rugat să te chem, a răspuns Noah. Și el nu mi-a adresat mai mult de un cuvânt de ani buni, așa că hai să mergem!

Eram uluită. Ce s-ar fi putut întâmpla în ultimele două ore? Când am cotit pe lângă dulapul lui Jamie, acesta își strângea lucrurile. Nu doar cărțile, ci și pozele, notițele... tot. Își golea dulapul.

Când m-a văzut, Jamie și-a îndesat în ghiozdan scenariul piesei pentru spectacolul școlii și a oftat.

— Aiden susține că l-am amenințat, mi-a spus el repede.

— Ce?

— Cu un cuțit. Anna l-a susținut.

Jamie și-a vârât o mână de hârtii în ghiozdan.

— Unul dintre ei mi-a pus cuțitul în rucsac când nu eram atent. Sunt exmatriculat.

— *Poftim*?

Vocea mi-a răsunat cu putere, răsfrângându-se în metalul dulapului.

— E o tâmpenie! Cum poți să fii de-a dreptul exmatriculat?

Jamie s-a oprit și s-a întors către mine, cu pumnii strânși.

— Chiar și fără totala lipsă de toleranță la Croyden, eu am antecedente. Chestia cu ebola de anul trecut. Părinții meu au venit deja să mă ia.

— Așa, pur și simplu? am întrebat, cu glas ascuțit.

— Așa, pur și simplu, a spus Jamie și a trântit ușa dulapului. Tehnic vorbind, sunt suspendat până la finalul cercetărilor, dar s-a cam terminat. Deja eram în perioada de probă. Așa că de acum încolo o să-mi fac toată treaba prin corespondență.

A imitat vocea gravă a doctorului Kahn.

— L-am văzut pe Noah pe lângă clădirea administrativă și l-am rugat să te cheme. Am fost informat că sunt pedepsit până la absolvire. Sau până când îmi voi lua diploma. Care o veni mai întâi. Asta o să-mi facă varză cererile de înscriere la facultate pentru anul viitor.

Am simțit un bolovan în stomac. Nu-mi venea să cred! Era mai mult decât nedrept.

— Măi să fie! Ăsta-i chiar bătăușul școlii!

Am auzit vocea lui Aiden și m-am întors furioasă. Anna stătea lângă el, cu un aer triumfător. Deci așa avea să fie. Dintr-o singură lovitură, îi distruseseră viața lui Jamie doar pentru că îmi

luase apărarea. Pentru că eram prieteni. Și uitându-mă la fețele lor dezgustătoare, mi-am dat seama, fără nicio umbră de îndoială, că nu avea să fie ultima dată.

Simțeam o dorință arzătoare de violență. Aș fi fost în stare să-i omor pentru ce făcuseră. Îmi doream să-i omor. Jamie s-a uitat urât la Aiden.

— Nu mă face să te *tai,* Davis.

Aiden a izbucnit în râs.

— Cu ce, cu o săbiuță dintr-un cocteil?

Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am năpustit asupra lui.

— Pleacă! Acum, înainte să te fac bucăți!

Aiden a parcurs distanța dintre noi în câteva clipe. Privit de aproape, era și mai mare. Bicepșii îi zvâcneau.

— Ce mai aștepți?

Într-o secundă mâna lui Noah era în gâtul lui Aiden, lipindu-l de dulapuri.

— Jigodie proastă! Jamie, ia-o pe Mara de aici!

— Noah! am protestat eu.

— Pleacă! s-a răstit el.

Jamie m-a luat de mână și m-a tras de acolo, trecând pe lângă Anna. Am auzit în spatele meu zgomot de trupuri izbite de metal și am dat să mă întorc, însă Jamie era surprinzător de puternic.

— Noah poate să-și poarte singur de grijă, Mara.

Am încercat să mă smulg de lângă el.

— Aiden e uriaș!

Jamie mi-a aruncat un surâs amar, în timp ce mă strângea și mai tare de mână, târându-mă după el.

— Dar Noah luptă murdar. O să fie bine. Îți promit.

Mi-a dat drumul abia când am ajuns în dreptul fundăturii, în fața mașinii părinților lui.

— „Pedepsit” probabil înseamnă fără telefon ori calculator, mi-a spus el. Dar dacă o să mă întâlnesc cu o bufniță, o să încerc să-ți trimit un mesaj, OK?

Am dat din cap, chiar în clipa în care tatăl lui Jamie cobora geamul mașinii.

— Pa, scumpo! mi-a spus Jamie și m-a sărutat pe obraz. Nu-l lăsa pe Ăl de Sus să te domine.

Și uite așa, dus a fost.

Capitolul 39

Eu am rămas pe loc, complet înmărmurită, holbându-mă la campusul gol. Singurul prieten pe care mi-l făcusem în puținul timp de când eram aici, în afară de Noah, plecase. Am simțit o mână ușoară pe spate. M-am întors.

Frumosul chip al lui Noah era un dezastru. O rană de un roșu aprins îi înflorea mai jos de pometele stâng, sub un desiș de tăieturi ce i se întindeau de la sprânceană, până la ureche.

— Oh, Doamne! am șoptit.

Noah mi-a aruncat un rânjet pervers. Apoi a tresărit de durere.

— Haide! Trebuie să plecăm.

M-a îndrumat către parcare și s-a uitat încă o dată peste umăr în clipa în care a urcat în mașină. Mici picături de sânge i s-au format peste nodurile degetelor, apoi s-au prelins pe bord, în timp ce el băga automobilul în viteză.

— Vrei să mergem la spital?

Noah mi-a zâmbit iar. Părea să-l doară.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt.

— Ce i-ai făcut?

— Oh, după ce o să se vindece, ar trebui să poată duce o viață normală.

Am ridicat din sprâncene.

— Glumesc.

Noah mi-a înlăturat părul de pe obraz și mi l-a dat după ureche, apoi a tresărit iar din pricina durerii.

— Îmi pare rău să spun că o să se simtă bine peste câteva zile, a continuat el și a strâns din dinți. Are noroc că l-am lăsat în viață. Dacă o să te mai amenințe vreodată, n-o s-o mai fac.

Noah și-a întors ochii spre drum.

— Dar, între timp, de mâine va trebui să-mi încasez suspendarea pentru chestia cu Kent de săptămâna trecută, iar dacă Aiden ori Anna o să mă părască... mă rog. O să stau la fereală, ca să spun așa.

După ce am intrat pe aleea din fața casei mele, Noah a parcat, dar n-a coborât din mașină.

— Ne vedem vineri, mi-a spus el, ridicându-și ochelarii de soare. Nu cred că părinții tăi ar trebui să mă vadă așa. Nu cred că ne-ar ajuta în situația noastră.

— Situația noastră?

Noah s-a întors și m-a prins de ceafă, apoi și-a trecut degetul mare peste scobitura de sub urechea mea. Răsuflarea i s-a oprit.

— Mi-ar plăcea să mai stau o vreme în preajma ta.

Inima a început să mi se zbată sub coaste când am simțit mâna lui Noah pe gâtul meu. Eram incoerentă. Ce îmi spusese Jamie, și cum arăta Noah, și cât de aproape era… gândurile mi se rostogoleau prin minte înainte să apuc să pricep ceva din ele.

— De ce te-ai culcat cu sora lui Jamie? am spus brusc, fără niciun pic de eleganță.

Îmi venea să-mi trag un pumn în față. Mâna lui Noah a rămas pe gâtul meu, însă o expresie de amuzament i-a umplut chipul.

— Ce ți-a spus el?

Ei bine, cum îmi așternusem, așa trebuia să dorm. Am înghițit în sec.

— Că nu ți-a plăcut să-l vezi cu Katie, așa că ai făcut-o ca să te răzbuni.

Noah s-a uitat în ochii mei.

— Și tu l-ai crezut?

Deodată mi s-a uscat gâtul.

— Ar trebui să-l cred?

M-a privit mai departe în ochi, cu mâna încă pe gâtul meu.

— Da. Presupun că ar trebui, a spus pe un ton neutru.

Privirea îi era întunecată, iar chipul, de nepătruns. Știam că ar fi trebuit să-i iau în seamă răspunsul. Știam că spusele lui Jamie însemnau ceva, că eram, și fusesem, o proastă, ce râvnea la același lucru ca multe alte fete, un lucru pentru care ele plătiseră deja și pentru care aveam să plătesc și eu în curând. Ar fi trebuit să mă trag înapoi și să-i ard o palmă, să marchez un punct pentru feminism sau ceva, ori măcar să cobor din mașină.

Dar apoi degetul lui mare mi-a mângâiat pielea și, fără să-mi dau seama cu adevărat, m-am aplecat către el, lipindu-mi fruntea de a lui. Noah și-a coborât pleoapele sub atingerea mea.

— Chiar ar trebui să te duci la doctor, a fost tot ce-am reușit să spun și m-am detestat pentru asta.

A zâmbit aproape imperceptibil. Avea buza de jos crăpată. Apoi m-a privit și s-a aplecat spre mine. Ochii i s-au oprit asupra buzelor mele.

— Sunt ocupat, mi-a spus el cu glas scăzut, după care a făcut o pauză, zăbovind în poziția aceea, la doar câțiva centimetri de mine, până când, fără să vreau, mi-am apropiat fața de a lui.

— Nu vreau să-ți fac vreun rău, i-am șoptit, chiar dacă eu eram probabil cea care avea să sufere.

Nasurile ni s-au atins și doar o singură clipă, dureros de perfectă, ne mai despărțea gurile una de alta.

— N-ai cum.

Cineva a bătut în fereastra din dreptul volanului, speriindu-mă de moarte. M-am desprins de Noah. El și-a închis ochii preț de o clipă, apoi a coborât geamul.

Cei doi frați ai mei stăteau lângă mașină. Daniel se prefăcea că se strâmbă în semn de dezaprobare, iar Joseph zâmbea cu gura până la urechi.

— Îmi pare rău că vă întrerup, a spus Daniel, cu ochii la mine. M-am gândit doar că s-ar putea să vrei să știi că mama e la cinci minute în spatele nostru.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta? l-a întrebat Joseph pe Noah, evident impresionat.

Noah a ridicat puțin din umeri.

— Am intrat într-o mică încăierare.

— Marfă!

— Vrei să intri? l-a întrebat Daniel pe Noah. Să-ți iei niște gheață pentru rănile alea?

Noah s-a uitat la ceas.

— Cinci minute?

— Mama a trebuit să treacă pe la spălătorie. Ai timp, dacă te grăbești.

Am coborât din mașină și ne-am îndreptat toți patru spre casă. Joseph a descuiat ușa, apoi a dat fuga în bucătărie, pesemne ca să aducă gheață pentru fața lui Noah. Daniel a răsfoit corespondența de pe măsuța de lângă perete.

— Ce instituție de învățământ superior a mai avut norocul să mă accepte azi? a întrebat el, cu ochii la plicuri. Ah, Harvard! Drăguț. Și Stanford!

Daniel m-a apucat de mână și m-a învârtit în cerc. Noah s-a uitat la mormanul de scrisori.

— Și Northwestern. Și NYU. Ar trebui să mergi la NYU. Mai multă diversitate. Nu-i sănătos să îngrămădești prea multe genii în același campus.

Daniel a zâmbit larg.

— Ai dreptate. Dar e plăcut să ai de unde alege, a spus el, apoi a lăsat jos plicurile.

S-a uitat aprobator la tăieturile lui Noah.

— Aiden i-a pus să cheme salvarea și a insistat să fie scos pe targă, i-a spus el lui Noah.

— Aș fi preferat să fie scos într-un sicriu, a răspuns Noah.

— Ca să știi, am mai auzit că mama lui o să sune și o să ceară să fii exmatriculat.

Noah l-a privit în ochi pe fratele meu.

— Restul consiliului n-o să fie niciodată de acord.

Daniel a dat din cap.

— Asta-i adevărat.

Eu mă uitam când la unul, când la altul.

— Despre ce vorbiți voi doi când eu nu sunt de față?

— Ce-ai mai vrea să știi! a spus Daniel, în timp ce își băga cheile în buzunar și își lua teancul de scrisori de acceptare.

Joseph a apărut ținând în mână o pungă închisă, plină cu gheață, pe care i-a întins-o lui Noah.

— Mersi, a spus acesta, cu un zâmbet larg.

Joseph arăta de parcă ar fi câștigat la loto.

— Ar trebui să plec. Ne vedem peste câteva zile? mi-a spus Noah.

Am dat din cap.

— Nu uita să mergi la doctor.

El s-a uitat lung la mine.

— La revedere, Mara! mi-a zis și a pornit agale spre mașina lui.

Am mijit ochii în timp ce îl urmăream cum se îndepărtează, apoi, după ce a dispărut, am închis ușa. Când m-am întors spre interior, Daniel stătea cu brațele încrucișate la piept. L-am străpuns cu privirea.

— Ce?

— Tu trebuie să mergi la doctor, a spus el, uitându-se la brațul meu.

M-am frecat la ochi cu podurile palmelor.

— Haide, Daniel!

— Tu hai! Când ți-ai schimbat ultima oară pansamentul?
— Acum câteva zile, am mințit eu.
— Ei bine, mama a zis că ai programare pentru un consult. Deci ori te duc eu, ori te duce ea.
— Bine, am gemut și am ieșit pe ușă.
Daniel m-a urmat.
— Apropo, am auzit ce a pățit Jamie.
— Știi ce s-a întâmplat cu adevărat? l-am întrebat pe fratele meu.
El a dat din cap că știe. Am lăsat ochii în pământ.
— Nu-mi vine să cred că Anna și Aiden i-au făcut una ca asta. Și că o să scape basma curată.
Brusc am simțit o durere ascuțită în mâini, așa că m-am uitat în jos. Îmi încleștasem pumnii atât de tare, încât unghiile îmi pătrunseseră în carne. Am încercat să mă relaxez.
— Școala o să fie un chin fără el.
— Măcar îl ai pe Noah.
M-am uitat drept înainte.
— Tot nu mi-am depășit norma de prieteni, am spus încet.
Daniel a pornit mașina și a ieșit de pe alee.
— Îmi pare rău că ți-am spus asta, să știi.
— E în regulă, am răspuns, cu ochii pe geam.
— Altfel cum îți merge?
— Bine.
— Când ai următoarea ședință de terapie?
M-am uitat urât la el.
— Joia viitoare. I-ai spus lui Noah despre asta?
— Sigur că nu, mi-a răspuns Daniel. Dar nu cred că i-ar păsa.
Mi-am sprijinit capul de spătarul scaunului și m-am întors cu fața spre fereastră.
— Aș prefera să nu cunoască profunzimea nebuniei mele.
— Ei, haide! Tipul a fost implicat în două bătăi în tot atâtea săptămâni. E clar că are și el problemele lui.
— Și totuși, iată-te făcându-mi lipeala cu el.
— Nimeni nu-i perfect. Și nu-ți fac lipeala cu el. Cred că e potrivit pentru tine. Să știi că și el a trecut prin multe.
— Știu.
— Și nu cred că are cu cine să discute despre asta.
— Se pare că a discutat cu tine.

— Nu cu adevărat. Băieții nu toacă lucrurile așa cum fac fetele. Știu doar destul cât să… mă rog. Nu spun decât că, după părerea mea, Noah o să te înțeleagă.

— Da. Nimic nu e mai grozav decât să auzi că fata cu care tocmai ai început să te vezi ia antipsihotice.

Daniel a profitat de ocazie pentru a schimba subiectul.

— Chiar, cum merge cu ele? Vreun efect secundar?

— Nu, din câte am observat.

— Crezi că funcționează?

Cu excepția acelui telefon tulburător.

— Cred că da.

— Bun. Deci crezi că o să fii în formă pentru petrecerea-surpriză a lui Sophie de vineri seară? Pun la cale un mare chef cu de toate. Mă rog, nu chiar atât de mare. Dar cu de toate, da.

— Nu știu, am spus, cu gândul acum la apelul primit, la amenințare, la Jamie.

Nu eram sigură că voi avea chef de petrecere.

— Poate.

— Dar de ziua ta? Tu și Noah ați plănuit ceva?

— Nu i-am spus că e ziua mea, am mărturisit cu glas scăzut, în timp ce mă uitam pe geam, la mașinile care treceau.

Aproape că ajunsesem la cabinetul doctorului. Când mi-am dat seama de asta, mi s-a strâns stomacul.

— De ce nu?

Am oftat.

— Nu vreau să fac caz de asta, Daniel.

El a clătinat din cap și a intrat în parcarea cabinetului.

— Ar trebui să-l lași să se apropie de tine, Mara.

— O să-ți iau în considerare sfatul.

Am deschis ușa cabinetului, iar Daniel a intrat după mine. Am semnat tabelul și am așteptat până când mi-au strigat numele. Era mai bine decât la spital, însă înăuntru plutea același miros, de medicamente, care mă făcea să respir mai sacadat. Când asistenta mi-a luat tensiunea, pulsul a început să-mi bată cu tot mai multă putere pe măsură ce manșeta îmi strângea brațul. Am răsuflat cu greu, iar asistenta s-a uitat la mine ca la o nebună. Ce știa ea?

Femeia m-a condus într-o încăpere și mi-a arătat banca de vinil, acoperită cu hârtie de unică folosință. M-am așezat pe ea,

însă foșnetul și trosnetul hârtiei mă enerva. Doamna doctor a venit să mă consulte peste câteva minute.

— Mara? m-a întrebat ea, citind de pe tabel.

Apoi s-a uitat în ochii mei și mi-a întins mâna.

— Sunt doamna doctor Everett. Ce-ți mai face brațul?

— E bine, am spus, întinzându-i-l.

— Ți-ai schimbat pansamentele la fiecare două zile?

Nu.

— Mmm-hmm.

— Cum e cu durerea?

— De fapt, n-am prea mai simțit-o, am răspuns.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Am fost foarte ocupată cu examenele și alte chestii de la școală, am zis, în chip de explicație.

— Distragerea atenției poate fi un bun medicament. OK, Mara, hai să aruncăm o privire.

Mi-a desprins mai întâi pansamentul din jurul cotului, apoi a coborât înspre antebraț. A început să se încrunte și să strângă tot mai tare din buze, pe măsură ce tifonul se desfăcea, lăsându-mi la vedere pielea albă, intactă. Doamna doctor s-a uitat pe tabelul ei.

— Când a avut loc accidentul?

— Acum două săptămâni.

— Hmm. Cei de la urgență trebuie să fi făcut o greșeală. Probabil era un intern, a spus ea ca pentru sine.

— Ce e? am întrebat, tot mai agitată.

— Uneori arsurile de gradul întâi sunt confundate cu cele de gradul al doilea, mai ales la nivelul brațelor și picioarelor, a răspuns ea, întorcându-mi brațul și cercetându-l. Însă chiar și așa, roșeața persistă de obicei o bună bucată de vreme. Te doare când fac asta? m-a întrebat în timp ce îmi întindea degetele.

Am scuturat din cap.

— Nu pricep. Ce e în neregulă?

— Nu e nimic în neregulă, Mara, a spus ea, holbându-se la brațul meu. Rana s-a vindecat complet.

Capitolul 40

Faptul că nu mai aveam pe sub mânecă un bandaj care să-mi provoace mâncărimi și transpirații a fost singura parte bună a următoarelor două zile. Fără Noah, dar mai ales fără Jamie, aveam și mai puțină răbdare pentru școală, iar asta se vedea. M-am răstit la profesoara de istorie, pe care o îndrăgeam, și a fost cât pe ce să-i trag un pumn în față Annei, când a trecut pe lângă mine și m-a pocnit cu geanta peste umăr. Ea făcuse ca singurul meu prieten să fie exmatriculat. Măcar atât puteam să fac și eu.

M-am abținut. Cu greu. Însă toanele proaste m-au urmărit până acasă. Nu-mi doream decât să fiu singură.

După ce am intrat în casă, mi-am scos iute caietul și m-am dus în camera de zi, să desenez. Lucrul pe podea era întotdeauna mai potrivit pentru schițe, iar covorul din dormitorul meu nu mă ajuta.

La vreo oră după ce am început, Daniel și-a arătat capul pe după arcadă.

— Salut!

Am ridicat privirea și i-am zâmbit fals.

— Te-ai gândit dacă vii la petrecerea lui Sophie de mâine-seară?

M-am întors la schița mea. E greu să-ți faci autoportretul fără oglindă.

— Nu e un fel de petrecere tematică?

— Nu, mi-a răspuns Daniel.

— Ah!

— Asta înseamnă că vii?

— Nu, am spus. Mă întrebam doar.

— Știi că mama și tata ies în oraș în seara asta, nu? a continuat Daniel.

— Da.

— Și că Joseph vine cu mine ca să mă ajute cu pregătirile pentru mâine.

— Da, am răspuns, fără să ridic ochii.

— Deci tu ce o să faci? m-a întrebat Daniel.

— O să stau aici. Și o să desenez.

Fratele meu a ridicat o sprânceană.

— Ești sigură că te simți bine?

Am oftat.

— Pur și simplu prefer să mă scald în suferință și autocompătimire, Daniel. O să fiu în regulă.

— Dacă e vorba de notele tale, pot să vorbesc cu mama în locul tău. Să pregătesc terenul.

— Poftim?

Înainte nu prea-l ascultasem, dar acum să fiu a naibii dacă Daniel nu-mi atrăsese toată atenția.

— Nu ți-ai verificat notele?

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Au fost afișate?

Daniel a dat din cap.

— N-am știut că nu știi.

Am sărit de pe podea, lăsându-mi caietul în urmă, și am țâșnit spre camera mea. M-am trântit pe scaunul de la birou și m-am răsucit cu fața către ecranul calculatorului. Îngrijorarea îmi alerga prin vene. Fusesem încrezătoare cu câteva zile în urmă, dar acum…

Pe măsură ce ochii mei coborau de-a lungul ecranului, am început să mă relaxez.

Engleză: *10*
Biologie: *9+*
Istorie: *9*
Arte plastice: *10*
Spaniolă: *4*
Algebră II: *9*

M-am uitat încă o dată. Apoi am verificat iar ecranul. 4. Pe tastatură vine între 5 și 3. 4 pentru prima dată. 4 pentru corigență. Prima mea corigență.

Nu reușeam să-mi recapăt suflul, așa că mi-am lăsat capul între genunchi. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Doamne, proastă mai eram! Dar, în apărarea mea, nu mai rămăsesem niciodată, absolut niciodată, corigentă, iar asemenea lucruri par pur și simplu imposibile până când ți se întâmplă cu adevărat. Cum urma să le explic asta părinților mei?

Oricât de rușinată m-aș fi simțit, speram ca Daniel să fie încă prin preajmă. Cu obrajii în flăcări, am dat fuga în bucătărie. Fratele meu îmi lăsase un bilet pe frigider.

Am plecat să fac pregătirile.
Sună-mă și mă pot întoarce să te iau.

Am înjurat în barbă și m-am sprijinit de frigider, umplându-l cu urme de degete. Și atunci mi-am adus aminte.

Jamie!

El îmi înregistrase examenul. Avea dovada că îl trecusem cu brio. Mi-am scos telefonul din buzunar și am apăsat pe poza pe care el mi-o salvase la numărul lui. Un cap de berbec. Ciudatul! Am ridicat ochii spre tavan și m-am rugat să răspundă.

Apelul a intrat direct în căsuța vocală.

> *„Pedepsit” probabil înseamnă fără telefon ori calculator, îmi spusese Jamie. Dar dacă o să mă întâlnesc cu o bufniță, o să încerc să-ți trimit un mesaj, OK*?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am aruncat cu telefonul în perete, zgâriind zugrăveala și făcând bucăți aparatul. Puțin îmi păsa. În carnetul meu de note exista un 4. Un 4!

Mi-am luat capul în mâini și m-am tras de față. Gânduri negre mi se roteau ca un vârtej prin minte. Trebuia să spun cuiva, să-mi dau seama ce e de făcut. Aveam nevoie de un prieten. Aveam nevoie de cea mai bună prietenă a mea, însă ea nu mai era. Iar Jamie plecase și el. Dar îl mai aveam pe Noah. M-am dus la telefonul meu distrus și am strâns bucățile. Am încercat să le asamblez la loc. N-am reușit. Am luat telefonul fix din furcă și am apăsat pe butonul de apel, dar atunci mi-am dat seama că nu-i știam numărul pe dinafară. La urma urmei, ne cunoșteam de doar câteva săptămâni.

Lacrimile mi s-au uscat pe față, asprindu-mi pielea. Nu mi-am mai terminat desenul. N-am mai făcut nimic. Eram prea supărată, furioasă pe mine însămi, pentru că fusesem atât de proastă, dar și mai furioasă pe Morales. Și cu cât fierbeam mai mult, cu atât mai furioasă mă simțeam.

Era numai vina ei. Eu nu-i făcusem nimic de când venisem la Croyden, ea însă se străduia din cale-afară să-mi facă viața grea. Poate că urma să aflu cumva adresa lui Jamie și să iau MP3-ul de la el, dar oare avea să mă ajute? Oare doctorul Kahn vorbea spaniola? Examenul era, după cum spusese Jamie, unul subiectiv. Și chiar dacă eu știam că răspunsesem perfect, mai știam și că Morales ar fi în stare să mintă.

M-am uitat pe fereastra bucătăriei, la cerul întunecat. Aveam să mă ocup de asta a doua zi.

Capitolul 41

A doua zi a început nefiresc. M-am trezit hămesită pe la patru dimineața și m-am dus la bucătărie, ca să-mi fac pâine prăjită. Am scos o cutie cu lapte din frigider și mi-am turnat un pahar, în timp ce aparatul încălzea pâinea. După ce feliile au ieșit din prăjitor, le-am mâncat încet, întorcând pe toate fețele cele întâmplate aseară. Nu l-am observat pe Joseph decât atunci când el și-a fluturat mâna prin fața ochilor mei.

— Pământul către Mara!

O picătură albă a căzut prin deschizătura triunghiulară a cutiei cu lapte. Vorbele lui Joseph sunau înăbușite, atacându-mi creierul. Voiam să opresc acest zgomot.

— Trezește-te!

Am sărit în sus, apoi l-am plesnit peste mână.

— Lasă-mă în pace!

Am mai auzit pe cineva umblând prin bucătărie și am întors capul. Daniel a scos un baton de cereale din cămară și a mușcat din el.

— Cine-a făcut pipi în cerealele tale? m-a întrebat el cu gura plină.

Eu m-am aplecat deasupra mesei și mi-am luat în mâini capul care îmi bubuia. Nu mă mai duruse așa rău de câteva săptămâni bune.

— Vine Noah să te ia? Azi ar trebui să i se termine perioada de suspendare, nu?

— Nu știu. Cred că da.

Daniel s-a uitat la ceas.

— Ei bine, a întârziat. Ceea ce înseamnă că te duc eu la școală. Ceea ce înseamnă că trebuie să te îmbraci. Acum!

Am deschis gura ca să-l informez pe fratele meu că mai sunt câteva ore până să înceapă școala și să-l întreb ce face treaz la ora asta, dar apoi am zărit ceasul cuptorului cu microunde. Șapte și jumătate. Stăteam de patru ore la masa din bucătărie. Mestecând... de ceasuri întregi. Mi-am înghițit pâinea rece și nodul din gât pricinuit de groaza că pierdusem atâta vreme.

Daniel m-a privit cu coada ochiului.

— Haide, mi-a spus el cu blândețe. N-am voie să întârzii.

•

Când am ajuns la școală, n-am văzut mașina lui Noah în parcare. Poate că se hotărâse să-și mai ia o zi liberă. Am plutit spre campus într-o stare de semiconștiență. Pe Noah nu l-am văzut nici la ora de engleză, nici pe holuri în pauze. Ar fi trebuit să fie acolo. Voiam să aflu unde locuia Jamie și, chiar dacă ei doi se urau, nu cunoșteam pe nimeni altcineva suficient de bine încât să-l întreb.

Într-una dintre pauze, m-am dus la clădirea administrativă pentru a-mi face o programare la doctorul Kahn, iar când a sosit ora stabilită, am intrat în biroul lui înarmată cu argumente bine întemeiate. Aveam să pledez pentru nota pe care o meritam. Aveam să-i spun despre MP3. Trebuia să rămân calmă. Nu trebuia să plâng.

Biroul directorului aducea mai mult cu camera de lucru a unui distins gentilom din secolul al nouăsprezecelea, de la pereții acoperiți cu lambriuri din lemn închis la culoare, până la rafturile pline cu cărți legate în piele și la bustul zeiței Pallas-Atena, cocoțat deasupra ușii. Glumesc doar. În privința cărților.

Doctorul Kahn stătea la masa lui din lemn de mahon, iar nuanța verzuie a veiozei îi lumina chipul nefiresc de neted. Arăta foarte puțin a doctor, îmbrăcat în pantalonii lui din stofă kaki și un tricou polo, cu blazonul Croyden.

— Domnișoară Dyer, a spus el, arătând către unul dintre scaunele aflate de cealaltă parte a mesei. Ce pot face azi pentru tine?

L-am privit în ochi.

— Cred că nota mea la spaniolă ar trebui schimbată, am spus eu.

Vorbeam calmă. Încrezătoare.

— Înțeleg.
— Pot dovedi că meritam un 10 la examen, am continuat și era adevărat.
Exista o înregistrare. Doar că n-o aveam.
— N-o să fie nevoie, a spus doctorul Kahn și s-a lăsat pe spătarul scaunului său din piele capitonată.
Am clipit.
— Oh, am spus, oarecum luată prin surprindere. Grozav! Deci când va fi schimbată nota?
— Mă tem că nu pot face nimic, Mara.
Am clipit din nou, dar când am deschis ochii, n-am văzut decât întuneric.
— Mara?
Glasul doctorului Kahn venea parcă de undeva de departe. Am clipit iar. Directorul chiar își așezase pe birou picioarele încălțate în pantofi cu bot ascuțit. Părea atât de relaxat! Îmi venea să-i dau picioarele la o parte și să-i trag scaunul de sub fund.
— De ce nu? am întrebat printre dinți.
Trebuia să-mi păstrez calmul. Dacă țipam, nota 4 rămânea. Dar era așa de tentant! Doctorul Kahn a luat o foaie de hârtie de pe birou și a citit-o cu atenție.
— Profesorii trebuie să prezinte administrației o explicație în scris ori de câte ori lasă un elev corigent, a spus el. Doamna Morales a scris că tu ai copiat la examen.
Nările au început să-mi freamăte și puncte roșii mi-au apărut în fața ochilor.
— A mințit, am spus eu calm. Cum aș fi putut să copiez la un examen oral? E ridicol!
— Conform catalogului ei, primele tale note au fost foarte proaste.
Nu-mi venea să-mi cred urechilor.
— Așadar sunt pedepsită pentru că mă descurc mai bine?
— Nu doar mai bine, Mara. Progresul tău a fost de-a dreptul miraculos, nu crezi?
Vorbele doctorului Kahn mi-au alimentat furia.
— Mi-am luat un meditator, am spus printre dinți, în timp ce încercam să alung punctele roșii clipind.

— Doamna profesoară spune că te-a văzut trăgând cu ochiul sub mânecă în timpul testului. Spune că a văzut ceva scris pe brațul tău.

— Minte! am strigat, apoi mi-am dat seama ce greșeală făcusem. Minte, am repetat, cu glas mai scăzut și tremurător. Când am dat examenul, aveam o mână bandajată. Din cauza unui accident.

— Ea a mai spus și că te-a văzut cum te uitai în jur în timpul lucrărilor din clasă.

— Deci, în esență, ea poate să spună că am copiat fără să aducă nicio probă?

— Nu-mi place tonul tău, domnișoară Dyer.

— Atunci cred că suntem chit, am spus înainte să mă pot abține.

Doctorul Kahn a ridicat încet din sprâncene. Vocea îi era enervant de calmă când a spus:

— Christina Morales predă aici de peste douăzeci de ani. E dură, dar corectă. Pot să număr pe degetele de la o mână plângerile venite din partea elevilor.

L-am întrerupt.

— Elevii sunt prea speriați ca să spună cev…

— Tu, pe de-altă parte, a continuat doctorul Kahn, ești aici de doar câteva săptămâni, ai întârziat de mai multe ori la ore, azi-dimineață i-ai răspuns obraznic profesoarei tale de istorie (da, am auzit despre asta) și ai reușit să fii dată afară de la ora doamnei Morales după ce ai stârnit o scenă de proporții. Tu pe cine ai crede?

Vedeam roșu în fața ochilor, la propriu. Mă străduiam atât de mult să nu țip, încât atunci când am vorbit, cuvintele mi-au ieșit în șoaptă.

— Doar… doar ascultați-mă. Există o înregistrare a examenului meu. O să rog pe cineva să v-o traducă. O s-o derulăm. Doamna Morales poate să…

Doctorul Kahn nici măcar nu și-a îndreptat picioarele înainte de a mă întrerupe.

— Uite ce e. O s-o chem mai târziu pe doamna Morales și o să recapitulez cu ea tot ce s-a întâmplat. O să te anunț în legătură cu decizia mea finală.

Gânduri negre mi se învârteau prin minte, iar timpul parcă se târa. M-am ridicat de pe scaun, răsturnându-l, însă mâinile îmi

tremurau prea tare ca să-l mai ridic. Asta era... toată povestea asta era mai mult decât nedreaptă. Iar eu începeam să-mi ies din țâțâni. Am deschis dintr-o smucitură ușa biroului și am auzit-o cum se trântește de prag, apoi cum ricoșează. Nu mi-a păsat. În timp ce mă îndreptam spre ora de spaniolă, îmi simțeam picioarele ca de oțel. Îmi venea să fac iarba praf și pulbere. Morales urma să scape cu fața curată. Speram să se înece cu propria ei limbă mincinoasă.

Parcă și vedeam momentul, cu o limpezime uluitoare. Ea, cu ochii umflați, cum se împleticește prin clasa goală și-și duce degetele osoase la gură, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Cum se învinețește și scoate un horcăit caraghios. E greu să minți când nu poți vorbi.

Voiam s-o înfrunt. Voiam s-o scuip în ochi. Dar, în timp ce alergam pe scări înspre sala ei de clasă, știam că n-o să merg niciodată până la capăt. O blestemam, însă. Am cotit și am parcurs ultimii câțiva metri până la ușă, gândindu-mă la diversele epitete pe care voiam să i le azvârl în față. Astăzi ora de spaniolă vă este prezentată de litera B.

Când am frânat brusc în fața ușii, în clasă nu era nimeni, cu excepția lui Jude. Zăcea întins pe podea, alb la față din cauza prafului. O uriașă grindă de lemn căzuse peste el și puteam să văd locurile în care așchiile îi străpungeau pielea. Jude avea bustul plin de sânge, iar câteva picături i se scurgeau pe la colțul gurii. Îl făceau să semene întrucâtva cu Jokerul din filmul *Batman.*

Am clipit.

Acum nu mai era trupul lui Jude. Era al ticălosului care o maltratase pe Mabel, întins pe podea, cu o parte a craniului transformată într-un terci roz și cu un picior îndoit într-un unghi ciudat. Precum o balerină din topor. Linoleumul se transformase în țărână, iar rănile îi erau acoperite de muște.

Am clipit iar.

Bărbatul a dispărut. În locul lui a apărut Morales. Zăcea pe podea, cu chipul mai mult violet decât albastru. Asta avea sens, ținând cont de ce învățasem despre culorile primare la orele de arte plastice din clasa a doua. Roșu plus albastru egal violet, iar Morales era mereu roșie la față. Pe cuvântul meu că acum semăna cu fetița-afină din filmul cu *Willy Wonka.* Mi-am lăsat capul într-o parte și am clipit înspre cadavrul cu ochi umflați de

pe linoleum, fiind sigură că o să dispară la fel ca toate celelalte, dacă o să-mi întorc privirea. Așa că am întors-o.

Dar când m-am uitat din nou, Morales era tot acolo.

Capitolul 42

Următoarele cinci secunde au părut cinci ore. A sunat a doua oară de intrare, iar eu am fost împinsă la o parte de o fată blondă pe nume Vera, care trăgea după ea o consilieră. Vera plângea. Hmm.

— Când am ajuns aici, se sufoca, dar n-am știut ce să fac!

Verei îi curgea nasul în timp ce plângea, iar mucii îi picurau peste buze. Dezgustător!

— Toată lumea să rămână în spate! a strigat doamna Barkan, consiliera.

Cadrul ușii era plin de elevi speriați. Am auzit o sirenă în depărtare și, curând, medicii de la ambulanță și poliția dădeau copiii la o parte din drum, făcându-și loc în jurul pragului. Lumea țipa, se îmbrâncea și, în general, mă enerva al dracului de tare, așa că m-am retras din mulțime. Am coborât în fugă scările, până când am ajuns la parter. Nu luasem prânzul. Eram lihnită și amețită, nu dormisem azi-noapte și pe cuvântul meu că așa ceva nu se putea întâmpla. Oare îmi luasem pastila de dimineață? Nu reușeam să-mi amintesc.

Am ieșit clătinându-mă de sub arcadă, pe pajiștea întinsă. Soarele mă orbea și mi-aș fi dorit să-i trag un pumn în față. Gândul ăsta m-a făcut să chicotesc. Apoi chicotelile mele s-au transformat în hohote de râs. Curând râdeam atât de tare, încât îmi curgeau lacrimile șiroaie pe față. Îmi simțeam gâtul ud și nu mai aveam suflu, așa că m-am trântit pe pământ, sub un copac din colțul îndepărtat al campusului. Râdeam nebunește și mă zvârcoleam pe iarbă, ținându-mă de burtă pentru că mă durea, fir-ar să fie, dar era pur și simplu foarte amuzant.

Din senin, o mână m-a apucat de umăr și m-a ridicat în capul oaselor. M-am uitat în sus.

— Mara Dyer, nu-i așa? a spus detectivul Gadsen.

Tonul lui era curios și calm, însă ochii nu păreau deloc prietenoși. În secunda următoare, atenția mi-a fost atrasă de o

umbră în mișcare. L-am zărit pe Noah. Când a văzut cu cine eram, s-a oprit. Eu am lăsat privirea în jos.

— Ce mai face câinele? a întrebat detectivul.

Am făcut tot ce-am putut ca să nu ridic ochii, șocată. Mi-am întors capul într-o parte, iar părul mi-a căzut precum o perdea în jurul feței. Ca să mă ascund mai bine, draga mea.

— Ce câine?

— Nostim lucru, a spus el. Câinele în legătură cu care ai sunat la Protecția Animalelor acum câteva săptămâni? După ce am discutat cu tine, animalul a dispărut pur și simplu.

— Chiar e nostim, am spus, deși nu era.

Absolut deloc.

— Doamna Morales ți-a fost profesoară? m-a întrebat detectivul, fără să stea o clipă pe gânduri.

A fost? Așadar era moartă. Măcar asta fusese ceva real. Imposibil, dar real. Am dat din cap.

— Trebuie să-ți fie tare greu.

A fost cât pe ce să izbucnesc în râs. Habar n-avea el. Sau poate... poate avea? Trebuie să recunoașteți, paranoia e amuzantă. Ce-ar fi putut să știe detectivul? Cum m-am *gândit* eu că Morales ar trebui să moară, iar ea a murit? Ce sminteală! Cum mi-l dorisem eu pe stăpânul cățelușei pedepsit pentru ce-i făcuse, iar el își primise pedeapsa? Ridicol! Faptul că te gândești la un lucru nu-l face real. Faptul că îți dorești un lucru nu-l face real.

— Da, e foarte greu, am spus.

Am dat iar din cap, iar părul mi-a căzut și mai mult peste față, pentru a-mi ascunde rânjetul de om nebun.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, a spus el.

Umerii îmi tremurau pentru că mă străduiam să-mi înăbuș râsul.

— Știi dacă doamna Morales era alergică la ceva?

Am scuturat din cap.

— Ai văzut-o vreodată făcându-și o injecție cu epinefrină?

Am scuturat iar din cap, după care m-am ridicat nesigură în picioare. La urma urmei eram fiică de avocat și, deși nu prea aveam legătură cu realitatea, știam că discuția luase sfârșit.

— Trebuie să plec, am spus.

— Sigur că da. Sper să te simți mai bine. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu profesoara ta.

M-am îndepărtat. De detectiv și de Noah. Însă Noah m-a ajuns din urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Părea neobișnuit de îngrijorat.

— N-ai apărut azi-dimineață, am spus, fără să mă uit la el.

— Mara...

— Nu. Pur și simplu... nu începe.

Am privit drept înainte și m-am concentrat asupra drumului spre sala de clasă.

— E în regulă, Noah. Nu sunt ofticată. Doar că... trebuie să plec. O să întârzii la biologie.

— Școala s-a terminat, a spus el încet.

M-am oprit.

— Ce?

— E aproape ora patru.

Vocea lui Noah era liniștită.

— Și ultimele ore au fost anulate. Te-am căutat peste tot.

Două ore. Pierdusem peste două ore. Simțeam că mă prăbușesc, ca și cum cineva ar fi tras pământul de sub mine.

— Hoo! a spus Noah, punându-și o mână pe mijlocul meu pentru a mă sprijini.

M-am scuturat ca să i-o alung.

— Trebuie să plec, am spus și am simțit că mi se face rău.

Dar atunci o altă mână m-a prins de umăr și aproape că mi s-au înmuiat genunchii.

— Bună, copii! a spus Daniel, cu glas serios. Nebună zi.

Am înghițit fierea ce îmi urcase în gât.

— N-arăți prea bine, Mara, a continuat fratele meu.

Tonul lui era mai relaxat acum, dar se simțea o urmă de îngrijorare în el. Eu mi-am dat la o parte o șuviță ce-mi rămăsese lipită pe frunte.

— Sunt bine. Mi-e doar puțin rău.

— Exact la timp pentru ziua ta, a spus Daniel, cu un zâmbet țeapăn. Sunt sigur că ești dezamăgită.

— Ziua ta?

Noah s-a uitat la mine, apoi la Daniel. I-am aruncat fratelui meu o privire plină de venin. El nu m-a luat în seamă.

— Mâine Mara o să împlinească șaptesprezece ani. E născută pe cincisprezece martie, drăcușorul. Dar se poartă ciudat când vine vorba despre asta, a explicat Daniel, apoi și-a scos ochelarii

și a șters ceva de pe lentile. Se posomorăște toată, așa că e datoria mea de frate să-i distrag atenția de la plictiseala ei aniversară.

— O să mă ocup eu, a spus numaidecât Noah. Tu ai scăpat.

Daniel i-a zâmbit larg.

— Mersi, amice, ești un tip de treabă!

Au bătut pumnul. Mie nu-mi venea să cred că fratele meu îmi făcuse una ca asta. Acum Noah avea să se simtă obligat să organizeze ceva. Îmi venea să-i pocnesc pe amândoi în față, apoi să vomit.

— Bine, a spus Daniel, cuprinzându-mă cu brațul. Cred că aș face bine s-o duc pe Mara acasă. Asta dacă nu cumva preferi să vomiți în mașina lui Noah? m-a întrebat el.

Am scuturat din cap.

— Vin să te iau mâine, la unsprezece, mi-a spus Noah, privindu-mă în ochi în timp ce Daniel mă lua de acolo. Trebuie să-ți spun niște lucruri.

Capitolul 43

Când Daniel și cu mine am ajuns înapoi acasă, în mod neobișnuit, dosarele cu burduf ale tatei erau deschise și întinse pe toată masa din sufragerie. Chiar înainte să închidem ușa, am auzit vocile părinților noștri care se certau. I-am făcut semn lui Daniel să nu facă zgomot.

— Cred că trebuie să ceri o audiere.

— Pledoariile inițiale se susțin luni, Indi. Luni! Și înainte de asta are loc o audiere de urgență privind probele. Judecătoarea n-o să mă lase să mă retrag. Pur și simplu nu se poate.

Ce se întâmpla?

— Atunci sună-l pe Leon Lassiter. Cere-i să te concedieze. Spune-i că o să-i recomanzi pe altcineva. Dacă o să facă asta, judecătoarea s-ar putea să permită o amânare. Ar vrea așa ceva, nu?

— Mă îndoiesc. De-abia așteaptă să termine cu povestea asta.

L-am auzit pe tata cum oftează.

— Chiar crezi că Mara se simte atât de rău?

Daniel și cu mine ne-am uitat unul în ochii altuia. Mama n-a stat pe gânduri.

— Da.

— Nu s-a mai petrecut nimic de când cu arsura, a spus tata.

— Sau nu știm noi.

— Crezi că se întâmplă ceva?

— Tu ai văzut-o în ultima vreme, Marcus? Nu doarme. Cred că situația ei e mult mai gravă decât lasă să se vadă. Faptul că tu ești implicat într-un proces pentru crimă nu ajută.

— Merită să fiu dat afară din barou pentru asta?

Mama a făcut o pauză.

— Dacă o să se întâmple așa ceva, putem să ne mutăm înapoi în Rhode Island, a spus ea calm.

Mă așteptam ca tata să izbucnească în râs. Sau să ofteze exasperat. Sau să spună orice altceva decât a spus de fapt.

— Bine, a zis el, fără să ezite. O să-l sun pe Leon și o să-i spun că mă retrag.

Mi s-a strâns stomacul din pricina vinovăției. Am dat să mă duc în bucătărie, însă Daniel m-a apucat de braț și a scuturat din cap în tăcere. Am mijit ochii.

Ai încredere în mine, a mimat el. Am rămas amândoi neclintiți, câtă vreme tata a vorbit la telefon.

— Alo, Leon? Sunt Marcus, da, ce mai faci? Eu nu fac chiar așa de bine.

Apoi i-a explicat situația. Am auzit cuvintele „instabilă”, „traumă” și „îngrijire psihiatrică”. L-am sfredelit pe Daniel cu privirea. După câteva minute, tata a încheiat convorbirea.

— Deci? am auzit vocea mamei.

— Se mai gândește. E un tip de treabă, a zis tata cu glas scăzut, în timp ce mama deschidea cu zgomot ușile unor dulapuri.

Daniel mi-a făcut semn cu degetul să mă apropii.

— Ascultă-mă! mi-a șoptit el. O să mergem acolo, iar tu o să te porți de parcă asta ar fi fost cea mai grozavă zi din viața ta. Să nu spui nimic despre Morales, OK? Mă ocup eu.

N-am mai apucat să-i răspund, căci Daniel a trântit ușa cu un gest teatral. Zgomotul probabil că s-a auzit până în Broward. Mama a scos capul din bucătărie.

— Bună, copii! a spus ea, mult prea veselă.

— Bună, mamă! am răspuns, cu un zâmbet fals pe chip.

Eram îngrețoșată, supărată, măcinată de vinovăție și îmi venea greu să mă împac cu faptul că asta era viața mea. Am intrat în bucătărie, unde l-am găsit pe tata așezat la masă. Avea ochii încercănați și părea mai slab ca de obicei.

— Măi să fie, ăștia-s chiar copiii mei de mult pierduți! a spus el, zâmbind.

Mi-am șters fruntea umedă și m-am dus să-l sărut pe obraz.

— Cum ți-a mers azi, puștoaico?

Daniel m-a săgetat peste umăr cu privirea.

— Grozav! am spus eu, cu prea mult entuziasm.

— Mara mă ajută să pregătesc petrecerea-surpriză pentru Sophie, a spus fratele meu, deschizând frigiderul.

Da?

— Da? a făcut și mama. Când o să aibă loc?

Daniel a scos un măr.

— Diseară, a răspuns el, mușcând din fruct. O să plecăm peste vreo două ore. Voi aveți vreun plan?

Mama a scuturat din cap.

— Unde-i Joseph? am întrebat.

— Acasă la un prieten, a spus mama.

Am deschis gura ca să le sugerez să iasă în oraș, dar Daniel mi-a luat-o înainte. Mama s-a uitat la tata.

— Am impresia că tatăl vostru e destul de ocupat.

El i-a întors privirea. În ochii lor se citeau o mie de cuvinte nerostite.

— Cred că aș putea să-mi iau o seară liberă.

— Minunat! a spus Daniel. Meriți. Mara și cu mine ne ducem să mai punem câte ceva la punct, după care eu o să trag un pui de somn înainte de petrecere.

Doamne, îmi venea să-l pup pe Daniel!

— Și eu la fel, am spus.

Am pupat-o pe mama pe obraz, apoi m-am întors repede cu spatele, înainte ca ea să apuce să observe pelicula de sudoare de pe pielea mea. Am pornit spre dormitorul meu.

— Deci voi doi aveți tot ce vă trebuie pentru diseară? a strigat mama în urma noastră.

— Da! a strigat Daniel la rândul lui.

Eu am dat din cap și am făcut cu mâna peste umăr, după care am cotit pe hol. Acolo m-am întâlnit cu fratele meu.

— Daniel…

El a ridicat mâinile.

— Cu plăcere. Tu doar... relaxează-te, OK? Arăți de parcă mai ai puțin și vomiți.

— Crezi că s-au prins?

— Nu. Te-ai descurcat bine.

— Dar cum rămâne cu cazul tatei? Nu poate renunța la el din cauza mea...

Am înghițit în sec și am încercat să-mi păstrez echilibrul.

— Mâine, înainte să ajungă Noah aici, o să spun în gura mare cât de bine te simți. Cât de mult m-ai ajutat cu petrecerea.

— Ești uimitor! Serios!

— Și eu te iubesc, surioară. Du-te și te întinde!

Daniel și cu mine am plecat fiecare spre camera lui. Se întunecase afară, iar când am trecut pe lângă fotografiile de familie, am simțit că mi se zbârlește părul de pe ceafă. Mi-am întors privirea de la ele, uitându-mă la ușile cu canaturi de sticlă ce dădeau spre curtea din spate. Cu lumina de pe hol aprinsă, bezna de afară părea de nepătruns și, în mod ciudat, de fiecare dată când mă apropiam de geamuri, aveam impresia că imediat dincolo de ele se află cineva sau ceva. Ceva ce umblă pe nesimțite, ceva care se furișează, ceva... nu. Nimic. Nu era nimic acolo. Am ajuns la mine în cameră și m-am dus glonț spre birou, spre flaconul cu Zyprexa de pe el. După o săptămână, mama căpătase suficientă încredere în mine încât să lase întreaga sticluță la mine în cameră. Nu-mi aminteam dacă îmi luasem pastila de dimineață. Probabil că nu. De aceea se petrecuse întreaga poveste cu Morales. Faptul că murise fusese o coincidență. Se înecase. O coincidență. Am scuturat flaconul și am lăsat să-mi cadă în palmă o pilulă, pe care am aruncat-o în gură și am înghițit-o fără apă. Mi-a alunecat pe gât încet și dureros, lăsând în urmă un gust amar.

Mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am urcat în pat, cu fața ascunsă în așternuturile răcoroase de bumbac. Mult după miezul nopții, am fost trezită, pentru a doua oară în viață, de cineva care bătea cu putere în fereastra dormitorului meu.

Senzația de *déjà-vu* m-a învăluit precum o pătură din lână udă, aspră și incomodă. Oare de câte ori mai trebuia să retrăiesc noaptea aceea? Agitată și fără să văd nimic, am coborât din pat, apoi m-am furișat spre fereastră. Inima mi-a

suit în gât și-am întins mâna ca să ridic jaluzelele, pregătindu-mă să văd chipul lui Jude.

Dar cel care stătea cu pumnul ridicat, gata să bată din nou, era Noah.

Capitolul 44

Purta o șapcă ponosită, cu cozorocul tras peste ochi, așa că nu-i vedeam mare lucru din față. Doar cât să-mi dau seama că e extenuat. Și furios. Am ridicat jaluzelele, apoi am deschis fereastra, iar un val de aer cald s-a revărsat în cameră.

— Unde-i Joseph? m-a întrebat Noah numaidecât, cu o urmă de panică în voce.

Eu mi-am masat fruntea cuprinsă de durere.

— Acasă la un prieten, a…

— Nu-i acolo, a spus Noah. Îmbracă-te! Trebuie să plecăm. Acum!

Am încercat să-mi pun ordine în gânduri. Panica nu se instalase încă.

— Ar trebui să le spunem părinților mei dacă el nu e…

— Mara. Ascultă-mă pentru că n-o să spun asta decât o singură dată.

Mi s-a uscat gura și mi-am lins buzele în timp ce îl așteptam să termine de vorbit.

— Mergem să-l căutăm pe Joseph. N-avem mult timp la dispoziție. Am nevoie să te încrezi în mine.

Îmi simțeam capul greu, cu mintea încețoșată de somn și zăpăceală. Nu reușeam să formulez întrebările pe care aș fi vrut să i le pun. Poate pentru că nu era ceva real. Poate pentru că visam.

— Grăbește-te! a spus Noah și m-am grăbit.

Am aruncat pe mine o pereche de blugi și un tricou, apoi m-am uitat la Noah. El își întorsese privirea înspre felinarele de pe stradă. Mușchii maxilarului îi erau încordați pentru că își mușca interiorul obrazului. În spatele expresiei de pe chipul lui se întrezărea ceva periculos. Exploziv.

Când am fost gata, mi-am pus mâinile pe pervaz și am sărit pe iarba umedă de sub fereastra dormitorului meu. M-am

legănat pe picioare, gata să cad. Noah m-a ținut să nu mă prăbușesc, apoi a luat-o grăbit înainte. Am alergat să-l prind din urmă. Mă mișcăm cu greu, de parcă aerul umed și încărcat m-ar fi împins înapoi.

Noah parcase pe alee. Mașina lui era singura de acolo. A lui Daniel dispăruse, a tatei la fel și nici a mamei nu mai era. Probabil că plecaseră separat.

Noah a deschis portiera dintr-o smucitură și a pornit motorul. Nici n-am apucat să mă așez bine, că a și apăsat pedala de accelerație până la podea. Inerția m-a lipit de spătarul scaunului.

— Centura, a spus Noah.

M-am uitat urât la el. Când am intrat pe I-75, încă nu-și aprinsese nicio țigară și încă nu spusese nimic. Am simțit că-mi îngheață stomacul. Îmi era atât de rău! Dar am reușit să vorbesc.

— Ce se întâmplă?

Noah a tras aer în piept, apoi și-a trecut mâna peste obrazul neras. Am observat că buza părea să i se fi vindecat în ultimele câteva zile. Ochii nu reușeam să-i văd deloc din unghiul în care stăteam.

El a început să vorbească pe un ton prudent. Controlat.

— Joseph mi-a dat un mesaj. Prietenul lui anulase întâlnirea și avea nevoie de cineva care să-l ducă acasă de la școală. Când am apărut, el nu mai era acolo.

— Deci unde e?

— Cred că a fost răpit.

Nu!

Pe Joseph îl văzusem ultima oară azi-dimineață, la micul dejun. Își fluturase mâna prin fața ochilor mei, iar eu îi spusesem, îi spusesem…

Lasă-mă în pace! Oh, Doamne!

Panica a început să mă copleșească.

— De ce? am șoptit.

Nu se întâmpla așa ceva. Nu se întâmpla așa ceva.

— Nu știu.

Îmi simțeam gâtul plin de ace.

— Cine l-a răpit?

— Nu știu.

Mi-am apăsat ochii cu podurile palmelor. Aș fi vrut să-mi smulg creierul din cap cu unghiile. Existau două variante: prima, să nu fie ceva real. Să fie un coșmar. Părea plauzibil. A doua, să nu fie un coșmar. Joseph să fi dispărut cu adevărat. Ultimul lucru pe care i-l spusesem fusese „lasă-mă în pace”, iar acum, mă lăsase.

— De unde știi unde e? l-am întrebat pe Noah, pentru că nu aveam decât întrebări și, dintre toate, aceasta era singura pe care o puteam rosti cu voce tare.

— Nu știu. Mergem acolo unde cred că e. Poate că e acolo, poate că nu. Asta trebuie să fie suficient deocamdată, bine?

— Ar fi cazul să sunăm la poliție, am spus înțepenită de frică, în timp ce băgăm mâna în buzunarul de la spate, ca să-mi scot telefonul.

Dar telefonul nu era acolo. Nu era acolo pentru că ieri îl zdrobisem, azvârlindu-l într-un perete. Nu mai departe de ieri. Am închis ochii, clătinându-mă. Îmi pierdeam mințile.

Vocea lui Noah a răzbătut până la mine în timp ce mă aflam în cădere liberă.

— Tu ce ai crede dacă ți-ar spune cineva că s-ar putea să știe unde se află un copil dispărut?

Aș crede că persoana respectivă ascunde ceva.

— Poliția mi-ar pune întrebări la care n-aș putea să răspund, a continuat Noah.

Atunci am observat pentru prima dată că era ceva tăios în glasul lui. Ceva tăios care mă speria.

— Nu putem chema poliția. Nu-i putem amesteca pe părinții tăi. Trebuie să mergem noi.

M-am lăsat în față și mi-am pus capul între genunchi. Nu semăna deloc cu un vis. Nu semăna deloc cu un coșmar. Părea ceva real. Noah mi-a mângâiat ușor șira spinării.

— Dacă n-o să-l găsim, o să sunăm la poliție, a spus el încet.

Mintea îmi era pustie. Nu puteam să vorbesc. Nu puteam să gândesc. Am dat doar din cap, apoi mi-am ridicat ochii către ceasul de pe bord. Ora unu dimineața. Am trecut pe lângă vreo câteva mașini în timp ce goneam pe autostradă, însă, după mai bine de o oră de mers, când Noah a virat în dreptul unei ieșiri, sunetele orașului Miami s-au stins. Cele câteva becuri de pe marginea drumului scăldau mașina într-o lumină gălbuie. Am mers în tăcere, iar becurile au început să se rărească. În cele din

urmă au dispărut complet, iar în fața noastră n-a rămas decât șoseaua, slab luminată de farurile noastre. Bezna se căsca și se arcuia deasupra noastră, precum un tunel. M-am uitat spre Noah, cu dinții încleștați, ca să nu plâng. Ori să țip. El avea un aer încruntat.

Când am parcat în sfârșit, nu vedeam în fața noastră decât iarba înaltă, legănată de bătaia vântului fierbinte. Nicio clădire. Nimic.

— Unde suntem? am întrebat încet, iar glasul aproape că mi-a fost înghițit de țârâitul greierilor și al cicadelor.

— Orașul Everglades, mi-a răspuns Noah.

— Nu prea seamănă a oraș.

— E la marginea parcului.

Noah s-a întors către mine.

— N-ai sta aici nici dacă te-aș ruga.

Era o afirmație, nu o întrebare, dar eu tot am răspuns.

— Nu.

— Chiar dacă treaba asta e cum nu se poate mai riscantă.

— Chiar dacă.

— Chiar dacă s-ar putea ca niciunul dintre noi să nu...

Gura lui n-a sfârșit de rostit fraza, însă ochii lui, da. S-ar putea ca niciunul dintre noi să nu scape cu viață, îmi spuneau ei. Ce mai coșmar! Fierea mi-a urcat în gât.

— Iar dacă eu... nu, a spus Noah, tu să faci orice e nevoie ca să-l trezești pe Joseph. Poftim, a continuat el, vârându-și mâna în buzunar. Ia cheia mea. Îți tastezi adresa în aparatul GPS. Și nu te oprești din condus, bine? Pe urmă suni la poliție.

Am luat cheile lui Noah și mi le-am îndesat în buzunarul de la spate. Am încercat să-mi opresc tremurul din voce.

— Mă sperii de moarte.

— Știu.

Noah a dat să coboare din mașină și eu am făcut la fel. El m-a oprit. Mirosul de vegetație putredă mi-a luat cu asalt nările. Noah s-a întors către marea de iarbă din fața noastră și a scos o lanternă. Atunci am observat că tăieturile de pe fața lui nu dispăruseră. Se mai vindecaseră, însă vânătaia de pe obraz făcea să pară că are fața pe jumătate scobită. M-am cutremurat.

Eram îngrozită. De mlaștină. De posibilitatea ca Joseph chiar să se afle acolo. De riscul să nu-l găsim. De faptul că fratele

meu mai mic lipsea, dispăruse, mă lăsase în pace așa cum îmi dorisem, iar eu nu aveam să-l mai recapăt niciodată.

Noah parcă mi-a simțit deznădejdea, așa că mi-a cuprins chipul în palme.

— Nu cred că o să se întâmple ceva. Și nu avem foarte mult de mers, poate o jumătate de kilometru. Dar ține minte: cheia, GPS-ul. Du-te până la autostradă și mergi pe ea, până vezi ieșirea ta.

Noah și-a lăsat mâinile în jos și a pășit pe iarbă. L-am urmat. Poate că știa mai multe decât îmi spunea, poate că nu. Poate că ăsta era un coșmar, poate că nu. Dar, în orice caz, într-o dimensiune sau alta, mă aflam acolo. Iar dacă Joseph era și el acolo, aveam să-l aduc înapoi.

Apa mi-a intrat numaidecât în teniși. Noah n-a mai zis nimic în timp ce ne târam picioarele prin noroi. O parte din vorbele lui încă mă obsedau, dar s-au risipit înainte să le pot prinde înțelesul. Și trebuia să fiu atentă pe unde calc.

Cete de broaște orăcăitoare stârneau un vuiet gros de jur împrejurul nostru. Când nu mă mâncau țânțarii de vie, mă zgâriau buruienile. Simțeam mâncărimi peste tot, terminațiile mele nervoase erau încărcate până la refuz, urechile mi se umpluseră de bâzâituri. Eram atât de neatentă, atât de absorbită de toate astea, încât am fost aproape să pun pasul pe lângă Noah.

Direct în pârâu.

Capitolul 45

Rădăcinile încâlcite ale mangrovelor se cufundau în apa neagră, iar pe malul celălalt iarba se întindea la nesfârșit înaintea noastră. Doar o felie de lună atârna pe cer, însă în viața mea nu mai văzusem atâtea stele. Cu greu deslușeam în întuneric silueta neclară a unei clădiri din apropiere. Noah s-a întors către apa stătută.

— Trebuie s-o traversăm, a spus el.

Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama ce însemna asta. Aligatori. Și șerpi. Dar, la drept vorbind, creaturile astea ar fi putut sta tot timpul la pândă între mașina lui Noah și locul în

care ne aflam acum. Și atunci de ce să nu traversăm pârâul? Nicio problemă.

Noah a luminat cu lanterna suprafața apei. Aceasta reflecta lumina și nu puteam zări nimic dedesubt. Pârâul avea vreo zece metri lățime, însă nu-mi puteam da seama cât de mult se întindea la stânga și la dreapta. Iarba se transforma în stuf, iar stuful, în rădăcini, împiedicându-mă să văd.

Noah s-a întors cu fața spre mine.

— Știi să înoți?

Am dat din cap.

— Foarte bine. Vino după mine, dar nu înainte să ajung pe malul celălalt. Și nu împroșca apa.

Am coborât pe malul abrupt și l-am auzit intrând în pârâu. Cu lanterna în mâna dreaptă, Noah a străbătut în picioare o bună bucată din drum, înainte de a fi nevoit să înoate. Dar el avea pe puțin un metru optzeci. Eu nu puteam să ajung atât de departe. Mi s-a strâns stomacul de frică pentru amândoi și am simțit un nod în gât din pricina neliniștii.

Când l-am auzit pe Noah ieșind din apă, aproape că mi s-au înmuiat genunchii de ușurare. El a ridicat raza lanternei și și-a scăldat chipul într-o lumină stranie. Mi-a făcut semn cu capul și am început să cobor.

M-am împiedicat și am alunecat pe malul pârâului. Picioarele mi s-au afundat în apa năpădită de buruieni, până când au dat de noroi. Acesta era neobișnuit de rece, în ciuda aerului fierbinte. Apa îmi ajungea la genunchi. Am făcut un pas. Acum îmi ajungea la pulpe. Încă un pas. Îmi ajungea la coaste. Undele mă gâdilau pe sub balenele sutienului. Înaintam cu precauție, căci picioarele mi se încurcau în buruienile de pe fund. Noah a îndreptat raza lanternei către apa din fața mea, având grijă să nu-mi bage lumina în ochi. Apa era maronie și tulbure, însă mi-am depășit dezgustul și am continuat să merg, așteptându-mă ca fundul pârâului să-mi dispară de sub picioare în orice clipă.

— Nu te mișca! a spus Noah.

Am încremenit. Lumina lanternei aluneca pe suprafața apei din jurul meu. Aligatorii au apărut ca din senin.

Inima a început să-mi bubuie în urechi pe măsură ce observam mai multe scântei fără trup plutind prin întuneric de-o parte și de alta a mea. O pereche de ochi. Trei. Șapte. Le-am pierdut șirul.

Eram paralizată. Nu puteam să înaintez, dar nici s-o iau înapoi. Am ridicat ochii spre Noah. Stătea la vreo cinci metri distanță de mine, însă apa dintre noi putea la fel de bine să fie și un ocean.

— O să intru din nou, a spus el. Ca să le distrag atenția.

— Nu! am șoptit.

Nu știam de ce simțeam nevoia să nu fac zgomot.

— Trebuie. Sunt prea mulți și nu avem timp.

Știam că n-ar fi trebuit, dar mi-am desprins privirea de umbra lui Noah și m-am uitat în jur. Aligatorii erau peste tot.

— Tu trebuie să te duci după Joseph, am spus deznădăjduită.

Noah a făcut un pas către mal.

— Nu!

A alunecat peste malul pârâului. Raza lanternei a luminat suprafața apei și l-am văzut cum se aruncă în apă. Când a încetat să mai miște lanterna, câteva perechi de ochi au dispărut. Apoi au reapărut. Mult, mult mai aproape.

— Noah, ieși de acolo!

— Mara, du-te!

Noah împrăștia apa, rămânând aproape de mal, dar îndepărtându-se de mine. I-am văzut pe aligatori cum înoată spre el, însă câteva dintre perechile de ochi au rămas ațintite asupra mea. Idiotul înrăutățea situația. Curând aveam să fim amândoi prinși în capcană, iar fratele meu avea să rămână singur.

Pe unul dintre aligatori l-am simțit apropiindu-se înainte de a-l vedea. Un bot lat, preistoric, s-a ivit la un metru în fața mea. Puteam să deslușesc conturul capului acoperit cu piele tare. Mă simțeam încolțită și cuprinsă de panică, însă nu doar atât.

Fratele meu dispăruse, era singur și mai speriat decât mine. Nu avea pe nimeni altcineva care să-i sară în ajutor, pe nimeni în afară de noi. Iar noi părea că nu vom ajunge să-l salvăm. Noah era singurul care știa unde să caute, iar el urma să fie omorât.

Ceva sălbatic s-a trezit în interiorul meu, în timp ce ochii negri stăteau ațintiți asupra mea. Ochi negri și mari, ca de păpușă. Îi uram. Aveam să-i omor.

N-am avut timp să mă întreb de unde naiba îmi venise gândul ăsta, căci s-a schimbat ceva. Un vuiet slab, abia perceptibil, a scuturat apa și am auzit un pleoscăit undeva la stânga mea. M-

am răsucit brusc, amețită din pricina poftei năvalnice de violență, însă nu era nimic acolo. Mi-am întors numaidecât privirea către locul în care se afla cel mai apropiat aligator. Acesta dispăruse. Am urmărit cercul de lumină, în timp ce Noah trecea cu raza lanternei pe deasupra apei. Se zăreau mai puține perechi de ochi. Acum le puteam număra. Cinci perechi. Patru. Una. Toți aligatorii s-au făcut nevăzuți în întuneric.

— Du-te! i-am strigat lui Noah, apoi am ridicat picioarele pentru a înota tot restul drumului.

L-am auzit pe Noah împingându-se afară din apă. Eu m-am zbătut prin apa tulbure, m-am încurcat la un moment dat în niște buruieni, dar nu m-am oprit. Am ajuns la mal, dar mâinile mi-au alunecat peste rădăcinile încâlcite și n-am reușit să găsesc un punct de sprijin. Noah s-a aplecat spre mine și l-am prins de mână. M-a ridicat, în timp ce mă propteam cu picioarele în pământ. Când m-am văzut afară, m-am desprins de mâna lui și am căzut în genunchi, tușind.

— Ești un idiot! am spus printre scuipături.

Nu-i puteam vedea chipul pe întuneric, dar l-am auzit trăgând aer în piept.

— Imposibil, mi-a șoptit el.

M-am ridicat în picioare.

— Ce? l-am întrebat după ce mi-am mai tras sufletul.

El nu m-a luat în seamă.

— Trebuie să plecăm.

Hainele i se lipiseră de corp, iar părul i se zbârlise, căci își tot trecea mâinile prin el. Șapca îi dispăruse. A început să înainteze, iar eu l-am urmat, plescăind prin stuful ud. Când am ajuns la o lungă fâșie de pământ acoperită cu iarbă, Noah a rupt-o la fugă. Am făcut același lucru. Noroiul mi se lipea de tălpi și gâfâiam din pricina efortului. Durerea mă săgeta pe sub coaste și de-abia respiram. Mai aveam puțin și mă prăbușeam, când Noah s-a oprit în fața unui mic șopron din beton. A scrutat întunericul cu privirea. Eu am zărit undeva în depărtare silueta unei clădiri masive, iar la vreo doisprezece metri distanță, o cabană.

Noah s-a uitat la mine, cu un aer nehotărât.

— Pe care s-o verificăm mai întâi?

Mi-a tresărit inima la gândul că Joseph ar putea fi atât de aproape, că mai aveam puțin și urma să ajungem la el.

— Aici, am spus, arătând către șopron.

L-am împins pe Noah la o parte și am încercat să răsucesc mânerul ușii, însă aceasta era încuiată. Am simțit mâna lui Noah pe umăr și i-am urmărit privirea până la o ferestruică aflată chiar sub streașină. Era cât un geam de pivniță, nici vorbă să încapă pe acolo. Nici eu nu știam sigur dacă o să încap. Pereții erau netezi, nu exista niciun punct de sprijin ca să mă cațăr.

— Ridică-mă! i-am spus lui Noah fără să stau pe gânduri.

El și-a împletit degetele. A aruncat o singură privire peste umăr, chiar înainte să-mi pun talpa în mâinile lui. M-am sprijinit pe umerii lui, după care m-am ridicat complet în picioare. De îndată ce am putut, m-am prins de pervaz, ca să-mi păstrez echilibrul. Geamul era murdar, însă în interior era o lumină slabă. Am văzut acolo unelte sprijinite de zid, un mic generator, câteva pături pe jos și apoi... pe Joseph. Stătea într-un colț, pe podea. Prăbușit.

A trebuit să-mi înăbuș valul de emoții: ușurare amestecată cu groază.

— E acolo, i-am șoptit lui Noah, în timp ce împingeam fereastra.

Dar oare nu pățise nimic? Fereastra era blocată, așa că am murmurat o rugăciune către orice zei m-ar fi ascultat, implorându-i să lase geamul să se deschidă, doar să-l lase să se deschidă.

S-a deschis. Mi-am întins brațele prin el, apoi mi-am strecurat restul corpului înăuntru. M-am prăbușit pe podea cu capul înainte și am aterizat pe umăr. O durere fierbinte mi-a explodat într-o parte a corpului și am strâns din dinți ca să nu țip.

Am deschis ochii. Joseph nu se clintise.

Am înnebunit de spaimă. M-am chircit de durere când m-am ridicat în picioare, însă n-am dat nicio atenție umărului și m-am repezit la fratele meu mai mic. Părea că doarme acolo, cuibărit într-un morman de pături. M-am apropiat puțin câte puțin. Îmi era groază că atunci când îl voi atinge, va fi rece.

Nu era. Respira, și încă normal. Copleșită de ușurare, l-am scuturat. Capul i-a căzut într-o parte.

— Joseph, am spus. Joseph, trezește-te!

Am aruncat la o parte o pătură subțire de pe el, moment în care am văzut că avea mâinile și picioarele legate în față. M-a luat cu amețeală, însă m-am plesnit peste ochi ca să mă concentrez. Am cercetat încăperea, căutând ceva cu care să tai

legăturile din plastic de la încheieturile și gleznele lui Joseph. N-am văzut nimic.

— Noah! am strigat. Spune-mi că ai un briceag la tine!

El nu mi-a răspuns, dar am auzit cum obiectul de metal lovea geamul înclinat. Apoi a ricoșat înapoi afară. L-am auzit pe Noah rostind un șir de înjurături, după care briceagul s-a izbit din nou de fereastră. De data asta a căzut pe podea, în interior. L-am ridicat, l-am desfăcut și m-am pus pe tăiat.

Când am terminat de retezat legătura de la mâinile lui Joseph, aveam deja degetele jupuite, iar după ce i-am desfăcut-o și pe cea de la picioare, nu-mi mai simțeam deloc mâinile. Acum aveam în sfârșit ocazia să-mi privesc cu atenție fratele. Purta încă hainele de școală: pantaloni din stofă kaki și un tricou polo cu dungi. Erau curate. Nu părea rănit.

— Mara! am auzit vocea lui Noah de cealaltă parte a zidului. Mara, grăbește-te!

Am încercat să-l ridic pe Joseph, dar o durere ascuțită mi-a străpuns umărul. Am scos un hohot de plâns înăbușit.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Noah, cu glas surescitat.

— M-am lovit la umăr când am căzut. Joseph nu se trezește și nu pot să-l ridic până la geam.

— Dar ușa? Nu poți s-o descui din interior?

Iar eu sunt o idioată! M-am repezit spre intrarea în camera de beton. Am răsucit încuietoarea, apoi am deschis ușa. Noah stătea de cealaltă parte a ei, speriindu-mă de moarte.

— Cred că răspunsul e „da”, a spus el.

Inima îmi bătea cu putere când Noah s-a dus la Joseph și l-a ridicat la subraț. Fratele meu era complet lipsit de vlagă.

— Ce are?

— E inconștient, dar nu există urme de vânătăi sau altceva. Pare în regulă.

— Cum o să-l…

Noah și-a scos lanterna din buzunarul de la spate și mi-a aruncat-o. Apoi l-a săltat pe Joseph pe umeri, apucându-l cu o mână de un genunchi și cu cealaltă de o încheietură. A mers până la ușă de parcă ar fi fost o nimica toată și a deschis-o.

— Bine că e slăbănog ticălosul!

Am izbucnit într-un râs nervos în timp ce ieșeam, chiar înainte ca asupra noastră să se reverse lumina farurilor unei mașini.

Noah s-a uitat în ochii mei.

— Fugi!

Capitolul 46

Am rupt-o la fugă, izbind cu picioarele noroiul de sub noi. Iarba mă plesnea peste brațe, iar aerul îmi înțepa nările. Am ajuns la pârâu, iar eu am aprins lanterna și am măturat cu raza ei suprafața apei. Era liniștită, dar știam că asta nu însemna prea mult.

— Intru eu prima, am spus către apă.

Aproape că-i provocam pe aligatori să se întoarcă. M-am afundat în râu. Noah l-a lăsat pe Joseph să-i alunece de pe umeri și m-a urmat, având grijă să țină capul fratelui meu deasupra apei. A început să tragă trupul lui Joseph după el, ținându-l la subraț în timp ce înota.

Undeva la mijlocul drumului, am simțit cum ceva îmi atinge ușor piciorul. Ceva mare. Mi-am înghițit țipătul și am mers mai departe. Nu s-a luat nimic după noi.

Noah mi-a întins trupul fratelui meu, iar eu abia dacă am reușit să-l țin, în timp ce umărul mă durea îngrozitor. Noah s-a înălțat pe mal, mi l-a luat pe Joseph din brațe, l-a ridicat din nou pe umeri și am luat-o iar la fugă.

Când am ajuns la mașină, Noah l-a pus mai întâi pe Joseph pe bancheta din spate, apoi s-a urcat la volan. Eu aproape că m-am prăbușit înăuntru, dârdâind brusc din pricina hainelor ude lipite de pielea mea. Noah a pornit căldura la maximum, a apăsat cu toată puterea pedala de accelerație și a condus ca un nebun până când am ajuns în siguranță pe autostrada I-75.

Cerul era încă întunecat. Huruitul monoton al pneurilor pe asfalt amenința să mă adoarmă precum un cântec de leagăn, în ciuda durerii chinuitoare din umăr. Acesta stătea prost oricum m-aș fi așezat pe scaun. Când Noah m-a cuprins cu brațul, strângându-și degetele în jurul cefei mele, am țipat. El a făcut ochii mari de îngrijorare.

— Umărul meu! am spus, cu o tresărire.

M-am uitat la bancheta din spate. Joseph tot nu se clintise.

Noah și-a pus genunchii pe volan și a condus așa, în timp ce mă atingea ușor pe claviculă, apoi pe umăr. M-a pipăit cu

degetele pline de noroi închegat, iar eu mi-am mușcat limba ca să nu țip.

— E dislocat, a spus el.

— De unde știi?

— Atârnă prost. Nu simți?

Aș fi ridicat din umeri, dar… avea dreptate.

— Va trebui să mergi la spital, a spus Noah.

Am închis ochii. Oameni fără chip s-au ivit în întuneric, înghesuiți în jurul patului meu, silindu-mă să stau culcată. Ace și tuburi mi se agățau de piele. Am scuturat cu hotărâre din cap.

— Nu. Fără spitale.

— Osul trebuie pus la loc în articulație.

Noah și-a înfipt degetele în mușchii mei, iar eu mi-am înăbușit un suspin. El și-a retras mâna.

— N-am vrut să-ți fac rău.

— Știu, am spus cu lacrimi în ochi. Nu e vorba despre asta. Urăsc spitalele.

Am început să tremur, amintindu-mi mirosul. Acele. Apoi am izbucnit într-un râs nervos, căci fusesem pe punctul de a fi mâncată de niște reptile uriașe, dar, cumva, injecțiile erau mai înfricoșătoare. Noah și-a trecut mâna peste barbă.

— Pot să ți-l pun eu la loc, a spus el, cu glas surd.

M-am răsucit pe scaun, înăbușindu-mi durerea.

— Serios? Noah, serios?

Chipul lui s-a întunecat, dar a dat din cap că da.

— Ar fi… te rog, fă-o!

— O să te doară. N-ai idee cât de rău o să te doară.

— Nu-mi pasă! am spus, cu sufletul la gură. M-ar durea la fel de mult și într-un spital.

— Nu neapărat. Acolo ți-ar putea da ceva, a replicat Noah. Împotriva durerii.

— Nu pot să merg la spital. Nu pot! Te rog, pune-l tu la loc, Noah! Te rog?

El a tras cu ochiul la ceasul de pe bord, apoi s-a uitat în oglinda retrovizoare. A oftat și a ieșit de pe autostradă. Am oprit într-o parcare goală și întunecată, iar eu m-am uitat la bancheta din spate. Joseph tot nu se trezise.

— Haide, mi-a zis Noah și s-a dat jos din mașină.

L-am urmat, iar el a încuiat portierele în urma noastră. Am mers puțin, după care Noah s-a oprit sub un pâlc de copaci, în

spatele unui șir de magazine. A închis ochii și am observat că ținea pumnii strânși. Mușchii antebrațelor îi tresăreau de încordare. Mi-a aruncat o privire întunecată.

— Vino încoace! mi-a spus.

M-am îndreptat spre el.

— Mai aproape.

Am făcut încă un pas, dar aș minți dacă aș spune că nu mi-era frică. Inima îmi bătea cu putere în piept.

Noah a oftat și a străbătut restul distanței dintre noi, apoi s-a oprit, cu pieptul lipit de spatele meu. I-am simțit trupul strâns lângă al meu și m-am înfiorat. Nu știu dacă din cauza faptului că stăteam afară în haine ude sau a faptului că îl simțeam lipit de mine.

Mi-a cuprins pieptul cu un braț, ținându-l paralel cu clavicula, apoi pe celălalt l-a strecurat pe sub brațul meu, astfel încât mâinile aproape să i se atingă.

— Stai nemișcată, mi-a șoptit.

Am dat din cap în tăcere.

— Bine atunci. Unu.

Îmi vorbea încet, la ureche, gâdilându-mă. Îmi simțeam inima cum bate sub antebrațul lui.

— Doi.

— Stai! am spus, cuprinsă de panică. Dacă țip?

— Nu țipa.

Și atunci toată partea stângă a corpului meu s-a încins de durere. Scântei fierbinți și albe mi-au explodat în spatele ochilor și mi-am simțit genunchii înmuindu-se, iar pământul mi-a dispărut de sub tălpi. N-am mai văzut decât întunericul adânc, de nepătruns, în timp ce îmi pierdeam cunoștința.

•

M-am trezit când am simțit mașina virând larg pe asfalt. Am ridicat ochii tocmai în clipa în care treceam pe sub indicatorul ce anunța ieșirea noastră de pe autostradă.

— Ce s-a întâmplat? am mormăit.

Părul ud, plin de mizerie închegată, mi se întărise în bătaia aerului condiționat. Îmi trosnea sub cap.

— Ți-am pus umărul la loc, a spus Noah, cu ochii drept înainte, la drumul bine luminat din fața noastră. Și ai leșinat.

M-am frecat la ochi. Durerea chinuitoare din umăr se potolise, dar se transformase într-una surdă, pulsatilă. Am aruncat ochii

la ceas. Aproape șase dimineața. Dacă toate astea se întâmplau în realitate, curând aveau să se trezească părinții mei.

Joseph se trezise deja.

— Joseph! am spus.

El mi-a zâmbit.

— Bună, Mara.

— Te simți bine?

— Da. Doar puțin obosit.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că am căzut pur și simplu în șanțul de lângă terenul de fotbal, acolo unde m-ați găsit voi, a spus el.

M-am uitat pe furiș la Noah. El m-a privit în ochi și a clătinat ușor din cap. Cum putea să creadă că Joseph o să halească o asemenea poveste?

— E ciudat, nici măcar nu-mi amintesc să mă fi dus acolo. Oricum, voi cum m-ați găsit?

Noah și-a masat fruntea cu palma murdară.

— O bănuială norocoasă, a zis el, evitându-mi privirea fixă.

Joseph s-a uitat drept la mine, cu toate că i s-a adresat lui Noah.

— Nici nu-mi amintesc să-ți fi dat mesaj să mă iei. Probabil că m-am lovit destul de tare la cap.

Asta trebuie să fi fost minciuna care o însoțea pe cea despre terenul de fotbal. Și îmi dădeam seama după privirea lui că fratele meu nu o credea pe niciuna dintre ele. Totuși părea să fi intrat în joc.

Așa că am intrat și eu.

— Te doare? l-am întrebat.

— Puțin. Și mi-e oarecum greață. Ce să-i spun mamei?

Noah a rămas cu ochii ațintiți drept în față, așteptând să decid eu. Și era clar ce întreba Joseph: dacă să ne dea de gol pe mine și pe Noah. Dacă să aibă încredere în noi. Deoarece știam că, dacă fratele meu le-ar fi spus părinților mei minciuna pe care o auzise el de la Noah, mama și-ar fi ieșit din minți. Fără îndoială. Și ar fi pus întrebări. Întrebări la care Noah spusese că nu putea răspunde.

M-am uitat în spate, la fratele meu mai mic. Era murdar, dar nevătămat. Sceptic, dar nu îngrijorat. Nici speriat. Însă dacă i-aș fi spus adevărul despre cele petrecute – că cineva, un străin, îl răpise, îl legase și îl încuiase într-un șopron în mijlocul mlaștinii –

cum l-ar fi afectat asta? Cum ar fi reacționat el atunci? Mi-am amintit chipul lui cenușiu, pe când stătea chircit în sala de așteptare a spitalului, după ce eu îmi arsesem brațul. Mi-am amintit trupul lui mic, cocoșat și încordat pe scaunul de spital. Acum ar fi fost mai rău. Puține lucruri îmi veneau în minte care să fie mai traumatizante decât o răpire și știam din experiență cât de greu e să-ți revii după așa ceva. Dacă mai poți să-ți revii.

Dar dacă nu-i spuneam lui Joseph, nu-i puteam spune nici mamei. În niciun caz după incidentul cu brațul meu. Nici după pastile. Nu m-ar fi crezut în veci.

Așa că m-am decis. M-am uitat la fratele meu în oglinda retrovizoare.

— Nu cred că ar trebui să aducem vorba despre asta. Mama ar lua-o razna, vreau să spun că ar lua-o razna de-a binelea. S-ar putea să se sperie atât de tare încât să nu te mai lase să joci fotbal vreodată, știi?

Vinovăția m-a cuprins în timp ce rosteam minciunile, însă adevărul l-ar fi putut distruge pe Joseph și nu aveam să fiu eu cea care să-i facă asta.

— Iar tata probabil că ar da școala în judecată sau ceva de genul ăsta. Ai putea să folosești pur și simplu dușul de lângă piscină, apoi să te bagi în pat, iar eu să-i spun mamei că nu te-ai simțit bine aseară și că m-ai rugat să vin să te iau?

De pe bancheta din spate, Joseph a aprobat planul.

— OK, a spus el, pe un ton plat.

Nici măcar nu m-a luat la întrebări, atât de multă încredere avea în mine. Am simțit un nod în gât.

Noah a intrat pe strada noastră.

— Ai ajuns, i-a spus el lui Joseph.

După ce am parcat, fratele meu a coborât din mașină, iar eu am făcut la fel, înainte ca Noah să apuce să-mi deschidă portiera. Joseph s-a îndreptat către geamul șoferului și i-a strâns mâna lui Noah.

— Mersi, i-a spus fratele meu, aruncându-i un zâmbet cu gropițe, apoi a luat-o spre casă.

Eu m-am aplecat prin fereastra deschisă din dreapta și am spus:

— Vorbim mai târziu?

Noah a stat pe gânduri, cu ochii ațintiți drept înainte.

— Da.

Dar n-am mai avut ocazia.

•

M-am reîntâlnit cu Joseph în dreptul casei noastre. Acum toate cele trei mașini ale familiei erau oprite pe alee. Fratele meu mai mic a făcut duș afară, apoi ne-am furișat înăuntru prin fereastra camerei mele, ca să nu trezim pe nimeni. El era vesel și a pornit pe hol în vârful picioarelor, pășind tiptil exagerat, ca și cum ar fi fost un joc. A închis ușa camerei lui și, pesemne, s-a băgat în pat.

Habar nu aveam ce era în capul lui, ce părere avea despre toate astea sau de ce mă lăsase să scap atât de ușor. Dar mă durea tot corpul din pricina epuizării și nu aveam forța să mă apuc să analizez situația. Mi-am scos hainele și mi-am pornit dușul, dar am descoperit că nu eram în stare să stau în picioare. M-am prăbușit sub jetul de apă, tremurând deși era fierbinte. Mă uitam în gol la faianța de pe pereți. Nu mi-era rău. Nu eram obosită.

Eram pierdută.

Când apa a început să se răcească, m-am ridicat, mi-am aruncat pe mine un tricou verde și niște pantaloni de pijama cu dungi. Apoi m-am dus în camera de zi, sperând că televizorul va putea să potolească gândurile absurde ce îmi bâzâiau prin cap. M-am trântit pe canapeaua din piele și am pornit aparatul. Am trecut în revistă ghidul TV, dar n-am găsit mare lucru în afară de *teleshopping,* în timp ce știrile se auzeau încet pe fundal.

— Localnicii au anunțat azi-dimineață uciderea în masă a peștilor din orașul Everglades.

Am ciulit urechile când am auzit că e vorba despre Everglades. Am închis ghidul TV și am rămas cu ochii țintă la prezentatoarea cu înfățișare de păpușă din plastic.

— Biologii chemați la fața locului spun că incidentul a fost provocat, cel mai probabil, de dispariția oxigenului din apă. Se crede că de vină este numărul extrem de mare al cadavrelor de aligatori.

Imaginea s-a schimbat și în cadru a apărut o femeie blondă, cu pistrui, îmbrăcată în pantaloni kaki și ținând în mână un microfon îndreptat spre gura acoperită cu o basma. Stătea în fața unei ape tulburi, înfricoșător de familiare mie. Camera s-a îndreptat către aligatorii morți, care pluteau prin ea cu burțile albe în sus, înconjurați de sute de pești.

— Abundența de materii aflate în descompunere absoarbe o mare cantitate de oxigen din apă, ceea ce a omorât peștii din zonă în doar câteva ore. Desigur, în cazul acesta, ce i-a ucis pe aligatori ar fi putut ucide și peștii. E o enigmă de tipul oul și găina, dacă vreți.

Prezentatoarea-manechin a vorbit din nou.

— Cercetată să vedem dacă nu cumva în apă au fost deversate reziduuri periculoase. Se așteaptă ca, în zilele următoare, specialiștii în reptile de la Grădina Zoologică să efectueze necropsii, iar noi vom avea grijă să prezentăm chiar aici rezultatele cercetărilor. Între timp, turiștii ar fi bine să ocolească zona, a spus ea, ținându-se de nas.

— Nu glumești, Marge. Cred că pute rău de tot! Iar acum mergem la Bob pentru datele meteo.

Îmi tremura mâna când am ridicat telecomanda și am oprit televizorul. M-am ridicat, legănându-mă pe picioare de parcă n-ar fi fost ale mele, și m-am îndreptat spre chiuveta din bucătărie, să-mi iau niște apă. Am scos un pahar din dulap, apoi m-am oprit în dreptul bufetului, în timp ce gândurile mi se învârteau prin minte.

Locul pe care îl filmaseră nu arăta exact la fel. Însă eu fusesem acolo în toiul nopții, cu siguranță pârâul arăta altcumva ziua.

Dar poate că altcineva era de vină. Sau poate ceva anume otrăvise apa. Sau poate că eu nu fusesem deloc acolo.

Am umplut paharul de plastic și l-am dus la buze. Atunci mi-am surprins din întâmplare imaginea reflectată în fereastra întunecată a bucătăriei.

Arătam ca fantoma unei străine.

Ceva se întâmpla cu mine.

Am azvârlit cu paharul de plastic înspre geamul întunecat și mi-am văzut imaginea risipindu-se în ceață.

Capitolul 47

Înainte

M-am trezit a doua zi într-un pat metalic de spital din azilul de stat Tamerlane. Salteaua de sub mine era murdară și zdrențuită. Mobila a început să scârțâie când m-am întors și m-am uitat în jos, la propriul trup. Eram îmbrăcată în negru. Cineva din spatele meu mă săruta pe gât. M-am răsucit brusc.

Era Jude. Mi-a zâmbit, apoi și-a strecurat brațul în jurul mijlocului meu, trăgându-mă mai aproape.

— Haide, Jude! Nu aici.

M-am ferit pe sub brațul lui și m-am ridicat în picioare, împiedicându-mă de gunoaie și de linoleumul de pe podea. El s-a luat după mine și m-a lipit cu spatele de un perete.

— Șșșt, relaxează-te! m-a îndemnat, în timp ce-și ducea mâna spre obrazul meu și încerca să mă sărute.

Am întors capul. Îi simțeam răsuflarea fierbinte pe gât.

— Nu vreau să fac asta acum, am zis, cu glas răgușit.

Unde era Rachel? Claire?

— Tu nu vrei s-o faci niciodată, a mormăit el, cu buzele lipite de pielea mea.

— Poate pentru că tu o faci atât de prost.

De îndată ce am rostit cuvintele, mi s-a încleștat stomacul. Jude a rămas nemișcat. M-am încumetat să arunc o privire spre chipul lui. Avea ochii goi. Lipsiți de viață. Apoi mi-a zâmbit, însă fără pic de căldură.

— Poate pentru că ție-ți place să ațâți și apoi să refuzi, a spus el, iar zâmbetul i s-a stins.

Trebuia să plec. Acum! Am încercat să mă smulg dintre trupul lui și perete, împingându-l în piept cu palmele.

El m-a îmbrâncit la loc. M-a durut. Oare cum de mi se întâmpla una ca asta? Învățasem de-a lungul ultimelor două luni că Jude avea momentele lui în care era un nemernic – convins că totul i se cuvine, răsfățat, nesuferit. Porcării tipice de mascul alfa. Dar așa ceva? Asta era un cu totul alt nivel de țăcăneală. Asta era…

Jude m-a împins cu toată greutatea lui în peretele plin de praf și scorojit, întrerupându-mi șirul gândurilor. Am simțit cum mi se zbârlește fiecare fir de păr de pe ceafă și am cântărit puținele variante pe care le aveam la dispoziție.

Puteam să țip. Era posibil ca Rachel și Claire să fie suficient de aproape încât să mă audă, dar era posibil și să nu fie. Iar dacă nu erau… mă rog. Avea să iasă urât.

Puteam să-l pocnesc. Probabil că ar fi fost o prostie, căci îl văzusem pe Jude ridicând de la piept haltere de două ori mai grele decât mine.

Puteam să nu fac nimic. Mai devreme sau mai târziu, Rachel avea să vină să mă caute.

Ușa cu numărul trei părea cea mai promițătoare. M-am înmuiat toată. Lui Jude nu i-a păsat. S-a împins în mine cu și mai multă forță, în timp ce eu mă luptam cu țipătul isteric care îmi urca în gât precum un vârtej. Chestia asta era urâtă, urâtă, urâtă, urâtă, urâtă, urâtă! Jude mi-a zdrobit buzele sub ale sale, gâfâind, iar forța lui m-a lipit și mai tare de perete, stârnind mici nori de praf ce s-au înălțat în jurul trupului meu. Mi s-a făcut greață.

— Nu, am șoptit și vocea mi-a sunat de parcă ar fi venit de la foarte mare distanță.

Jude n-a răspuns. Mâinile lui mă pipăiau cu asprime și stângăcie pe sub haină, pe sub bluza de trening, pe sub tricou. Când am simțit răceala pielii lui pe abdomen, am tras brusc aer în piept. Jude a început să râdă de mine.

M-a cuprins o furie glacială, amețitoare. Îmi venea să-l omor. Îmi doream s-o pot face. Cu o forță de care nu mă știam în stare, mi-am smuls de pe trup una dintre mâinile lui. El a pus-o la loc și atunci, fără să mă gândesc, mi-am luat avânt și l-am plesnit.

Nici măcar n-am avut răgazul să simt usturimea din palmă, că am simțit-o peste față. Peste fața mea. Lovitura lui Jude a venit atât de repede și cu atâta putere, încât am avut impresia că s-au scurs minute întregi, sau chiar ore întregi, până să-mi dau seama că mă plesnise la rândul lui. Aveam impresia că un ochi îmi atârnă afară din orbită. Toată ființa mea luase foc.

Tremurând și plângând (chiar plângeam?) am început să mă las în jos. Jude m-a tras în sus, și mai sus, apoi m-a încolțit, m-a țintuit lângă perete. Dârdâiam cu atâta furie, încât bucăți din tencuială se desprindeau sub mâinile, brațele și picioarele mele. Jude și-a trecut limba peste obrazul meu și m-am înfiorat.

Atunci s-a auzit vocea lui Claire, străpungând aerul încărcat, cufundat în tăcere.

— Mara?

Jude s-a retras doar puțin, foarte puțin, însă picioarele mele nu se puteau mișca. Obrajii îmi erau reci și mă mâncau din

pricina lacrimilor și a salivei lui pe care n-o puteam șterge. Respiram greu și suspinam înăbușit. Eram mânioasă pe mine însămi pentru că nu-l cunoscusem pe străinul găunos care stătea acum lângă mine. Și mânioasă pe el pentru că se camuflase atât de bine, pentru că mă păcălise, prinzându-mă în capcană, zdrobindu-mă. Am simțit cum ceva mă trage la limita inconștienței, amenințând să mă doboare.

Zgomotul unor pași aflați la câțiva metri distanță m-a readus cu picioarele pe pământ. Claire mi-a strigat iar numele de după ușă. N-o vedeam, dar m-am agățat de glasul acela și am încercat să alung oribila senzație de neputință ce îmi astupa gâtul și îmi împovăra picioarele.

Lumina lanternei lui Claire a început să danseze prin cameră și s-a oprit în cele din urmă asupra lui Jude, care a ieșit de după perete, stârnind norișori groși de praf.

— Bună, a spus ea.

— Salut, a răspuns Jude cu un zâmbet calm, netulburat.

De necrezut, dar surâsul era mai înfricoșător decât furia lui.

— Unde-i Rachel?

— Caută camera cu tabla ca să adauge numele noastre pe listă, a spus Claire. Voia să mă întorc și să mă asigur că nu v-ați pierdut.

— Suntem bine, a zis Jude și a surâs afișându-și gropițele din obraji.

I-a făcut cu ochiul surorii sale. Toată furia ascuțită din ființa mea a ieșit la suprafață doar sub forma unei șoapte fără vlagă.

— Nu pleca.

Jude mi-a aruncat o privire necruțătoare, iar în ochii lui am văzut furia pură. Nu mi-a dat șansa să vorbesc, căci s-a întors înapoi spre Claire. A zâmbit larg și și-a dat ochii peste cap.

— O știi pe Mara, a spus el. E puțin speriată. O ajut să nu se mai gândească la asta.

— Ah! a spus Claire și a chicotit ușor. Distracție plăcută, copii!

Am auzit cum se îndepărtează.

— Te rog, am spus, ceva mai tare de data asta.

Pașii ei s-au oprit preț de o clipă, după care s-au auzit din nou. Și s-au pierdut în neant.

Jude s-a întors. Mâna lui cărnoasă mă împingea în piept, strivindu-mă de zid.

— Taci din gură! mi-a zis el și mi-a descheiat fermoarul hainei dintr-o singură mișcare.

Apoi mi-a tras fermoarul bluzei de trening. Acum ambele obiecte de îmbrăcăminte îmi atârnau moi pe umeri.

— Nu te mișca! m-a avertizat el.

Eram încremenită, complet și prostește scoasă din luptă. Îmi clănțăneau dinții, iar corpul îmi tremura de furie lângă perete, în timp ce Jude trăgea cu neîndemânare nasturele de la blugi, scoțându-l din gaica lui. N-aveam decât un gând, doar unul singur, care s-a târât în creierul meu precum o insectă și a bătut din aripi până când n-am mai fost în stare să aud nimic altceva, să gândesc nimic altceva și până când nimic altceva n-a mai contat.

Jude merita să moară.

În timp ce el îmi deschidea fermoarul de la pantaloni, trei lucruri s-au petrecut în același timp:

Am auzit glasul lui Rachel strigându-mă pe nume. Zeci de uși de fier s-au trântit cu un zăngănit asurzitor.

Totul s-a cufundat în întuneric.

Capitolul 48

Vocea mamei m-a trezit brusc, ca o sperietură.

— La mulți ani!

Stătea lângă patul meu și îmi zâmbea.

— S-a trezit, oameni buni! Intrați!

M-am uitat năucită cum ceilalți membri ai familiei mele intră pe rând la mine în cameră, aducând cu ei un morman de clătite, cu o lumânare în mijloc.

— Mulți ani trăiască! au cântat ei.

— Și la mulți aaaaani! a adăugat Joseph, fluturându-și mâinile.

Mi-am cuprins fața în mâini și m-am ciupit. Nici măcar nu-mi aminteam să mă fi dus la culcare noaptea trecută și totuși, iată-mă, în pat de dimineață. Trezită din visul-amintirea-coșmarul despre azil.

Dar cum rămânea cu orașul Everglades?

Ce se petrecuse noaptea trecută? Ce se petrecuse în noaptea *aceea*? Ce se întâmplase cu mine? Ce se întâmplase?

Ce se întâmplase?

Tata a împins farfuria spre mine. O picătură de ceară s-a prelins pe lumânare și a zăbovit acolo, tremurând precum o lacrimă singuratică, după care a aterizat pe prima clătită. Nu voiam să cadă. Am luat farfuria și am suflat în lumânare.

— E ora nouă și jumătate, a spus mama. Ai destul timp să mănânci ceva și să faci un duș înainte să vină Noah să te ia.

Mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față. Privirea mi s-a îndreptat către Daniel. El mi-a făcut cu ochiul. Apoi m-am uitat la tata, care nu părea la fel de încântat de planul mamei. Joseph a zâmbit și a ridicat din sprâncene. Nu părea obosit. Nu părea speriat.

Iar pe mine nu mă durea umărul.

Oare visasem?

Aș fi vrut să-l întreb pe fratele meu mai mic, dar nu vedeam cum l-aș putea prinde singur. Dacă totul se întâmplase în realitate, dacă Joseph fusese răpit, n-o puteam lăsa pe mama să afle. Nu înainte de a discuta cu Noah. Iar dacă fusese o nălucire, tot n-o puteam lăsa pe mama să afle. Sigur m-ar fi internat la nebuni. Iar în clipa de față aș fi fost complet incapabilă s-o contrazic.

M-am învârtit undeva între vis și amintire, neputând să le deosebesc, în timp ce primeam sărutările familiei și cadoul de ziua mea: un aparat de fotografiat digital. Le-am mulțumit tuturor. Ei au plecat. Mi-am împins un picior afară din pat, apoi pe celălalt, și le-am așezat pe amândouă pe podea. Am pășit cu mare grijă, până când am ajuns în baie. Ploaia bătea în fereastra micuță, iar eu m-am uitat drept spre ușa cabinei de duș, plimbându-mă între măsuța de toaletă și veceu. Nu mă puteam privi în oglindă.

Îmi aminteam acea noapte. Aparent doar când eram inconștientă și doar pe bucăți, dar frânturile începeau să capete o formă enormă și înfricoșătoare. Ceva urât. Am scormonit după restul amintirii. Îl vedeam pe Jude, ticălosul ăla, lașul ăla, și vedeam ce încercase să-mi facă, apoi, apoi… nimic. Beznă. Amintirea îmi aluneca printre degete, retrăgându-se în oceanul de nepătruns al creierului meu. Își bătea joc de mine, mă șicana, iar când Noah a bătut la ușa din față pentru a mă lua de acasă, eu deja eram furioasă pe amintire și pe lumea întreagă.

— Gata? m-a întrebat el.

Ținea în mână o umbrelă, însă vântul puternic îi clătina brațul. I-am cercetat chipul. Vânătaia dispăruse, iar deasupra ochiului se mai vedeau doar niște urme minuscule de tăieturi.

Era imposibil să se fi vindecat atât de mult într-o singură noapte. Ceea ce însemna că noaptea trecută fusese probabil un coșmar. În întregime. Azilul. Drumul până în Everglades. Trebuia să fi fost un coșmar.

Mi-am dat seama că Noah încă stătea în ușă și aștepta un răspuns. Am dat din cap și am plecat amândoi.

— Deci, a spus Noah, când am ajuns în mașină.

Și-a dat părul ud pe spate.

— Încotro?

Vorbea pe un ton relaxat. Asta îmi confirma bănuiala. M-am uitat pe lângă el, la o pungă de plastic agățată de gardul viu al vecinului de peste drum, în bătaia ploii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, studiindu-mă.

Mă purtam ca o nebună. Nu voiam să mă port ca o nebună. Mi-am înghițit întrebarea pe care aș fi vrut să i-o pun despre cele întâmplate azi-noapte în Everglades, pentru că nu se întâmplaseră în realitate.

— Un vis urât, am spus și am zâmbit firav.

Noah s-a uitat la mine printre genele udate de ploaie. Ochii lui albaștri i-au fixat pe ai mei.

— Despre ce?

Chiar așa, despre ce? Despre Joseph? Despre Jude? Nu știam ce era realitate, ce era coșmar, ce era amintire. Așa că i-am spus lui Noah adevărul.

— Nu-mi aduc aminte.

El și-a îndreptat privirea către drumul din fața noastră.

— Ai vrea să-ți amintești?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Oare voiam să-mi amintesc? Oare aveam de ales?

În urechi mi-a răsunat zgomotul ușilor de fier trântite. Am auzit hârâitul fermoarului meu, tras în jos de Jude. Apoi vocea lui Rachel, stârnind un ecou pe hol și în capul meu. După care ea a dispărut. Nu aveam s-o mai aud niciodată.

Dar poate… poate că o mai auzisem. Poate că venise după mine, iar eu încă nu-mi aminteam asta. Mă strigase și poate că mă găsise înainte ca azilul s-o zdrobească…

Înainte s-o zdrobească. Înainte să-l zdrobească pe Jude, care mă zdrobise pe mine. Mi s-a uscat gura. O amintire fantomatică îmi sâcâia mintea, anunțându-și prezența. Era ceva important, dar nu știam de ce.

— Mara?

Vocea lui Noah m-a readus în prezent. Ne-am oprit la un semafor, iar ploaia răpăia în valuri pe parbriz. Palmierii de pe mijlocul drumului se legănau și se aplecau, gata-gata să se rupă. Dar nu aveau s-o facă. Erau îndeajuns de puternici.

La fel ca mine.

M-am întors din nou către Noah și mi-am concentrat privirea asupra lui.

— Cred că e mai rău să nu știu, am spus. Aș prefera să-mi amintesc.

Când am rostit cuvintele, le-am înțeles adevărul cu o extraordinară limpezime. Toate cele întâmplate, halucinațiile, paranoia, coșmarurile, erau doar întruchiparea nevoii mele de a ști, de a înțelege ce se petrecuse în noaptea aceea. Ce se petrecuse cu Rachel. Ce se petrecuse cu mine. Îmi aminteam că același lucru i-l mărturisisem doamnei doctor Maillard cu doar o săptămână și jumătate în urmă, iar ea îmi zâmbise și îmi spusese că nu pot forța procesul.

Dar poate, poate că aveam să reușesc. Poate că aveam de ales. Așa că am ales.

— Trebuie să-mi amintesc, i-am spus lui Noah cu o hotărâre care ne-a surprins pe amândoi.

Apoi am continuat.

— Poți să mă ajuți?

El și-a întors privirea.

— Cum?

Acum că știam ce era în neregulă, știam și cum să îndrept lucrurile.

— Un hipnotizator.

— Un hipnotizator, a repetat lent Noah.

— Da.

Mama nu credea în hipnoză. Ea credea în terapie și medicamente, lucruri care durau săptămâni, luni, ani întregi până să-și facă efectul. Eu n-aveam atâta timp la dispoziție. Viața mea se destrăma, *universul* meu se destrăma și trebuia să

aflu *acum* ce mi se întâmplase. Nu mâine. Nu joi, la următoarea ședință de terapie. Acum. Azi.

Noah n-a mai spus nimic, ci a băgat o mână în buzunar, de unde și-a scos mobilul, în timp ce cu cealaltă mână conducea. A format un număr și am auzit telefonul sunând.

— Bună, Albert. Poți să mă programezi în după-amiaza asta la un hipnotizator?

N-am făcut niciun comentariu în legătură cu majordomul Albert. Eram prea nerăbdătoare. Prea tulburată.

— Știu că e sâmbătă, a spus Noah. Tu doar zi-mi ce ai aflat. Mersi.

A închis telefonul.

— O să-mi dea un mesaj. Între timp, voiai să faci ceva anume azi?

Am scuturat din cap.

— Ei bine, a spus Noah, mie mi-e foame. Ce zici, luăm prânzul?

— Cum vrei tu, am răspuns, iar el mi-a zâmbit, dar cu tristețe.

•

Când am intrat pe Calle Ocho, am știut încotro mergeam. Noah a intrat în parcarea restaurantului cubanez și ne-am dus glonț în localul care era extrem de aglomerat, în ciuda potopului de afară.

În timp ce așteptam lângă vitrina cu deserturi să fim conduși la o masă, mă simțeam îndeajuns de bine încât să zâmbesc, amintindu-mi de ultima oară când mânca- sem acolo. Am auzit sfârâitul cepei care întâlnea uleiul încins și a început să-mi lase gura apă, în vreme ce treceam în revistă anunțurile de pe panoul de lângă tejghea. Anunțuri imobiliare, anunțuri privind niște seminarii...

M-am apropiat de panou.

> *Vă invităm la Botanica Seis pentru seminarul „Dezvăluie secretele minții și trecutului tău”, cu Abel Lukumi, hirotonisit mare preot. 15 martie, 30 de dolari de persoană, oricine e binevenit.*

Chiar în clipa aceea și-a făcut apariția chelnerul nostru.

— Vă rog să mă urmați.

— O secundă, am spus, cu ochii încă ațintiți asupra fluturașului.

Noah mi-a urmărit privirea și a citit textul.

— Vrei să mergem? m-a întrebat.

Dezvăluie secretele. Am cântărit aceste cuvinte și mi-am mușcat buza de jos în timp ce mă holbam la bucata de hârtie. De ce nu?

— Știi ce? Vreau.

— Deși știi că o să fie o prostie religioasă în stil New Age?

Am dat din cap.

— Deși nu crezi în asemenea lucruri?

Am dat din cap. Noah s-a uitat la telefon.

— Nicio veste de la Albert. Iar seminarul începe peste…

S-a uitat la fluturaș, apoi din nou la telefon.

— Zece minute.

— Deci putem să mergem? am întrebat, de data asta zâmbind cu adevărat.

— Putem să mergem, a răspuns Noah.

L-a anunțat pe chelner că nu ne vom mai așeza la masă, apoi s-a întors către tejghea, ca să comande mâncare la pachet.

— Vrei ceva? m-a întrebat.

L-am simțit urmărindu-mă cu privirea în timp ce mă uitam în vitrina de sticlă.

— Putem să împărțim ce ai tu?

Un surâs liniștit i-a luminat chipul.

— Absolut.

Capitolul 49

Nu se putea parca pe trotuar lângă Botanica, așa că am oprit mașina la trei străzi distanță. Ploaia torențială se transformase într-o burniță grea, iar Noah m-a adăpostit sub umbrelă. Eu am mutat-o astfel încât să stăm amândoi sub ea și ne-am lipit unul de altul. Cunoscutul fior al atingerii lui mi-a făcut pulsul s-o ia la galop. De zile întregi nu mai stătuserăm așa aproape unul de altul. Nu puneam la socoteală incidentul de noaptea trecută, pentru că el nu avusese loc în realitate. Umărul nu mă durea.

Îmi era cald lângă Noah, dar tot tremuram. Norii negri precum cărbunele schimbaseră atmosfera din Mica Havana. Parcul Domino era părăsit, însă vreo câțiva bărbați tot stăteau îngrămădiți lângă pictura murală de la intrare, sub streașină unuia dintre corturi. Ne-au urmărit cu privirea când am trecut. Vălătuci de fum se înălțau prin ușa unui magazin cu trabucuri din apropiere, amestecându-se cu ploaia și cu tămâia venită dinspre un atelier de reparat computere aflat în fața noastră. Firma din neon îmi bâzâia în urechi.

— Aici e, a spus Noah. Calle Ocho, numărul 1821.

M-am uitat la firmă.

— Dar scrie că e un atelier de reparat calculatoare.

— Așa e.

Ne-am uitat cu atenție înăuntru, cu fețele lipite de geamul aburit. Aparatele electronice și piesele de calculator se amestecau cu uriașe urne de teracotă și cu o armată de statui din porțelan. Mi-am întors ochii spre Noah. El a ridicat din umeri. Am intrat.

Când am pășit în atelierul îngust, am auzit în urma noastră un clinchet de clopoțel. Doi băieți s-au ivit de după o vitrină de sticlă, însă prin preajmă nu se vedea niciun adult.

Mi-am făcut ochii roată prin interior, peste șirurile de rafturi pline cu cutii din plastic. Înăuntrul lor erau așezate, aparent la întâmplare, coji de nuci de cocos, tăiate în jumătăți, sticluțe în formă de ursuleți, pline cu miere, câteva feluri de scoici, potcoave ruginite, ouă de struț, vată absorbantă, mici clopoței, pachete cu șlapi din plastic alb, mărgele și lumânări. Mormane de lumânări, de toate mărimile, formele și culorile. Lumânări împodobite cu imaginea lui Iisus și lumânări împodobite cu femei dezbrăcate. Erau chiar și câteva zeci de feluri de lumânări pentru torturi de înghețată. Și… cătușe. Ce era locul ăsta?

— Pot să vă ajut?

Noah și cu mine ne-am întors. O tânără cu păr negru, susținută de cârje, își făcuse apariția în ușa dintre atelier și o cameră aflată din spate. Noah a ridicat din sprâncene.

— Suntem aici pentru seminar, a spus el. Am nimerit bine?

— *Si,* da, intrați, a spus ea, făcându-ne semn cu degetul să ne apropiem.

Am urmat-o într-o altă încăpere îngustă, cu scaune pliante din plastic așezate pe gresia albă a podelei. Tânăra ne-a dat două broșuri, iar Noah i-a întins banii. Apoi tipa a dispărut.

— Mersi, i-am spus lui Noah după ce ne-am așezat în spate. Sunt sigură că nu așa plănuiai să-ți petreci sâmbăta.

— Sincer să fiu, speram să propui să mergem la plajă, a răspuns el, apoi și-a scuturat părul umed, dar consider că un spectacol în direct e o idee la fel de bună.

Am zâmbit larg. Începeam să mă simt mai bine, mai normală. Mai sănătoasă la cap. Mi-am rotit privirea prin camera albă. Un alb ca de spital, pe care neoanele îl făceau să pară și mai strălucitor. Contrasta în mod ciudat cu mobila, care parcă era a bunicii. Un fotoliu maro cu galben, un dulap verde ca mazărea, alte rafturi pline cu lumânări. Ciudat.

Cineva de la stânga mea a tușit. Am întors capul și am văzut că, pe rândul din fața noastră, ședea un bărbat slab, palid la față, purtând o robă albă, șlapi albi în picioare și o mitră pe cap. Noah și cu mine ne-am uitat unul la altul. Ceilalți participanți erau mai normal îmbrăcați. O femeie solidă, cu păr blond, cârlionțat, care purta o pereche de jeanși scurți, își făcea vânt cu o broșură. Doi bărbați identici, de vârstă mijlocie, amândoi cu mustăți, ședeau în colțul îndepărtat al încăperii, vorbind în șoaptă. Și ei erau îmbrăcați în jeanși.

Chiar în clipa aceea, gazda a urcat pe podium și s-a prezentat. Am fost surprinsă să văd că purta un costum elegant, ținând cont că era preot. Ce fel de preot, nu știu.

Domnul Lukumi și-a pus ordine în hârtii, apoi a zâmbit larg și a cercetat cele câteva scaune ocupate. În clipa aceea privirile ni s-au întâlnit. El a făcut ochii mari de mirare.

M-am răsucit, întrebându-mă dacă atenția îi fusese atrasă de cineva din spatele meu, însă nu mai era nimeni acolo. Domnul Lukumi și-a dres vocea, dar când a început să vorbească, glasul îi tremura.

Mă purtam ca o paranoică! Paranoică, paranoică, paranoică. Și proastă pe deasupra. M-am concentrat asupra prelegerii și a lui Noah, căci el părea exagerat de interesat de cele spuse acolo. Nu știu sigur la ce mă așteptasem, dar în niciun caz la un discurs al domnului Lukumi despre însușirile mistice ale lumânărilor și mărgelelor.

Noah mă făcea să râd în hohote, prefăcându-se că ascultă activ, dând din cap și murmurând în cele mai nepotrivite momente. De-a lungul seminarului ne-am tot trecut de la unul la altul sendvișul cubanez pe care îl cumpăraserăm și, la un moment dat, m-am străduit atât de mult să nu izbucnesc în râs, încât m-am înecat cu el. Aveam măcar parte de o foarte necesară și binemeritată porție de distracție, după săptămâna infernală prin care trecusem.

Când discursul a luat sfârșit, Noah s-a dus să discute cu domnul Lukumi, în timp ce puținii participanți ieșeau rând pe rând. Eu m-am apucat să explorez.

Încăperea avea doar o singură ferestruică, parțial ascunsă după un raft. Un șuvoi de apă de ploaie ieșea gâlgâind dintr-un burlan, auzindu-se prin geam precum o arteziană electrică înfundată. Am cercetat cu privirea etichetele celor câteva zeci de sticluțe și borcănașe cu ierburi și lichide ce se întindeau în fața mea: „baie mistică”, „recuperarea vieții sentimentale”, „noroc”, „confuzie”.

Confuzie. Am întins mâna ca să cercetez sticluța, moment în care cineva din spatele meu a scos un strigăt strident. M-am răsucit brusc și am dat jos o candelă de pe raft. A căzut cu încetinitorul și s-a spart pe gresia podelei, vasul din sticlă sfărâmându-se în mii de cioburi ca de diamant. Noah și domnul Lukumi s-au întors amândoi către mine și exact atunci un pocal de argint cu clopoței s-a răsturnat și el.

Ochii domnului Lukumi s-au îndreptat ca o săgeată spre pocal, apoi spre mine.

— Ieși afară! a spus el, apropiindu-se.

Tonul lui m-a uluit.

— Îmi pare rău, nu voiam…

Domnul Lukumi s-a lăsat pe vine și a cercetat sticla spartă, apoi a ridicat privirea către mine.

— Pleacă odată, a zis el, însă tonul lui nu mai era unul furios. Ci stăruitor.

— Stați o clipă, a spus Noah, deja enervat. Nu-i nevoie să fiți nepoliticos. Plătesc eu stricăciunile.

Domnul Lukumi s-a ridicat de pe vine și a întins mâna spre brațul meu. Dar, în ultima clipă, s-a hotărât să nu-l prindă. Silueta lui înaltă se ridică deasupra mea. Intimidându-mă.

— N-o să găsești nimic pentru tine aici, a spus el lent. Te rog să pleci.

Noah s-a ivit lângă mine.

— Înapoi! i-a spus el domnului Lukumi, cu glas scăzut.

Amenințător. Preotul s-a retras fără să mai stea pe gânduri, însă ochii lui nu s-au dezlipit nicio clipă de ai mei.

Eram mai mult decât nedumerită și mută de uimire. Toți trei am rămas neclintiți, la câțiva metri distanță de ușă. Unul dintre copii chicotea în camera alăturată. Am încercat să mă dezmeticesc, să-mi dau seama ce lucru atât de jignitor făcusem și, în timpul ăsta, i-am cercetat chipul domnului Lukumi. Privirile ni s-au întâlnit și ceva s-a aprins brusc în ochii lui. Ceva la care nu mă așteptam.

O scânteie de recunoaștere.

— Știți ceva, i-am spus încet, fără să-mi dau seama de unde aflasem asta.

În timp ce mă uitam fix la domnul Lukumi, am zărit cu coada ochiului surprinderea de pe fața lui Noah.

— Știți ce mi se întâmplă.

Simțeam că e adevărat. Însă eu eram nebună. Luam medicamente. Făceam terapie. Convingerea că nebunia mă adusese aici, într-o maghernță, lângă un vraci, era mai logică decât incredibila idee că se întâmpla ceva foarte, foarte rău cu mine. Ceva mai rău decât țăcăneala. Domnul Lukumi a lăsat ochii în jos, iar convingerea mea a început să se risipească. Se purta ca și cum ar fi știut. Dar ce știa? De unde știa? Apoi mi-am dat seama că nu conta. Indiferent ce informații ar fi avut, eu mi le doream cu disperare.

— Vă rog, am spus. Sunt…

Mi-am amintit de sticluța pe care o strângeam în pumnul transpirat.

— Sunt confuză. Am nevoie de ajutor.

Domnul Lukumi s-a uitat la mâna mea.

— Aia n-o să te ajute, a spus el, dar pe un ton mai blând.

Noah părea încă precaut, însă a vorbit cu glas calm.

— O să plătim, a spus el și a băgat mâna în buzunar.

Habar n-avea ce se petrecea, dar era dispus să-mi cânte în strună. Până la capăt. Nechibzuitul de Noah, gata de orice. Îl iubeam.

Îl iubeam.

N-am apucat să zăbovesc asupra gândului, căci domnul Lukumi a scuturat din cap și ne-a făcut din nou semn să ieșim. Însă Noah a scos din buzunar un teanc gros de bancnote. Am făcut ochii mari în timp ce le număra.

— Cinci mii ca să ne ajutați, a spus el și a îndesat banii în mâna preotului.

Nu eram singura șocată de sumă. Domnul Lukumi a șovăit preț de câteva clipe, cu degetele strânse în jurul dolarilor. L-a măsurat din ochi pe Noah.

— Aveți nevoie de ajutor, i-a spus el, clătinând din cap, apoi a închis ușa în spatele nostru.

S-a uitat în ochii mei.

— Așteaptă aici.

Domnul Lukumi s-a dus spre o ușă dosnică pe care nici n-o observasem. Cât de adânc era locul ăsta? Bărbatul a dispărut într-o altă încăpere, de unde am auzit cotcodăceli și cloncănituri.

— Găini? am întrebat eu. Ce…

Un zbieret neomenesc mi-a întrerupt întrebarea.

— Tocmai a…

Mâinile mi s-au strâns în pumni. Nu! Nu se putea! Noah și-a lăsat capul într-o parte.

— Ce te superi așa?

— Tu glumești?

— Sendvișul medianoche pe care tocmai l-am mâncat avea carne de porc în el.

Dar acum era altceva.

— N-a trebuit să-l aud, am spus cu voce tare.

— Nimănui nu-i plac ipocriții, Mara, a zis Noah și a surâs trist. Și, oricum, tu ești șefa. Eu doar finanțez.

În timp ce sendvișul mi se acrea în stomac, am încercat să nu mă gândesc la ceea ce se întâmpla în camera din spate.

— Că veni vorba de finanțare, am zis, cu grijă, ce naiba faci cu cinci mii de dolari la tine?

— Mai bine zis opt mii. Aveam planuri mari pentru azi. Prostituatele și cocaina nu sunt ieftine, dar presupun că va trebui să mă mulțumesc cu sacrificarea de animale. La mulți ani!

— Mersi! i-am răspuns sec.

Începeam să mă simt mai normală. Relaxată, chiar.

— Dar, serios, de ce aveai banii?

Ochii lui Noah s-au îndreptat către ușa din spate.

— Credeam că o să ne oprim în cartierul artiștilor, ca să ne întâlnim cu un pictor pe care îl cunosc. Voiam să-ți cumpăr ceva de la el.

— Cu atât de mulți bani? Gheață?

— Să zicem că el are niște vicii care necesită bani lichizi.

— Și tu i le îngădui?

Noah a ridicat din umeri.

— E extrem de talentat.

L-am privit cu reproș.

— Ce? a întrebat Noah. Nimeni nu-i perfect.

De vreme ce banii lui erau folosiți acum nu pentru a finanța dependența de cocaină a cuiva, ci jertfirea unor animale, am lăsat-o baltă. Mi-am rotit privirea prin încăpere.

— Care-i treaba cu toate lucrurile astea adunate la întâmplare? am întrebat. Potcoave ruginite? Miere?

— Sunt pentru jertfele din cadrul ceremoniilor Santeria, mi-a răspuns Noah. E o religie populară prin părțile astea. Domnul Lukumi e unul dintre marii preoți.

Chiar în clipa aceea, ușa din spate s-a deschis și însuși marele preot și-a făcut apariția, ducând în mâini un păhărel. Pe care era desenată imaginea unui cocoș. Groaznic!

A arătat către fotoliul urât cu floricele galbene și maro, din colțul încăperii.

— Stai jos, mi-a spus domnul Lukumi, conducându-mă spre el.

Vorbea pe un ton liniștit. M-am supus. El mi-a întins paharul. Era cald.

— Bea asta, mi-a spus.

Ziua mea cea bizară, viața mea cea bizară, devenea din ce în ce mai ciudată.

— Ce e? am întrebat, studiind amestecul.

Semăna cu sucul de roșii. M-am prefăcut că e suc de roșii.

— Ești confuză, da? Vrei să-ți amintești, da? Bea ăsta. O să te ajute, a spus domnul Lukumi.

I-am aruncat o privire lui Noah, dar el a ridicat mâinile într-un gest defensiv.

— Nu te uita la mine, mi-a zis, dar apoi s-a întors către domnul Lukumi. Dar dacă după aceea o să pățească ceva, a rostit el cu grijă, o să te distrug.

Preotul nu s-a arătat tulburat de amenințare.

— O să doarmă. O să-și amintească. Asta-i tot. Acum bea!

I-am luat paharul din mâini, însă nările au început să-mi freamăte când l-am dus la gură. Mirosul de sare amestecată cu rugină îmi întorcea stomacul pe dos, așa că am ezitat.

Probabil că toată povestea era o făcătură. Sângele, ierburile. Domnul Lukumi ne făcea pe plac de dragul banilor. Probabil că și hipnotizatorul ar fi făcut la fel. Nu m-ar fi ajutat.

Însă nici pastilele nu-mi erau de folos. Iar alternativa era să aștept. Să aștept și să stau de vorbă cu doamna doctor Maillard, timp în care coșmarurile se vor înrăutăți, iar halucinațiile vor deveni mai greu de ascuns. Până când voi fi în cele din urmă retrasă de la școală și îmi voi distruge orice șansă de a absolvi la timp, de a merge la o facultate bună, de a avea o viață normală.

La naiba! Am înclinat paharul și m-am strâmbat când am atins cu buzele lichidul cald. Papilele mi s-au revoltat în fața gustului amar, a aromei metalice. Abia m-am abținut să scuip. După câteva înghițituri cu noduri, mi-am smuls paharul de la gură, dar domnul Lukumi a scuturat din cap.

— Bea-l pe tot, a zis el.

M-am uitat la Noah, care a ridicat din umeri. M-am întors la pahar. Era alegerea mea. Îmi doream asta. Trebuia să-l termin.

Am închis ochii, mi-am lăsat capul pe spate și am dus paharul la gură. Acesta mi-a atins dinții cu un pocnet ușor și am început să înghit lichidul subțire. M-am înecat. Băutura caldă mi s-a scurs de-o parte și de alta a bărbiei, însă paharul era gol. M-am ridicat la loc și am lăsat recipientul în poală. Reușisem. Am zâmbit triumfătoare.

— Parcă ai fi Jokerul, a spus Noah.

A fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să-mi pierd cunoștința.

Capitolul 50

Când m-am trezit, stăteam cu fața spre un perete plin de cărți. Îmi simțeam ochii umflați de somn și mi i-am frecat cu pumnii, precum o fetiță. Lumina unei lămpi așezate într-o nișă

se întindea prin toată încăperea, răzbătând până la picioarele mele dezgolite, întinse pe pat.

Pe patul lui Noah.

În camera lui Noah.

Dezbrăcată.

Sfinte Sisoe!

Mi-am strâns mai bine cearșaful în jurul pieptului. Un fulger a despicat cerul și a luminat apa tulbure a golfului din fața ferestrei.

— Noah? am întrebat eu, cu glas tremurător și răgușit din pricina somnului.

Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le aminteam era gustul acelui amestec scârbos pe care mi-l dăduse domnul Lukumi. Senzația caldă a lichidului care mi se prelingea pe bărbie. Mirosul lui. Îmi mai aminteam că după aceea mi se făcuse frig. Dar nimic altceva. *Nimic* altceva. Somnul meu fusese lipsit de vise.

— Te-ai trezit, a spus Noah, ivindu-se în fața mea.

Era învăluit în lumina lămpii de pe biroul lui, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni legați cu șnur, ce îi atârnau pe șolduri, și un tricou mulat pe trupul lui zvelt. Lumina îi scotea în evidență profilul elegant, frumos și bine conturat, de parcă ar fi fost tăiat din sticlă. S-a așezat pe marginea patului, la vreo treizeci de centimetri de picioarele mele.

— Cât e ceasul? l-am întrebat.

Încă vorbeam răgușit, ca după somn.

— În jur de ora zece.

Am clipit.

— Era aproape două când s-a terminat seminarul, nu-i așa?

Noah a dat din cap.

— Ce s-a întâmplat?

El mi-a aruncat o privire grea.

— Nu-ți amintești?

Am scuturat din cap. Noah n-a mai spus nimic și s-a uitat în altă parte. Chipul îi era lipsit de expresie, însă îl vedeam cum își încordează mușchii maxilarului. Am început să mă simt din ce în ce mai stânjenită. Ce era atât de rău încât nu putea… oh! Oh, nu! Am aruncat ochii spre cearșaful cu care mă înfășurasem.

— Noi doi am…

Cât ai clipi, Noah m-a privit malițios.

— Nu. Tu ți-ai sfâșiat hainele de pe tine și pe urmă ai început să alergi prin casă, urlând: „Arde! Luați-le de pe noi!”

M-am înroșit la față.

— Glumesc! a spus Noah, zâmbind poznaș.

Era prea departe ca să-l pocnesc.

— Dar ai sărit în piscină cu hainele pe tine.

Grozav!

— Eu mă bucur doar că n-ai ales golful. Nu pe furtuna asta.

— Ce s-a întâmplat cu ele? am întrebat.

Noah s-a arătat nedumerit.

— Vreau să spun, cu hainele mele?

— Sunt la spălat.

— Cum am…

M-am înroșit și mai tare. Oare mă dezbrăcasem în fața lui? Oare mă dezbrăcase *el*?

— Nimic din ce n-am mai văzut până acum.

Mi-am îngropat fața în mâini. Dumnezeu să mă ajute! Noah a chicotit ușor.

— Nu te teme, ai fost chiar foarte pudică în beția ta. Te-ai dezbrăcat în baie, te-ai înfășurat într-un prosop, te-ai strecurat în așternutul meu și ai adormit.

Noah și-a schimbat poziția pe pat și de sub el s-a auzit cel mai ciudat trosnet. Atunci m-am uitat pentru prima oară cu adevărat la salteaua pe care stăteam.

— Ce dracu’? am întrebat încet, cu ochii la biscuiții în formă de animale împrăștiați peste tot.

— Erai convinsă că sunt animăluțele tale de companie, a spus Noah, fără ca măcar să încerce să-și înăbușe râsul. Nu m-ai lăsat să mă ating de ele.

Doamne!

Noah a ridicat cuvertura subțire, fără să-mi deranjeze cearșaful, și a împăturit-o astfel încât niciunul dintre animăluțele mele de companie să nu cadă pe jos. Apoi s-a dus la dulap și a scos de acolo una dintre cămășile lui cadrilate și o pereche de pantaloni scurți, pe care mi le-a întins cu un aer degajat. Eu am apucat strâns cu o mână cearșaful care îmi acoperea pielea, iar cu cealaltă am luat hainele, în timp ce Noah se întorcea în nișă. Mi-am tras cămașa peste cap și pantalonii pe picioare, dar îi simțeam foarte intens prezența în cameră.

De fapt, simțeam totul foarte intens. Locurile în care cămașa din flanel a lui Noah se ridica și se plia lângă trupul meu. Așternutul din bumbac răcoros de sub picioarele mele, care semăna mai degrabă cu mătasea. Mirosul de hârtie și piele veche, amestecat cu o urmă din parfumul lui Noah. Vedeam, atingeam, sau miroseam tot ce se afla în cameră. Mă simțeam vie. Ageră. Incredibil. Pentru prima dată de o veșnicie.

— Stai! am spus când Noah a luat o carte de pe raft și a pornit către ușă. Unde te duci?

— Să citesc?

Dar nu vreau.

— Dar trebuie să merg acasă, am spus, uitându-mă în ochii lui. Părinții mei o să mă omoare.

— M-am ocupat de asta. Ești acasă la Sophie.

O iubeam pe Sophie.

— Deci… rămân aici?

— Te acoperă Daniel.

Îl iubeam pe Daniel.

— Unde-i Katie? m-am interesat, încercând să par relaxată.

— Acasă la Eliza.

O iubeam pe Eliza.

— Și părinții tăi? am întrebat.

— La nu știu ce eveniment caritabil.

Iubeam evenimentele caritabile.

— Și atunci de ce te duci să citești, când eu sunt chiar aici?

Vocea mea îl provoca, îl ațâța, și am fost șocată când mi-am auzit-o. Nu mă gândeam la cele petrecute noaptea trecută sau azi, ori la ce avea să se întâmple mâine. Nici măcar nu pricepeam ceva din toate astea. Nu știam decât că sunt acolo, în patul lui Noah, îmbrăcată cu hainele lui, și că el e prea distant.

Noah s-a încordat. În timp ce se uita cu atenție la mine, îi simțeam ochii alunecând pe fiecare centimetru al pielii mele.

— E ziua mea, am spus.

— Știu.

Vorbise cu glas scăzut și aspru, iar mie îmi venea să-l mănânc.

— Hai încoace!

Noah a făcut un pas măsurat înspre pat.

— Mai aproape.

Încă un pas. Era acolo. Mă simțeam euforică, îmbrăcată în hainele lui și înfășurată în cearșafurile lui. Am ridicat ochii către el.

— Mai aproape.

El și-a trecut mâna prin părul meu încă ud, apoi și-a lăsat degetul mare să-i alunece în formă de semicerc, de la fruntea mea, pe tâmplă, până la un pomete, trecând peste gât. M-a fixat cu privirea. Îmi era greu.

— Mara, eu trebuie să…

— Taci din gură! am șoptit, apoi l-am apucat de mână și l-am tras, iar el pe jumătate a îngenuncheat, pe jumătate a căzut în pat.

Nu-mi păsa de ce avea să spună. Voiam doar să-l simt aproape. Mi-am răsucit brațul, astfel încât să-l strâng pe al lui Noah în jurul meu, el s-a întins, și amândoi ne-am cuibărit unul lângă altul, precum două ghilimele în camera lui plină de cuvinte. Noah și-a împletit degetele cu ale mele și i-am simțit răsuflarea pe piele. Am rămas așa o bună bucată de vreme, în tăcere, până când el a reînceput să vorbească.

— Miroși bine, mi-a șoptit, cu buzele lipite de gâtul meu.

Îl simțeam cald lângă pielea mea. M-am arcuit instinctiv înspre trupul lui și am zâmbit.

— Serios?

— Mmm-hmm! Delicios. Miroși a șuncă.

Am izbucnit în râs și, dintr-o singură mișcare, m-am răsucit cu fața spre el și am ridicat brațul, gata să lovesc. El m-a prins de încheietură și râsul mi s-a oprit în gât. Un rânjet păcătos mi-a curbat buzele, în timp ce ridicam cealaltă mână pentru a-l lovi. Noah s-a întins peste mine, m-a prins și de a doua încheietură, țintuindu-mi cu blândețe brațele deasupra capului, în timp ce se așeza călare peste șoldurile mele. Apropierea dintre noi îmi făcea sângele să clocotească.

S-a aplecat ușor, încă fără să mă atingă. Am crezut că o să mor. Când a vorbit, glasul îi era scăzut.

— Ce-ai face dacă te-aș săruta chiar acum?

Mă holbam la chipul lui frumos, la gura lui superbă, și nu-mi doream nimic mai mult decât s-o ating.

— Te-aș săruta la rândul meu.

Noah mi-a desfăcut picioarele cu genunchii și buzele cu limba, iar eu am pătruns în gura lui și… oh! Abandonați orice speranță,

voi cei care intrați aici! M-am simțit expusă, întoarsă pe dos de sărutările lui insistente. Când Noah s-a retras, am inspirat brusc, ca și cum aș fi pierdut ceva, însă el și-a strecurat mâna pe sub spatele meu și m-a ridicat. Acum ședeam pe pat, iar el își apleca fruntea și gurile noastre se uneau, dar eu l-am împins în jos, apoi am zăbovit puțin deasupra lui, șovăind înainte de a mă lipi de trupul lui.

A trecut o veșnicie în care m-am simțit delicios. Am zâmbit cu buzele lipite de ale lui Noah, mi-am trecut degetele prin părul lui, dar la un moment dat m-am retras, pentru a-i citi în ochi gândurile. Însă ochii lui erau închiși, cu genele lăsate peste obrazul încremenit. M-am ridicat mai mult, ca să-l văd mai bine, și am observat că avea buzele vinete.

— Noah!

Vocea mi-a răsunat cu putere în tăcerea care se lăsase.

Dar nu era Noah. Era Jude. Și Claire. Și Rachel, și ceilalți morți, îi vedeam pe toți, o paradă de cadavre prin fața mea, paloare și sânge în praful azilului de nebuni. Amintirea mi-a spintecat mintea ca o coasă, lăsând în urmă o limpezime neiertătoare.

Douăsprezece uși de fier s-au trântit.

Eu le-am trântit.

Iar înaintea întunericului, groaza. Dar nu a mea.

A lui Jude.

Acum mă lipea de perete cu atâta putere, încât credeam că o să mă fac una cu zidul. În clipa următoare, Jude era cel prins în capcană, în interiorul salonului, împreună cu mine. Dar victima nu mai eram eu.

Ci el.

În furia mea nebună, am început să râd de el, ceea ce a făcut ca fundația azilului să se cutremure și să se năruie. Cu Jude, Claire și Rachel înăuntru.

Eu îi omorâsem. Pe ei și pe alții. Pe călăul lui Mabel. Pe Morales.

Revelația m-a izbit cu putere și m-a adus înapoi în dormitorul lui Noah, cu trupul lui neclintit încă sub al meu. I-am strigat numele, însă nu mi-a răspuns și, sinceră să fiu, m-am speriat al dracului de tare. L-am scuturat, l-am ciupit, am încercat să mă așez cu forța în brațele lui, dar ele nu mă adăposteau. Furioasă și îngrozită, m-am aruncat spre capul patului și, cu o mână, am bâjbâit după mobilul lui. L-am găsit și am început să formez

numărul de la urgențe, dar în același timp, mi-am ridicat celălalt braț și l-am plesnit pe Noah cu dosul palmei peste obraz.

Noah s-a trezit, trăgând cu putere aer în piept. Pe mine mă ustura mâna al naibii de tare.

•

— Incredibil, a gâfâit el și și-a dus mâna la obraz.

Minunatul lui gust începea deja să-mi dispară de pe limbă. Am deschis gura ca să vorbesc, însă n-aveam aer. Noah părea amețit, cu mintea departe.

— A fost cel mai frumos vis pe care l-am avut în viața mea. În viața mea!

— Nu respirai, am spus.

De-abia vorbeam.

— Mă doare fața.

Noah se uita în gol, pe lângă mine. Avea privirea difuză, pupilele dilatate. Nu știam dacă din cauza întunericului sau a altui lucru.

Mi-am pus mâinile tremurătoare pe fața lui, având grijă să nu mă las cu toată greutatea pe el.

— Erai pe moarte, am spus și vocea mi s-a frânt.

— Nu fi caraghioasă! a replicat Noah, zâmbind amuzat.

— Ți se învinețiseră buzele.

Așa cum trebuie să se fi întâmplat și cu ale lui Rachel, după ce se sufocase. După ce o omorâsem.

Noah a ridicat din sprâncene.

— De unde știi?

— Am văzut.

Nu m-am uitat la Noah. Nu puteam. M-am dat jos de pe trupul lui, iar el s-a ridicat în capul oaselor, trecându-și mâna peste comutator și aprinzând lumina în cameră. Avea ochii întunecați, dar limpezi acum. Mă privea drept în fată.

— Am adormit, Mara. Tu dormeai lângă mine. M-ai tras în pat, te-am urmat numaidecât și... Doamne, că frumos vis a mai fost!

Noah s-a sprijinit de tăblia patului și a închis ochii. Mie mi se învârtea capul.

— Ne-am sărutat. Nu-ți amintești?

El a zâmbit cu înfumurare.

— Se pare că și tu ai visat frumos.

Vorbele lui... n-aveau nicio noimă.

— Mi-ai spus că miros a... șuncă.

— Ei bine, a zis el în cele din urmă. Asta-i chiar jenant!

M-am uitat la mâinile care îmi atârnau fără vlagă în poală.

— M-ai întrebat dacă poți să mă săruți și pe urmă ai făcut-o. Apoi…

Nu existau cuvinte pentru a reda ce trăisem, chipurile moarte pe care le văzusem pe sub pleoape. Aș fi vrut să mi le șterg din minte, dar nu voiau să dispară. Erau reale. Totul era real. Orice ar fi făcut preotul Santeria, funcționase. Iar acum că știam, acum că-mi aminteam, nu-mi doream decât să uit.

— Te-am lovit, am sfârșit eu propoziția.

Dar ăsta era doar începutul. Noah și-a pipăit maxilarul.

— E în regulă, a spus și m-a tras înapoi în pat, cuibărindu-mă lângă el, cu capul pe umărul lui și cu obrazul pe pieptul lui.

Inima îi bătea lângă pielea mea.

— Ți-ai amintit ceva? mi-a șoptit el, cu buzele lipite de părul meu. A funcționat chestia aia?

Nu i-am răspuns.

— E în regulă, a spus Noah foarte încet, trecându-și ușor degetele peste coastele mele. Ai visat doar.

Dar sărutul nu fusese un vis. Noah *era* pe moarte. Ce se întâmplase cu azilul nu fusese un accident. Eu îi *omorâsem.*

Totul era real. Totul era din vina mea.

Nu pricepeam de ce Noah nu-și amintea ce i se întâmplase cu câteva secunde în urmă, dar pricepeam în sfârșit ce mi se întâmplase mie cu câteva luni în urmă. Jude mă încolțise, mă lipise de zid. Voiam să-l pedepsesc, să simtă groaza mea de a fi prinsă în capcană, de a fi zdrobită. Așa că l-am făcut să o simtă.

Abandonându-le pe Claire și Rachel.

Rachel, care stătuse ore întregi alături de mine, sub cauciucul uriaș de pe terenul de joacă al fostei noastre școli, amândouă murdare de țărână pe coapse, în timp ce eu îi mărturiseam o dragoste neîmpărtășită de clasa a cincea. Rachel, care stătuse nemișcată ca să-i fac portretul, alături de care râsesem, plânsesem și făcusem de toate, al cărei trup era transformat acum într-un morman de carne. Din cauza mea.

Și nu pentru că fusesem de acord cu planul legat de Tamerlane, deși știam că poate fi periculos. Nu pentru că ignorasem o vagă premoniție. Era vina mea pentru că era, la propriu, vina mea. Pentru că eu făcusem grămadă azilul, cu

Rachel și Claire în interiorul lui, de parcă ar fi fost un teanc de șervețele la mine în buzunar.

Mi-am amintit halucinațiile pe care le-am avut după ce îi ucisesem pe stăpânul lui Mabel și pe doamna Morales. Nu eram nebună.

Eram letală.

Noah își mișca mâna prin părul meu, iar atingerea lui era atât de plăcută, pur și simplu minunată, încât mi-a venit să plâng.

— Ar trebui să plec, am reușit să șoptesc, deși nu voiam să mă duc nicăieri.

Nu voiam să fiu nicăieri.

— Mara?

Noah s-a sprijinit într-un cot. Și-a trecut degetele peste obrazul meu, mângâindu-mi pielea și trezind-o la viață. Însă inima nu-mi bătea mai tare. Nu-mi bătea deloc. Căci eu nu mai aveam inimă.

M-a privit preț de câteva clipe.

— Pot să te duc acasă, dar părinții tăi or să se întrebe de ce, mi-a zis el, lent.

N-am răspuns. Nu puteam. Aveam gâtul plin cu cioburi de sticlă.

— De ce nu rămâi? m-a întrebat Noah. Eu pot să mă duc în altă cameră. Doar să-mi spui.

Cuvintele nu voiau să iasă.

Noah s-a ridicat de lângă mine, mișcând patul sub greutatea lui. I-am simțit căldura când s-a aplecat, mi-a dat părul la o parte de pe față, apoi și-a lipit buzele de tâmpla mea. Am închis ochii și am păstrat în memorie momentul. El a plecat.

Ploaia bătea în geamuri, iar eu m-am îngropat în așternutul lui și mi-am tras pătura până la gât. Însă nici patul, nici brațele lui Noah nu aveau să mă adăpostească de urletul păcatelor mele.

Capitolul 51

Să stau lângă Noah în timp ce mă ducea cu mașina acasă era cea mai crâncenă tortură. Mă durea să-l privesc, să mă uit la părul lui scăldat în soare și la ochii lui plini de îngrijorare. Nu puteam să-i vorbesc. Nu știam ce să spun.

Când a intrat cu mașina pe aleea din fața casei mele, i-am zis că nu mă simt bine (adevărat) și că o să-l sun mai târziu (minciună). Apoi m-am dus la mine în cameră și am închis ușa.

•

În după-amiaza aceea, mama m-a găsit în pat, cu jaluzelele trase. Soarele se strecura prin ele, aruncând dungi de lumină pe perete, pe tavan, pe chipul meu.

— Ți-e rău, Mara?

— Da.

— Ce e în neregulă?

— Totul.

Mama a închis ușa, iar eu m-am răsucit sub pojghița cearșafurilor. Avusesem dreptate. Ceva se petrecea cu mine, dar nu știam ce să fac în privința asta. Ce puteam face? Poate că întreaga mea familie se mutase aici pentru mine, se mutase pentru a mă ajuta să fug de viața mea neînsuflețită, însă cadavrele aveau să mă urmărească oriunde aș fi mers. Și dacă data viitoare aveau să fie Daniel și Joseph în locul lui Rachel și Claire?

O lacrimă rece mi-a alunecat pe obrazul fierbinte. Mi-a gâdilat pielea de sub nas, dar n-am șters-o. Nici pe următoarea. Curând, mă înecam în lacrimile pe care nu le vărsasem la înmormântarea lui Rachel.

•

A doua zi nu m-am ridicat din pat ca să merg la școală. Nici a treia. Acum nu mai aveam coșmaruri. Ceea ce era regretabil, pentru că le meritam.

Uitarea în care mă cufundam când dormeam era binecuvântată. Mama îmi mai aducea de mâncare, dar în rest mă lăsa în pace. Am auzit-o vorbind cu tata pe hol, dar nu mi-a păsat suficient încât să mă mire vorbele lor.

— Daniel zicea că se simte mai bine, a spus tata. Ar fi trebuit să renunț la caz. Nici măcar nu mănâncă.

— Cred… cred că o să fie în regulă. Am discutat cu doamna doctor Maillard. Mara are nevoie doar de un răgaz, a zis mama.

— Nu pricep. Îi mergea atât de bine!

— Trebuie să-i fi fost greu de ziua ei, a continuat mama. Ea e cu un an mai mare, iar Rachel, nu. E perfect logic să treacă printr-o perioadă grea. Dacă n-o să se schimbe nimic până la

ședința de terapie pe care o are programată joi, atunci o să ne facem griji.

— Pare atât de schimbată! a spus tata. Unde a dispărut fetița noastră?

•

Când am intrat în baie în seara aceea, am aprins lumina și m-am uitat în oglindă, ca să văd dacă o recunosc. De acolo m-a privit umbra unei fete pe care nu o chema Mara. M-am întrebat cum aveam s-o omor.

Apoi m-am prăbușit la loc în pat, cu picioarele tremurând, cu dinții clănțănind, pentru că era pur și simplu înfricoșător, prea înfricoșător, și n-aveam curajul s-o fac.

•

Mai târziu în aceeași seară, când la mine în cameră a intrat Noah, trupul meu l-a simțit înainte să dau cu ochii de el. Ținea în mână o carte: Iepurașul de catifea, una dintre preferatele mele. Dar nu-l voiam acolo. Sau, mai bine zis, eu nu voiam să fiu acolo. Dar n-aveam de gând să mă clintesc, așa că am rămas întinsă în pat, cu fața la perete, în timp ce el a început să citească.

— În serile lungi de iunie, între ferigile ce străluceau precum argintul înghețat, se auzea zgomotul ușor al lăbuțelor zorite. Molii albe fluturau prin aer. Ea, împodobită cu perle de rouă și flori la gât și în păr, îl ținea strâns la piept. „Ce înseamnă Adevărat?” a întrebat băiatul. „E un lucru care ți se întâmplă când o fată te iubește multă, multă vreme. Nu doar în joacă, ci te iubește cu adevărat”. „Doare?” a întrebat băiatul. „Câteodată. Când ești Adevărat durerea nu te deranjează.” Ea s-a culcat cu el, în timp ce lampa de veghe ardea pe polița șemineului. Dragostea era peste tot în aer.

Hmm!

— S-au legănat ușor, a continuat Noah. Un foșnet teribil. Labirinturi prin așternut și prezervative desfăcute. Chipul ei s-a îmbujorat...

La fel și al meu.

— Pe jumătate adormită, ea s-a furișat mai aproape de pernă și i-a șoptit la ureche, udă după...

— Asta nu-i Iepurașul de catifea, am spus, cu glas răgușit după atâta tăcere.

— Bine ai venit înapoi, a zis Noah.

Nu mai rămăsese nimic de spus decât adevărul.

— A fost groaznic!

Noah mi-a răspuns pângărindu-l pe Dr. Seuss[10]. *Un pește, doi pești, pește roșu, pește albastru* s-a transformat într-o poezie instructivă despre felație.

Din fericire, Joseph a intrat în camera mea tocmai când Noah recita următorul titlu. Noile aventuri ale lui George cel Curios.

— Pot să ascult și eu? a întrebat fratele meu mai mic.

— Sigur, a răspuns Noah.

Imagini obscene în care apăreau Omul cu Pălărie Galbenă și maimuța lui mi-au spurcat mintea.

— Nu, am spus, cu vocea înăbușită de pernă.

— Nu-i da atenție, Joseph!

— Nu, am repetat, mai tare, tot cu fața spre perete.

— Vino și stai lângă mine, i-a zis Noah fratelui meu. Atunci m-am ridicat în capul oaselor pe pat și i-am aruncat lui Noah o privire mușcătoare.

— Nu poți să-i citești așa ceva.

Un zâmbet i-a luminat chipul.

— De ce nu? m-a întrebat el.

— Pentru că. E dezgustător.

Noah s-a întors către Joseph și i-a făcut cu ochiul.

— Altă dată, atunci.

Fratele meu a ieșit din cameră, dar cu zâmbetul pe buze.

— Deci, a spus Noah cu băgare de seamă.

Stăteam în fund, cu picioarele încrucișate, cu cearșafurile încâlcite în jurul meu.

— Deci, am replicat eu.

— Tu ai vrea să auzi despre noile aventuri ale lui George cel Curios?

Am scuturat din cap.

— Ești sigură? A fost o maimuțică tare obraznică.

— Pas!

În clipa aceea Noah mi-a aruncat o privire care mi-a frânt inima.

— Ce s-a întâmplat, Mara? m-a întrebat el cu glas scăzut, liniștit.

---

[10] Gisel Theodor Seuss, scriitor și ilustrator american, devenit celebru pentru cărțile sale educative, dedicate copiilor. (*N.t.*).

I-am spus. Era noapte și poate că am făcut-o din pricina oboselii ori pentru că reîncepusem să vorbesc, poate pentru că era prima dată când mă întreba ori pentru că Noah arăta sfâșietor, incredibil de frumos, așezat pe podea lângă patul meu, învăluit în lumina veiozei.

I-am spus totul, de la început. N-am omis nimic. El m-a ascultat ca o stană de piatră, fără să-și ia ochii de la chipul meu.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat după ce am terminat.

Nu mă credea. Mi-am ferit privirea.

— Credeam că sunt nebun, a spus el ca pentru sine.

Mi-am întors brusc ochii spre el.

— Ce? Ce-ai spus?

Noah se holba la perete.

— Te-am văzut. Mă rog, ți-am văzut mâinile. Și ți-am auzit vocea. Credeam că-mi pierd mințile. Și pe urmă ai apărut. Incredibil.

— Noah, am început eu.

Avea un aer distant. M-am întins și i-am întors capul spre mine.

— Despre ce vorbești?

— Doar mâinile tale, a spus el, luându-mi-le în ale lui și răsucindu-le, îndoindu-mi degetele în timp ce le studia, împingeai cu ele în ceva, dar era întuneric. Te durea capul. Îți vedeam unghiile. Erau negre. Îți țiuiau urechile, dar ți-am auzit vocea.

Frazele lui se înșirau fără coerență.

— Nu pricep.

— Înainte să te muți aici, Mara. Ți-am auzit vocea înainte să te muți aici.

Amintirea feței lui Noah, așa cum arăta în prima mea zi de școală, a luat o formă inconfundabilă. În clipele acelea el se uita la mine ca și cum m-ar fi cunoscut pentru că… pentru că, într-un fel, mă cunoștea. Toate cuvintele mi s-au topit de pe limbă și din minte. Nu reușeam să înțeleg ce auzeam.

— N-ai fost prima pe care am văzut-o. Pe care am auzit-o. Au mai existat alți doi, dar nu i-am cunoscut niciodată.

— Alții, am șoptit.

— Alți oameni pe care i-am văzut. Cu ochii minții.

Vorbele lui s-au cufundat ca un bolovan în aerul dintre noi.

— Prima oară s-a întâmplat într-o noapte, în timp ce conduceam, a continuat el repede. M-am văzut lovind pe cineva, dar pe un cu totul alt drum și nu în mașina mea. Însă m-am dus direct spre ea. Cred că avea vârsta noastră. A rămas înfiptă în volan. A murit abia peste câteva ore, a spus Noah, cu glas surd. Vedeam prin tot ce trecea ea, auzeam tot ce auzea ea și simțeam tot ce simțea ea, dar, cumva, eram în continuare pe drumul meu. Credeam că e o halucinație, știi? Cum se întâmplă uneori când conduci noaptea și îți închipui că ieși pe marginea drumului sau lovești o altă mașină. Dar era ceva real, a mai adăugat el, ca bântuit de o fantomă. A doua oară eram foarte bolnav. Și băiatul era tot de vârsta noastră. Într-o noapte am visat că îi pregăteam de mâncare, apoi că îl hrăneam, dar nu erau mâinile mele. Avea un soi de infecție și îl durea foarte rău gâtul. Era atât de chinuit! Plângea.

Noah avea obrajii supți și palizi. Și-a sprijinit fruntea în palmă și a masat-o, apoi și-a trecut degetele prin păr, ciufulindu-l de tot. Pe urmă s-a uitat la mine.

— Iar în decembrie, te-am auzit pe tine.

Am simțit cum mă albesc la față.

— Ți-am recunoscut vocea în prima zi în care ai venit la școală. Era atât de neverosimil, încât m-a luat amețeala. Credeam că-mi pierd mințile, că-mi imaginez oameni bolnavi, între viață și moarte, și *că simt,* că simt un ecou a ceea ce trebuie să fi simțit ei. Apoi ai apărut tu, vocea din coșmarul meu, și mi-ai spus că am o față de dos, a mărturisit Noah, schițând un zâmbet. L-am întrebat pe Daniel despre tine, iar el mi-a spus, în linii mari, ce s-a întâmplat înainte să vă mutați aici. Am presupus că asta văzusem. Sau visasem. Dar m-am gândit că, dacă... nu știu. M-am gândit că, dacă te-aș cunoaște, aș putea înțelege ce mi se întâmplă. Asta înainte de povestea cu Joseph, evident.

Îmi simțeam gura de parcă ar fi fost plină cu nisip.

— Joseph?

Chestia aia nu se întâmplase în realitate.

— Acum vreo două săptămâni, când eram împreună la restaurant, am avut o... o premoniție, presupun, a spus el, oarecum jenat. Am văzut un document, un act din arhivele Collier County.

Noah a clătinat încet din cap.

— Cineva, un bărbat cu un Rolex la mână, scotea foi din dosare, pentru a face fotocopii, și a zăbovit asupra acelui document. L-am văzut ca și cum eu aș fi fost cel care se uita direct la hârtie, a continuat el și a tras adânc aer în piept. Conținea adresa unei proprietăți, un loc anume. Iar după ce l-am văzut, m-a apucat o cumplită durere de cap, așa cum se întâmplă de obicei. Pur și simplu nu mai suportam toate *zgomotele.* Așa că te-am lăsat în restaurant până când mi-a trecut.

Noah și-a trecut degetele prin păr.

— Vreo două zile mai târziu, când am ajuns acasă de la școală, am leșinat. Ore întregi… n-am mai știut de mine. Când m-am trezit, eram amețit. Și atunci l-am văzut pe Joseph dormind pe ciment, după care cineva a închis o ușă. Și, oricine ar fi fost, purta același ceas Rolex.

Am rămas neclintită, cu picioarele strânse sub mine, din ce în ce mai amorțită pe măsură ce Noah vorbea.

— Nu știam dacă e realitate sau vis, dar după ce ai pățit tu, m-am gândit că s-ar putea petrece cu adevărat. Privind în urmă, la ceilalți, îmi amintesc că vedeam întotdeauna un indiciu legat de locul în care se aflau – la ce spital, pe ce șosea. Dar niciodată nu-mi dădeam seama că se întâmplă în realitate.

Noah a lăsat ochii în pământ. Apoi i-a închis. Părea atât de obosit!

— Așa că, atunci când m-am dus după Joseph, te-am luat cu mine. Doar în caz că aveam să leșin din nou sau altceva.

A strâns din dinți.

— Când s-a dovedit că el *era* acolo, cum mai puteam să-ți explic? Credeam că *eu* sunt nebun.

A făcut o pauză.

— Credeam că eu l-am răpit.

Am auzit un ecou al vocii lui Noah din acea noapte. Tu să faci orice e nevoie ca să-l trezești pe Joseph. Spusese asta înainte să-l vedem pe fratele meu.

— Sfinte Sisoe! am șoptit.

— Voiam să-ți spun adevărul, despre mine, despre treaba asta, încă dinainte să fie răpit. Dar după ce a fost luat, n-am mai știut ce să zic. Credeam sincer că sunt cumva răspunzător. Că poate eu le făcusem rău tuturor celor pe care îi văzusem și apoi îmi reprimasem amintirile… sau ceva. Dar atunci ale cui erau

farurile pe care le-am văzut în Everglades? Și de ce ar fi oprit o mașină pe aleea de lângă șopron?

Am scuturat din cap. Nu știam. N-avea nicio noimă. Mă crezusem nebună, dar îmi dădeam seama că nu eram. Crezusem că răpirea lui Joseph nu fusese reală, dar era.

— Nu eu l-am răpit, a spus Noah.

Vorbea cu glas limpede. Puternic. Însă privirea lui arzătoare era în continuare ațintită spre perete. Nu spre mine. Îl credeam, dar totuși l-am întrebat.

— Și atunci cine l-a luat?

Pentru prima dată de când începuse să povestească, Noah și-a întors ochii către mine.

— O să aflăm, a spus el.

Am încercat să pun toate informațiile cap la cap, ca să aibă logică.

— Așadar Joseph nu ți-a dat niciun mesaj, am spus.

Inima a început să-mi bată mai tare. Noah a clătinat din cap, dar mi-a zâmbit.

— Ce e? am întrebat.

— Te aud, a zis el.

L-am privit nedumerită.

— Pe tine, a spus încet. Inima ta. Pulsul tău. Răsuflarea ta. Toată ființa ta.

Pulsul mi s-a dezlănțuit, iar zâmbetul lui Noah s-a lărgit.

— Ai propriul tău sunet. Fiecare ființă are unul. Animalele, oamenii. Eu pot să le aud pe toate. Când ceva, ori cineva, e rănit, sau extenuat, sau… orice, eu îmi dau seama. Și cred că… fir-ar să fie!

Noah și-a lăsat capul în jos și s-a tras de păr.

— Deci asta o să pară o sminteală. Dar cred că eu pot să rezolv chestiile astea, a zis el, cu privirea în podea.

Dar apoi a ridicat ochii și i-a îndreptat către brațul meu. Către umărul meu.

Imposibil!

— Când m-ai întrebat de ce fumez, ți-am spus că n-am fost niciodată bolnav. E adevărat. Iar când m-am încăierat cu cineva, m-a durut o vreme, apoi… nimic. Niciun pic de durere. S-a terminat.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred.

— Spui că tu poți să…

— Ce-ți mai face umărul, Mara?

Am rămas fără cuvinte.

— Te-ar durea foarte tare în momentul ăsta, chiar și după ce osul a fost pus la loc. Și brațul? a întrebat Noah, luându-mi mâna și întinzându-mi-o.

M-a mângâiat cu degetul de la îndoitura cotului până la încheietură.

— Pielea încă ar fi umflată și probabil în curs de cicatrizare, a spus el, plimbându-și ochii pe brațul meu nevătămat.

Apoi mi-a întâlnit privirea.

— Cine ți-a spus despre brațul meu? am întrebat.

Îmi auzeam vocea ca de undeva de departe.

— Nu mi-a spus nimeni. N-a fost nevoie să-mi spună nimeni. Mabel trăgea să moară când ai adus-o la mine. Era atât de prăpădită, încât mama nu credea că o să mai prindă dimineața. Eu am rămas la spital cu ea și, nu știu, am vindecat-o. Am auzit-o cum se vindecă.

— N-are niciun sens, am spus, holbându-mă la el.

— Știu.

— Vrei să-mi spui că, într-un fel sau altul, tu ai văzut o mână de oameni care erau pe cale să moară. Ai simțit un ecou a ceea ce simțeau ei. Și că ori de câte ori inima mea, sau a altuia, o ia la goană, tu auzi asta.

— Știu.

— Și că, nu se știe cum, tu auzi ce e în neregulă cu oamenii și îi vindeci.

— Știu.

— În timp ce singurul lucru de care sunt eu în stare e…

Să ucid. Abia dacă mă puteam gândi la asta.

— Și tu ai avut premoniții, nu? Ai văzut diverse lucruri?

S-a uitat atent în ochii mei. Am scuturat din cap.

— Halucinații. Nimic real, cu excepția coșmarurilor, a amintirilor.

Noah a șovăit preț de câteva clipe.

— De unde știi?

M-am întors cu gândul la fiecare halucinație pe care o avusesem. Pereții clasei. Jude și Claire în oglindă. Cerceii din cadă. Nimic din toate astea nu se petrecuse cu adevărat. Iar lucrurile despre care eu credeam că nu se întâmplaseră (felul în

care îmi explicasem moartea lui Morales și pe cea a stăpânului lui Mabel) fuseseră adevărate.

Suferean de stres posttraumatic. Asta era ceva real. Dar ceea ce se întâmplase, ce făcusem eu, ce puteam face, și astea erau aievea.

— Pur și simplu știu, am răspuns și am lăsat-o așa.

Ne-am uitat îndelung unul la altul, fără să râdem, fără să zâmbim. Doar ne-am uitat, Noah serios, eu, neîncrezătoare, până când m-a lovit un gând atât de puternic și atât de presant, încât îmi venea să-l urlu.

— Vindecă-mă! i-am poruncit. Chestia asta, ce-am făcut… e ceva în neregulă cu mine. Îndreaptă lucrurile!

Expresia de pe chipul lui Noah mi-a frânt inima, în clipa în care el mi-a dat la o parte părul de pe față, apoi m-a mângâiat ușor pe gât.

— Nu pot.

— De ce nu? am întrebat, aproape țipând.

Noah și-a ridicat ambele mâini și mi-a cuprins fața.

— Pentru că, a spus el, tu nu ești bolnavă.

Am rămas neclintită, respirând încet, pe nas. Orice sunet, cât de mic, m-ar fi sfărâmat. Am închis ochii pentru a-mi stăpâni plânsul, însă lacrimile tot s-au revărsat.

— Așadar, am spus, cu un nod în gât.

— Așadar.

— Amândoi?

— Așa se pare, a zis Noah.

O lacrimă i s-a prelins pe deget, însă nu și-a mișcat mâinile.

— Ce șanse erau să…

— Foarte mici, m-a întrerupt el.

Am zâmbit de sub degetele lui. Erau dureros de reale. Eram perfect conștientă de existența lui, a noastră, amândoi pierduți, confuzi, fără să pricepem ce ni se întâmpla sau de ce.

Dar nu eram singuri.

Noah s-a apropiat și m-a sărutat pe frunte. Avea un aer liniștit. Nu, mai mult decât atât. Era împăcat.

— Probabil că ești lihnită. Stai să-ți aduc ceva din bucătărie.

Am dat din cap, iar Noah s-a ridicat și a dat să plece. Când a deschis ușa dormitorului, am spus:

— Noah?

El s-a întors.

— Când m-ai auzit înainte… înainte să ne mutăm aici. Ce spuneam?

Chipul i s-a întunecat.

— „Scoateți-i de aici.”

Capitolul 52

— Trebuie să spun că-mi cam place cum ne-am organizat cu somnul.

Nu credeam că mă voi sătura vreodată să aud vocea lui Noah în întunericul dormitorului meu. Prezența lui la mine în pat îmi părea nefamiliară și palpitantă. Stătea sprijinit de două perne și mă trăsese lângă el, sub aceeași pătură. Îmi țineam capul pe umărul lui, cu obrazul lipit de pieptul lui. Inima îi bătea liniștit. A mea, nebunește. Probabil știam că nu era în siguranță acolo. Cu mine. Dar nu mă înduram să mă desprind de el.

— Totuși cum ai reușit să rămâi aici?

Încă nu ieșisem din camera mea și nici n-o mai văzusem pe mama din acea după-amiază, când venise să vadă ce mai fac, înainte de mărturisirea lui Noah. Înainte de mărturisirea mea. Mă întrebam cum de scăpam nepedepsiți.

— Păi, tehnic vorbind, eu acum dorm în camera lui Daniel.

— Chiar în clipa asta?

— Chiar în timp ce noi vorbim, a spus Noah și mi-a pus o mână pe spate.

Mâna i s-a oprit chiar la marginea bluzei mele.

— Mama ta nu m-a lăsat să conduc spre casă la o oră atât de târzie.

— Și mâine?

— E o întrebare bună.

Mi-am lăsat capul pe spate, ca să-i văd fața. Era îngândurat, serios, cu ochii ațintiți spre tavanul meu.

— Dacă mâine o să mai fii aici?

Am păstrat un ton neutru. Știam deja că Noah nu se juca. Dacă ar fi dorit să plece, ar fi plecat pur și simplu și nu m-ar fi mințit. Dar speram să spună altceva.

El mi-a zâmbit blând.

— Ce o să ni se întâmple mâine? Acum când am aflat că nu suntem nebuni.

Era întrebarea supremă, una care mă bântuia de o săptămână, de când îmi amintisem. Ce urma? Ce-ar fi trebuit să fac? Să încerc să ignor ce mi se întâmpla? Să încerc să-i pun capăt? Oare aveam măcar de ales? Erau prea multe de înfruntat. Inima îmi bătea cu sălbăticie în piept.

— La ce te gândești?

Noah s-a întors pe o parte și m-a strâns mai tare de spate, lipindu-mă de el, cu trupurile aliniate perfect unul lângă altul.

— Ce e? am șoptit, în timp ce gândurile mi se topeau.

El s-a tras mai aproape și a lăsat capul în jos, de parcă ar fi urmat să-mi șoptească ceva. În schimb, și-a trecut ușor nasul peste obrazul meu, până când buzele lui mi-au găsit scobitura de sub ureche.

— Inima ta a luat-o la galop, a spus Noah, acoperindu-mi gâtul cu sărutări.

— Nu mai țin minte, am răspuns, mistuită acum de atingerea mâinii lui prin materialul subțire al pantalonilor pe care îi purtam.

El și-a strecurat degetele pe sub genunchiul meu. Pe sub coapsa mea. Apoi și-a ridicat chipul pentru a mă privi, cu un zâmbet păcătos pe buze.

— Mara, dacă ești obosită, eu aud asta. Dacă ești rănită, eu aud asta. Și dacă minți, o să știu.

Am închis ochii, abia acum înțelegând pe deplin ce însemna abilitatea lui Noah. Orice reacție aș fi avut, orice reacție pe care aș fi avut-o față de el, el avea s-o știe. Și nu doar în cazul meu, ci al tuturor.

— Îmi place la nebunie că nu trebuie să mă ascund de tine, a spus Noah și și-a vârât degetul ca pe un cârlig pe sub gulerul bluzei mele.

A tras țesătura într-o parte și mi-a sărutat pielea dezgolită a umărului. L-am împins ușor înapoi, astfel încât să-i pot vedea chipul.

— Cum faci față acestei chestii?

A părut nedumerit.

— Auzi și simți permanent reacțiile fizice ale tuturor celor din jurul tău. N-o iei razna?

Dacă el n-o lua razna, eu cu siguranță aș fi făcut-o, știind că, atâta vreme cât eram lângă el, nu aveam secrete.

Noah s-a încruntat.

— În cea mai mare parte a timpului, se transformă într-un simplu zgomot de fond. Asta până când mă concentrez asupra unei persoane în mod deosebit.

Mi-a atins în treacăt genunchiul cu degetele, apoi mi l-a ridicat pe lângă celălalt picior, peste șold. Drept răspuns, sângele a început să-mi curgă mai iute prin vene. Am zâmbit.

— Încetează! i-am spus și i-am dat mâna la o parte.

El a rânjit.

— Ce spuneai?

— Pot auzi totul, pe toată lumea, dar nu pot să simt. I-am simțit doar pe cei patru despre care ți-am spus și doar atunci când au avut de suferit. De fapt, tu ai fost prima pe care am întâlnit-o, după care a urmat Joseph. V-am văzut acolo unde erați și am simțit, cred eu, o reflectare a trăirilor voastre.

— Dar sunt mulți oameni care suferă pe lumea asta.

M-am uitat fix la el.

— De ce noi?

— Nu știu.

— Ce o să facem?

Un zâmbet i-a ridicat colțul buzelor, în timp ce își trecea degetul mare peste ale mele.

— Îmi vin în minte câteva lucruri.

Am zâmbit larg.

— Asta n-o să mă ajute, am spus.

Dar când am rostit cuvintele, m-a cuprins din toate părțile o senzație de déjà-vu. M-am văzut ținând strâns în mână o sticluță, într-o prăvălioară prăfuită din Mica Havana.

— Sunt confuză, i-am spus domnului Lukumi. Am nevoie de ajutor.

— Aia n-o să te ajute, a răspuns el, uitându-se la pumnul meu.

Dar apoi mă ajutase să-mi amintesc. Poate că va reuși să mă ajute și acum. Într-o clipă am sărit în picioare.

— Trebuie să ne întoarcem la Botanica Seis, am spus și m-am repezit la dulap.

Noah s-a uitat pieziș la mine.

— E trecut bine de miezul nopții. N-o să fie nimeni acolo la ora asta.

M-a privit atent.

— Și, oricum, ești sigură că vrei să te întorci? Preotul ăla n-a fost deosebit de amabil la prima întâlnire.

Mi-am amintit chipul domnului Lukumi, cum păruse că mă recunoaște și cum începuse să se agite.

— Noah, am spus, întorcându-mă către el. Omul ăla știe. Omul ăla, preotul, știe cum sunt. El știe. De aia a funcționat.

Noah a ridicat o sprânceană.

— Dar ai zis că n-a funcționat.

— M-am înșelat.

Propria voce îmi părea străină, iar tăcerea din cameră mi-a înghițit cuvintele.

— Trebuie să ne întoarcem acolo.

Pielea de pe brațe mi se făcuse ca de găină. Noah a venit către mine, m-a tras lângă el și mi-a mângâiat părul, până când răsuflarea mi s-a potolit și m-am calmat sub privirile lui. Brațele mi-au căzut moi pe lângă corp.

— Nu e posibil ca tu să-ți fi amintit oricum noaptea aia? m-a întrebat încet.

Am mijit ochii spre el.

— Dacă ai o idee mai bună, s-o auzim.

Noah m-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Bine, a spus el, în timp ce mă conducea înapoi în pat. Ai câștigat.

Dar, într-un fel sau altul, simțeam că pierdusem deja.

Capitolul 53

În dimineața următoare, m-am trezit alături de Noah. Cu brațul așezat peste mijlocul lui, simțind pe sub tricoul subțire cum coastele i se mișcă în ritmul respirației. Era prima dată când îl vedeam așa, prima dată când îl puteam studia nestingherită. Umflătura bicepsului pe sub mânecă. Cele câteva fire de păr buclat ce se iveau de sub gulerul zdrențuit al tricoului uzat. Lănțișorul pe care îl purta mereu la gât îi ieșise din tricou în timpul nopții. Pentru întâia oară l-am privit mai îndeaproape. Pandantivul era doar un fir subțire de argint, care fusese

modelat pe jumătate în forma unei pene, pe jumătate în forma unui pumnal. Era frumos și interesant, întocmai ca Noah.

Am continuat să-mi plimb ochii peste trupul nefiresc de perfect din patul meu. Noah își ținea o mână strânsă în pumn, în dreptul feței. O rază blândă de soare îi lumina șuvițele de păr ciufulit, dăruindu-le sclipiri aurii. I-am savurat mirosul și parfumul pielii lui s-a amestecat cu cel al șamponului meu.

Îmi venea să-l sărut.

Voiam să-i sărut mărunta constelație de pistrui de pe gât, ascunsă la baza părului. Să simt pe buze înțepătura bărbii lui nerase, să simt sub degete pielea gingașă ca o petală a pleoapelor lui. În clipa aceea Noah a oftat ușor.

Eram beată de fericire, amețită de prezența lui. Am simțit un acces de milă pentru Anna, pentru toate celelalte fete care poate că fuseseră sau nu înaintea mea și pentru tot ce pierduseră ele. M-am gândit la cât de mult aș fi suferit dacă l-aș fi pierdut la rândul meu. Prezența lui îmi îndulcea nebunia și aproape că era îndeajuns pentru a mă face să uit ce făcusem.

Aproape.

Mi-am lăsat mâna să alunece în jos și l-am strâns pe Noah de mână.

— Bună dimineața, am șoptit.

El s-a mișcat ușor.

— Mmmm, a murmurat, apoi a schițat un zâmbet, cu ochii închiși. Chiar este.

— Trebuie să pleci, am spus, deși nu-mi doream asta. Înainte să te găsească mama aici.

Noah s-a răsucit și a rămas sprijinit pe antebrațe, deasupra mea, fără să mă atingă, preț de o secundă, două, trei. Inima mi-a luat-o la goană, el a zâmbit, apoi s-a furișat jos din patul meu și afară din cameră. Ne-am întâlnit în bucătărie, după ce m-am îmbrăcat, m-am pieptănat și am devenit, în linii mari, prezentabilă. Așezat între Daniel și Joseph, Noah mi-a zâmbit pe deasupra unei căni cu cafea.

— Mara!

Mama a făcut ochii mari când m-a văzut stând, îmbrăcată, în bucătărie. Și-a venit iute în fire.

— Să-ți aduc ceva?

Noah a dat pe furiș din cap.

— Ăăm, sigur, am spus. Ce-ai zice de… (mi-am aruncat ochii pe bufetul din bucătărie) un covrig?

Mama a zâmbit larg, a luat unul de pe farfurie și l-a băgat repede în prăjitorul de pâine. Eu m-am așezat la masă, în fața celor trei băieți. Toți păreau să se comporte ca și cum nu mi-aș fi petrecut ultimele câteva zile închisă în dormitorul meu, iar asta îmi convenea de minune.

— Deci, școală azi? a întrebat mama.

Noah a dat din cap.

— Mă gândeam s-o duc eu pe Mara cu mașina, i-a spus el lui Daniel. Dacă nu te deranjează.

Eu m-am încruntat, însă Noah m-a fulgerat cu privirea. M-a prins de mână pe sub masă. N-am zis nimic.

Daniel a zâmbit și s-a ridicat pentru a-și duce castronul în chiuvetă.

— N-am nimic împotrivă. Așa n-o să întârzii.

Mi-am dat ochii peste cap. Mama mi-a împins în față o farfurie și am mâncat în tăcere, alături de ea, Joseph și Noah, care discutau să meargă la zoo în weekend. În dimineața asta, buna lor dispoziție era palpabilă în atmosfera din bucătărie, iar eu am simțit cum mi se umflă pieptul de dragoste și vinovăție. Motivul iubirii era evident. Vinovăția era pricinuită de chinurile la care îi supusesem. Și la care poate că aveam să-i mai supun, dacă nu găseam o cale de a-mi rezolva problema. Dar mi-am alungat gândul ăsta, am sărutat-o pe mama pe obraz, apoi m-am îndreptat spre ieșire.

— Ești gata? m-a întrebat Noah.

Am dat din cap, cu toate că nu eram.

•

— Unde mergem de fapt? am întrebat în timp ce Noah conducea, știind foarte bine că nu ne ducem la școală.

Nu eram în siguranță acolo. Pentru că nu eram în siguranță pe lângă nimeni altcineva.

— Calle Ocho, numărul 1821, mi-a răspuns Noah. Voiai să te întorci la Botanica, nu-i așa?

— Daniel o să observe că nu suntem la liceu.

El a ridicat din umeri.

— O să-i spun că aveai nevoie de o zi liberă. N-o să ne dea de gol.

Speram să aibă dreptate.

Mica Havana devenise întrucâtva locul nostru obișnuit de petrecere a timpului, însă azi nimic de acolo nu era ca de obicei. Oamenii se revărsau în valuri pe străzi, fluturând steaguri în ritmul tobelor dintr-o melodie care nu știu de unde se auzea. Calle Ocho era închisă traficului, așa că am fost nevoiți să mergem pe jos.

— Ce-i asta?

Noah, cu ochelarii de soare la ochi, privea atent puhoaiele de oameni îmbrăcați în haine colorate.

— Un festival, mi-a răspuns.

M-am uitat urât la el.

— Haide, o să ne facem loc prin mulțime.

Am încercat să ne strecurăm, dar mergea încet. Soarele strălucea deasupra noastră, în timp ce cu greu ne croiam drum printre localnici. Mame care țineau de mână copii cu fețele pictate, bărbați care strigau unul la altul ca să acopere muzica. Trotuarele erau pline de mese, astfel încât clienții să poată urmări festivitățile în timp ce mâncau. Câțiva țipi stăteau sprijiniți de zidul magazinului cu trabucuri, fumând și râzând, în vreme ce Parcul Domino era doldora de gură-cască. Am cercetat vitrinele, în căutarea ciudatului amestec de aparate electronice și statui Santeria, însă nu l-am găsit.

— Stai! mi-a strigat Noah pe fundalul muzicii.

Era la un metru, un metru și jumătate de mine.

— Ce e?

M-am întors către locul în care stătea și, pe drum, m-am ciocnit cu putere de cineva. Cineva care purta o șapcă bleumarin. Am înghețat. Bărbatul s-a răsucit și a ridicat privirea pe sub cozoroc.

— *Perdon,* a spus el, după care s-a îndepărtat.

Am tras adânc aer în piept. Nu fusese decât un bărbat cu o șapcă. Prea eram nervoasă. Mi-am continuat drumul până la Noah.

El și-a scos ochelarii, privind înspre vitrine. Chipul îi era lipsit de orice expresie, perfect liniștit.

— Uită-te la adresă.

Mi-am trecut ochii peste cifrele imprimate deasupra ușilor de sticlă ale unui magazin cu jucării.

— 1823, am spus, apoi am făcut câțiva pași în direcția cealaltă, spre următoarea prăvălie.

În timp ce citeam adresa, cuvintele mi s-au oprit în gât.
— 1819.
Unde era 1821?
Noah avea chipul ca de piatră, însă ochii îl trădau. Era zguduit.
— Poate că e vizavi, am spus, însă nici eu nu credeam.
Noah a rămas tăcut. Mi-am plimbat privirea pe toată lungimea clădirii, studiind-o. M-am întors la magazinul cu jucării și mi-am lipit nasul de geamul aburit, uitându-mă cu atenție înăuntru. Uriașe animale de pluș stăteau pe podea, așezate în cerc ca pentru un joc de copii, în vreme ce câteva marionete atârnau în fereastră, încremenite în toiul unui dans, strânse împrejurul unei păpuși de ventriloc. Am făcut un pas înapoi. Magazinul avea aceeași formă îngustă ca și Botanica, dar la urma urmei, la fel arătau și prăvăliile aflate la stânga și la dreapta lui.
— Poate că ar trebui să întrebăm pe cineva, am zis, tot mai deznădăjduită.
Inima îmi bătea cu putere, în timp ce îmi roteam privirea pe lângă magazine, căutând un om pe care să-l întreb. Noah s-a oprit cu fața către vitrină.
— Nu cred că are vreo importanță, a spus el, cu glas surd. Cred că suntem pe cont propriu.

Capitolul 54

Groaza mea creștea exponențial pe măsură ce înaintam cu mașina de-a lungul aleii întunecate, mărginită de palmieri, ce ducea către grădina zoologică.
— E o idee proastă, i-am spus lui Noah.
Vorbiserăm despre ea în timp ce ne întorceam din Mica Havana, după ce eu o sunasem pe mama și îi spusesem că la sfârșitul orelor (la care nu ne duseserăm) o să mergem la Noah acasă, ca să mai schimbăm peisajul. De vreme ce nu puteam să dăm de urma domnului Lukumi (dacă ăsta o fi fost măcar numele lui adevărat) și nici nu puteam cere ajutorul nimănui altcuiva, dacă nu voiam să fim amândoi internați la nebuni, trebuia să ne dăm seama ce avem de făcut în continuare. Eu eram, desigur, prioritatea. Trebuia să înțeleg ce îmi declanșa

reacțiile, ca să pot spera că o să învăț cum să le controlez. Am căzut de acord că aceasta era cea mai potrivită, cea mai ușoară cale de a experimenta. Dar mie tot mi-era frică.

— Doar ai încredere în mine. Nu mă înșel în privința asta.

— Trufia prevestește prăbușirea, am spus, cu un surâs firav pe buze. Din nou, de ce nu putem să te testăm mai întâi pe tine?

— Vreau să văd dacă te pot contracara. Cred că e important. Poate că ăsta-i motivul pentru care ne-am găsit unul pe altul. Știi?

— Nu prea, am spus, cu ochii la geam.

Părul îmi atârna pe ceafă în șuvițe transpirate. Mi l-am răsucit într-un coc, ca să-mi eliberez pielea.

— Acum ești doar încăpățânată.

— Zise persoana cu… chestia aia utilă.

Mi se părea ciudat să-i dau un nume, să denumesc ceea ce puteam face noi. Era nepotrivit. Nu părea corect în raport cu realitatea.

— Cred că tu poți să faci mai mult, Mara.

— Poate, am zis, dar mă îndoiam. Mi-aș dori totuși să pot face ce faci tu.

— Și eu mi-aș dori la fel, a spus Noah.

Apoi, după o pauză, a continuat:

— Tămăduirea e pentru fete.

— Ești îngrozitor! am exclamat și am scuturat din cap.

Noah a zâmbit malițios.

— Nu-i amuzant! am spus, dar tot am zâmbit.

Încă mă simțeam îngrijorată, dar era incredibil cât de mult mi se îmbunătățea starea sufletească atunci când îl aveam pe Noah alături, mai ales de când știa ce mi se întâmplă. Mă simțeam în stare să înfrunt problema. S-o înfruntăm împreună.

Noah a parcat lângă bordură, în fața grădinii zoologice. Nu știam cum reușise să obțină permisiunea de a intra după orele de program și nici n-am întrebat. La poartă am fost întâmpinați de câteva roci sculptate, ce se înălțau deasupra unui iaz artificial. Pe apă pluteau, ici și colo, pelicani adormiți, cu capetele vârâte sub aripi. De cealaltă parte a iazului, păsări flamingo, ce păreau de un roz pal în lumina becurilor auxiliare cu halogen, stăteau adunate în pâlcuri. Păreau niște santinele tăcute, ce nu ne-au observat prezența.

Ne-am adâncit în interiorul grădinii, ținându-ne de mână în vreme ce o adiere fierbinte tulbura frunzele și ne ciufulea părul. Am trecut pe lângă gazele și antilope, care au început să se agite când ne-am apropiat. Copitele au lovit pământul și turma a început să necheze slab. Noi am grăbit pasul.

Ceva a trecut prin ramurile de deasupra noastră făcându-le să foșnească, dar nu puteam zări nimic pe întuneric. Am citit inscripția din dreptul exponatului lângă care ne aflam: giboni albi la dreapta, cimpanzei la stânga. Imediat ce am terminat de citit, un țipăt strident a străpuns aerul și ceva s-a năpustit înspre noi printre tufișuri. Inima și picioarele mi-au încremenit.

Cimpanzeul s-a oprit brusc, chiar la marginea șanțului cu apă. Și nu era unul dintre simpaticii cuceritori cu fețe arămii, recrutați de obicei de circuri. Ăsta era uriaș. S-a așezat jos, ghemuit și încordat, ca în fața unui pericol. S-a holbat la mine cu ochi omenești, care au continuat să ne urmărească și după ce ne-am reluat mersul. Mi s-a zbârlit părul de pe ceafă.

Noah a cotit și a scos din buzunar un rând de chei, în timp ce ne apropiam de o clădire ascunsă în spatele unor plante și copaci. Pe ușă scria DOAR PENTRU PERSONAL.

— Ce facem?

— E o cameră de lucru. Se pregătește o expoziție cu insecte din toată lumea sau cam așa ceva, a spus Noah, deschizând ușa.

Detestam ideea de a ucide ceva, dar măcar gândacii se înmulțesc… ei bine, ca gândacii, și nimeni nu avea să le simtă lipsa câtorva.

— Cum ai reușit? am întrebat și m-am uitat în urma noastră.

Pielea mi se făcuse ca de găină. Nu reușeam să scap de senzația că eram urmăriți.

— Mama a făcut ceva muncă de voluntariat aici. Și donează îngrozitor de mulți bani grădinii.

Noah a aprins becurile, scăldând în lumină o masă lungă de metal, aflată în centrul încăperii, apoi a închis ușa în urma noastră. Pereții erau acoperiți cu rafturi de metal, pe care stăteau cutii și tuburi din plastic. S-a plimbat prin jur, cercetând micile etichete. Eu rămăsesem înțepenită lângă ușă, de unde nu puteam citi inscripțiile.

În cele din urmă, Noah a ridicat o cutie din plastic transparent. Am mijit ochii spre el.

— Ce sunt alea?
— Lipitori, a spus el pe un ton relaxat.
Îmi evita privirea. Un val de dezgust mi-a străbătut corpul.
— Nu. În niciun caz!
— N-avem încotro.
M-am cutremurat.
— Alege altceva, am spus și m-am repezit în partea opusă a camerei. Poftim!
Am arătat spre un tub opac, etichetat cu un nume pe care nu-l puteam pronunța.
— Scorpioni Cutareșicutare.
— Ăia sunt veninoși, a spus Noah, cercetându-mi chipul.
— Cu atât mai bine.
— Sunt și pe cale de dispariție.
— Bine, am spus, în timp ce vocea și picioarele începeau să-mi tremure.
M-am îndreptat către o cutie transparentă și am arătat-o cu degetul.
— Ditamai păianjenul.
Noah a mers acolo și a citit eticheta, continuând să țină aproape cutia cu lipitori. Mult prea aproape. Am făcut un pas înapoi.
— Și ăsta-i veninos, a spus el sec.
— Atunci o să fiu motivată din belșug.
— S-ar putea să te muște înainte să-l omori.
Inima parcă voia să-mi sară din piept.
— Ocazia perfectă să-ți exersezi puterile vindecătoare, am spus eu, cu glas gâtuit.
Noah a scuturat din cap.
— N-am de gând să experimentez cu viața ta. Nu.
— Atunci alege altceva, am spus și am simțit că mă sufoc de groază. Nu lipitorile!
El și-a masat fruntea.
— Sunt inofensive, Mara.
— Nu-mi pasă!
Auzeam cum insectele din cameră bat cu aripile lor chitinoase în pereții temnițelor de plastic. Începeam să-mi pierd controlul și am simțit cum mă clatin pe picioare.
— Dacă nu funcționează, o să le iau imediat de pe tine, a zis Noah. N-or să-ți facă niciun rău.

— Nu. Vorbesc serios, Noah! Nu pot! Lipitorile sapă în piele și sug sânge. Oh, Doamne! Oh, Dumnezeule!

Mi-am strâns brațele în jurul trupului, ca să-l opresc din tremurat.

— O să se termine repede, promit! a spus el. N-o să simți nimic.

A băgat mâna în cutia de plastic.

— Nu.

N-am fost în stare să pronunț cuvântul decât sub forma unei șoapte răgușite. Nu mai puteam să respir. În spatele pleoapelor îmi apăruseră pete multicolore pe care nu reușeam să le alung clipind.

Noah a luat o lipitoare în mână, moment în care am simțit că mi se face greață. Apoi...

Nimic.

— Mara.

Am deschis ușor ochii.

— E moartă. Incredibil! a spus Noah. Ai reușit.

S-a apropiat cu palma deschisă, pentru a-mi arăta lipitoarea, însă eu m-am retras, făcându-mă mică lângă ușă. El m-a privit cu o expresie de nepătruns, apoi s-a dus să arunce viețuitoarea moartă. Când a ridicat cutia, ca s-o așeze la loc pe raft, s-a oprit.

— Dumnezeule mare! a exclamat.

— Ce e?

Vocea mea tot nu era mai mult decât o șoaptă tremurătoare.

— Au murit toate.

— Lipitorile?

Cu mâna tremurând, Noah a pus cutia la loc, pe raft. Apoi a început să se plimbe printre șirurile de insecte, cercetând cu privirea tuburile transparente și deschizându-le pe cele opace, pentru a le verifica.

Când s-a întors de unde plecase, s-a uitat fix la perete.

— Toate, a spus el. Toate au murit.

Capitolul 55

Mirosul greu al putregaiului mi-a umplut nările și o voce mi-a răsunat în urechi:

— Biologii spun că masacrul peștilor din orașul Everglades a fost provocat, cel mai probabil, de dispariția oxigenului din apă.

În mintea mea întunecată s-au ivit imagini cu trupuri umflate, plutind cu burțile în sus.

— Se crede că de vină este numărul extrem de mare al cadavrelor de aligatori.

Eu omorâsem peștii. Exact la fel cum omorâsem și insectele.

Noah privea măcelul cu ochi lipsiți de expresie. Nu se putea uita la mine. Nu-l învinovățeam. Am tras de mânerul ușii, apoi am dat buzna afară, în beznă. Un cor de țipete, urlete și lătrături mi-a luat cu asalt urechile. Măcar ravagiile fuseseră limitate.

Eram scârbită de mine însămi. Iar când Noah m-a urmat afară, mi-am dat seama că și el era scârbit.

Mi-a evitat privirea și n-a spus nimic. Imaginea pumnilor lui strânși, a repulsiei lui mi-a rănit inima și m-a făcut să plâng. Jalnic! Dar odată ce am început, nu m-am mai putut opri din hohote. Nici nu prea voiam să mă opresc. Suspinele îmi pârjoleau gâtul, însă era o durere bună. Meritată.

Noah a rămas tăcut. S-a clintit abia când m-am prăbușit pe pământ, incapabilă să mai stau în picioare. M-a apucat de mână și m-a ridicat, însă genunchii îmi tremurau. Nu mă puteam mișca. Nu puteam respira. Noah m-a cuprins în brațe, dar de îndată ce a făcut-o, nu mi-am dorit decât să se desprindă de mine. Aș fi vrut să fug.

M-am zbătut în îmbrățișarea lui, înfigându-mi omoplații subțiri în pieptul lui.

— Dă-mi drumul!

— Nu.

— Te rog! am spus, cu glas sugrumat.

El și-a slăbit doar un pic strânsoarea.

— Doar dacă îmi promiți că n-o să fugi.

Îmi pierdusem controlul, iar Noah știa asta. Speriat că o să fac și mai multe pagube, trebuia să se asigure că n-o să distrug nimic altceva.

— Promit, am șoptit.

M-a întors cu fața către el, apoi mi-a dat drumul. Nu mă simțeam în stare să-l privesc, așa că mi-am îndreptat ochii spre imprimeul de pe cămașa lui cadrilată, apoi spre pământ.

— Hai să plecăm.

Am mers în tăcere, printre mârâituri și țipete. Acum toate animalele erau treze. Antilopele se strânseseră grămadă la marginea cuștii lor, tropăind și foindu-se speriate. Păsările băteau înnebunite din aripi, iar când ne-a văzut apropiindu-ne, un pelican s-a năpustit drept spre una dintre stânci. A căzut în apă, de unde a ieșit târând după el o aripă ruptă, lipsită de vlagă. Voiam să mor.

În clipa în care am ajuns lângă mașina lui Noah, m-am și repezit către mânerul portierei. Era încuiată.

— Deschide-o, i-am spus, continuând să-i evit privirea.

— Mara…

— Deschide-o!

— Mai întâi uită-te la mine.

— Nu pot să fac asta acum, am spus printre dinți. Doar descuie ușa!

A descuiat-o. M-am așezat pe scaunul din dreapta.

— Du-mă acasă, te rog.

— Mara…

— Te rog!

El a pornit motorul și am plecat la drum în tăcere. Nu mi-am mai ridicat ochii din poală, însă când am simțit că încetinim, m-am uitat în sfârșit pe fereastră. Peisajul era familiar, dar nu cel potrivit. Am văzut că intrăm pe poarta casei lui și i-am aruncat o privire la fel de rece ca oțelul.

— Ce căutăm aici?

Noah nu mi-a răspuns și atunci am înțeles. De când îmi auzise mărturisirea, el nu făcuse decât să-mi cânte în strună. Îmi spusese că mă crede și poate chiar crezuse cu adevărat că e ceva aiurea, ceva în neregulă cu mine. Dar nu pricepuse. Crezuse că am visat momentul în care l-am sărutat și a fost cât pe ce să moară. Că Rachel, Claire și Jude au fost uciși de o clădire veche și dărăpănată, care s-a prăbușit peste ei. Că stăpânul lui Mabel a căzut, poate, spărgându-și accidental capul, că Morales a suferit, poate, un șoc anafilactic. Că totul nu e nimic altceva decât o serie de coincidențe înfiorătoare.

Dar acum nu mai putea să creadă așa ceva. Nu după cele petrecute în seara asta, nu după ce făcusem adineauri. Incidentul de la zoo nu putea fi explicat. Era ceva real. Iar acum Noah avea să pună capăt relației noastre, ceea ce mă bucura.

Urma să descopăr singură următorul pas de făcut.

El a parcat în garaj și a deschis portiera din dreapta. Nici nu m-am clintit.

— Mara, ieși din mașină.

— Nu poți s-o faci aici? Vreau să merg acasă.

Aveam nevoie să mă gândesc, acum că eram absolut singură în problema asta. Nu puteam trăi așa și trebuia să-mi fac un plan.

— Doar… te rog.

Am coborât din mașină, dar odată ajunsă lângă ușă, am ezitat. Ultima dată când fusesem aici, câinii simțiseră că e ceva în neregulă cu mine și nu se înșelaseră. Nici nu voiam să mă apropii de ei.

— Cum rămâne cu Mabel și Ruby?

— Sunt în cuștile lor. În celălalt capăt al casei.

Am răsuflat ușurată și am mers în urma lui Noah, care a intrat în hol, apoi a urcat o scară îngustă. A dat să mă ia de mână, dar am tresărit când m-a atins. Faptul că-l atingeam n-ar fi făcut decât să-mi îngreuneze situația. El a deschis o ușă cu piciorul și m-am trezit în camera lui. S-a întors cu fața către mine. Pe chipul lui se citea o furie potolită.

— Îmi pare rău, a spus.

Asta era. Îl pierdusem, dar am fost surprinsă să constat că în locul chinului ori al suferinței nu simțeam decât amorțeală.

— E în regulă.

— Nu știu ce să spun.

Când am vorbit, glasul îmi era rece, distant.

— Nu e nimic *de* spus.

— Doar uită-te la mine, Mara!

Mi-am ridicat ochii spre ai lui. Erau cuprinși de mânie. Dacă n-aș fi știut cum stă treaba, m-aș fi speriat. Însă cel mai înfricoșător lucru din încăpere eram eu.

— Îmi pare foarte, foarte, infinit de rău, a spus el.

Avea glasul pustiit și am simțit o strângere de inimă.

N-ar fi trebuit să se simtă vinovat. Nu-l blamam pe el. Am scuturat din cap.

— Nu, nu scutura din cap! a continuat Noah. Eu am dat-o în bară. Într-un fel strigător la cer.

Cuvântul mi-a scăpat din gură înainte să-l pot opri.

— Poftim?

— N-ar fi trebuit să las niciodată să se ajungă așa departe. Expresia de pe chip mi s-a transformat într-una de uimire.

— Noah, tu n-ai făcut nimic!

— Glumești? Te-am torturat. Te-am *torturat*!

În vorbele lui se simțea acea furie potolită. Avea mușchii încordați și arăta de parcă voia să zdrobească ceva. Cunoșteam senzația.

— Ai făcut ce aveai de făcut.

Glasul îi era plin de dispreț.

— Nu te-am crezut.

Știam asta.

— Spune-mi doar un lucru, l-am rugat. M-ai mințit în legătură cu ce poți tu să faci?

— Nu.

— Așadar ai ales să nu faci nimic?

Noah avea chipul împietrit.

— S-a întâmplat prea repede. Sunetul sau… ce-o fi el a fost altfel decât ultima oară, când cu Morales.

— Morales? am întrebat încet. Ai auzit ce-a fost atunci?

— Am auzit… ceva. Pe tine. Sunetul tău era în neregulă. Dar n-am înțeles din ce motiv, sau ce e, sau ce înseamnă. Iar când ne-am întâlnit cu Anna și Aiden, după ce Jamie a fost exmatriculat, nici atunci nu erai în apele tale și nici atunci n-am știut ce se petrece. N-am priceput decât că Aiden te-a amenințat și am vrut să-l distrug pentru asta. Acum, în seara asta, a fost altfel, ba cred că și cu aligatorii a fost altfel.

Mi s-a uscat gura când l-am auzit pe Noah confirmând ceea ce făcusem. El și-a trecut ambele mâini peste față, apoi prin păr.

— Se întâmplau prea multe, erau prea multe zgomote de la toate celelalte ființe din mlaștină. Nu știam dacă aligatorii au dispărut pur și simplu, dar… simțeam că s-a întâmplat ceva.

A făcut o pauză, iar fața i-a încremenit.

— Îmi pare rău, a spus sec.

Mi s-a făcut greață ascultându-l. Am simțit un nod în gât și n-am mai putut respira. Trebuia să plec de acolo. Am pornit spre ieșire.

— Nu, a spus el, traversând încăperea.

S-a întins spre mine, dar m-am ferit. El tot m-a luat de mână și m-a dus până la pat. M-am supus, știind că asta era ultima noastră discuție. Și oricât de mult m-ar fi durut, chiar dacă știam

că e necesar, m-am trezit incapabilă să mă desprind încă de el. Așa că ne-am așezat unul lângă altul, dar mi-am retras mâna dintr-a lui.

Noah s-a uitat în altă parte.

— M-am gândit… m-am gândit că tu doar vezi ce urmează să se întâmple, că ai un soi de premoniții, la fel ca mine. Am crezut că doar te simți vinovată din cauza lui Rachel.

Exact ce ar fi spus și mama.

— N-am priceput și te-am forțat, apoi te-am forțat și mai mult.

M-a privit pe sub gene, iar ochii lui au sfredelit golul în care se aflase cândva inima mea. Se înfuriase pe sine însuși, nu pe mine. Totul era greșit, de-a-ndoaselea!

— N-a fost vina ta, Noah.

El a dat să vorbească, dar mi-am pus degetele peste buzele lui frumoase, perfecte, tânjind după ele în clipa în care le-am atins.

— A fost prima dată când m-ai văzut tu. Dar n-a fost prima dată când am pățit-o eu. Dacă nu…

M-am oprit înainte de a-i spune ce credeam că am de făcut. Ce credeam că trebuie să fac.

— N-aș suporta să-ți mai văd chipul data viitoare când se va întâmpla, bine?

Noah m-a privit mânios.

— S-a întâmplat din cauza mea, Mara, pentru că eu te-am silit!

— Nu tu m-ai silit să ucid toate ființele din camera aia. Am făcut-o de una singură.

— Nu toate ființele.

— Poftim?

— N-ai omorât tot ce era în camera aia.

— Ba da, cu excepția noastră.

Noah a râs fără veselie.

— Asta e! Ai fi putut să mă omori și pe mine. Te chinuiam și ai fi putut să pui capăt torturii omorându-mă pe mine. Dar n-ai făcut-o, a spus el și mi-a dat părul la o parte de pe față.

— Ești mai puternică decât crezi.

Mâna lui a zăbovit pe obrazul meu și am închis ochii, copleșită de suferință.

— Știu că n-am aflat cum sau de ce ți se întâmplă așa ceva… de ce ni se întâmplă așa ceva, a spus el. Dar o să aflăm.

Am deschis ochii și m-am uitat drept la el.

— Nu e responsabilitatea ta.

— Știu al dracului de bine că nu e responsabilitatea mea. Vreau să te ajut.

Am tras cu putere aer în piept.

— Dar mâine? Cineva o să se întrebe ce anume a ucis sute de specii pe cale de dispariție.

— Nu-ți face griji, o să…

— Îndrepți lucrurile? O să îndrepți lucrurile, Noah?

Când am rostit asta, mi-am dat seama că exact asta gândea. Că, în ciuda oricărui raționament, credea că mă poate repara, că poate să îndrepte totul.

— Așa îți închipui tu că o să meargă treaba? Eu distrug totul și tu repari la loc, nu?

Pentru el era doar o altă problemă ce putea fi rezolvată dacă aveam să investim timp, antrenament sau bani în ea. În mine. Dar când experimentul va da greș, când eu o voi comite din nou, iar niște oameni vor muri, Noah se va învinovăți pe sine, se va urî pentru că nu fusese în stare să împiedice tragedia. Să mă împiedice pe mine. Nu voiam să-i fac așa ceva. Am spus deci singurul lucru pe care îl puteam spune.

— Nu vreau ajutorul tău. Nu te vreau pe tine.

Vorbele s-au dezlănțuit din gura mea. Și l-au lovit precum o palmă peste față.

— Minți, a spus Noah, cu glas scăzut și liniștit.

Al meu era rece și distant.

— Cred că ar fi mai bine dacă nu ne-am mai vedea.

Nu știam de unde îmi venise puterea de a spune așa ceva, dar mă simțeam recunoscătoare pentru ea.

— De ce faci așa ceva? m-a întrebat el, străpungându-mă cu o privire glacială.

Am început să-mi pierd cumpătul.

— Tu chiar îmi pui o asemenea întrebare? Am omorât cinci oameni!

— Din greșeală.

— Am vrut s-o fac.

— Doamne, Mara! Tu crezi că ești singura care își dorește ca oamenii răi să pățească ceva?

— Nu, dar sunt singura căreia dorințele i se îndeplinesc, am spus. Și, apropo de asta, Rachel nu era un om rău. O iubeam, nu-mi făcuse nimic, dar tot a murit și eu sunt de vină.

— Poate.

M-am răsucit brusc.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Încă nu știi dacă nu cumva prăbușirea azilului a fost un accident.

— Iar ne întoarcem acolo? Serios?

— Ascultă-mă! Chiar dacă n-a fost…

— N-a fost, am spus printre dinți.

— Chiar dacă n-a fost un accident, a continuat Noah, eu te-aș putea avertiza data viitoare când o să fii aproape de punctul critic.

Am coborât tonul.

— Așa cum m-ai avertizat înainte s-o omor pe Morales?

— Nu-i corect și o știi. Atunci nu mi-am dat seama ce se petrece. Acum am aflat. Data viitoare când o să se întâmple, o să te avertizez și tu o să te oprești.

— Adică tu o să mă oprești.

— Nu. E alegerea *ta.* Întotdeauna va fi alegerea ta. Dar dacă ți-ai pierde concentrarea, eu te-aș putea ajuta să-ți revii.

— Și dacă o să se întâmple ceva când tu n-o să fii prin preajmă? am întrebat.

— O să fiu prin preajmă.

— Dar dacă n-o să fii?

— Atunci o să-mi asum vina.

— Exact.

El și-a golit cu precauție chipul de orice expresie.

— Vreau un iubit, nu o dădacă, Noah! Dar hai să spunem că sunt de acord cu planul tău și că tu ești de față, dar nu poți să mă oprești. O să te simți vinovat. Vrei să am și asta pe conștiință? Încetează să mai fii așa de egoist!

Noah a strâns din dinți.

— Nu.

— Bine. Nu înceta. Dar eu plec.

M-am ridicat și am dat să ies, însă am simțit pe coapse degetele lui Noah. Apăsarea mâinii lui pe jeanșii mei era ușoară ca o pană, dar tot am încremenit.

— O să vin după tine, mi-a spus el.

M-am uitat în jos, la părul ciufulit ce îi încadra chipul serios. Avea pleoapele grele, pe jumătate închise. Cum stătea așezat pe pat, creștetul său îmi ajungea până la talie. Am simțit un fior pe șira spinării.

— Dă-mi drumul, am spus, fără convingere.

Pe buzele lui s-a ivit fantoma unui surâs.

— Tu prima.

Am clipit și m-am uitat cu atenție la el.

— Măi să fie! Nu-i așa că e un joc periculos?

— Eu nu mă joc.

Mi-am umflat nările. Noah mă provoca. Dinadins, ca să vadă ce o să fac. Îmi venea în același timp să-l plesnesc și să-mi trec degetele prin părul lui.

— N-o să te las să faci asta, am spus.

— N-o să mă oprești.

Acum vorbea cu glas scăzut. Nespus de sexy. Ochii mi s-au închis ușor.

— Pe naiba că n-o să te opresc! am șoptit. Aș putea să te omor.

— Atunci aș muri fericit.

— Nu-i amuzant.

— Nu glumeam.

M-am uitat în ochii lui.

— Aș fi mai fericită fără tine, am spus, mințind cât puteam de convingător.

— Păcat.

La doar câțiva centimetri de buricul meu, gura lui Noah a schițat acel zâmbet pe care îl iubeam și îl uram atât de mult. Îmi simțeam mintea încețoșată.

— Ar fi trebuit să spui: „Nu vreau decât să fii fericită. O să fac orice e nevoie pentru asta, chiar dacă ar însemna să rămân fără tine.”

— Scuze, a replicat Noah. Pur și simplu nu sunt un om atât de generos.

Mâinile i-au urcat de-o parte și de alta a jeanșilor mei, până la talie. Buricele degetelor lui mi-au atins ușor pielea de sub marginea bluzei. Am încercat să-mi domolesc pulsul, dar n-am reușit.

— Mă vrei, a spus Noah, simplu și categoric. Nu mă minți. Te aud.

— Irelevant, am șoptit.
— Ba nu, nu e irelevant. Mă vrei la fel de mult pe cât te vreau și eu. Iar eu nu te vreau decât pe tine.
— Azi, am șoptit.
Noah s-a ridicat lent, atingându-mi ușor trupul pe măsură ce se înălța.
— Azi. În seara asta. Mâine. Pentru totdeauna.
S-a uitat în ochii mei. Privirea lui era nesfârșită.
— Am fost creat pentru tine, Mara.
Iar în clipa aceea, chiar dacă nu știam cum e posibil sau ce însemna asta, l-am crezut.
— Iar tu o știi. Așa că spune-mi adevărul. Mă vrei?
Vocea îi era puternică, încrezătoare în timp ce rostea întrebarea care semăna mai mult cu o afirmație.
Însă chipul nu-i era la fel de încrezător. Într-un rid aproape imperceptibil de pe fruntea lui, o încruntătură abia vizibilă, acolo era ea. Îndoiala.
Oare chiar nu știa? În timp ce încercam să accept acest lucru, încrederea lui Noah se destrăma.
Corect ar fi fost să-i las întrebarea fără răspuns. Să-l las să creadă, oricât de greu ar fi fost, că nu-l doresc. Că nu-l iubesc. Atunci totul s-ar fi terminat. Relația cu Noah ar fi rămas cel mai bun lucru care a fost cât pe ce să mi se întâmple, iar el s-ar fi aflat în siguranță.
Eu am ales greșit.

Capitolul 56

I-am cuprins gâtul cu brațele și m-am ascuns la pieptul lui.
— Da, am șoptit cu buzele lipite de părul lui, în timp ce Noah mă ținea în brațe.
— Ce?
Îi auzeam zâmbetul în voce.
— Te vreau, am completat și am surâs la rândul meu.
— Atunci cui îi pasă de orice altceva?
Cu mâinile lui Noah pe mijlocul meu, pe fața mea, aveam o senzație de familiaritate, ca și cum acolo ar fi fost locul lor. Ca și cum mâinile lui s-ar fi aflat acasă. M-am retras ca să-l privesc, să

văd dacă simțea același lucru, dar în clipa în care am făcut-o, m-am fărâmat într-un milion de cioburi.

Noah credea în mine. Până atunci, până în exact acel moment, nu înțelesesem câtă nevoie aveam să citesc asta pe fața lui.

M-am înfiorat când am simțit adorabila atingere a bărbii lui nerase pe pielea mea. Buzele lui mi-au mângâiat ușor clavicula, iar când și-a potrivit șoldurile lângă ale mele, mi-am pierdut capul. Mi-am înfășurat degetele în părul lui cald și mi-am lipit buzele de ale lui. De îndată ce i-am simțit gustul limbii, lumea s-a stins.

Însă mirosul amar al aerului din azil mi-a înțepat nările. În spatele pleoapelor mele s-a ivit, pâlpâind, chipul lui Jude. M-am retras gâfâind.

— Mara, ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns. Nu știam cum să-i răspund. Până atunci ajunsesem de mii de ori la un pas de a ne săruta, dar aproape de fiecare dată ceva ne oprise: eu însămi, Noah, universul. Eram sigură, absolut convinsă, că singura dată când reușiserăm, Noah fusese la un pas de moarte. Inima mi s-a răzvrătit la gândul ăsta, deși știam că nu mă înșel. Ce se întâmpla cu mine? Ce se întâmpla cu el atunci când ne sărutam?

— Ce e? m-a întrebat Noah.

Trebuia să-i spun ceva, dar nu era tocmai genul de replică pe care s-o arunci la repezeală.

— Sunt... nu vreau să mori, am bâiguit eu.

Așa cum era firesc, Noah părea nedumerit.

— Bine, a spus el și mi-a împins părul spre spate. N-o să mor.

Am lăsat privirea în jos, însă el și-a aplecat capul și s-a uitat în ochii mei.

— Ascultă, Mara. Nimic nu ne presează.

Și-a lăsat mâinile să-i alunece pe chipul meu.

— Asta, a spus el, în timp ce palmele continuau să-i coboare pe gâtul meu. Tu.

Pe brațele mele.

— Sunteți îndeajuns.

Și-a împletit degetele cu ale mele și m-a privit mai departe în ochi. Nu mă îndoiam că vorbea serios.

— Doar să știu că ești a mea.

Și-a desprins mâna de a mea, apoi a ridicat-o, alintându-mi buzele cu degetele.

— Să știu că nimeni altcineva n-o să te mai atingă așa, a continuat el. Să văd cum te uiți la mine când te ating. Și să te aud cum vorbești când mă uit la tine așa.

Un surâs strâmb îi juca pe buze. Mie nu-mi era îndeajuns doar să mă uit la el. Împinsă de curaj și frustrare, l-am apucat de mână și l-am tras spre pat. L-am împins până când s-a așezat, apoi m-am urcat călare în poala lui, fără să-i iau în seamă sprâncenele ridicate. M-am apucat să-i deschei cu furie nasturii cămășii cadrilate, dar m-am poticnit. Mi-am adus aminte că sunt o ființă decentă.

Noah și-a pus un deget sub bărbia mea și mi-a ridicat capul.

— Ce faci?

— Putem să facem alte chestii, am șuierat, în timp ce îi dădeam jos cămașa de pe umeri.

Nu eram absolut sigură că spusesem adevărul, dar eram absolut sigură că, în clipa aceea, nu-mi mai păsa. Îmi doream cu disperare să-i simt pielea lipită de a mea. Îmi doream cu disperare să încerc. Mi-am înșfăcat marginea tricoului și am dat să-l scot de pe mine.

Noah m-a apucat cu blândețe de încheieturi.

— Vrei să te culci cu mine, dar nu vrei să mă săruți?

Păi... da. Am deschis gura ca să spun asta, apoi am închis-o, gândindu-mă că are dreptate. Noah m-a ridicat din poala lui.

— Nu, a spus el, apoi și-a pus cămașa la loc, pe umeri.

— Nu? am întrebat.

— Nu.

Am mijit ochii.

— De ce nu? Ai mai făcut-o până acum.

El și-a ferit privirea.

— Pentru distracție.

— Și eu pot să fiu distractivă, am zis încet.

— Știu.

Expresia de pe chipul lui m-a adus cu picioarele pe pământ.

— N-ai încredere în mine, am rostit calm.

Noah și-a cântărit cuvintele înainte de a vorbi.

— Tu nu ai încredere în tine, Mara. N-o să mor dacă mă săruți, asta ți-am spus-o deja. Dar tu continui să crezi că așa o să se întâmple. Prin urmare, nu.

— Glumești, am spus, nevenindu-mi să cred.

Noah, Noah Shaw, punea piciorul pe frână!

— Așa arăt eu când glumesc?

Și-a întipărit pe față un aer de seriozitate prefăcută. Nu l-am luat în seamă și m-am ridicat.

— Nu mă vrei.

Noah și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă cu poftă. Roșeața mi s-a furișat în obraji. Îmi venea să-i trag un pumn în gât.

— Habar nu ai ce-mi faci! a spus el, în timp ce se ridica. Abia dacă am putut să-mi țin mâinile acasă azi-noapte, chiar și după ce văzusem prin ce trecuseși toată săptămâna. Chiar și după ce văzusem cât de zdrobită erai la sfârșitul mărturisirii tale. Și o să-mi petrec o veșnicie în iad pentru visul cu tine pe care l-am avut de ziua ta. Dar dacă l-aș putea retrăi, m-aș lăsa osândit de două ori pe atât.

Mi-a luat mâna și a răsucit-o într-a lui, cercetând-o.

— Mara, n-am mai simțit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Iar când o să fii pregătită să-ți arăt asta, a continuat el și mi-a dat părul la o parte, atunci o să te sărut.

Și-a trecut degetul mare peste urechea mea, apoi mi-a cuprins gâtul în palmă. M-a lăsat pe spate, iar pleoapele mi s-au închis ușor. I-am inspirat parfumul în timp ce se apleca și îmi săruta scobitura de sub ureche. Pulsul mi s-a accelerat.

— Și n-o să accept niciun compromis.

Noah s-a retras și m-a ridicat odată cu el. Eram dezorientată, dar tot îi vedeam surâsul trufaș.

— Te urăsc, am bombănit.

Noah a zâmbit și mai tare.

— Știu.

Capitolul 57

Nu m-am putut duce la școală nici în ziua următoare. Măcar atâta lucru era evident. Cine știe ce anume a declanșat decesele? Oare un simplu gând era suficient? Sau trebuia să îmi închipui momentul? Dar cum rămânea cu animalele care

muriseră, deși eu nu-mi dorisem niciodată în mod explicit una ca asta? Cum rămânea cu Rachel?

Trebuia să-mi reclădesc lumea și să-mi găsesc locul în ea, ca să nu fiu un pericol pentru ceilalți. I-am spus mamei că vreau să rămân acasă, că întoarcerea la școală ieri a fost cam prea mult pentru mine și că vreau să aștept până după ședința de terapie cu doamna doctor Maillard ca să mai încerc o dată. Dat fiind comportamentul meu din ultima vreme, mama mi-a făcut pe plac cu bucurie.

Am rezistat până la prânz fără niciun incident. Dar în timp ce mă aflam în bucătărie și-mi făceam un sendviș, cineva a început să bată cu putere în ușă.

Am înlemnit. Bătăile nu se opreau și pace!

M-am furișat în hol și m-am uitat pe vizor. Am răsuflat ușurată. Noah stătea în pragul casei mele, ciufulit și furios.

— Urcă în mașină! mi-a spus el. Trebuie să vezi ceva.

— Ce? Ce ai…

— E vorba de cazul tatălui tău. Trebuie să ajungem la tribunal înainte să se termine procesul. O să-ți explic, dar vino odată.

Mintea a început să-mi lucreze, dar l-am urmat pe Noah fără nicio ezitare, încuind ușa în urma mea. El nu s-a mai ținut de etichetă, așa că, dintr-o smucitură, mi-am deschis singură portiera și m-am aruncat în mașină. Noah a ieșit în câteva secunde de pe alee, apoi s-a întins către bancheta din spate, de unde a luat un ziar. Mi-a aruncat în poală un exemplar din Miami Herald, în timp ce făcea slalom printre benzi, ignorând claxoanele furioase ce răsunau în urma lui.

Am citit titlul: POZE DE LA LOCUL CRIMEI FĂCUTE PUBLICE ÎN ULTIMA ZI A PROCESULUI PALMER. Mi-am aruncat privirea pe fotografii. Câteva erau de la locul crimei, iar una era cu Leon Lassiter, clientul tatei. Apoi am citit în fugă articolul. Era o prezentare detaliată a cazului, dar mie îmi scăpa ceva.

— Nu pricep, am spus și m-am uitat la maxilarul încleștat și la privirea mânioasă ale lui Noah.

— Te-ai uitat la poze? Cu atenție?

Mi-am plimbat privirea peste imagini, așa tulburătoare cum erau. Două dintre ele înfățișau trupul mutilat al Jordanei Palmer, făcut bucăți în iarba înaltă, cu fâșii de carne smulse de pe gambe, de pe brațe, de pe piept. A treia reprezenta un peisaj, fotografiat de la distanță, cu săgeți ce indicau locul și poziția în

care fusese găsit cadavrul. Blițul aparatului surprinsese în penumbră micul șopron de beton în care eu și Noah îl găsisem pe Joseph.

Mi-am dus mâna la gură și am început să tremur.

— Oh, Doamne!

— Am văzut articolul la prânz, când m-am dus să-mi iau țigări. Am încercat să te sun, dar acasă la tine n-a răspuns nimeni și, bineînțeles, tu n-ai încă mobil. Așa că, de la școală, am venit direct aici, a zis el repede. E același șopron, Mara! Exact același.

Mi-am amintit cum zăcea Joseph pe podeaua din beton, într-un morman de pături, cu mâinile și picioarele legate. Cum ajunseserăm la limită ca să-l salvăm.

L-am salvat de la un sfârșit precum al Jordanei. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, deși știam deja.

Noah și-a trecut mâinile prin păr în timp ce accelera, ajungând la o sută cincizeci de kilometri pe oră.

— Nu știu, mi-a răspuns. În fotografia din ziar, Lassiter apare purtând un Rolex la mâna dreaptă. Când am văzut cu ochii minții documentele din arhiva Collier County, cel care scotea foile din dosare avea un ceas identic, a încheiat el, după care a înghițit în sec. Dar nu sunt sigur.

— El l-a răpit pe Joseph, am spus, cu vocea și mintea încețoșate.

Chipul lui Noah era stană de piatră.

— Totuși, n-are nicio logică. De ce s-ar lega de copilul propriului său avocat?

Mintea mi-a fost inundată de imagini. Joseph, în ziua răpirii, așteptând o mașină care să-l ducă acasă de la școală. Părinții mei, discutând cu glasuri încordate despre ideea ca tata să renunțe la caz. Tata vorbind cu Lassiter…

În aceeași seară.

— Tata voia să renunțe la caz, am spus, simțindu-mă ciudat de îndepărtată. Din cauza mea. Pentru că eram pe cale să cedez nervos. A vorbit cu Lassiter în după-amiaza aia.

— Tot n-are sens. Tatăl tău s-ar fi retras oricum dacă unul dintre copiii lui ar fi dispărut. Nu încape îndoială că judecătoarea ar fi acordat o amânare.

— Atunci l-a răpit pentru că e bolnav, am spus, iar vocea mi-a sunat ca un șuier chinuit.

Gândurile îmi alergau prin cap. M-am întors brusc la zilele în care nu știam despre caz, în care nimic din toate astea nu se întâmplase încă. Mi-am amintit că, într-una din acele după-amiezi, fratele meu mai mic se uita la știri, iar Daniel a ridicat un plic netimbrat.

— Ăsta de unde a venit? a întrebat el.

— Noul client al tatei l-a lăsat chiar cu două secunde înainte să ajungeți.

Lassiter îl cunoștea pe Joseph. Știa unde locuiește.

— O să-l omor.

Am rostit atât de încet cuvintele astea șocante, încât nici măcar n-am fost sigură că le-am spus cu voce tare. Nici măcar n-am fost sigură că le-am gândit, asta până când Noah a întors ochii spre mine.

— Nu, a zis el cu băgare de seamă. O să mergem la tribunal, o să-l găsim pe tatăl tău și o să obținem o amânare în proces. O să-i povestim ce s-a întâmplat. El o să renunțe la caz.

— E prea târziu, am replicat.

Vorbele mi-au înghețat pe limbă și m-am simțit doborâtă de greutatea lor.

— Procesul se termină azi. Odată ce juriul va încheia deliberările… gata.

Noah a scuturat din cap.

— Am sunat. N-au încheiat încă. Putem ajunge la timp, a spus el și și-a aruncat privirea înspre ceasul de pe bord.

Am răsucit ziarul în mână, studiindu-l în timp ce gândurile mele negre se înmulțeau.

— Indiferent cine a lăsat fotografiile astea să apară în presă, a făcut-o ca să influențeze juriul. A făcut-o pentru că tata… pentru că Lassiter era pe cale să câștige. O să fie achitat. O să fie liber.

Nu puteam permite să se întâmple așa ceva. Dar puteam oare să opresc desfășurarea evenimentelor?

Îl voisem pe Jude mort, iar el murise. Îi ucisesem pe Morales și pe stăpânul lui Mabel doar gândindu-mă la asta. La ea înecându-se, la el spărgându-și capul. Imaginile îmi stârneau greața, dar am înghițit în sec și m-am silit să-mi amintesc, să încerc să înțeleg, astfel încât, la nevoie, s-o pot face din nou. Clădirea prăbușită, șocul anafilactic, rana la cap – acestea erau cauzele deceselor. Eu eram factorul activ.

Vocea lui Noah m-a luat prin surprindere și m-a readus în prezent.

— E ceva profund în neregulă aici. Știu asta, tocmai de aceea am venit să te iau. Dar habar nu avem ce naiba se petrece. Trebuie să ajungem la tribunal și să discutăm cu tatăl tău.

— Și pe urmă? am întrebat, cu glas surd.

— Pe urmă o să dăm declarații legate de răpirea lui Joseph, iar Lassiter o să fie pus sub acuzare.

— Și o să iasă din nou pe cauțiune, exact ca acum. Și ce probe putem aduce? am spus, cu tonul ridicat.

Nu voisem să rostesc – nici măcar să gândesc – cuvintele de mai devreme, însă un entuziasm nebunesc pusese stăpânire pe mine. Adrenalina îmi curgea prin vene.

— Joseph nu-și amintește nimic, cu excepția minciunilor pe care i le-am spus noi. Iar eu iau medicamente antipsihotice, am spus, cu o voce din ce în ce mai sigură. Nimeni n-o să ne creadă.

Noah a schimbat tactica, pentru că aveam dreptate. Cu glas scăzut, a zis:

— Te-am luat cu mine pentru că am încredere în tine. Nu vrei să faci așa ceva.

În timp ce Noah încerca să mă convingă de ce îmi doream eu, mintea mi s-a revoltat.

— De ce nu? Am omorât oameni pentru fapte mai puțin grave decât uciderea și măcelărirea unei adolescente, urmată de răpirea fratelui meu mai mic.

Devenisem inexplicabil de veselă.

— Și săptămâna trecută… să înțeleg că te-ai împăcat cu ideea?

Vorbele lui Noah m-au oprit brusc. Dar apoi…

— Poate că sunt o sociopată, dar nu-mi pare rău de stăpânul lui Mabel. Deloc.

— Nici mie nu mi-ar părea rău, a recunoscut Noah.

Mușchii maxilarului i se încordau.

— Să știi că și Jude și-a meritat-o.

Mi-am înclinat capul spre el.

— Oare? Spui asta pentru că a fost cât pe ce să-mi facă rău…

— Chiar ți-a făcut rău, a replicat Noah, dintr-odată pătimaș. Putea fi și mai grav, dar asta nu înseamnă că nu te-a rănit.

— Nu m-a violat, Noah. M-a lovit. M-a sărutat. Pentru asta l-am ucis.

Privirea lui s-a întunecat.

— Ducă-se!

Am scuturat din cap.

— Ți se pare corect?

Noah n-a mai spus nimic, în timp ce privirea lui rătăcea la mii de kilometri distanță.

— Ei bine, aceeași părere pe care o ai tu despre Jude, o am și eu despre Lassiter.

— Nu, a replicat el și a ieșit de pe autostradă, intrând pe o stradă aglomerată.

Vedeam în depărtare clădirea tribunalului.

— Există o diferență. În cazul lui Jude, erai singură și speriată, iar mintea ta a reacționat fără ca măcar să-ți dai seama. Atunci a fost legitimă apărare. În cazul lui Lassiter... ar fi o execuție.

Aerul din jur i-a înghițit cuvintele, în timp ce el aștepta să înțeleg ce spusese. Apoi a continuat:

— Există și alte metode de a rezolva problema, Mara.

A virat în parcarea umbrită de lângă tribunal și a oprit motorul. Amândoi am țâșnit afară din mașină. Răsuceam vorbele lui pe toate părțile, în vreme ce alergam pe scările clădirii.

Noah spusese că există și alte căi de a rezolva problema. Însă eu știam că nu vor funcționa.

Capitolul 58

Gâfâiam deja când am ajuns în dreptul uriașelor uși de sticlă de la intrare. După ce Noah a trecut prin detectorul de metale, eu mi-am golit buzunarele în cutiuța de plastic, apoi am întins brațele pentru ca paznicul să mă poată controla. Țopăiam ușor pe vârfurile picioarelor, extrem de neliniștită.

Pașii noștri răsunau pe holul enorm. Mă țineam după Noah, și-mi roteam capul la stânga și la dreapta, verificând numerele sălilor pe lângă care treceam. Noah s-a oprit în dreptul camerei 213.

Mi-am șters sudoarea de pe față cu mâneca.

— Și acum?

El s-a îndreptat către un coridor și a cotit la stânga. Eu am tot dat târcoale prin spatele lui, cât timp a discutat cu un tânăr de la recepție. Nu auzeam ce spunea Noah, dar îi studiam chipul. Acesta nu trăda nimic.

Când a terminat, s-a întors lângă mine și a pornit în direcția din care venisem. N-a mai scos nicio vorbă până când am ajuns afară, înapoi pe treptele tribunalului.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Juriul a încheiat deliberările acum două ore.

Picioarele mi-au înțepenit. Nu mă mai puteam mișca.

— Nu-i prea târziu, a zis Noah, cu glas potolit. S-ar putea să iasă cu o condamnare. La naiba, Florida e un stat în care se dă pedeapsa cu moartea. S-ar putea să ai noroc.

Mi-am ieșit din fire când i-am auzit tonul.

— Mi-a pus fratele în primejdie, Noah! Familia.

El și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a silit să-l privesc.

— O să-l apăr, mi-a zis.

Am dat să-i întorc spatele.

— Uită-te la mine, Mara! O să găsesc o cale.

Îmi doream să-l cred. Încrederea lui era de nezdruncinat și mă ispitea. Dar Noah era întotdeauna sigur pe el. Iar uneori o dădea în bară. În cazul ăsta nu-mi puteam permite s-o dea în bară.

— N-ai cum să-l aperi, Noah. Nu e ceva ce poți îndrepta.

Noah a dat să vorbească, dar l-am întrerupt.

— M-am simțit atât de pierdută după moartea lui Rachel! Am încercat să mă comport cum trebuia. Cu Mabel, cu Morales… am făcut totul ca la carte. Am sunat la Protecția Animalelor, m-am dus la director. Dar nimic n-a funcționat până când n-am procedat în felul meu, am zis și, în clipa aceea, propriile mele cuvinte mi-au aprins o scânteie pe dinăuntru. Pentru că tot ce s-a petrecut, de la bun început, a fost legat de mine. Ca să înțeleg cine sunt și ce am de făcut. Asta am de făcut. Asta trebuie să fac.

Noah s-a uitat în jos, drept în ochii mei.

— Nu, Mara! Și eu vreau să aflu de ce ni se întâmplă ce ni se întâmplă. Dar asta n-o să ne ajute.

L-am privit cu neîncredere.

— Tu nu-ți dai seama că pentru tine nu contează? Și ce dacă te doare brusc capul și vezi oameni suferind? Ce-o să se

întâmple dacă n-o să afli despre ce e vorba? Nimic, am încheiat și glasul mi s-a frânt.

Ochii lui Noah s-au posomorât.

— Știi ce înseamnă faptul că l-am putut salva pe Joseph?

N-am răspuns.

— Înseamnă că ceilalți doi pe care i-am văzut erau oameni adevărați. Înseamnă că nu i-am ajutat și au murit.

Am înghițit în sec și am încercat să mă adun.

— Nu e același lucru.

— Nu? De ce?

— Pentru că acum știi. Acum ai de ales. Eu nu. Dacă nu-mi pot canaliza puterea, ca s-o folosesc, poate, cu un scop, situația o să se tot înrăutățească. Eu o s-o înrăutățesc.

O lacrimă mi s-a rostogolit pe obrazul fierbinte. Am închis ochii și am simțit atingerea degetelor lui Noah.

— Pe mine mă faci mai bun.

Când i-am auzit cuvintele, parcă mi s-a despicat pieptul. M-am uitat fix la chipul lui perfect și am încercat să văd ce vedea el. Am încercat să ne văd pe noi doi, nu separat, nu băiatul frumos, arogant, nechibzuit, și fata bolnavă, furioasă, ci așa cum eram (cine eram) împreună. Mi-am amintit cum ne ținuserăm de mână la masa din bucătăria mea și cum, pentru prima oară de când plecasem din Rhode Island, simțisem că nu mai sunt singură. Că aparțin cuiva.

Noah a vorbit din nou, întrerupându-mi firul gândurilor.

— Am văzut cât de afectată ai fost după ce ți-ai amintit. Dar nici nu se compară cu a ști că ai ucis intenționat.

A închis ochii, iar când i-a redeschis, suferința îi era întipărită pe chip.

— Tu ești singura care știe, Mara. Singura persoană care mă cunoaște. Nu vreau să te pierd.

— Poate că n-o să mă pierzi, am spus, dar eram deja pierdută.

Când m-am uitat la Noah, mi-am dat seama că și el o știa. Cu toate astea, a întins mâinile spre mine. Cu una m-a luat de după gât, iar cu cealaltă mi-a mângâiat fața.

Ar fi fost în stare să mă sărute, chiar și acum, după tot ce făcusem. Eram o otravă, iar Noah era medicamentul care mă făcea să uit. Deci bineînțeles că nu-l puteam lăsa.

El a văzut asta în ochii mei, sau poate că a auzit-o în inima mea, așa că și-a lăsat mâinile să-i alunece de pe trupul meu și s-a retras.

— Credeam că vrei doar să fii normală.

M-am uitat la treptele de marmură de sub picioarele mele.

— M-am înșelat, am spus, încercând să nu izbucnesc în plâns. Trebuie să fiu mai mult decât atât. Pentru Joseph.

Și pentru Rachel. Și pentru Noah chiar, deși asta n-am mai spus. N-o puteam spune.

— Dacă o să-l ucizi, a rostit el lent, o să te transformi într-un alt om.

Am ridicat ochii către el.

— Deja sunt un alt om.

Iar când s-a uitat în ochii mei, am știut că își dă seama de asta. După doar câteva clipe, și-a desprins privirea de la mine și a clătinat din cap.

— Ba nu, a spus apoi, ca pentru sine. Nu ești. Ești fata care, la prima discuție cu mine, m-a numit „față de dos”. Fata care a încercat să-și plătească prânzul, chiar și după ce a aflat că am mai mulți bani decât Dumnezeu. Fata care și-a riscat pielea ca să salveze o cățelușă ce trăgea să moară, care îmi dă dureri de inimă și când e îmbrăcată în mătase verde, și în jeanși zdrențuiți. Ești fata pe care o…

Noah s-a oprit, apoi a făcut un pas spre mine.

— Ești fata *mea,* a spus el simplu, pentru că era adevărat. Dar dacă o să faci asta, o să devii altcineva.

M-am luptat să respir, în timp ce inima mi se frângea deoarece știam că asta nu schimba cu nimic ce aveam de făcut.

— Te cunosc, Mara. Știu totul. Și nu-mi pasă.

Îmi venea să plâng, pentru că o spusese cu voce tare. Îmi doream să pot plânge. Dar nu mai aveam lacrimi. Când am vorbit, vocea îmi era neașteptat de tăioasă.

— Poate că azi nu. Dar o să-ți pese.

Noah m-a luat de mână. Simplitatea gestului m-a emoționat într-atât de mult, încât am început să am îndoieli.

— Nu, a zis el. Tu ai făcut din mine un om adevărat, așa că o să sufăr pentru tine, și din cauza ta, și o să fiu recunoscător pentru suferință. Dar asta? Fapta asta va rămâne pe veci. N-o face!

M-am așezat pe trepte, căci picioarele îmi tremurau prea tare.

— Dacă o să fie găsit vinovat, n-o s-o fac.
— Dar dacă o să fie achitat…
— Trebuie, am zis și glasul mi s-a frânt.
Dacă avea să rămână în libertate, Lassiter ar fi putut veni din nou după fratele meu. Dar eu eram factorul activ. Îl puteam împiedica. Eram singura în stare de asta.
— N-am de ales.
Noah s-a așezat lângă mine, cu un aer întunecat.
— Mereu ai de ales.
A părut că trec ceasuri întregi fără să ne mai spunem nimic. Ședeam pe piatra necruțătoare, iar răceala ei nefirească îmi pătrundea prin pantaloni. Răsuceam iar și iar în minte noaptea în care se prăbușise azilul, până când gândurile și imaginile au început să mi se învârtă în cap precum un ciclon.
Precum un ciclon. Rachel și Claire fuseseră prinse în capcana furiei mele, o furie prea rapidă și prea sălbatică pentru a putea fi controlată.
Dar nu la fel stăteau lucrurile și azi.
Când ușile s-au deschis cu zgomot în spatele nostru, am sărit numaidecât în picioare, iar oamenii au inundat treptele tribunalului. Reporteri cu microfoane, camere de filmat, reflectoare și operatori ce își îndreptau luminile dureros de puternice înspre tatăl meu. El era în fața tuturor.
Lassiter stătea în spatele lui, radiind. Triumfător. O mânie rece a început să-mi curgă prin vene în timp ce îl urmăream cum se apropie, urmat de niște polițiști. Înarmați. Și în clipa aceea am știut. Am știut cum să-i pun la adăpost pe toți cei din preajmă și cum aveam să-l pedepsesc pe Lassiter pentru ceea ce încercase să facă. Înainte să apuce să mai facă rău și altcuiva.
Tata s-a îndreptat către o tribună instalată foarte aproape de locul în care ne aflam noi, însă eu m-am dat la o parte din calea lui, din raza lui vizuală. Noah m-a apucat de mână și m-a strâns, iar eu nu m-am retras. Nu mai conta.
Microfoanele se întindeau către chipul tatei, luptându-se pentru întâietate, însă el a rămas netulburat.
— Așa cum sunt sigur că vă puteți da seama cu toții, am multe de spus azi, a început tata și dinspre mulțime s-au auzit râsete înfundate. Însă adevărații câștigători sunt clientul meu, Leon Lassiter, și locuitorii din Florida. De vreme ce acestora din

urmă nu le pot ceda microfonul, o să-l las pe Leon să spună câteva cuvinte.

Am văzut arma. Metalul mat, de culoare neagră, era atât de simplu și banal! *Îl simțeam tocit între degetele mele. Crestăturile de pe mâner îmi lăsau urme în palmă. Aproape că semăna cu o jucărie.*

Tata s-a dat la o parte, făcând semn cu capul spre dreapta, iar Leon Lassiter i-a luat locul. Eram chiar în spatele lui.

Era ciudată senzația pe care mi-o dădea. Greutatea lui îmi părea nefamiliară și cumva periculoasă. M-am uitat în jos, către gura țevii. Doar o gaură.

— Mulțumesc, Marcus.

Lassiter a zâmbit și l-a bătut pe tata pe umăr.

— Sunt un om care vorbește puțin, dar vreau să spun câteva lucruri. În primul rând, vreau să-i mulțumesc din tot sufletul avocatului meu, Marcus Dyer.

Am îndreptat pistolul spre el.

— Și-a rupt timp din viața lui, de lângă soția și copiii lui, pentru a-mi face dreptate și, dacă n-ar fi fost el, nu sunt sigur că acum aș mai fi stat aici.

Întunericul a început să-mi cuprindă vederea. Am simțit că niște brațe mă țin, am simțit atingerea unor buze lângă lobul urechii, dar n-am auzit nimic.

— În al doilea rând, aș vrea să le spun părinților Jordanei…

Și atunci s-a întâmplat un lucru cât se poate de ciudat. Înainte să apuc să mă gândesc la altceva, cineva a început să facă floricele de porumb chiar acolo, în fața tribunalului. *Poc, poc, poc, poc.* Sunetul era atât de puternic, încât am simțit furnicături în timpane. Apoi un zbârnâit. Abia după aceea am auzit țipetele.

Câteva clipe mai târziu, vederea îmi revenise, iar în fața mea se întindeau capete plecate, ferite, pitite sub brațe și genunchi. Mâna care o ținea pe a mea dispăruse.

— Lasă arma jos! a strigat cineva. Las-o jos acum!

Eu eram încă în picioare. M-am uitat drept înainte și am văzut un braț alb întins către mine. Ținând un pistol.

Arma a căzut cu zgomot pe trepte. Un val de țipete a izbucnit laolaltă cu trosnetele metalului pe marmură. N-am recunoscut-o pe femeia care stătea în fața mea. Era mai în vârstă, cu fața

roșie, pătată, cu dâre de rimei întinse pe piele. Degetul ei arăta acuzator spre mine.

În mintea mea am auzit vocea lui Rachel, vocea celei mai bune prietene.

— Cum o să mor?

— El a omorât-o, a spus calm femeia. El mi-a omorât copilașul.

Polițiștii au înconjurat-o și blând, cu respect, i-au dus mâinile la spate.

— Cheryl Palmer, ai dreptul să nu spui nimic.

Piesa a înconjurat jumătate din tablă, trecând pe lângă A, peste K și târându-se dincolo de L. S-a așezat pe M.

— Orice spui poate și va fi folosit împotriva ta în instanțele de judecată.

S-a oprit la A.

Sunetele s-au stins, iar apăsarea din palma mea a dispărut. M-am uitat lângă mine, însă Noah nu era acolo.

A alunecat în zigzag pe tablă, întrerupând brusc râsul lui Rachel. R.

Am intrat în panică și am simțit că o să mă prăbușesc în timp ce îl căutam pe Noah cu privirea înnebunită. La dreapta mea era agitație multă. O mulțime de paramedici roiau în jurul trupului însângerat, ce zăcea pe treptele tribunalului.

Și înapoi la început. La A.

Noah a îngenuncheat lângă cel căzut. Aproape că mi s-au tăiat picioarele când l-am văzut viu, nu împușcat. Un val de ușurare mi-a inundat trupul și am făcut încă un pas, doar ca să fiu mai aproape de el. Dar atunci am zărit trupul întins pe jos. Nu era al lui Leon Lassiter.

Era al tatălui meu.

Capitolul 59

Un aparat piuia în stânga patului de spital în care zăcea tata, în timp ce un altul șuiera la dreapta lui. Cu o oră în urmă, tata făcea glume, dar acum analgezicele îl adormiseră din nou. Mama, Daniel, Joseph și Noah erau cu toții strânși în jurul patului.

Eu rămăsesem mai în spate. Nu era loc și pentru mine.

Pentru prima oară în viața mea, fusesem martoră la acel moment intens în care gândurile mele se transformă în fapte. Nu mai departe de ieri, asistam la haosul stârnit (un haos pe care eu mi-l dorisem) și stăteam neajutorată, în timp ce sângele tatălui meu se revărsa pe marmura albă a treptelor. O mamă îndurerată fusese arestată, smulsă din sânul familiei sale distruse, pentru a fi întemnițată. Dar ea nu reprezenta niciun pericol pentru nimeni.

Eu, însă, eram un pericol pentru toți.

Un doctor a băgat capul pe ușă.

— Doamnă Dyer? Putem să discutăm câteva clipe?

Mama s-a ridicat și și-a dat părul după ureche. Își petrecuse o noapte la spital, dar arăta de parcă ar fi stat acolo de o mie de ani. S-a îndreptat spre ușă și s-a strecurat pe lângă mine, atingându-mi ușor mâna cu a ei. Am tresărit.

Vorbele doctorului răzbăteau prin ușa deschisă. Le-am ascultat.

— Trebuie să vă spun, doamnă Dyer, că soțul dumneavoastră e un om norocos.

— Așadar, o să se facă bine?

Vocea mamei era cât se poate de încordată. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— O să fie bine. E un miracol că n-a decedat în drum spre spital, a continuat medicul.

Am auzit un suspin ieșind din gâtul mamei.

— În toți anii mei de experiență, n-am văzut niciodată așa ceva.

Am aruncat o privire spre Noah. Stătea așezat lângă Joseph și se uita țintă la tata, cu ochii încercănați și întunecați. Nu i-a ridicat ca să mă privească.

— Când poate să vină acasă? a întrebat mama.

— Peste câteva zile. Rana produsă de glonț se vindecă frumos și, la drept vorbind, îl mai ținem aici doar pentru a fi sub observație. Pentru a ne asigura că nu se infectează și că vindecarea va continua. Așa cum am spus, e un om norocos.

— Și domnul Lassiter?

Doctorul și-a coborât vocea.

— E încă inconștient și probabil va rămâne cu leziuni cerebrale semnificative. S-ar putea să nu se mai trezească.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule doctor Tasker.

Mama a intrat înapoi în cameră și s-a dus la căpătâiul tatei. Am urmărit-o cum se integrează fără cusur în micul tablou de familie, acolo unde îi era locul.

M-am uitat încă o dată la ai mei. Cunoșteam fiecare rid de pe chipul mamei, fiecare fel de zâmbet al lui Joseph și fiecare schimbare de expresie din ochii lui Daniel. M-am uitat și la tata, la chipul omului care mă învățase să merg cu bicicleta, care mă prinsese când îmi fusese prea frică să sar în partea adâncă a piscinei. Chipul omului pe care îl iubeam. Și pe care îl dezamăgisem.

Mai era și Noah. Băiatul care îl vindecase pe tata, dar care nu mă putea vindeca pe mine. Deși încercase. Acum știam asta. Noah era cel pe care îl așteptasem fără să știu, dar la care alesesem să renunț. Și alesesem greșit.

Toate alegerile mele fuseseră greșite. Orice aș fi atins, aș fi distrus. Dacă rămâneam în preajmă, următoarea victimă putea fi Joseph, sau Daniel, sau mama, sau Noah. Însă nu puteam să dispar pur și simplu. Părinții mei m-ar fi găsit în câteva ore.

În clipa aceea mama a suspinat, atrăgându-mi atenția. Și mi-am dat seama: îi puteam spune ei. Îi puteam spune adevărul despre ce făcusem, despre stăpânul lui Mabel, despre Morales și despre Everglades. Ea cu siguranță m-ar fi internat undeva.

Dar oare locul meu era într-un spital de boli mintale? Îi cunoșteam pe ai mei, s-ar fi asigurat că mă duc într-o instituție cu terapie prin artă, cu yoga și nesfârșite discuții despre sentimentele mele. Dar în realitate nu eram o nebună. Eram o ucigașă.

Dintr-odată mi-am dat seama unde trebuia să mă duc.

M-am uitat încă o dată la fiecare dintre ai mei. Mi-am luat rămas-bun în tăcere.

Apoi m-am furișat afară din salonul tatei chiar în clipa în care Noah întorcea capul către mine. Am străbătut coridoarele, croindu-mi drum printre asistente și brancardieri. Am trecut pe lângă sala de așteptare, în care încă erau împrăștiați câțiva reporteri, rămași după evenimentele de cu o zi înainte. Am trecut pe lângă toți și m-am dus drept la mașina lui Daniel, parcată sub un stol de ciori înșirat pe un pâlc de copaci. Am urcat și am învârtit cheia în contact. Am condus până la sediul Secției a Treisprezecea de Poliție din Miami-Dade. Am coborât

din mașină, am închis ușa în urma mea și am urcat treptele, ca să mărturisesc.

Detectivul Gadsen se arătase suspicios ultima dată când vorbiserăm, iar eu aveam să-i confirm pur și simplu bănuielile. Aveam să-i spun că eu i-am zdrobit capul bărbatului care o avea pe Mabel. Că eu i-am furat lui Morales injecția cu epinefrină, pentru ca apoi să las niște furnici de foc să se plimbe libere pe catedra ei. Eram prea tânără ca să fiu trimisă la închisoare, dar existau mari șanse să ajung într-un centru de detenție pentru minori. Planul nu era perfect, dar nu mă puteam gândi la o cale mai potrivită de a mă autodistruge, iar eu aveam foarte mare nevoie să mă autodistrug.

În timp ce mergeam, nu auzeam nimic altceva în afara bubuitului propriei inimi. Îmi ascultam răsuflarea, în vreme ce făceam, speram eu, ultimii pași în libertate. Am intrat în clădire, am urcat până la biroul de informații și i-am spus ofițerului că trebuie să vorbesc cu detectivul Gadsen.

Pe omul din spatele meu l-am observat abia când i-am auzit vocea.

— Îmi puteți spune unde să anunț dispariția unei persoane? Cred că m-am rătăcit.

Picioarele parcă mi s-au umplut cu plumb. M-am întors.

El m-a privit pe sub cozorocul acelei șepci cu emblema echipei Patriots, de care nu se despărțea niciodată, și mi-a zâmbit. La încheietura mâinii lui scânteia un ceas Rolex de argint.

Era Jude.

Jude.

În secția de poliție. În Miami.

La un metru și jumătate de mine.

Am închis ochii. Nu putea fi real. El nu era real. Aveam o halucinație, doar…

— Pe ușile de acolo și apoi pe holul acela, a spus polițistul.

Am deschis brusc ochii și l-am văzut pe ofițer arătând în spatele meu.

— Prima ușă la stânga, i-a spus el lui Jude.

Mi-am mutat încet privirea de la polițist la Jude, în timp ce frica îmi inunda venele, iar amintirile îmi inundau mintea. Prima mea zi de școală aici, când îl auzisem pe Jude râzând, apoi îl văzusem la zece metri de mine. Restaurantul din Mica Havana,

unde îl zărisem după plecarea lui Noah, înainte ca la masa mea să se așeze băiatul ăla pe nume Alain.

În seara petrecerii cu costume? Când găsisem ușa casei descuiată?

O altă amintire mi-a trecut ca un fulger prin minte. *Anchetatorilor le e greu să găsească rămășițele lui Jude Lowe, în vârstă de șaptesprezece ani, din pricina aripilor clădirii care au rămas încă în picioare, dar s-ar putea prăbuși în orice moment.*

Era imposibil. Imposibil!

Jude a ridicat mâna pentru a-l saluta pe ofițer, moment în care mi-a surprins privirea, iar ceasul lui a reflectat lumina.

Buzele mele i-au rostit numele, însă fără să scoată niciun sunet. Atunci a apărut și detectivul Gadsen, care a spus ceva, dar vocea îi era înăbușită și nu-l puteam auzi. Abia dacă am simțit pe braț apăsarea mâinii lui, în timp ce încerca să mă ia de acolo.

— Jude, am șoptit, pentru că numai pe el îl vedeam.

Jude a venit în direcția mea, iar brațele ni s-au atins ușor, cât se poate de ușor, în clipa în care a trecut pe lângă mine.

Am simțit cum mă frâng.

El a deschis ușile. Nu s-a uitat înapoi. M-am întins după el în timp ce ușile se închideau, dar am descoperit că nu reușeam nici măcar să stau în picioare.

— Jude! am strigat.

Mâini puternice mă ridicau, mă rețineau, dar nu mai conta. Pentru că oricum aș fi arătat în acele momente, prăbușită pe podea, înnebunită, pentru prima dată din noaptea petrecută în azil, cea mai mare problemă a mea nu mai era faptul că îmi pierdeam mințile. Nici măcar faptul că eram o criminală.

Ci faptul că Jude era încă în viață.

sfârșitul primului volum

Mulțumiri

Multor oameni le datorez numeroase mulțumiri pentru statornicul sprijin pe care ni l-au acordat, mie și *Marei Dyer.*

Redactorului meu, Courtney Bongiolatti, pentru că a făcut totul așa cum trebuie. Tu ai fost încă de la început suporterul Marei și îți sunt cum nu se poate mai recunoscătoare.

Editorului meu, Justin Chanda, pentru că și-a asumat un mare risc cu cărticica mea ciudată și pentru că îndrăgește chestiile înfricoșătoare la fel de mult ca mine.

Agentului meu, Barry Goldblatt, pentru că e cavalerul meu în armură strălucitoare și pentru că nu crede în cuvântul „imposibil”.

Extraordinarului meu agent de publicitate, Paul Crichton, lui Chrissy Noh, Sienei Koncsol, Matt Pantoliano, Lucille Rettino, Laura Antonacci și întregii echipe talentate de la Simon & Schuster, pentru entuziasmul și devotamentul lor fără margini, iar lui Lucy Ruth Cummins, pentru că a conceput coperta care îi dă *pe toți* pe spate.

Lui Beth Revis, Rachel Hawkins, Kirsten Miller și Cassandrei Clare, pentru generozitatea lor, lui Kami Garda, pentru mai multe decât aș putea spune, la propriu, lui Jodi Meadows și Saundra Mitchell, pentru sfaturile lor fără cusur, lui Kody Keplinger, pentru că m-a făcut să simt că fac parte din ceva, și Veronicăi Roth, Neînfricata, pentru că e unul dintre cei mai curajoși oameni pe care îi cunosc.

Tuturor bunilor, isteților și ingenioșilor mei prieteni de pe blog și Twitter: voi ați făcut ca fiecare secundă din aventura asta nebunească să fie și mai distractivă. Vă mulțumesc pentru că ați luat parte la călătoria mea și pentru că m-ați onorat, îngăduindu-mi să iau parte la ale voastre.

Salvatorilor mei, în toate sensurile cuvântului – vă știți voi cine sunteți. Lumea e un loc mai bun pentru că voi faceți parte din ea.

Cititorilor mei: Amanda, Noelle, Sarah, Ali și Mary, pentru perspicacitatea voastră. Și neobosiților mei soldați din Armata Beta: lui Emily L., pentru că s-a îndrăgostit mai întâi de Noah, lui Emily T., pentru că l-a îndrăgit pe Noah fără să i-o ceară nimeni, lui Christi, pentru că mi-a spus „nu” atunci când aveam nevoie să aud asta, Beccăi, pentru că a fost zeița poveștii mele, lui Kate, pentru numeroasele miracole făcute în ceasul al doisprezecelea, și lui Natan, pentru că mi-a numărat întotdeauna gloanțele. M-aș apuca să țin socoteala felurilor în care vă sunt recunoscătoare, dar n-am destule degete la mâini și la picioare. Și știm cu toții că numai la atâta mă pricep. Stellei, pentru că mi-a oferit un loc pe canapea vreme de zece ani, și lui Stephanie, pentru că a fost prima care a făcut totul. N-o spun îndeajuns de des, dar vă iubesc.

Oamenilor care zilnic mă fac să simt că am câștigat la Loteria Familiilor: unicilor și irepetabililor mătușa Helene și unchiul Jeff, pentru Pesah. Pentru Dulong. Pentru Jacob, Zev, Esther, Yehuda, Simcha și Rochul. Lui Jeffrey, pentru atât de multe, lui Bret și Melissei, pentru *Proiect*: *Vrăjitoarea,* printre alte lucruri extraordinare, Barbarei și lui Peter pentru că au fost Barbara și Peter, mătușii Viri și unchiului Paul, pentru că mi-au servit drept sursă de inspirație pentru replica mea preferată din volumul al doilea și, de asemenea, pentru faptul că m-au susținut de-a lungul întregii vieți, și Yardanei Hodkin – te ador.

Lui Andrew, pentru că îmi dăruiește cele mai frumoase cadouri. Pentru că e cu mult mai drăguț decât aș putea eu spera să fiu vreodată. Meriți o medalie. Sau zece. Mii de medalii.

Lui Nanny și Zadie, Z”L. V-ar fi plăcut la nebunie cum s-au aranjat lucrurile.

Lui Janie și bunicului Bob, pentru că au fost cei mai mari susținători ai mei, din clipa în care m-am născut și în fiecare zi de atunci.

Lui Martin și Jeremy, pentru că au fost vioara a doua și a treia. Pentru că au rămas mereu în inima mea, chiar dacă distanța ne desparte. Pentru că m-au făcut să mă simt fericită că n-am surori.

Și mamei mele, pentru că ajunge la lucrurile aflate pe rafturile de sus. Pentru The Joss Bird. Pentru Brandy. Pentru că mă ajută să fiu o cântăreață și nu un acrobat. Pentru că e o femeie de un curaj extrem. Cuvintele nu vor fi niciodată îndeajuns.

În cele din urmă, dar cu siguranță nu în ultimul rând, vă mulțumesc *vouă* că ați citit această carte. Abia aștept să împărtășesc cu voi ce se întâmplă în continuare.

MICHELLE HODKIN
MARA DYER
1
ÎNCEPUTUL
THE FREAKS SHALL INHERIT THE EARTH